

Cuộc Sống Hạnh Phúc

Contents

Cuộc Sống Hạnh Phúc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	61
19. Chương 19	70
20. Chương 20	77
21. Chương 21	83
22. Chương 22	89
23. Chương 23	97
24. Chương 24	101
25. Chương 25	109
26. Chương 26	116
27. Chương 27	122
28. Chương 28	130
29. Chương 29	136
30. Chương 30	141
31. Chương 31	147
32. Chương 32	160
33. Chương 33	166
34. Chương 34	175
35. Chương 35	185
36. Chương 36	192
37. Chương 37	199
38. Chương 38: Nhân Sinh Thay Đổi	205
39. Chương 39: Hoắc Minh Hiên Kiếp Này	212
40. Chương 40: Vô Tình Gặp Mặt	222
41. Chương 41: Em Rất Nhớ Anh	226

42. Chương 42: Ôm Anh	232
43. Chương 43	243
44. Chương 44: Chân Tướng	252
45. Chương 45: Vợ Anh	263
46. Chương 46: Yêu Anh Thật Tốt	274
47. Chương 47: Người Luôn Mang Theo Giấy Kết Hôn	280
48. Chương 48: Mau Chóng Sinh Con	286
49. Chương 49	290
50. Chương 50	300

Cuộc Sống Hạnh Phúc

Giới thiệu

Đến ba mươi tuổi vẫn còn độc thân, Hạ An An đã nghĩ rằng mình sẽ phải cô độc cả đời. Nhưng một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hanh-phuc>

1. Chương 1

Từ phòng thay đồ bước ra, Hạ An An mồ hôi đầm đìa cũng chẳng biết cách nào để dừng. Cô chỉ cao 1 mét 65 nhưng đã nặng 100kg. Đối với thân hình vô cùng mập mạp này mà nói, cho dù là trời mùa đông lạnh lẽo, mồ hôi vẫn có thể chảy thành sông, hướng chỉ bây giờ là tháng tám ngọt ngào nóng bức.

Vừa xoa trán đầy mồ hôi, vừa kéo chiếc áo rộng lớn, lưng lằng lết, cô đi đến cửa chính của khách sạn. Không ngờ, bước ra khỏi cửa liền gặp hai người quen.

Nếu như có thể lựa chọn, Hạ An An thà chết chứ nhất định không gặp hai người kia trong hoàn cảnh mồ hôi đầm đìa, quanh nách còn bị ướt từng mảng lớn như thế này.

“An An?”

Người vừa gọi cô là một cô gái rất xinh đẹp. Cô diện một chiếc váy siêu ngắn bó sát, nổi bật lên vòng ba gợi cảm. Đứng gần cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô, thân hình to lớn đầy đặn của Hạ An An trông lại càng thô thẫm.

Kế bên cô gái là một chàng trai cao ráo, khuôn mặt điển trai. Khoảnh khắc nhìn thấy anh, trái tim đã nguội lạnh từ nhiều năm của cô bỗng nhiên quặn thắt.

Trong giây phút ấy, cô thật sự chỉ muốn đào hang để trốn.

Thật không thể ngờ lại gặp Khương Hiểu Kỳ và Bạch Tập Thần, một người từng là bạn thân, còn một người là mối tình đầu thanh mai trúc mã của mình ở đây.

Hạ An An thăm điều chỉnh hơi thở, mặc dù nỗ lực che giấu sự bối rối và tự ti của mình đến mấy, cô cũng không dám nhìn thẳng vào hai người họ.

“An An, sao em lại ở đây?” Câu hỏi này của Bạch Tập Thần, trong giọng nói phảng phất sự xa cách, dường như đứng trước thân thể mập mạp của cô, sự gần gũi thân thiết gì đó cũng đều biến đi đâu hết.

“Em ...” Hạ An An không chế giọng nói, cố gắng bình thường một chút: “Em là ...”

“Ôi sư phụ Hạ, cô vẫn chưa về sao?”

Đứa học trò đứng từ xa chào cô. Đứa trẻ này rất thân thiện với mọi người, có điều đôi khi thân thiện quá mức đến nỗi khiến người khác ghét, ví dụ như lúc này.

Cô rõ ràng nhìn thấy Khương Hiểu Kỳ nghe xong câu chào hỏi đó thì sắc mặt càng ngày càng thay đổi phong phú.

Sư phụ... sư phụ Hạ ...

Hơn nữa, người học trò kia còn mặc đồng phục đầu bếp trên người ...

Thấy không khí không ổn, vốn đang định hỏi cô giáo mấy vấn đề, cô bé học trò giật mình dừng lại: “Sư phụ Hạ, mai gặp.” Nói xong, phất tay một cái, cô bé đi nhanh như chớp ra cửa.

Khương Hiểu Kỳ che miệng cười cười, lên tiếng: “An An, thì ra bây giờ cậu là đầu bếp của khách sạn này? Ôi ...Thật không tưởng tượng nổi, ”ngôi sao tương lai“, quán quân khiêu vũ thiên tài ngày đó, hôm nay lại lưu lạc làm một đầu bếp, thật sự quá đáng tiếc. Nhưng có điều, nhìn cậu bây giờ, đúng là chỉ thích hợp làm đầu bếp.”

Mặc dù miệng nói tiếc nuối, nhưng Hạ An An rõ ràng nhìn thấy ánh mắt châm biếm và hả hê của cô ta.

Lúc này, sắc mặt Bạch Tập Thần có chút khó coi. Thấy Hạ An An càng ngang càng co người lại, ánh mắt anh hơi trầm xuống, ngăn cản Khương Hiểu Kỳ nói tiếp: “Được rồi, em quên mất mình còn chuyện quan trọng sao?” Rồi đảo mắt về phía Hạ An An, anh lên tiếng: “An An, khi nào rảnh, cùng ăn một bữa cơm nhé.”

Khương Hiểu Kỳ xoay tròn mắt, đưa tay khoác tay Bạch Tập Thần, hai má thân mật tựa vào vai anh ta, cố ý dụ giọng: “Hẹn gặp lại An An, làm việc tốt nha.”

Hạ An An đang cúi gằm xuống khẽ gật gật đầu. Đến khi xác định họ đã đi xa, cô mới ngược lên bước nhanh ra cửa.

Hạ An An thăm nghĩ ngày hôm nay thật xui xẻo, lại gặp Bạch Tập Thần và Khương Hiểu Kỳ, còn để họ biết bây giờ cô là đầu bếp.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bọn họ biết thì đã sao, cũng chẳng có gì mất mặt. Từ khi trở nên mập mạp thế này, chuyện mất mặt nhiều vô số, cô cũng đã quen rồi.

Sau khi chen chúc trên xe bus về nhà, quần áo cô ướt đầm.

Hạ An An tắm rửa xong, rốt cuộc cũng dễ chịu được một chút.

Cô mặc áo ngủ size lớn nhất đứng trước gương. Nhìn dáng người béo thê thảm trước mặt, cô không nén được mà thở dài một tiếng.

Thực ra, cô cũng đã từng là một mỹ nhân vừa trắng vừa đẹp. Nhưng đó đã là chuyện của mười năm trước. Khi ấy, cô là ngôi sao trên sân khấu, vây quanh bên cô toàn là hoa tươi và những tràng vỗ tay. Năm hai mươi tuổi, cô giành chức quán quân của cuộc thi khiêu vũ, trở thành một ngôi sao mới.

Nhưng ngay năm đó, vào khoảnh khắc vinh quang nhất của cuộc đời, cô xảy ra tai nạn xe ngoài ý muốn. Dù cuối cùng được xuất viện, tuy nhiên, do tiêm quá nhiều thuốc, trong mấy tháng gần ngủ, cân nặng của cô đã tăng gấp đôi. Hơn nữa, tai nạn xe khiến gân cốt của cô bị tổn thương nên dù sinh hoạt ngày thường không ảnh hưởng nhiều nhưng lại không thể tiếp tục khiêu vũ.

Cuộc đời này của cô, chỉ trong một thoáng mà tất cả đã thay đổi đến tối tăm trời đất. Những người bạn từng diễn với cô, vì hoàn cảnh mà lần lượt rời cô mà đi, ngay cả mối tình đầu từng thề non hẹn biển sẽ chăm sóc yêu thương cô cả đời cũng rời bỏ cô.

Sau khi trở nên mập mạp cô mới hay rằng, thì ra người mập chính là sinh vật đáng thương nhất thế giới. Mặc kệ họ làm gì thì cũng đều không vừa mắt, mặc dù chỉ đơn thuần đi trên đường cũng sẽ có người xúc phạm: “Này, đồ mập chết tiệt, béo như vậy còn ra đường làm gì cho chiếm diện tích?”

Béo không phải tội, không ra khỏi cửa chẳng lẽ ở nhà chờ chết hay sao?

Hạ An An buồn bực nhớ lại.

Nằm trên giường, Hạ An An trần trọc mắt ngủ, hình ảnh Bạch Tập Thần xa cách, Khương Hiểu Kỳ khinh miệt cứ vờn quanh tâm trí.

Không biết bọn họ đến khách sạn để làm gì? Muốn ở lại vài ngày? Không biết ngày mai làm việc có gặp nữa hay không?

Vừa nghĩ đến khả năng gặp mặt hai người họ, Hạ An An lại thấy xúc động.

Ngủ không được, cô đành ngồi dậy xem TV.

Căn phòng 60,70 mét vuông, toàn là những đồ đạc bình thường. Mặc dù căn phòng chỉ vừa đủ cho một người ở, nhưng đêm khuya yên tĩnh, cô ngồi một mình trên sofa khó tránh khỏi cảm giác bị cả thế giới ruồng rẫy.

Đối với một người con gái đã ba mươi tuổi, thứ kinh khủng nhất chính là cảm giác cô độc đến tận xương tủy này. Chưa kể, do thân hình mập mạp quá khổ, Hạ An An coi như đã bị cướp đoạt tất cả khả năng yêu đương và kết hôn. Cái cảm giác cô độc như thế giới bị hủy diệt ấy thật sự còn khiến người ta sợ hãi hơn cả phim kinh dị.

Nghĩ đến đây, Hạ An An tắt vội TV, rụt người trong căn phòng nhỏ, ôm chặt con gấu, không ngừng tự thôi miên bản thân.

Ngủ đi, ngủ đi, ngủ đi.

Nếu gặp Bạch Tập Thần và Khương Hiểu Kỳ thì phải làm sao bây giờ?

Kĩ thuật trộn rau của con bé học trò đó thật quá kém, dạy thế nào cũng không xong, tưởng cô mềm lòng, dễ bỏ qua lắm sao? Ngày mai đến nhất định phải cho con bé biết tay.

Bếp trưởng hôm nay có giao cho mình vài việc, là cái gì ấy nhỉ?

Ngày mai sau khi làm việc xong phải thay đổi quần áo, thay đổi không khí thôi, nếu không thì khó chịu chết mất.

~~Cứ suy nghĩ miên man như vậy, cô mơ màng thiếp đi lúc nào không biết.

7:30 sáng là giờ sinh học của cô, chỉ cần đến giờ, dù không cần báo thức cô cũng có thể tỉnh dậy.

Mở mắt ra, vốn dĩ, theo thói quen, Hạ An An sẽ liếc nhìn cửa sổ xem đã sáng hay chưa, sau đó cầm điện thoại kiểm tra giờ giấc.

Nhưng, hôm nay, sau khi liếc về phía cửa sổ, Hạ An An kinh ngạc phát hiện chiếc rèm vốn màu xám đã biến thành màu lam nhạt.

Không đúng!

Hạ An An hoảng sợ ngồi bật dậy, trợn mắt há hốc nhìn quanh.

Căn phòng lúc này trống trải, năm mươi mét vuông chỉ có một chiếc giường lớn, một tủ quần áo và một bàn trang điểm. Kiểu bố trí đơn giản nhưng có vẻ xa hoa, chẳng hề giống nơi chật đầy đồ đạc lỉnh kỉnh của cô.

Trong thoáng chốc, Hạ An An nghĩ mình chưa tỉnh ngủ, liền dùng hai tay vỗ vỗ kiểm tra, bỗng phát hiện thấy không ổn.

Bàn tay gấu to lớn nhiều thịt của cô đã chạy đâu?

Cánh tay trắng nõn, nhỏ nhắn thon dài như ngó sen này là của ai?

Hạ An An lật chăn ra, nhìn thấy đôi chân dài thẳng tắp của mình thì cảm thấy choáng váng như đầu bị búa đập một cái.

Chân voi của cô, eo thùng phi của cô, tất cả đều đi đâu hết?

Chiếc áo ngủ tơ lụa mềm mại này là của ai? Trước khi ngủ, rõ ràng mình mặc áo ngủ hình con mèo mà.

Hạ An An kinh ngạc quan sát, đột nhiên phát hiện chiếc gương trên cửa tủ quần áo, vội vàng nhảy xuống giường, bước đến.

Người trong gương có mái tóc đen dài, mềm mại như suối chảy trên vai, tạo cảm giác quyến rũ kì lạ. Khuôn mặt tròn tròn trắng nõn mịn màng, mặc dù không phải quá xuất sắc, nhưng ngũ quan nhỏ nhắn tinh xảo được sắp đặt khéo léo, nên có thể nói là một mỹ nhân càng ngắm lại càng bị mê hoặc. Trán của cô được bao quanh bằng chiếc băng gạc còn vết máu nhàn nhạt, có vẻ như là bị thương.

Lại ngắm thân thể của chính mình, cô dù đang khoác chiếc áo ngủ tơ lụa thùng thình, nhưng vẫn toát lên vẻ lung linh.

Người trong gương này không phải chính là cô trước khi béo lên đó sao?

Cô không nằm mơ chứ, có thể nào đột nhiên lại gầy nhiều như vậy?

Hạ An An nhéo tay một cái, cảm giác đau nhanh chóng truyền đến, chứng minh rằng cô thật sự không nằm mơ.

Chuyện này, thật là ...không thể tưởng tượng nổi.

Với lại ...đây rốt cuộc là đâu? Căn phòng này rất lạ, cô dám chắc chắn trước đây chưa từng tới.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Hạ An An ngồi yên trên mặt đất suy nghĩ hồi lâu, nhưng thế nào cũng không hiểu được nguyên nhân. Mang theo một mớ câu hỏi, cô cẩn thận đứng dậy bước ra ngoài. Mặc kệ là chuyện gì, cô cũng phải tìm người hỏi cái đã.

Vừa mở cửa, đập vào mắt cô là một cầu thang đi xuống dưới. Hạ An An đảo mắt nhìn quanh, phát hiện bên trái và bên phải căn phòng đều là hành lang. Hành lang hơi nghiêng theo kiểu Châu Âu cổ, bên dưới là một căn phòng khác. Do dự chốc lát, cô bước xuống.

Trên vách tường men theo cầu thang được trang trí tranh Châu Âu cổ và đèn, có thể thấy chủ nhân nơi này rất chú trọng đến thiết kế ngôi nhà. Bậc thang còn được trải một tầng thảm, nên bước chân rất yên lặng, không phát ra chút âm thanh nào.

Từ bậc thang xuống, trước mắt cô là tầm nhìn vô cùng trống trải. Giữa các gian phòng không hề có vách ngăn, xem ra người chủ nhân này đặc biệt thích cảm giác rộng rãi.

Trước bậc cuối của cầu thang hẳn là phòng khách, vì nó được trang trí bộ sofa phong cách Châu Âu, còn bên phải là nhà ăn. Khi Hạ An An quét tầm mắt đến nhà ăn là lúc nhìn thấy hai người trên bàn ăn rộng lớn.

Đối diện cô là một cậu bé nhỏ chừng ba, bốn tuổi. Khi cô bước xuống thì cậu bé cũng ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Trên chiếc má phúng phính như bánh bao của cậu bé là đôi mày rậm cùng đôi mắt to ngân ngấn nước. Chiếc môi nhỏ còn dính sữa, màu trắng sữa và màu trắng mịn của làn da cùng nhau tỏa sáng. Cả người cậu như một viên bánh được dùng loại bột mềm nhất, trắng nhất mà vo thành.

Khi thấy cô xuất hiện ở cầu thang, trong đôi mắt to trong sáng như có điều gì đó bùng lên. Ngừng ăn, đôi chân nhỏ từ trên ghế nhảy xuống, vội vã chạy đến bên cô.

Có điều, lúc chạy đến một khoảng cách nhất định, cậu bé rụt rè dừng lại, ánh mắt vừa cẩn thận vừa lo lắng nhìn cô, hai tay nắm lại thành hai nắm nhỏ, nhẹ nhàng hỏi: “Mẹ, mẹ tỉnh lại rồi? Vết thương của mẹ có còn đau không?”

Mẹ? Cậu bé này gọi cô là mẹ?

“!!!!!!!!!!!!!!”

Tình huống gì thế này?

Cô còn chưa kết hôn, từ đâu lại xuất hiện một đứa con lớn như vậy?

2. Chương 2

Hôm nay thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi. Vừa tỉnh giấc, cô phát hiện mình đang nằm tại một căn phòng xa lạ, dáng người đột nhiên trở lại thon thả như mười năm trước. Nhưng kinh ngạc hơn hết, còn có một đứa nhỏ gọi cô là mẹ ?!

Hạ An An không nghĩ ra được lời nào để diễn tả cảm giác lúc này.

Trong lúc Hạ An An còn đang thắc mắc, người đàn ông đang ngồi trên bàn ăn đứng dậy nhìn về phía cô.

Lúc này, do anh ta ngồi quay lưng lại nên cô không nhìn thấy được. Bây giờ, khi anh xoay người lại, cô mới phát hiện người này cực kì, cực kì đẹp trai.

Dáng anh rất cao, ít nhất 1 mét 8 trở lên. Anh mặc áo sơ mi trắng phối với quần tây đen, toát lên khí chất của một người đàn ông từng trải. Cẩn thận quan sát bộ quần áo hàng hiệu rất tinh xảo trên người anh, cùng thiết kế căn nhà này, cô chắc chắn cho dù anh không xuất thân từ gia đình danh môn thì cũng là một doanh nhân thành đạt.

Ngũ quan của anh có hình dáng sắc nét, rõ ràng. Chiếc mũi cao nổi bật cùng đôi chân mày rậm càng khiến cho gương mặt anh thêm phần nam tính. Đôi môi anh mím chặt không để lộ kẽ hở, có thể đoán được anh không phải người nói cười tùy tiện, mà là một người mạnh mẽ như sấm rền.

Trong một thoáng khi nhìn thấy cô, ánh mắt thâm trầm của anh chợt lóe lên một tia khó hiểu, nhưng liền khôi phục lại vẻ bình thường rất nhanh.

Anh đẩy ghế ra, bước tới phía cô. Đến chỗ cậu con trai nhỏ, anh dừng lại. Ánh mắt anh chần chờ chốc lát trên trán cô, đôi môi mỏng khẽ mấp máy: “Em thấy sao rồi? Vết thương còn đau không? ”

Giọng nói của anh vô cùng dễ chịu, vừa dịu dàng vừa nam tính.

Hạ An An nhìn người trước mặt, kinh ngạc lùi về sau một bước, biểu cảm như thể trông thấy quỷ: “Anh Hoắc, sao anh lại ở chỗ này?”

Ánh mắt người đàn ông căng thẳng, đôi chân mày rậm giống y đứa nhỏ cau lại: “An An, em làm sao vậy?”

Cậu bé con cũng ngạc nhiên nhìn An An, thầm nghĩ hôm nay mẹ có chút kì lạ. Đưa ánh mắt cầu cứu về phía người đàn ông cao lớn, cất tiếng hỏi: ” Papi, mẹ con không sao chứ?”

Papi ?!!!

Hạ An An rối tung, tưởng chừng phát điên vì cảnh tượng trước mặt.

Đứa bé gọi cô là mẹ, gọi người này là cha, như vậy cô và người đàn ông này có quan hệ gì?

Trời ơi, trò đùa này rốt cuộc là thế nào đây?

Cô sao lại có thể có quan hệ loại này với Hoắc Minh Hiên?

Hoắc Minh Hiên là anh trai của bạn học cô, Hoắc Minh San. Anh có ngoại hình tuyệt vời cùng trí thông minh vô địch. Từ ngày còn đi học, anh đã nổi tiếng với thành tích xuất sắc, khiến vô số thiếu nữ say mê. Sau khi tốt nghiệp, anh tự mình thành lập một công ty phần mềm. Dựa vào ý tưởng độc đáo và khả năng kinh doanh trời phú, anh nhanh chóng đưa công ty Lam Diệu trở thành một công ty hùng mạnh với giá trị tài sản lên đến hàng tỉ tệ. Nghe nói, dù đã 38 tuổi, anh vẫn chưa kết hôn. Là doanh nhân nổi tiếng bậc nhất, có không ít các tiểu thư danh môn đang chờ được gả cho anh.

Nhưng trước kia, khi đến nhà Hoắc Minh San chơi, cô mới chỉ gặp qua Hoắc Minh Hiên vài lần, ngay cả nói chuyện còn không có. Rốt cuộc làm thế nào cô lại có thể gả cho Hoắc Minh Hiên, còn có một đứa con lớn như vậy?

Cuối cùng thì chuyện quái gì đang xảy ra ở đây?

“Hoắc ... Anh Hoắc, Minh San đâu? Tôi muốn gặp cô ấy.”

Mối liên hệ duy nhất giữa cô và anh chính là Hoắc Minh San. Chưa kể, Hoắc Minh San còn là bạn thân nhất của cô. Hai người đã chơi với nhau hơn mười năm. Trước mắt, mọi chuyện đều quá đổi lạ lùng, người cô có thể tin tưởng lúc này chỉ có mình cô ấy.

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên nhìn cô có chút phức tạp.

Trước đây, mỗi lần đến nhà Hoắc Minh San, Hạ An An đều hỏi xem Hoắc Minh Hiên có nhà không. Nếu có, cô sẽ không tới nữa. Nguyên nhân là do khí thế của anh trai Hoắc Minh San thật sự quá mạnh mẽ, chỉ cần lại gần anh thôi thì đã có cảm giác như bị khí thế của bậc đế vương áp bức.

Vốn sợ Hoắc Minh Hiên từ lâu, nên khi anh nhìn mình, cô chỉ biết cúi đầu co người lại, căng thẳng xoa lòng bàn tay.

“Được, để anh gọi cho con bé.” Không biết vì sao, Hạ An An chợt cảm thấy trong giọng nói của Hoắc Minh Hiên có chút cứng chiều.

Mặc kệ thế nào, Hạ An An cuối cùng cũng có thể nhẹ nhõm thở dài một hơi. Đột nhiên nhìn về phía Hoắc Minh Hiên, cô thấy đôi bàn tay to lớn của anh đang xoa đầu cậu con trai bé bỏng, ánh mắt vốn thâm trầm lúc này trở nên rất dịu dàng: “Thiên Dục, chờ cha gọi chú Lý đưa con đi học nhé.”

Sự dịu dàng chẳng hề giống với Hoắc Minh Hiên vốn luôn nghiêm túc và bùng bùng khí thế ép người này khiến Hạ An An lắp bắp kinh hãi. Thật không ngờ người đàn ông chẳng mấy khi nói cười trước mặt cô lại có thể dịu dàng đến vậy, rõ ràng là anh vô cùng yêu thương con trai mình.

Cậu bé Thiên Dục vừa lên nhìn Hạ An An rồi lại tới Hoắc Minh Hiên, cái miệng nhỏ chu chu, cầm ống quần Hoắc Minh Hiên đựng đưa: “Con muốn ở nhà cơ.”

Hoắc Minh Hiên xoa xoa đầu cậu bé, nói: “Nghe lời cha. Cha tan làm sẽ đến đón con ngay, Thiên Dục là em bé ngoan có phải không?”

Bạn nhỏ Thiên Dục lưu luyến nhìn Hạ An An, đôi mắt ngân ngấn nước, mím môi suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Dạ được. Papi nhớ phải đến đón con sớm nha.”

Hoắc Minh Hiên gật gật đầu.

Vừa dứt lời, trước cửa liền xuất hiện một người thanh niên mặc đồ Tây bước vào. Đến cạnh Hoắc Minh Hiên, anh cung kính chào: “Ông Hoắc, bà Hoắc.” Sau đó, anh hướng đến Thiên Dục, nói: “Đi thôi, tiểu Thiên dục. Chú sẽ đưa con đi học.”

Thiên Dục nhìn Hạ An An, ánh mắt tràn đầy chờ mong, dường như đang mong cô giữ lại, vừa đi vừa nhìn cô mãi không thôi.

“Mami nhớ ăn sáng đó nha.” Trước khi bước ra cửa, cậu bé còn không quên ngoái đầu, nhẹ giọng nói.

Không hiểu vì sao, nghe thấy câu nói của bé con, trái tim Hạ An An như mềm nhũn. Nếu thằng bé đúng là con của cô, thì cô phải thật có phúc lắm mới có thể sinh được đứa bé vừa đáng yêu vừa hiểu chuyện như vậy. Chắc phải tu tám kiếp mới có được một đứa con như thế.

“Bây giờ, anh gọi điện cho Minh San, em lại đây ăn chút gì đi.”

Giọng nói của Hoắc Minh Hiền kéo Hạ An An đang suy nghĩ mông lung về thực tại. Cô quay đầu nhìn anh, đúng là anh đang cầm di động bấm số, chẳng bao lâu thì đã có người nghe máy.

Cô lo lắng nhìn anh nói chuyện điện thoại xong, sau khi thấy anh bỏ điện thoại vào túi, mới run run lên tiếng: “Em ...Em còn chưa rửa mặt, chưa thay quần áo. Em phải đi thay đồ trước đã. Minh San sẽ đến đúng không?”

Anh gật gật đầu.

Hạ An An nhận được câu trả lời khẳng định này, liền vội vàng chạy lên lầu, như thể có gì đó đang đuổi theo, chỉ sợ chạy chậm một bước sẽ bị bắt lại.

Trên đường chạy về căn phòng ban này, phát hiện trước phòng có WC, cô bước vào rửa mặt.

Trở về phòng, Hạ An An vẫn không làm sao khôi phục lại tâm tình như bình thường. Hôm nay, thật sự đã có quá nhiều chuyện kì lạ xảy ra. Trước mắt, cô chỉ có thể chờ Minh San đến để nói cho cô ấy nghe. Nếu thật đã xảy ra chuyện thì Minh San nhất định sẽ không giấu giếm cô.

Cô vệ sinh đơn giản xong thì mở tủ quần áo, chuẩn bị thay đồ.

Tủ quần áo có rất nhiều đồ, tất cả đều là loại cô thích, thiết kế đơn giản, rộng rãi thoải mái. Cô xin lỗi chủ nhân của chiếc tủ một tiếng rồi tiện tay lấy một chiếc váy ra. Nhìn thiết kế nổi bật của chiếc váy xòe đang mặc trên người, Hạ An An kích động đến phát khóc.

Không nhớ đã bao lâu rồi cô mới được mặc chiếc váy xinh đẹp như vậy. Từ sau khi béo lên mười năm trước, cô không thể mua quần áo theo ý thích nữa, chỉ cần mua được quần áo vừa kích cỡ là đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

Cô bỗng bất an trong lòng, lo lắng tất cả mọi chuyện này đều chỉ là giấc mơ. Sau khi cô tỉnh dậy, liệu có vẫn nằm trong căn phòng 60,70 mét vuông đó, vẫn có cơ thể nặng 100kg, vẫn lo sợ hôm nay đi trên đường bị người ta mắng là đồ mập chết tiệt hay không?

Trong lúc tâm trạng phức tạp, cô nghe thấy tiếng gõ cửa. Vội vàng khôi phục tinh thần, cô hít sâu vài cái rồi thấp thỏm mở cửa.

Người đứng ngoài chính là Hoắc Minh San.

Nhìn thấy Hoắc Minh San, Hạ An An vô cùng kích động như vừa được cứu mạng, hô lớn: “Minh San, rốt cuộc cậu cũng tới!”

Không ngờ Hoắc Minh San còn kích động hơn cả cô, ôm lấy cổ cô, những giọt nước mắt nóng hổi thì nhau tuôn trào: “An An, cuối cùng cậu cũng chịu gặp tớ? Tớ cứ tưởng rằng cả đời này cậu sẽ không tha thứ cho tớ.”

” ... ” Hạ An An sững sờ, không hiểu chuyện gì. Rõ ràng mấy ngày trước hai người mới vui vẻ đi dạo phố cơ mà?

“An An , xin lỗi, là tại tớ không tốt. Năm đó, tớ thực không có ý xấu, tớ xin thề, tớ tuyệt đối không có bất cứ ý đồ xấu gì với cậu. Năm năm trước, khi cậu được chọn tham gia cuộc thi Ngôi sao tương lai, tớ rất mừng cho cậu. Cho nên, tớ mới cho cậu mượn phòng của anh trai để tập luyện. Tớ thực không biết anh ấy lại trở về sớm hơn dự định, càng không ngờ tới anh bị Lạc Mỹ Châu chuốc thuốc. Cuối cùng, mưu kế của cô ta không những không thực hiện được, còn làm hại cậu bị ...”

“An An, anh của tớ bình thường không phải người như vậy. Anh ấy là bị Lạc Mỹ Châu hạ thuốc, cho nên mới thành ra như vậy. Con người khó tránh khỏi sai lầm. Hơn nữa, chuyện này cũng không phải anh ấy cố ý. An An, cậu trừng phạt anh ấy nhiều năm như vậy còn chưa đủ hay sao? Đối với anh ấy, sai lầm này là tội ác không thể tha thứ. Đúng là anh ấy đã sai, khiến cậu mang thai, còn mất đi cơ hội tham gia cuộc thi khiêu vũ. Nhưng dù sao, Thiên Dục nó, nó chỉ là một đứa trẻ. Nó vô tội, An An à, cậu đừng hành hạ bọn họ, đừng hành hạ bản thân nữa được không? Tớ biết Hoắc gia tớ có lỗi với cậu nhiều lắm. Tớ biết tương lai của cậu đã bị hủy hoại, nhưng chẳng phải mọi người đều đã, đang đền bù cho cậu, không phải sao?”

“An An, chuyện đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cậu vẫn không thể tha thứ sao? Lần này cậu nhảy lầu tự sát, cậu biết anh lo lắng cho cậu thế nào không? Cậu có biết Thiên Dục khóc lóc đáng thương đến thế nào không? Tổ van xin cậu, xin cậu đừng tự lãng phí cuộc đời mình nữa có được không? Tổ không mong cậu có thể tha thứ cho anh trai, chỉ xin cậu hãy nghĩ đến Thiên Dục một chút. Dù đã xảy ra chuyện gì thì nó cũng là con của cậu.”

” ... ”

Ai có thể nói cho cô biết rốt cuộc Hoắc Minh San đang nói cái gì không? Sao cả một câu cô cũng chẳng hiểu gì cả ?!!

3. Chương 3

Theo lời Hoắc Minh San vừa nói thì cô dường như có thù oán rất sâu nặng với Hoắc gia, đến mức tự tìm cái chết. Hạ An An cô mà lại muốn tìm cái chết? Nếu thật vậy thì không biết từ sau những biến cố xảy ra mười năm trước cô đã chết bao nhiêu lần.

“Minh ... Minh San, cậu ...”

Hoắc Minh San bây giờ mới cảm thấy có chút khác lạ, cô chậm rãi ngược lên thì thấy Hạ An An lúc này đang dùng vẻ mặt hết sức kinh ngạc nhìn mình, như thể lời cô vừa kể là chuyện lạ ở Ả Rập vậy.

Biểu cảm này thật kì lạ quá mức! Nếu là Hạ An An bình thường thì chắc chắn đã hoặc đuổi cô ra ngoài, hoặc ôm mặt gào khóc. Nhưng mà, vẻ mặt ngơ ra của người đang trước mặt cô là thế nào đây?

“An An?” Hoắc Minh San ôm thắc mắc trong lòng, lên tiếng gọi.

Hạ An An lúc này vẫn đang ngơ ngác, trả lời: “Hả?”

Cô vốn nghĩ có thể làm sáng tỏ mọi chuyện sau khi gặp Hoắc Minh San. Thật không ngờ, ngược lại, những gì Hoắc Minh San nói chỉ khiến cô thêm rối rắm.

Không đúng, đợi chút đã!

Hoắc Minh San vừa nói cậu ta cho cô mượn phòng của anh trai để luyện tập khiêu vũ.

Cô nhớ rõ năm đó, trước cuộc thi mấy tháng, Hoắc Minh San đúng là từng nói như vậy. Cô ấy nói anh trai ra nước ngoài công tác đến vài tháng, phòng anh lại to, có thể giúp cô tập trung luyện tập.

Có điều, cô vẫn nhớ, lúc ấy cô đã cự tuyệt rồi. Sao theo lời của Hoắc Minh San thì lại thành đồng ý?

Hoắc Minh San là người rất nghiêm túc, nhất định sẽ không đùa giỡn như vậy với cô. Hơn nữa, bộ dạng khóc bù lu bù loa của cô ấy cũng không giống giả vờ. Nói cách khác, những lời ban nãy tuyệt đối không linh tinh.

Nếu vậy thì chính là cô đã chấp nhận ý tốt của cô ấy, tới phòng anh trai luyện tập. Nhưng Hoắc Minh San vốn dĩ phải đi vài tháng lại đột nhiên trở về, còn bị cô gái nào đó tên Lạc Mỹ Châu chuốc thuốc.

Mà thuốc này ... chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.

Nói cách khác, Hoắc Minh San bị chuốc thuốc nên mới làm chuyện xấu với cô. Sau đó, cô mang thai, không thể tiếp tục tham gia cuộc thi. Kể đến thì gả cho nhà Hoắc Minh San, còn sinh ra bạn nhỏ Thiên Dục. Chính vì phải bỏ lỡ mất cơ hội tham gia thi đấu nên cô buồn bực không vui, căm hận mọi người trong Hoắc gia. Cuối cùng thì dẫn đến, nhảy lầu tự sát ?

Có điều, chỉ mình cô biết rõ, nếu cô từ chối ý tốt của Hoắc Minh San rồi tham gia cuộc thi thì khi giành được vinh dự cao nhất sẽ gặp tai nạn xe. Sau đó, phải sống cuộc đời thê thảm với cơ thể mập mạp.

Chẳng lẽ đây là cuộc đời khác của cô mà bước ngoặt chính là khoảnh khắc cô đồng ý hay từ chối đề nghị của Hoắc Minh San?

Nếu cô đồng ý đến phòng của anh trai Hoắc Minh San, thì sự việc sẽ diễn ra như lời cô ấy kể. Còn nếu cô từ chối, thì sự việc sẽ diễn ra theo những gì cô đã trải qua ...

Nghĩa là, chỉ cần quyết định của cô thay đổi thì sẽ tạo nên hai cuộc đời hoàn toàn không giống nhau?

Mà bây giờ, linh hồn của cuộc đời khác đã chuyển dời đến thân người kia?

Hoắc Minh San mới nhắc đến chuyện cô nhảy lầu tự sát, vậy rất có khả năng “Hạ An An” đời này đã chết, nên mới khiến linh hồn cuộc đời khác là cô có cơ hội nhập vào?

Mặc dù giải thích như vậy có chút phi lý, nhưng cũng chẳng còn cách khoa học nào hơn để lý giải được lúc này chuyện gì đang xảy ra.

Nếu bây giờ cô cảm thấy ưng ý với hoàn cảnh này thì có được hay không?

Cô có nên đem chuyện kì lạ này nói với Hoắc Minh San không? Mà nếu có thì cô ấy sẽ tin sao? Liệu cô ấy có nghĩ rằng cô điên không?

Chắc chắn cô ấy sẽ nghĩ vậy.

Bởi vì chính cô cũng muốn điên rồi.

Hoắc Minh San nhìn ánh mắt đờ đẫn và biểu cảm thay đổi phức tạp trên gương mặt của Hạ An An, thậm chí cô dường như đã bị trúng tà, hơn nữa còn có vẻ không nhẹ.

“An An, cậu sao vậy? Cậu nói gì đi, đừng làm tớ sợ, An An!”

Hoắc Minh San đứng dưới bậc thang, thoạt nhìn như có vẻ nhàn nhã lấy cà phê, nhưng thật ra hai tai đang chăm chú lắng nghe động tĩnh trên lầu. Hoắc Minh San với anh vốn rất hiểu nhau. Nguyên nhân cô bước vào phòng mà không đóng cửa chính là do cô biết quá rõ tính tình anh trai mình. Mặc dù bình thường anh ấy luôn có vẻ lạnh nhạt, nhưng thật ra là mặt lạnh tim nóng, đặc biệt là đối với vợ mình. Lúc này, chắc chắn anh đang âm thầm quan sát tình hình trên lầu.

Nghe tiếng gọi của Hoắc Minh San, ánh mắt Hoắc Minh San liền căng thẳng, vội vàng bước lên lầu.

“Thế nào rồi?” Vào phòng, anh lên tiếng bằng giọng nói hoàn toàn không đoán được cảm xúc, lãnh đạm như thể chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.

Hạ An An vừa nghe thấy giọng nói Hoắc Minh San, suy nghĩ phức tạp trong đầu liền ngừng lại. Phục hồi tinh thần, cô đưa mắt về phía anh.

Cao lớn đẹp trai, ngoại hình của anh có thể nói là không chê vào đâu được. Dù không rõ Hoắc Minh San của đời này có thành công như cô đã biết hay không, nhưng qua cách ăn mặc và nói chuyện, có thể đoán được sự nghiệp của anh hẳn cũng không tầm thường.

Người như vậy lại là chồng mình ...

Dù đối với Hạ An An siêu mập mạp thì người chồng tốt như vậy chẳng khác nào món quà từ trên trời rớt xuống, nhưng lúc này cô thật sự có chút ...không thể chấp nhận.

Chủ yếu là vì, anh thật sự quá ưu tú. Dù cô không béo đến thế lắm, hơn nữa còn có thể nói là xinh xắn, nhưng nếu cô với Hoắc Minh San đứng gần nhau thì vẫn còn có chỗ không xứng đôi.

Trong khi Hạ An An đang mãi suy nghĩ, hai anh em họ Hoắc đang lo lắng nhìn chăm chăm cô. Đưa suy nghĩ trở về thực tại, Hạ An An hít sâu một hơi, cố kiềm chế sự run rẩy, nói: “Tôi ... tôi không sao.”

Hoắc Minh San bây giờ mới thở phào một hơi, Hoắc Minh San cũng dời ánh mắt, lên tiếng: “Nếu không sao thì nhanh thay đồ, tôi đưa em đến bệnh viện.”

Dứt lời, anh liền đi xuống lầu. Thấy vậy, Hoắc Minh San kéo tay cô: “Đi thôi An An, dù bác sĩ nói cậu đã khỏe nhưng tốt nhất vẫn cứ nên kiểm tra lại xem sao.”

Hạ An An gật đầu cứng ngắc rồi cùng Hoắc Minh San xuống lầu. Vì có việc bận nên không thể cùng đến bệnh viện, Hoắc Minh San phải về trước, không quên an ủi cô: “Vài ngày nữa chúng ta cùng đi chơi nhé. Ngày nào cậu cũng ở nhà như thế thì buồn chết.”

Hạ An An gật đầu, nhìn vẻ mặt lo lắng và có chút áy náy của Minh San, lên tiếng gọi : “Minh San!”

Hoắc Minh San quay đầu lại, thấy Hạ An An đang nở nụ cười: “Chuyện trong quá khứ đều đã qua rồi, cậu không cần phải cảm thấy có lỗi nữa. Tổ với cậu vẫn là bạn tốt.”

Ở cuộc đời kia, sau khi cô trở nên vô cùng mập mạp, tất cả bạn bè đều lần lượt rời bỏ cô, duy chỉ Hoắc Minh San vẫn ở lại bên cạnh cô. Mặc kệ đời này họ có mâu thuẫn gì, nhưng đối với tình nghĩa mà Hoắc Minh San đã dành cho mình, cô cũng biết ơn cô ấy rất nhiều.

Những lời Hạ An An vừa nói khiến Hoắc Minh San kinh ngạc không thôi. Hơn nữa, đã rất lâu rồi cô không thấy nụ cười đó của An An. Không kiềm được xúc động, cô bước đến ôm An An thật chặt.

“An An, chúng ta không chỉ là bạn tốt, mà còn là người một nhà. Người một nhà sẽ không thù hận nhau.”

Mấy chữ “người một nhà” khiến Hạ An An có chút không tự nhiên, nhưng vẫn vui vẻ gật gật đầu.

Hoắc Minh San ôm xong, vỗ vỗ bả vai An An, nói: “Được rồi, cậu mau đi bệnh viện đi.”

Mãi đến lúc Hoắc Minh San lên xe rồi đi, Hạ An An mới thu ánh mắt lại.

Bây giờ cô mới phát hiện Hoắc Minh San đang kín đáo quan sát mình. Không hiểu vì sao, bị anh nhìn như vậy, cô có chút chột dạ, vội vàng lảng sang chuyện khác: “Không ... Không phải anh nói muốn đến bệnh viện sao?”

Hoắc Minh San không dời ánh mắt, vẫn dùng giọng nói lãnh đạm lên tiếng: “Em ở đây đợi, tôi đi lấy xe.”

Sau khi ngồi trên xe, Hạ An An lại càng mất tự nhiên.

Mọi lần đều có người khác nên cô không cần phải một người đối mặt với khí thế mạnh mẽ của Hoắc Minh San, nhưng lúc này chỉ có cô và anh, xe lại chật hẹp, anh ngồi đó khiến cô cảm thấy như toàn bộ không khí đều bị anh hút đi.

Đáng nói hơn là, bây giờ, anh chính là chồng của cô.

Chồng ...

Cuộc sống này đúng là trái ngược hoàn toàn ...

“Đến bệnh viện kiểm tra tổng quát, kiểm tra xong tôi đưa em đi ăn.” Giọng nói ồm ồm của anh đột nhiên vang lên.

Hạ An An cứng ngắc gật đầu, thấy anh không nói gì nữa, cô liền nhìn ra ngoài cửa sổ. Thật sự, trong lòng cô vẫn còn rất rối loạn, vẫn chưa thể tin được cuộc đời mình đã thay đổi thế này.

Sau khi Hạ An An đến bệnh viện, tất cả các mục đều kiểm tra một lần, mãi đến mười một giờ mới làm xong.

Từ phòng CT bước ra, Hạ An An đói đến mức da bụng dính da lưng. Đang ngồi trên ghế dài ở hành lang bệnh viện, Hoắc Minh San thấy cô liền vội vàng đứng dậy đưa cái gì đó cho cô: “Em ăn cái này lót dạ đi.”

“Là anh mua sao?”

Hoắc Minh San cầm bọc bánh trên tay, vẻ mặt lạnh lùng trả lời: “Ừ.”

Hạ An An nhận lấy: “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Anh vẫn đáp bằng giọng điệu ban nãy.

Mặc dù người đàn ông này luôn thể hiện vẻ lạnh lùng đến dọa người, nhưng thật ra lại rất chu đáo, còn chú ý mua đồ ăn cho cô nữa.

“Em lên xe trước chờ tôi, tôi đi lấy kết quả giúp em.” Hoắc Minh Hiên đưa chìa khóa xe cho cô, thái độ cực kì tự nhiên, như thể đã quen như vậy từ lâu.

Sau khi Hạ An An xấu hổ cầm lấy, anh không nói gì mà xoay người đi thẳng đến phòng bác sĩ.

Hạ An An lên xe không lâu thì Hoắc Minh Hiên đã tới, trong tay là một xấp tư liệu dày cộm. Anh bước lên xe, đặt xấp tư liệu trên ghế sau. Hạ An An bất an nhìn anh, hỏi: “Thế nào rồi? Thầy thuốc nói sao? Không có vấn đề gì phải không anh?”

“Vết thương trên đầu không có gì đáng ngại, nhưng gan và phổi thì có vấn đề nho nhỏ.”

Hạ An An nghe thấy liền sợ hãi: “Cái... Vấn đề gì cơ?”

Hoắc Minh Hiên khởi động máy, vừa thành thạo quay xe vừa trả lời: “Không có gì nguy hiểm, do em hút thuốc, uống rượu thời gian dài nên tích thành bệnh. Bệnh này không thể vội vàng, phải chậm rãi điều trị. Chỉ cần em bỏ rượu và thuốc sẽ rất mau khỏe lại thôi.”

“Hút thuốc, uống rượu thời gian dài? Em sao?”

Hoắc Minh Hiên nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu. Biết mình lỡ lời, Hạ An An giật mình nuốt nước bọt, quay đầu sang chỗ khác.

Cô thật không ngờ đời này mình lại chán nản như vậy, đến nỗi hút thuốc, uống rượu thời gian dài? Thầm suy nghĩ trong đầu, liên hệ đến những điều Hoắc Minh San nói buổi sáng, cái gì mà cô dừng tự nhốt mình ở nhà. Có lẽ do mang thai ngoài ý muốn, còn bị mất cơ hội tham gia thi đấu, cô quá sốc nên không gượng dậy nổi, chỉ biết mượn rượu giải sầu, ngay cả đi làm cũng không thèm.

Đột nhiên nghĩ lại đời trước khi cô nỗ lực tham gia thi đấu, giành được giải nhất, được mọi người tung hô là thiên tài khiêu vũ. Lúc đang ở đỉnh vinh quang, đột ngột bị tai nạn rồi mất tất cả, cuối cùng lại xuyên qua cuộc đời này.

Cô không biết nếu bản thân mình là con người ở cuộc đời này thì sẽ thế nào? Thật ra An An đời này nghĩ vậy cũng không sai, phải trải qua cuộc đời trước cô mới biết được, vinh quang, vinh dự gì đó, tất thấy chỉ là phù du. Lại nghĩ về cơ thể béo mập thê thảm của mình, cô chợt cảm thấy cuộc đời này thật sự hạnh phúc hơn nhiều lắm.

“Sau này sẽ không hút thuốc, cũng không uống rượu nữa.” Có lẽ do tức giận với bản thân ở đời này, cô mạnh mẽ lên tiếng.

Nhưng vừa nói ra cô liền thấy hối hận. Lúc này trên xe chỉ có mỗi cô và anh, nên lời này chẳng khác nào đang cố tình nói cho anh nghe. Hơn nữa, giọng nói thánh thót của cô còn khiến người nghe cảm thấy có chút không thoải mái.

Hạ An An xấu hổ, nếu Hoắc Minh Hiên không thèm để ý lời này thì cô đúng là quá mất mặt rồi.

“Ừ, tốt.”

Không biết có phải do cô ảo giác hay không, hai từ này của Hoắc Minh Hiên dù rất đơn giản nhưng cô lại cảm nhận được sự vui vẻ trong giọng nói ấy.

4. Chương 4

Rời khỏi bệnh viện, Hoắc Minh Hiên đưa cô đến một nhà hàng gần đó. Nhìn các món ăn trên bàn, Hạ An An tròn mắt ngạc nhiên, tất cả đều là món cô thích. Chợt nghĩ lại, ở cuộc đời này, cô vì không thể tham gia cuộc thi khiêu vũ mà oán hận Hoắc Minh Hiên, như vậy chắc chắn tình cảm vợ chồng rất không hòa hợp. Nhưng Hoắc Minh Hiên lại biết cô thích ăn món gì, có thể thấy đối với An An đời này, anh vô cùng quan tâm.

Chưa kể, điều khiến cô không hiểu nổi đó là, anh mạnh mẽ như thế, nhưng lại để cho cô suốt ngày mượn rượu giải sầu. Có nghĩa là, bình thường, anh rất dung túng cô. Vì, nếu anh thật sự muốn dùng sức mạnh thu phục thì dĩ nhiên, cô không phải là đối thủ của anh. Có khi anh vừa giơ tay thì cô đã ngất xỉu rồi cũng nên.

Tại sao anh lại không làm gì cả mà hết lần này tới lần khác dung túng cô? Bởi anh cảm thấy tội lỗi hay còn lý do khác?

“Sao em không ăn? Đã đói cả ngày rồi, em mau ăn chút đi.”

Anh cầm đôi đũa dự phòng gấp thức ăn, khi chuẩn bị đặt thức ăn vào chén cô thì anh thoáng quan sát thái độ cô một chút. Thấy cô không phản đối, anh mới đặt đồ ăn vào chén.

Nhìn hành động của anh, cô đột nhiên nhớ đến Thiên Dục. Thăng bé cũng như vậy, chỉ dám giữ một khoảng cách nhất định đứng nhìn cô. Thái độ hai cha con đều rất dè dặt.

Xem ra Hoắc Minh San nói đúng. Mấy năm nay, An An này hành hạ bản thân, hành hạ người khác cả một khoảng thời gian dài. Vậy nên, mặc dù là người thân nhất nhưng họ đối với cô không tránh khỏi dè dặt.

Nhớ lại bữa sáng nay, khi Thiên Dục không dám đến gần mà chỉ đứng cách cô một khoảng, đưa ánh mắt lo lắng nhìn mình, lòng cô đau nhói. Thật không hiểu nổi, rốt cuộc tại sao đời này cô lại thù hận mù quáng đến thế.

Thằng bé là con ruột do cô sinh ra, dù thù oán có sâu đậm đến đâu, nhưng chứng kiến con trai vô tội của mình như vậy, lẽ nào không động lòng sao?

Công việc bận rộn, Hoắc Minh Hiên muốn ăn một bữa cơm đảng hoàng cũng không dễ. Điện thoại của anh liên tục reo, trong vài phút đã có mấy cuộc điện thoại nhưng đều bị anh nhấn từ chối.

Anh bận rộn như vậy nhưng vẫn cố ý dành thời gian đưa cô đi khám bệnh, đưa cô đi ăn cơm. Người chồng như anh thật quá xuất sắc mà.

Nghĩ đến đây, Hạ An An thầm nhủ: sau này, cô nhất định phải sửa chữa tất cả những lỗi lầm mà An An đời này đã gây ra.

“Xin lỗi, trước kia là do em không tốt, khiến anh phải lo lắng.”

Hoắc Minh Hiên đang định tiếp điện thoại, nghe thấy lời này thì ngón tay lập tức nhấn từ chối.

Đưa ánh mắt phức tạp nhìn cô, anh thấy cô đang cúi đầu rất thấp, như hận không thể chôn mặt vào trong chén. Hành động hệt một đứa trẻ con phạm lỗi.

Môi anh thoáng cong lên, anh bưng chén che giấu niềm vui nở rộ trong ánh mắt, giả vờ uống một ngụm canh.

“Không sao, em là vợ tôi. Tất cả những gì em làm đều là trách nhiệm của tôi.”

Sau khi ăn cơm xong, Hoắc Minh Hiên đưa cô về nhà rồi mới rời đi.

Trở lại phòng, Hạ An An yên lặng nằm trên giường, trong đầu quanh quẩn câu nói vừa nãy của Hoắc Minh Hiên.

Tất cả những gì cô làm đều là trách nhiệm của anh.

Thật ra năm đó, chuyện kia không thể quy trách nhiệm lên mỗi người anh. Xét cho cùng, anh cũng là người bị hại. Thế nhưng, anh không những hy sinh hạnh phúc bản thân để cưới cô về, lại còn gánh vác hết trách nhiệm. Từ phương diện này mà nói, anh đúng là một người đàn ông quá đổi phong độ.

Thật ra, cô vẫn rất thông cảm cho An An đời này. Năm đó, rõ ràng thấy thắng lợi trong tầm tay, cuộc sống lại đột nhiên thay đổi lớn như vậy, cô ấy khó tránh khỏi bị đả kích. Vì cuộc thi khiêu vũ này mà cô ấy đã tốn không biết bao nhiêu năm tâm huyết, nhưng nay còn chưa kịp tham gia thì mọi thứ đã tan tành. Khát vọng không thành cùng cảm giác cô đơn đã khiến An An đời này lựa chọn cách hành xử cực đoan như vậy.

Mặt khác, nghĩ lại về đời mình, dù ngay lúc vinh quang nhất lại gặp những biến cố lớn, nhưng cô cũng không đau khổ mù quáng như An An này. Tuy phải đối mặt với cô đơn, bị ruồng bỏ, nhưng cô không hề tiếc nuối. Tuy trở thành vô cùng mập mạp, nhưng cô vẫn dũng cảm đối mặt chứ không lựa chọn trốn tránh hay chán nản.

Trải qua hơn mười năm sống cuộc sống mập mạp thê thảm, cô lại đột nhiên lấy lại được vóc dáng thon thả lần nữa. Đối với cô, đây đúng là chuyện vô cùng vui sướng. Chưa hết, khi tưởng rằng mình đã không còn cơ hội yêu đương hay kết hôn, đã chuẩn bị sẵn tâm lý cô độc cả đời thì lại đột nhiên có gia đình. Đây đúng là món quà phước lành mà ông trời ban cho cô.

Chỉ là, ông trời thật sự ban cho cô một người chồng ưu tú quá mức.

Trong lúc suy nghĩ miên man, Hạ An An cảm thấy choáng váng, không biết thiếp đi từ lúc nào.

Đang cơn mơ màng, cô lơ mơ thấy bánh bao nhỏ đứng cạnh giường, đôi mắt to trong sáng chớp chớp quan sát cô. Cái miệng nhỏ của cậu bé mím lại, vươn tay muốn đụng vào vết thương trên đầu cô, nhưng khi gần chạm tới thì lại rụt rè rút về, cái đầu nhỏ cúi xuống như đang suy nghĩ điều gì đó.

Một lát sau, Hạ An An dần tỉnh, chậm rãi mở mắt. Quả nhiên, Thiên Dục đang đứng trước mặt cô.

Thằng bé mặc một chiếc áo hoa màu trắng ngắn tay, lộ ra hai cánh tay tròn tròn, mềm mại như được làm từ đậu hũ non. Các ngón tay của bé đan chặt vào nhau, không biết đang cầm cái gì.

Bé đang cúi gằm chiếc đầu nhỏ xuống. Từ chỗ cô, có thể nhìn thấy khuôn mặt trắng mịn ửng hồng và cái cổ trắng nõn.

Bánh bao nhỏ thật quá đáng yêu, đáng yêu đến mức cô chỉ muốn ôm lấy cắn một cái.

Hạ An An kiềm nén suy nghĩ, hít sâu một hơi, lên tiếng gọi: “Thiên Dục.” Âm thanh của cô rất nhỏ, nhưng thể lớn tiếng một chút thôi sẽ khiến bảo bối nhỏ giật mình hoảng sợ.

Hoắc Thiên Dục nghe thấy, vội vàng ngẩng đầu. Nhìn thấy mẹ đã tỉnh, ánh mắt cậu sáng ngời, cười rạng rỡ chạy về phía cô. Nhưng mới đi vài bước, chợt nghĩ ra điều gì đó, cậu bước một bước lại lùi về mấy bước. Nụ cười rạng rỡ trên mặt dần tắt, rụt rè mở đôi môi nhỏ, nói: “Mami, vết thương có còn đau không?”

Hạ An An nhìn vẻ lo lắng của cậu bé, trái tim lại đau từng hồi. Rốt cuộc đời này, cô lạnh lùng vô tình đến mức nào mà có thể khiến con trai phải dè chừng thế này, muốn tới lại không dám tới gần?

Nhiều năm như vậy, cô ta chỉ mãi đắm chìm vào sự đau khổ của bản thân, đối với con trai mình thì tỏ ra không quen không biết. Chẳng trách mà thằng bé nhìn thấy cô luôn rụt rè, ánh mắt tràn đầy hy vọng được mẹ yêu thương.

Khóe mắt của Hạ An An dần đỏ lên, cô đưa tay kéo cậu bé lại gần rồi đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cậu. Chân mày cậu bé giống hệt Hoắc Minh Hiên. Mày rậm, mắt to, đẹp mê người. Nhưng có điều, môi của cậu dày vừa phải, không giống đôi môi mỏng của Hoắc Minh Hiên mà rất giống cô.

Thằng bé đúng là con trai của mình, là máu thịt của mình, toàn thân đều có dấu vết của mình.

Hạ An An càng nhìn Thiên Dục càng tự nhủ, mặc kệ thái độ trước đây của cô ta thế nào, thì sau này cô nhất định sẽ yêu thương, chăm sóc con thật tốt.

Hoắc Thiên Dục dĩ nhiên không ngờ mẹ lại chủ động đến gần, còn đưa tay xoa mặt mình nên toàn thân cứng đờ, chỉ biết tròn mắt kinh ngạc nhìn mẹ.

Lúc này, khuôn mặt của mẹ rất dịu dàng, như một đóa hoa hướng dương sáng ngời, hoàn toàn không giống vẻ lạnh băng ngày trước.

Bàn tay của mẹ thật mềm mại. Đôi bàn tay này từ nhỏ tới lớn chưa từng chạm vào mặt cậu. Thiên Dục hạnh phúc đưa sát mặt vào bàn tay mẹ, như muốn dán chặt trên lòng bàn tay đó vậy.

Dù cha nói nam tử hán không được khóc nhè, nhưng bây giờ cậu thật sự rất muốn khóc.

Hạ An An thấy đôi mắt Thiên Dục ngấn nước, trong lòng cảm thấy đau xót. Cô ngồi trên giường, một tay ôm cậu, một tay bế cậu lên đùi. Cô dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ, dịu dàng dỗ dành: “Thiên Dục ngoan, mẹ ôm con một cái được không?”

Mẹ muốn ôm mình!

Mình không nằm mơ, mẹ thật sự ôm mình.

Giây phút này, không nghĩ đến nam tử hán gì nữa, cậu bé bỗng dụi đầu vào lòng, đưa tay nhỏ ôm lấy eo cô, oa oa khóc.

“Mẹ, mẹ không ghét con sao? Mẹ chịu ôm con sao?”

Bàn tay nhỏ nắm chặt quần áo mẹ, như sợ hãi giây phút này chỉ là mơ. Trước đây, mỗi lần nằm mơ, cậu đều thấy đang được mẹ ôm chặt vào lòng. Nhưng khi mở mắt ra, tất cả đều biến mất.

Nước mắt ngân ngấn đảo quanh khóe mắt, Hạ An An khịt khịt mũi, dịu dàng vuốt ve cái đầu nhỏ của thằng bé, nói: “Sao mẹ lại ghét con? Thiên Dục là bảo bối của mẹ mà.”

“Trước kia mami rất ghét con, mami còn không thèm nhìn con nữa.”

Hạ An An đột nhiên cảm thấy áy náy. Cô không tưởng tượng nổi, cô ta lại thật sự vô tình đến mức đối xử với con mình như người tàng hình.

“Sẽ không, mẹ sẽ không ghét con.”

Bây giờ, cậu bé mới chịu hé đầu ra khỏi ngực cô, cả khuôn mặt ướt đẫm nước mắt. Lấy bàn tay nhỏ lau qua lau lại, cậu vừa mong chờ vừa khấn nguyện hỏi: “Mami nói thật sao?”

Hạ An An cười cười, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cậu: “Đương nhiên, mẹ không gạt con đâu.”

Nghe thấy câu khẳng định thuyết phục của mẹ, cuối cùng trên cái miệng nhỏ mới nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn cạ cạ vào mặt cô. Người thằng bé còn mang theo hương sữa ngọt ngào phảng phất nơi chóp mũi cô. Cô chợt cảm thấy trái tim đã bị bánh bao nhỏ cướp mất, thầm nghĩ phải dùng cả tính mạng này để yêu thương, bảo vệ con.

“Ng ngoan, chúng ta cùng xuống xem vú nấu cơm xong chưa nhé?”

Thiên Dục dán vào lòng cô gật gật đầu. Hạ An An nuông chiều, không buông tay, ôm thằng bé đi xuống lầu, không nghĩ rằng vừa bước xuống đã gặp Hoắc Minh Hiên mới tan làm trở về.

Nhìn thấy cô đang ôm Thiên Dục trong lòng, anh bất ngờ đến ngây ngẩn cả người.

5. Chương 5

Hạ An An nở nụ cười nhìn anh, nói: ” Đã về rồi sao? Vất vả cho anh quá.”

Đối diện với gương mặt vui vẻ của cô, anh nhanh chóng trở lại bộ dạng thường ngày, lãnh đạm lên tiếng: “Ừ.”

Hạ An An có chút ngạc nhiên khi thấy anh ngẩn ra, nhưng nghĩ lại thái độ vô tình của An An trước đây, cô lập tức hiểu lý do. Anh vốn không quen với vẻ hiền lành này của cô nên mới sững sờ như vậy.

Bánh bao nhỏ thấy Hoắc Minh Hiên về nhà thì rất đổi hưng phấn, rạng rỡ gọi: “Papi!”

Không nghĩ cũng biết trong giọng nói của cậu bé chứa bao nhiêu vui sướng.

Hoắc Minh Hiên dịu dàng gật đầu, nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy rồi bước lên lầu.

Cơm vẫn chưa nấu xong, Hạ An An đặt Thiên Dục xuống cho cậu bé đi chơi rồi vào bếp lấy hoa quả, chuẩn bị làm điểm tâm. Trước đây, từ sau khi Hạ An An trở thành đầu bếp, cô chưa bao giờ có tâm trạng để ăn

những món thế này. Nhưng bây giờ, hoàn cảnh đã thay đổi hoàn toàn, cô bỗng muốn tự khao mình một chút.

Cô làm món điểm tâm bằng trái cây lạnh vô cùng đẹp mắt, khiến người nào thấy cũng đều muốn ăn ngay. Nào là kiwi, cà chua bi, dưa bở, nho, chuối tiêu, còn có cherry tươi, tất cả các loại trái cây này hợp thành món ăn đầy sắc màu đa dạng, chỗ xanh, chỗ đỏ, được bày trí như một đóa hoa rực rỡ.

Sau khi Hạ An An đặt điểm tâm lên bàn, bánh bao nhỏ phần khởi vô cùng.

“Đẹp quá à, mami giỏi quá!” Ánh mắt vui vẻ của cậu sáng ngời, khuôn mặt ửng hồng, rất đáng yêu. Hạ An An nhìn thấy, không nhịn được, đưa tay nựng má phính của con một cái.

Bây giờ, bánh bao nhỏ đang cầm trái cà chua bi đưa trước miệng cô, cái môi nhỏ mấp máy: “Mami, ăn.”

Thằng bé thật hiểu chuyện, còn biết nhường cho người lớn ăn trước. Hạ An An nghĩ thầm rồi a a mở miệng, định nhẹ nhàng cắn ngón tay nhỏ một cái. Thiên Dục cười ha ha rút tay né, rồi cầm viên cà chua nhét vào miệng, nở nụ cười tươi rói. Mắt thằng bé híp lại như hai vầng trăng khuyết, khiến cho trái tim cô mềm nhũn.

Lúc này, Hoắc Minh Hiên đã thay quần áo bước xuống, vô tình nhìn thấy hai mẹ con đang vui đùa. Lâu lắm rồi, Thiên Dục không cười tươi như vậy, còn cô ... Từ lúc gả cho anh, dường như anh chưa từng thấy cô cười.

Hạ An An chợt cảm thấy có người nhìn chằm chằm mình, vội quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt khác thường của Hoắc Minh Hiên.

Ánh mắt anh không hề lạnh băng, trên môi dường như còn tạo thành đường cong vui vẻ. Nhưng, khi thấy cô nhìn mình, sự vui vẻ liền biến mất, thay vào đó là vẻ mặt trầm lặng như trước.

Ôi, ông chồng này thật đúng là lạnh lùng mà ... Hạ An An than thầm, lên tiếng: “Anh Hoắc, mau đến ăn trái cây đi.”

“Ừ.”

Anh nhàn nhạt đáp, vừa xắn tay áo sơ mi vừa bước xuống lầu.

Mỗi lần anh cử động đều như mang theo một cảm giác cao quý, dù chỉ là động tác đơn giản nhưng vẫn quyến rũ mê người. Hạ An An vội vàng dời ánh mắt, dùng tăm xuyên một miếng dưa bở cho vào miệng để che giấu sự dao động trong lòng.

Đợi Hoắc Minh Hiên ngồi xuống ghế sofa đối diện, Thiên Dục liền xuyên một miếng kiwi đưa cho anh, tíu tít cười nói: “Đây là mami làm, rất là ngon. Papi ăn đi.”

Hoắc Minh Hiên nhận lấy, đưa bàn tay to lớn ôm bé con vào lòng rồi mới bỏ miếng kiwi vào miệng.

“Em gọi tôi như trước đây đi.” Anh đột nhiên nói.

Hạ An An nhận ra anh đang nói với mình, có chút bối rối, hỏi: “Sao cơ?”

“Em cứ gọi tôi như trước là được.”

Hạ An An lúc này mới nhớ đến chuyện mình lỡ mồm gọi “anh Hoắc”, cúi đầu ngại ngùng. Dù anh lớn hơn cô bảy, tám tuổi, gọi anh Hoắc là không sai. Nhưng dù sao bây giờ anh cũng là chồng cô, nếu vẫn giữ cách xưng hô đó thì đúng là có chút xa lạ.

Họ là vợ chồng, xưng hô khách sáo như vậy thì nghe ra không hòa thuận chút nào. Chưa kể, cô còn đang muốn cải thiện hôn nhân này, không nên tỏ thái độ xa cách với Hoắc Minh Hiên.

“Minh Hiên.” Nghĩ một hồi, cô nhẹ nhàng lên tiếng.

Hoắc Minh Hiên nghe thấy liền cứng đờ, ánh mắt hiện lên hai chữ ‘không thể tin được’ nhìn cô. Thấy ánh mắt của anh, Hạ An An chợt dạ, cẩn thận hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Hoắc Minh Hiên quay đầu, vờ lơ đãng, nói: “Trước kia em đều gọi cả tên lẫn họ của tôi.”

Khuôn mặt Hạ An An lập tức đỏ lên, xấu hổ không chịu được. Người ta nói cô gọi như cũ không phải ý muốn cô dừng quá xa cách mà chỉ là cảm thấy lạ với cách gọi đó thôi. Vậy mà cô lại hoàn toàn hiểu lầm, còn nói cái gì mà “Minh Hiên” thân mật như vậy.

Đúng là tự mình đa tình, thật xấu hổ chết mất.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao anh cũng là chồng cô, cô gọi anh thân mật một chút thì có gì sai.

Đúng, chính là như vậy.

Cô ho nhẹ một tiếng, ổn định tinh thần, nói: “Sau này em sẽ gọi anh là Minh Hiên. Gọi cả tên lẫn họ có cảm giác xa lạ lắm.”

“Ừ.” Anh đáp bằng giọng điệu lạnh nhạt như cũ, không rõ đang buồn hay vui.

Đúng lúc này, từ cửa vang lên tiếng gọi trêu mếu: “Thiên Dục.”

Hạ An An quay đầu nhìn, thấy một người phụ nữ đứng trước cửa. Bà giữ gìn nhan sắc vô cùng tốt, lại chú trọng trang điểm nên nhìn qua cứ ngỡ mới 40 tuổi. Hạ An An từng đến nhà Hoắc Minh San vài lần, nên biết được, bà chính là mẹ của Hoắc Minh San.

Thiên Dục nghe thấy, vui vẻ trả lời: “Bà nội.”

Hạ An An đứng dậy, đang định kêu “Di” thì nghĩ đến thân phận hiện tại của mình, liền nuốt chữ “di” kia vào, có chút không tự nhiên lên tiếng: “Mẹ, mẹ đến rồi ạ.”

Sau khi chào hỏi mọi người một tiếng, Lý Tú Liên đi tới ngồi xuống bên cạnh Hạ An An. Bà nắm tay cô, tỉ mỉ quan sát từ trên xuống dưới vài lần, nói: “Nhìn sắc mặt con tốt hơn nhiều, mẹ cũng yên tâm. Hôm qua, Minh San nói con đã thay đổi, mẹ cũng không tin. Nhưng vừa nghe con gọi thì mẹ đã tin rồi. Thấy con gọi như vậy, trong lòng mẹ vui biết bao.”

Hoắc phu nhân là người hiền từ dễ gần. Trước kia, mỗi lần cô đến nhà chơi, bà đều nhiệt tình tiếp đãi, chuẩn bị cho cô một mâm thức ăn ngon. Dù gia cảnh Hoắc gia không tầm thường, nhưng Hoắc phu nhân chưa bao giờ tỏ vẻ kiêu ngạo. Thỉnh thoảng, bà còn cùng cô nói chuyện tán gẫu. Mẹ cô vốn mất sớm, cha liền cưới người khác, ngoại trừ việc đưa tiền cho cô thì chẳng quan tâm gì đến nên tình yêu thương từ cha mẹ là điều xa xỉ với cô. Vì vậy, cô rất thích đến nhà Hoắc Minh San chơi, rất thích được cùng dì nói chuyện tán gẫu.

Lúc này, nghe thấy lời bà vừa nói, Hạ An An ách ách vô cùng: “Xin lỗi mẹ, trước đây là do con không hiểu chuyện.”

“Con đừng nói như vậy. Con người ai cũng có lúc hồ đồ. Chuyện cũng đã qua rồi, bây giờ nhìn con suy nghĩ thông suốt, mẹ thật sự vui mừng. Nếu cuộc sống đã an bài như vậy, chẳng thà cứ bình tâm mà đón nhận, như vậy mới khiến bản thân không mệt mỏi, người thân bên cạnh cũng nhẹ lòng.”

Lý Tú Liên thoáng nhìn Hoắc Minh Hiên, rồi quay về phía cô, nói tiếp: “Chúng ta đến phòng con đi, mẹ có chút chuyện muốn nói với con.”

Hạ An An không có ý từ chối, ngoan ngoãn gật đầu.

Tới phòng, Hạ An An đóng cửa lại, nghe Lý Tú Liên nói chuyện: “An An à, mẹ thấy con như vậy thật rất mừng. Mẹ biết Hoắc gia có lỗi với con, nhưng chuyện này không phải chỉ có mình lỗi của Minh Hiên. Mấy năm nay, thấy nó tối mặt tối mũi, vừa bận công việc vừa bận gia đình, mẹ đau xót vô cùng. Lúc đầu, mẹ thấy Minh Hiên phải vừa lo việc công ty, vừa chăm sóc Thiên Dục thật không dễ dàng nên có ý muốn thay nó nuôi dưỡng Thiên Dục. Nhưng nó nhất quyết không chịu, khẳng khái nói sẽ cho Thiên Dục một gia đình đầy đủ. Mẹ biết ý của nó, đứa nhỏ sống với ông bà và đứa nhỏ sống với cha mẹ hoàn toàn không giống nhau. Thấy Minh Hiên lo lắng cho gia đình này như vậy, con vẫn còn muốn hận nó sao?”

Hạ An An không biết diễn tả cảm xúc trong lòng thế nào cho đúng. Một người đàn ông mà vừa phải lo sự nghiệp, vừa chăm sóc con nhỏ. Vợ thì suốt ngày say xỉn, hoàn toàn không để tâm đến gia đình. Rồi cuộc anh đã gánh chịu bao nhiêu mệt mỏi, cô thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn luôn làm tròn tất cả, không hề rời bỏ cô, càng không rời bỏ con mình.

“An An à, bây giờ con có thể nghĩ thông suốt thật tốt lắm. Cuộc sống của Minh Hiên bấy lâu không dễ dàng gì, nhưng chỉ cần con thay đổi, sau này sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.”

Hạ An An thầm xúc động hàng vạn hàng nghìn lần, vội gật gật đầu. Đúng lúc đó, có tiếng vú nuôi gọi ăn cơm, Lý Tú Liên vỗ vỗ lên tay cô an ủi: “Được rồi, mọi chuyện trong quá khứ hãy bỏ qua hết, chúng ta đi ăn cơm đã.”

Hai người xuống lầu, các món ăn đã được sắp xếp chỉnh tề trên bàn. Mọi người ngồi xuống theo thứ tự. Hạ An An chất chứa bao nỗi niềm trong lòng, suốt buổi không dám nhìn Hoắc Minh Hiên một cái. Cô sợ vừa nhìn thấy anh thì không thể kiềm nén cảm xúc, sợ bản thân sẽ ray rứt đến mức khóc nức.

“Phải rồi, ngày mai là đại thọ bà nội các con. Mẹ tới hỏi xem các con có về không.”

Lời này là nói với Hoắc Minh Hiên. Hoắc Minh Hiên nghe thấy, vừa cẩn thận lọc xương cá cho Thiên Dục, vừa đáp: “Sinh nhật bà nội, đương nhiên phải về.” Rồi ngẩng đầu nhìn Hạ An An, anh tiếp: “Nếu cơ thể không khỏe, em cứ ở nhà nghỉ ngơi.”

Đại thọ của người lớn trong nhà nếu không đi, vậy cũng quá vô lễ rồi. Hạ An An vội vàng nuốt thức ăn trong miệng, nói: “Em đã khỏe nhiều rồi, em muốn đi cùng anh.”

Trong lòng cô lúc này chỉ mong có thể đền bù những tội lỗi của An An trước kia.

Cô vừa dứt lời, tất cả ánh mắt liền rơi vào người, gương mặt ai nấy không giấu được vẻ kinh ngạc. Hạ An An bị nhìn đến mất tự nhiên, ngại ngùng lên tiếng: “Sao ... Sao vậy ạ? Lẽ nào con không nên đi?”

Lý Tú Liên lập tức hờn hờ, cười nói: “Nên, nên, nên, dĩ nhiên con nên đi.”

Hoắc Minh Hiên đã chọn cá cho Thiên Dục xong, dường như không để ý tới, lên tiếng: “Sáng mai xuất phát.”

Từ biểu lộ của họ, Hạ An An suy đoán, An An kia chưa từng đồng ý đến Hoắc gia, chứ đừng nói là dự sinh nhật của người lớn trong nhà.

Ôi thật đúng là không lẽ phép! Đến chuyện này mà cũng làm cho được? Bây giờ cô thật sự tức đến nỗi muốn băm vằm An An đời này ra cho hả giận.

“Cô nghĩ sao mà sống như vậy? Thực sự hồng bét. Cô nếu biến mất, làm ơn vĩnh viễn đừng trở về. Tôi mới là Hạ An An chân chính, còn cô chỉ là ma quỷ nhập vào Hạ An An. Xin cô đừng quay về hủy hoại tôi.” An An rửa thầm trong bụng.

Ăn cơm xong, tài xế của Hoắc gia đưa Lý Tú Liên trở về.

Sau khi Hạ An An lên phòng, đang chuẩn bị rửa mặt thì nghe tiếng gõ cửa. Mở cửa ra, cô thấy Thiên Dục mặc áo ngủ trắng đứng trước mặt, còn mang theo một chiếc chăn nhỏ và chiếc gối con con.

Thấy cô mở cửa, đôi mắt to của cậu bé mang theo chờ mong nhìn cô, con ngươi đen láy như ngọc thoát ản hiện, môi nhỏ lí nhí nói: “Con ngủ cùng mami có được không?”

Lúc này, Thiên Dục mặc một chiếc áo ngủ màu trắng thêu hoa, đáng yêu chết người. Con trai đáng yêu như vậy, mẹ sao đành lòng từ chối con chứ.

Hạ An An ngồi xổm xuống, cưng chiều xoa xoa khuôn mặt trắng mịn của cậu bé: “Dĩ nhiên được. Nhưng Thiên Dục không cần bạn chăn nhỏ này, chăn của mami đủ cho hai mẹ con mình rồi.”

Thiên Dục đưa ánh mắt sáng ngời nhìn mẹ, hờn hờ nói: “Vậy con mang chăn về phòng. Con mang chén súc miệng lại đây cùng rửa mặt với mami được không?”

“Được, được, được, con mau đi đi.”

Nhận được đồng ý của mẹ, Thiên Dục vội vàng chạy về phòng nhỏ của mình. Hạ An An nhìn chiếc môn vênh lắc lắc vì chạy nhanh, cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Thằng bé là con trai của cô, con trai ruột thịt của cô, con trai đáng yêu bé bỏng của cô.

Trong khi mải say mê ngắm bóng lưng con trai, cửa phòng bên đột nhiên mở ra, cô quay đầu lại thì bắt gặp Hoắc Minh Hiên đã thay áo ngủ, lúc này đang chăm chú nhìn mình.

6. Chương 6

Nhìn thấy anh, Hạ An An nuốt nước miếng, chậm rãi lên tiếng: “Anh...chưa ngủ à?” Thiên Dục là con trai cô, mẹ con gần bó nên cô có thể dễ dàng thân thiết với bé. Nhưng còn với người chồng này, tâm trạng cô có chút lúng túng, không biết phải đối xử thế nào.

Người chồng mặt lạnh của cô gật gật đầu, vẫn là chất giọng băng giá thường ngày: “Thiên Dục ngủ với em?”

“Vâng.”

Hoắc Minh Hiên không đáp, đợi đến khi Hạ An An cảm thấy ngượng ngùng, đang định nói chúc anh ngủ ngon thì cũng là lúc anh mở miệng: “Thằng bé lúc ngủ hay đá lung tung, em cẩn thận một chút.”

Hạ An An mím môi, cười đáp: “Không sao.”

Khi người chồng mặt lạnh bàn giao Thiên Dục cho cô xong rồi xoa người bước đi, Hạ An An đột nhiên nhớ đến những lời Hoắc phu nhân tâm sự ban nãy, bất giác lên tiếng: “Cảm ơn anh, Minh Hiên.”

Cánh cửa được mở ra một nửa bỗng dừng lại để lộ khuôn mặt lãnh đạm của anh: “Sao?”

Hạ An An tránh né ánh mắt anh, tiếp tục nói: “Cảm ơn anh chưa từng rời bỏ em.”

Ánh mắt vốn luôn trầm tĩnh của anh bỗng như hiện lên tia hiền hòa, gương mặt luôn nghiêm túc không thay đổi bỗng như ấm áp.

“Em là vợ tôi, đương nhiên tôi sẽ không rời bỏ em.”

Nghe anh nói vậy, tâm trạng Hạ An An chợt cảm thấy phức tạp. Chúng ta là vợ chồng, là người một nhà. Chúng ta ngồi chung một chiếc thuyền, cùng nhau vượt qua hoạn nạn.

Vậy nên, dù cô có hành hạ anh thế nào, anh cũng không rời xa cô.

An An đời này đúng là có phúc mà không biết hưởng, người chồng tốt như thế lại không biết quý trọng.

Nghĩ đến đây, không biết vì sao, Hạ An An đột nhiên muốn rơi nước mắt.

Hoắc Minh Hiên đáp lời xong, cửa phòng liền khép lại.

Lúc này, Thiên Dục đã nhanh nhẹn ôm chén nhỏ, gấu Pooh và khăn mặt lon ton tới phòng cô.

Đối với Thiên Dục, được rửa mặt cùng mẹ là niềm vui lớn nhất trong đời cậu bé. Hai mẹ con đứng trước gương lớn, Thiên Dục chỉ cần ngước mắt là có thể thấy mẹ. Miệng của mẹ và cậu đầy bọt, cậu nhìn mẹ một lúc, nhận được nụ cười trìu mến của mẹ, cảm thấy rất vui vẻ, thỏa mãn.

Hạ An An phát hiện, Thiên Dục có thể tự mình làm hết việc vệ sinh hằng ngày, gần như không cần bất cứ sự hỗ trợ nào của cô. Thằng bé và cha nó thật giống nhau, có thể thấy Hoắc Minh Hiên đã bỏ không ít tâm tư dạy dỗ con trai mình.

Nghĩ đến đây, Hạ An An một lần nữa ngập tràn cảm kích với Hoắc Minh Hiên.

Cảm ơn anh đã cho em một đứa con giỏi giang như vậy.

Nằm trên giường, ôm thân thể nhỏ bé mềm mại của con trong vòng tay, Hạ An An cảm thấy trái tim như được lấp đầy yêu thương. Cô cưng chiều hôn trán con, nhẹ giọng, nói: “Thiên Dục, trước kia mẹ xấu lắm phải không?”

Chiếc tay nhỏ của cậu bé đặt trên cổ cô, chậm rãi xoa lỗ tai cô, hiền lành lên tiếng: “Không phải. Mami chỉ là không vui. Papi nói mami thời gian qua rất khổ cực, rất không vui nên mới không có tâm trí quan tâm đến người khác.”

Trái tim Hạ An An như được vuốt ve, cô hỏi: “Cha con nói như vậy thật sao?”

Thằng bé gật gật đầu.

Anh chồng mặt lạnh này không chỉ giỏi kiên nhẫn mà còn có tấm lòng ấm áp nữa.

Hạ An An nhìn qua Thiên Dục, phát hiện bé đã ngủ thiếp đi, cô dịu dàng ôm sát cậu bé rồi hôn khuôn mặt nhỏ một cái.

Nếu bây giờ, cha của Thiên Dục cũng nằm đây với hai người họ thì tốt quá, như vậy nhất định sẽ rất ấm áp.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Hạ An An lập tức giật mình hoảng sợ. Trời ạ, cô rốt cuộc đang nghĩ gì? Ai nằm ở đây cơ? Thật đúng là xấu hổ.

Ngày thứ hai xuyên qua cuộc đời mới, Hạ An An thức dậy sớm hơn bình thường một chút. Cô cẩn thận bước xuống giường. Thay quần áo xong, cô hôn một cái lên khuôn mặt đang ngủ say của Thiên Dục rồi rón rén bước ra cửa.

Vú nuôi đã đến, đang chuẩn bị bữa sáng, Hạ An An chào hỏi bà xong thì cho bà nghỉ ngơi, tự mình tiếp tục việc đang dang dở.

Khi bánh mì nướng xong, lúc cô bôi mứt hoa quả lần nữa thì Thiên Dục đã mặc quần áo chỉnh tề trên lầu đi xuống. Hạ An An liền đưa sữa đã hâm nóng cho cậu bé: “Con uống sữa trước, đợi mẹ nấu canh xong thì ăn sáng được rồi.”

Thiên Dục ngẩn ngơ nhận sữa, nhìn chén đĩa đã được sắp xếp trên bàn và ổ bánh mì, kinh ngạc nói: “Mấy cái này đều là mami làm sao?”

Hạ An An nháy mắt với cậu một cái: “Đương nhiên.”

Thiên Dục lập tức ha ha cười to: “Nhất định là rất ngon.” Cùng lúc đó, thấy Hoắc Minh Hiên đang từ bậc thang xuống, cậu bé liền giơ bàn tay nhỏ tròn tròn phấn khởi gọi: “Papi, hôm nay mami làm bữa sáng cho chúng ta nha.”

Hoắc Minh Hiên nhìn người đang bận rộn bên bàn ăn, cảm thấy sững sốt. Hạ An An thấy anh đến, nở nụ cười dịu dàng: “Em lấy giúp anh báo và tạp chí rồi, để ở trên bàn.”

Hoắc Minh Hiên quay đầu lại, quả thật tạp chí và báo đã được đặt ngay ngắn trên bàn. Ánh mắt anh hiện lên tia phức tạp, nhưng không hỏi nhiều, anh im lặng đi đến sofa ngồi xuống, bắt đầu đọc báo.

Hạ An An vô tình nhìn qua phía anh, ánh mắt lập tức bị anh hấp dẫn.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh đậm, cả người toát lên khí chất tao nhã. Những tia nắng từ cửa sổ chiếu vào rơi trên ngón tay thon dài của anh. Tay anh đang nắm lấy tờ báo, không biết đang đọc gì, trán khẽ nheo lại, càng làm tăng thêm vẻ chăm chú đầy nam tính và quyến rũ.

Dường như nhận thấy có người đang nhìn mình, anh chậm rãi quay đầu lại. Hạ An An giật mình, vội vàng tránh ánh mắt anh, ngượng ngùng nói: “Có thể...có thể ăn sáng được rồi.”

Anh gật gật đầu, ngón tay thon dài gấp tờ báo gọn gàng đặt trên bàn.

Trong lúc cả nhà đã ngồi xuống bàn ăn, Thiên Dục vừa ăn bánh vừa vui vẻ tíu tít nói với cha mình: “Papi, hôm qua con ngủ chung với mẹ.”

Người cha mặt lạnh liền nhàn nhạt gật gật đầu: “Ừ.”

“Sau này papi cũng ngủ chung với mẹ và con đi.”

“Khụ, khụ, khụ...” Hạ An An nghe thấy lời này, lập tức sặc một tràng.

Thiên Dục thấy thế, vội vàng leo xuống ghế, dùng tay nhỏ xoa xoa lưng cho mẹ.

“Mami không sao chứ mami?”

Hạ An An nhanh chóng khôi phục, nhoẻn miệng cười với Thiên Dục: “Mami không sao, con mau qua ăn cơm đi.”

Thiên Dục thấy mẹ đã khỏe mới trở về vị trí ngồi xuống. Lúc này, Hạ An An vô tình liếc về phía Hoắc Minh Hiên, phát hiện ánh mắt của anh nhìn cô có chút quái dị, liền cảm thấy chột dạ.

Thiên Dục ban nãy không nhận được đáp án của cha, vốn cố chấp, cậu bé lại lên tiếng hỏi lần nữa: “Papi ngủ chung với mẹ và con có được không?”

Hạ An An chăm chú che mặt ăn bánh, vờ như không nghe thấy gì. Gương mặt cô đỏ bừng, chỉ có thể ăn liên tục để giảm bớt cảm giác ngượng ngùng.

“Papi trả lời con đi.” Mở tròn mắt nhìn cha, trên mặt cậu bé biểu lộ vẻ mong chờ.

Người cha mặt lạnh lấy vụn bánh mì trên áo Thiên Dục xong, lúc này mới nhẹ nhàng ” Ừ ” một tiếng.

Hạ An An nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn, thấy sắc mặt chồng không thay đổi chút nào, rất tự nhiên nói ra những lời này. Còn cô thì trái ngược, vừa xấu hổ lại vừa ngượng ngùng.

Đúng là so với độ mặt dày của anh đại trong nhà này thì cô kém hơn không ít.

Nhận được câu trả lời của cha xong, Thiên Dục vô cùng vui vẻ, kích động hỏi Hạ An An: “Mami, sau này papi ngủ với chúng ta phải không?”

Lúc này, trong lòng của Hạ An An đang rất ...

Con muốn mẹ trả lời thế nào đây bảo bố?

Lại liếc mắt về phía người chồng mặt lạnh, cô thầm than khóc. Anh có cần phải ăn cơm tao nhã như thế không? Về mặt như mình chẳng liên quan gì cũng đẹp quá đi chứ.

Trên đời này, cha mẹ nào lại không muốn dỗ ngọt con mình?

Hạ An An hiền từ xoa đầu Thiên Dục, mỉm cười, nói: “Đúng rồi. Papi sẽ ngủ chung với chúng ta, con ngủ ở giữa, mami và papi nằm ở hai bên ôm con được không?”

Vừa nghe xong, Thiên Dục liền phấn khởi vỗ vỗ tay nhỏ. Nhưng chỉ ít giây sau, lại nghĩ ra điều gì đó, cậu bé lên tiếng: “Không được. Mami ngủ ở giữa, con và papi cùng ôm mẹ có được không?”

Hạ An An cố nhịn cười, dịu dàng vuốt ve mặt con: “Được rồi, con và papi cùng ôm mẹ.”

“Khụ, khụ, khụ, khụ!” Lần này, cuối cùng người chồng mặt lạnh cũng bị sặc !

Hạ An An nhìn người nào đó che miệng ‘khụ’ không ngừng, chợt cảm thấy dường như mình đánh giá khả năng chiến đấu của bản thân hơi thấp. Về phương diện mặt dày này, chồng còn kém vợ một chút đó!

Bị ánh mắt đầy ẩn ý của An An nhìn chăm chú, Hoắc Minh Hiên càng ngày càng ho nhiều. Thiên Dục đang định xuống ghế xoa lưng cho anh thì anh đã vội đi vào bếp.

Sau đó, Hạ An An liền nghe thấy trong bếp có âm thanh người nào đó uống nước ừng ực truyền đến tai.

Chứng kiến người chồng mặt lạnh của mình khốn khổ như thế, Hạ An An thầm vui vẻ trong lòng.

Ôi, mình thật không hiền lành chút nào.

Sau khi ăn điểm tâm xong, gia đình ba người lên xe nhắm thẳng hướng Hoắc gia mà đi.

Hạ An An nghe Hoắc Minh Hiên nói rằng từ nhà anh đến nhà Hoắc gia cách vài giờ đi xe, chắc phải chiều mới tới nơi. Vì phòng đói bụng dọc đường nên cô đã chuẩn bị sẵn sandwich và bánh mì.

Sau khi lên xe, Hạ An An ngồi ôm Thiên Dục ở ghế phụ còn Hoắc Minh Hiên chăm chú lái xe.

Thiên Dục lúc này đã ngủ say, vì được đi cùng cha mẹ nên rất vui vẻ, tíu tít kể chuyện nhà trẻ suốt quãng đường đi.

Không có âm thanh của con trai, bầu không khí giữa Hạ An An và Hoắc Minh Hiên liền trở nên ngại ngùng. Hạ An An phát hiện, từ sau khi lên xe đến giờ, Hoắc Minh Hiên không hề nhìn cô một lần, hơn nữa còn biểu lộ rất lạ.

Hạ An An đột nhiên lo lắng, có phải lúc này câu nói đùa của cô đã chọc anh giận rồi không? Cô có cần giải thích rằng đó chỉ là câu đùa ngọt con trai thôi không? Nhưng, nếu lỡ anh không phải giận cô thì chẳng khác nào cô tự mình đa tình rồi.

Thật ra, Hạ An An không hề biết anh chồng mặt lạnh của cô biểu lộ như vậy chỉ vì thẹn quá hóa giận mình mà thôi.

Thiên Dục đã ngủ, Hạ An An một mình đối mặt với Minh Hiên khó tránh khỏi ngại ngùng.

“Em thay đổi rồi.”

Đang trong lúc cô cố gắng suy nghĩ đề tài để làm giảm bầu không khí xấu hổ thì người đang im lặng lái xe này giờ chợt lên tiếng.

Hạ An An tuy căng thẳng nhưng vẫn nở nụ cười, nói: “Em thay đổi như vậy không tốt sao? Chẳng lẽ anh hy vọng em vẫn ôm hận với anh?”

Nghe thấy lời này, Hoắc Minh Hiên liền đánh xe sang bên đường rồi dừng lại. Đưa ánh mắt phức tạp nhìn cô, nét mặt anh biến hóa khó hiểu.

“Tại sao đột nhiên không hận tôi nữa?”

Thật ra, Hoắc Minh Hiên có ngoại hình và sự nghiệp xuất sắc như vậy, mặc dù đã kết hôn, nhưng vẫn có rất nhiều phụ nữ đóng đưa. Anh chỉ cần tùy tiện chọn một người trong số đó cũng đều tốt hơn người vợ suốt ngày đắm chìm trong rượu như cô, vậy mà, anh vẫn không rời bỏ cô. Dù biết cô hận anh, dù biết giữ cô lại chỉ khiến anh đau khổ, nhưng anh vẫn chấp nhận gánh vác trách nhiệm, lại còn một mình nuôi nấng con trai của hai người.

Anh đối với cô tình sâu nghĩa nặng, cô làm sao có thể nhẫn tâm hận anh đây?

“Đời người có được bao lâu. Nếu cứ ôm oán hận như vậy, thật không hay chút nào. Trước kia là do em quá mức ngu ngốc, đến lúc trở về từ cõi chết, mới biết tất cả những gì em theo đuổi chỉ là hư ảo. Nơi em thuộc về chỉ có thể là gia đình này. Minh Hiên, mặc kệ anh có tin hay không, em bây giờ sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt anh, với con của chúng ta.”

Cơ mặt của Hoắc Minh Hiên khẽ giật giật, ngón tay giữ chặt vô lăng vì dùng sức quá mức nên trở thành màu trắng. Cả người anh gồng cứng trông rất kì cục, rõ ràng muốn kìm nén cái gì đó.

7. Chương 7

Mặc dù lúc này, trong lòng dao động kịch liệt nhưng anh chỉ yên lặng nhìn cô.

Trải qua một hồi lâu, anh mới dùng giọng hơi run run, nói: “Hy vọng đời này em sẽ không thay đổi suy nghĩ lần nào nữa.”

Hạ An An cười, gật gật đầu: “Vâng, sẽ không đâu.”

Khi ba người họ tới Hoắc gia, tất cả các thành viên khác đều đã đến đông đủ.

Nhà chính của Hoắc gia nằm tại một huyện ngoài thành phố, là một căn nhà nhỏ. Vì thời gian xây dựng đã từ rất lâu về trước, nên tất cả căn phòng đều tản mát không khí cổ kính, xung quanh tường rào rậm rạp cây leo, khiến cho người ta cảm thấy như lạc vào một bức tranh lãng mạn.

Do cha mẹ Hoắc Minh Hiên cũng không sống tại nhà chính mà ở trong nhà tại nội thành nên trước kia, cô chỉ mới tới nhà họ. Còn căn nhà này thì là lần đầu tiên cô đến.

Khi Hạ An An và Hoắc Minh Hiên xuất hiện, không khí vốn đang náo nhiệt bỗng trầm xuống.

Hoắc lão phu nhân đang vui vẻ ngồi giữa con cháu, vừa thấy Hạ An An, sắc mặt lập tức trở nên lạnh lẽo. Còn những thành viên khác của Hoắc gia thì đều im lặng như tờ.

Hoắc lão phu nhân sinh tổng cộng ba người con gái và hai người con trai. Những người con gái đều được gả đi xa, người thì đã xuất ngoại, người thì một năm mới về một lần. Về phần hai người con trai, người con trai lớn là cha của Hoắc Minh Hiên, còn người kia là chú ba của anh.

Hoắc Minh Hiên chỉ có hai anh em ruột, là anh và Hoắc Minh San. Chú ba của Hoắc Minh Hiên có ba người con trai, anh cả là Hoắc Minh Vĩ, thứ hai là Hoắc Minh Xán còn em út là Hoắc Minh Húc.

Các anh chị em trong nhà họ Hoắc đều rất tôn kính Hoắc Minh Hiên. Cho nên, vừa thấy anh xuất hiện, bọn họ đồng loạt cung kính kêu một tiếng “Anh hai”. Đưa ánh mắt nhìn Hạ An An, họ không biểu lộ thái độ ra ngoài, kính cẩn gọi “Chị dâu”. Dù sao, tốt xấu gì thì cô cũng là vợ của anh trai họ.

Hạ An An tuy không được tự nhiên nhưng vẫn lịch sự đáp lại từng người.

“Đây không phải vợ của Minh Hiên sao? Gả đến Hoắc gia chúng ta lâu như vậy, lần đầu tiên mới thấy cô bước vào cổng này.” Hoắc lão phu nhân dù đã tám mươi nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh, giọng nói chỉ như mới trung niên. Lúc này, bà đang uống một ngụm trà, sắc mặt tỏ rõ sự thiếu thiện cảm với cô.

Dù đã đoán trước sẽ phải gặp người nhà của Hoắc gia nhưng bị lão phu nhân mắng như vậy, trong một thoáng, cô không biết phải ứng xử thế nào.

“Ôi mẹ ơi, con nít không hiểu chuyện, mẹ so đo với cháu nó làm gì? Mẹ cũng biết sức khỏe An An không được tốt. Nếu không, con bé đã tới thăm mẹ từ lâu rồi.” Người lên tiếng là Lý Tú Liên, vừa nói bà vừa nháy mắt với cô.

Hạ An An hiểu ý, vội vàng cầm quà chuẩn bị sẵn trong tay tiến đến, ngoan ngoãn nói: “Bà nội, đây là quà con chuẩn bị cho nội.” Vì biết chuyện khá trễ nên cô không có thời gian chuẩn bị, đành sẵn tiện mua quà trên đường. Tuy nhiên, món quà này cô thật sự đã dùng tâm lòng để chọn.

Hoắc lão phu nhân không đáp, chỉ hừ một tiếng.

Nhận thấy thái độ của bà, Hạ An An không khỏi xấu hổ, lúng túng không biết làm gì, thật sự lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Bà nội, hôm nay là đại thọ của bà, ngày vui như vậy bà đừng tức giận, không tốt cho sức khỏe. Đợi lát nữa cháu sẽ đánh cờ với nội có được không?”

Hoắc lão phu nhân đưa mắt nhìn Hoắc Minh Hiên cao to khỏe mạnh, ra vẻ bất mãn: “Cháu thật biết nói đỡ cho cháu dâu.”

Dù miệng nói như vậy, nhưng sắc mặt bà đã bớt khó chịu nhiều.

“Bà nội sai rồi, không phải cháu muốn nói đỡ, mà chỉ lo nội tức giận làm hại đến sức khỏe thôi.”

Hoắc lão gia vỗ vai Hoắc Minh Hiên một cái, cười nói: “Thằng nhóc con, chỉ giỏi dỗ ngọt bà nội.”

Hạ An An đứng bên tròn mắt, không ngờ anh chồng mặt lạnh của mình cũng biết dỗ ngọt người khác, vài ba câu đã khiến cho bà nội đang tức giận vui vẻ trở lại.

Hoắc Thiên Dục lúc này cũng lon ton chạy đến, mở đôi mắt to nhìn bà cố, miệng nhỏ dề quẹo nói: “Bà cố, lát nữa con hát cho bà nghe có được không?”

Hoắc lão phu nhân vừa nhìn thấy Thiên Dục liền cười tươi, vuốt ve khuôn mặt của Thiên Dục, lên tiếng: “Ôi chao, bảo bối của bà, lâu không gặp đã cao lên nhiều rồi.”

Vốn dĩ, đối với Thiên Dục, gương mặt của cậu chỉ có mẹ và cha mới được phép nựng. Người khác nếu muốn nựng cậu đều nhất quyết không chịu. Nhưng mà để giúp mẹ, cậu ngay cả liều mạng cũng làm được. Nấn đi, nấn đi, chỉ cần bà cố không giận mẹ là được. Có điều, nghĩ như vậy nhưng cậu cười trên gương mặt Thiên Dục vẫn có vẻ không được tự nhiên.

Dọc đường đi, Hoắc Minh Hiên đã giới thiệu sơ các thành viên trong gia đình Hoắc gia. Lúc này, chỉ cần nhìn thoáng qua một vòng cô cũng có thể nhận biết từng người.

Vợ của Hoắc Minh Vĩ tên là Tần Thục Tuệ, hai người đã kết hôn nhiều năm. Con gái của họ tên Hoắc Thiên Dương, chỉ nhỏ hơn Thiên Dục một tháng.

Tần Thục Tuệ là người khá tốt, lại chăm chỉ. Ngày thường cô vốn biết cách dỗ ngọt lão phu nhân nên rất được bà yêu quý. Hôm nay, tất cả mọi việc quan trọng trong nhà Hoắc gia đều do cô chăm lo, mà cô cũng không phụ kì vọng của bà. Hoắc gia thật sự được chăm chút gọn gàng, ngăn nắp.

Nhìn Hạ An An ngại ngần đứng một bên, Tần Thục Tuệ lên tiếng: “Chị hai, nếu chị không phiền thì cùng theo em xuống phòng bếp nhé? Trong bếp bây giờ chỉ có mỗi Tiểu Thi.”

Người vừa được nhắc đến là vợ của Hoắc Minh Xán, tên Bạch Tiểu Thi. Cô chỉ mới đến Hoắc gia chưa tới nửa năm, vì là con dâu mới nên việc nhà cái gì cũng phải làm.

Vừa nghe Tần Thục Tuệ nói xong, Hạ An An cảm thấy như được ra tù, vội vàng gật gật đầu: “Vâng được, chị đi theo em vào bếp xem sao.”

Phòng bếp của Hoắc gia rất to, trong nhà ngày thường cũng có người giúp việc. Nhưng dịp sinh nhật quan trọng của lão phu nhân, các con dâu đều cố sức lấy lòng bà nên việc nấu nướng giao lại cho họ. Mỗi người đều phải tự tay làm một vài món ăn để thết đãi anh em.

Sau khi theo Tần Thục Tuệ vào bếp, cô thấy đúng là trong căn bếp to lớn chỉ có độc một người.

Bạch Tiểu Thi mặc một chiếc áo bằng sợi đay ngắn tay rộng thùng thình, phía dưới là chiếc quần culottes màu xanh da trời. Cô vốn có dáng người thon gầy, mặc quần áo rộng trên người càng tôn thêm vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn.

Tóc cô vừa dày vừa đen được quấn sau ót. So với vóc dáng nhỏ nhắn của cô, mái tóc to dày đó như được phóng đại.

Hai người em dâu này quả thật vô cùng khác nhau. Tần Thục Tuệ xử sự khéo léo, có thể nói là rất hiểu chuyện. Còn Bạch Tiểu Thi lại khiến người khác cảm thấy có chút vụng về, nhưng không đáng ghét mà ngược lại rất đáng yêu.

Hơn nữa, nghe nói nhà Bạch Tiểu Thi là quán ăn.

Bạch Tiểu Thi đang cắt thịt bò, thấy Hạ An An bước đến, liền hì hì cười, chào: “Chị hai.” Đôi mắt vốn to tròn híp lại, nhìn qua có vẻ rất vui vẻ.

Hạ An An cũng đáp lại bằng nụ cười, nhiệt tình chào hỏi cô ấy.

Đối với Hạ An An mà nói, phòng bếp tuyệt đối là lãnh địa của cô. Cô biết rõ, hôm nay nếu muốn thay đổi suy nghĩ của người trong Hoắc gia về mình, cô cần phải trở hết tài nghệ.

Tần Thục Huệ thấy cô xắn tay áo đi đến bếp thì vội vàng nói: “Ôi, chị hai, chị không cần phải nhúng tay vào làm thức ăn đâu, có em và Tiểu Thi làm rồi. Chị chỉ cần giúp chúng em rửa đồ ăn là được.”

Mặc dù lời nói có vẻ lễ phép, nhưng Hạ An An nhận ra hàm ý không tin tưởng mình của Tần Thục Huệ. Dù hai người này tươi cười chào hỏi cô, nhưng bởi biểu hiện của cô sau khi kết hôn thật quá tệ nên bọn họ tự nhiên cũng cảm thấy xa cách.

Xem ra muốn thay đổi cái nhìn của người khác về mình, không phải chỉ trong chốc lát là được.

Hạ An An cười cười: “Không sao, chị cũng muốn nấu gì đó để bày tỏ tấm lòng với lão phu nhân.” Vừa nói, cô vừa đón lấy con dao trong tay Bạch Tiểu Thi.

Thấy cô chủ động như vậy, hai người cũng không nói thêm nữa.

10 phút sau, Tần Thục Huệ và Bạch Tiểu Thi nhìn kĩ thuật dùng dao và xào đồ ăn của cô, lập tức tròn tròn mắt.

“Chị dâu, thật không ngờ chị còn có tuyệt chiêu này.” Tần Thục Huệ không che giấu được giọng nói đầy kinh ngạc.

Bạch Tiểu Thi dùng ánh mắt lấp lánh quan sát cô: “Ồi thần linh ơi, đáng chị nấu thức ăn thật đẹp hết chỗ chê. Hôm nay chị chính thức trở thành nữ thần của lòng em.”

Hạ An An không trả lời, thật sự không nghĩ rằng chỉ làm thức ăn thôi cũng có thể thu phục được fan hâm mộ. Mà câu nói kia trước đây cô đã nghe qua quá nhiều, ngay cả đầu bếp thực thụ còn phải thần tượng cô nữa là.

Sau khi Hạ An An biểu diễn xong, hai người vốn tỏ vẻ không tin tưởng cô lúc nãy đã ngoan ngoãn nghe cô sai khiến.

“Ồ, Hạ An An, quen nhau lâu vậy rồi mà tớ không biết cậu giấu nghề đó nha.”

Ba người nghe thấy tiếng nói này liền quay đầu lại, nhìn thấy Hoắc Minh San hai tay ôm ngực đứng tựa vào khung cửa. Cô cắt tóc ngắn, mặc một bộ quần áo thường ngày, bây giờ đang cười híp mắt nhìn Hạ An An.

Không giống với những người anh em có ngoại hình ưu tú, cô gái duy nhất của Hoắc gia lại có vẻ ngoài khá bình thường. Tuy vậy, vì gia cảnh hơn người, sống trong phú quý từ nhỏ nên trên người cô có một loại khí chất giàu sang. Dù không quá xinh đẹp nhưng với khí chất độc đáo, Hoắc Minh San tự nhiên cũng có sức quyến rũ đặc biệt.

Tần Thục Huệ thấy cô liền cười, nói: “Cô út bây giờ mới đến à? Có mang bạn trai cùng về không?”

Tần Thục Huệ mỗi lần thấy cô đều phải trêu ghẹo một chút, Hoắc Minh San lâu dần cũng thành quen. Cô nhét một miếng gan ngỗng vào miệng, đáp: “Chị quan tâm tới hôn sự của người ta vậy, sao không giới thiệu cho em một anh đi, toàn chỉ nói miệng là có ý gì đây?”

Cô chủ nhà này miệng lưỡi vốn chua ngoa, Tần Thục Huệ cũng sớm quen từ lâu nên không tức giận, cười nói: “Được được được, có người nào ok chị nhất định sẽ giới thiệu cho cô.”

Hoắc Minh San đang nói chuyện vui vẻ phát hiện đĩa thịt bò trên bàn chỉ còn một nửa, giật mình lên tiếng: “Sao thịt bò chỉ có nhiều đây?” Nhưng liền nghĩ ra gì đó, cô quay đầu về phía Bạch Tiểu Thi bĩu môi: “Đừng nói là chị ăn rồi nha.”

Bạch Tiểu Thi rụt rè nuốt nước miếng: “Tôi chỉ định ném thử thể nào thôi nhưng ngon quá nên không kiềm lòng được.”

Hoắc Minh San liếc mắt: “Đợi đến lúc đồ ăn chuẩn bị xong, có khi mọi người còn chưa ăn thì đã bị chị ăn sạch rồi.”

Tần Thục Huệ ở bên cạnh phụ họa: “Rất có thể à.” Vừa nói cô vừa chỉ chỉ một mẩu lớn đồ ăn bị thiếu.

Hoắc Minh San lập tức nổi giận: “Ta nói Bạch Tiểu Thi, chị chỉ biết ăn thôi, ăn hoài không ngừng, nhà họ Bạch đây thứ ngon cơ mà.”

Bạch Tiểu Thi cảm thấy oan ức, đáp lại: “Tại miệng tôi to nên ăn nhiều vậy đấy được không?”

Hạ An An nhìn mấy người bọn họ đầu vô mồm, trong lòng chợt vui vẻ. Cô thầm nghĩ, đây mới đúng là một gia đình, vừa nhộn nhịp vừa ấm áp. Mẹ cô qua đời sớm, cha cô sau khi cưới vợ thì không còn quan tâm tới cô nữa, khiến cô phải chịu cảnh cô đơn một mình. Chưa kể, lúc trở thành một người vô cùng mập mạp, cô đã hết hy vọng với hôn nhân, cũng không nghĩ sẽ tìm một gia đình thuộc về chính mình. Nhưng hôm nay nhìn thấy họ, cô bỗng cảm nhận được cảm giác gia đình ấm áp.

Chợt nhớ tới cảnh không một ai bên cạnh ngày trước, Hạ An An nhìn những người đang ồn ào xung quanh mình, trong lòng không khỏi xúc động. Cô thầm nghĩ, trước kia “cô ta” không biết quý trọng thì bây giờ cô sẽ thay cô ta giữ chặt lấy sự ấm áp này.

“Có thời gian rảnh rồi cái nhau chi bằng giúp tôi làm thức ăn, mấy cô không thấy tôi một mình tay chân luống cuống hay sao?”

Tần Thục Huệ nghe thấy Hạ An An nói, liền vỗ tay một cái: “Kìa kìa, cứ mãi nói chuyện. Chị hai, chị cần gì, em lấy giúp chị.”

Thật không ngờ chưa tới nửa tiếng đồng hồ, cô đã tìm lại được quyền uy vốn có của con dâu trưởng. Mấy người họ đều ngoan ngoãn làm theo lời cô chỉ đạo, dù miệng không ngừng cãi nhau, nhưng vẫn giúp cô làm việc.

Khi con dâu Hoắc gia đang bận bịu trong bếp, thì mấy anh em họ Hoắc cũng không chịu lãng phí thời gian, tranh thủ bàn chuyện công ty ở phòng khách.

Tổ tiên Hoắc gia vốn đi lên từ nghề buôn bán trái cây, nhưng đến bây giờ, Hoắc gia không đơn thuần chỉ bán trái cây nữa. Thuận theo trào lưu thời đại, Hoắc gia vừa kinh doanh hoa quả vừa sản xuất nước trái cây và mở nhà máy sữa chua, quy mô lên đến hàng trăm chi nhánh. Tập đoàn Bách Minh của Hoắc gia tuy chưa thể nói là tầm cỡ, nhưng cũng không phải nhỏ.

Trước khi Hoắc lão gia qua đời, ông vốn muốn giao công ty Bách Minh cho Hoắc Minh Hiên. Có điều, Hoắc Minh Hiên tính tình độc lập, không chịu tiếp quản công ty mà tự thành lập công ty khai thác phần mềm trò chơi. Những người khác tuy lúc anh mới bắt đầu sự nghiệp thì đều không vui, nhưng sau đó thấy anh kinh doanh tốt như vậy nên đành im lặng, không dám nói gì.

Mà, Hoắc Minh Hiên dù kinh doanh bên ngoài, song vì khả năng quản lý của anh quá tài giỏi, hơn nữa sau nhiều năm thành đạt, anh có được tiếng nói không nhỏ trong thành phố. Vì vậy người của Hoắc gia rất tôn kính anh, hề bàn chuyện trọng đại đều tìm đến anh cùng thảo luận.

Lúc này, Hoắc Minh Xán đang cùng anh thương lượng cách phát triển sản phẩm đại diện cho tập đoàn Bách Minh.

Công ty Bách Minh là xí nghiệp thuộc thành phố Nộ Giang. Trước mắt, công ty chỉ sản xuất nước trái cây và sữa chua trái cây tại khu vực thành phố. Muốn công ty thêm lớn mạnh, nếu chỉ tiêu thụ tại địa phương thì không được, cần phải mở rộng con đường.

Mà đường lối phát triển này chính do một mình Hoắc Minh Xán phụ trách.

“Anh hai, em nghĩ thế này, chúng ta đầu tiên có thể phát triển ở thành phố H, thành phố P, còn có thành phố Đ. Mấy nơi này dân số dày đặc, các siêu thị lớn mọc lên rất nhiều. Nếu Bách Minh có thể đưa sản phẩm đến đây thì không cần phải lo lắng số lượng tiêu thụ. Hơn nữa, còn có thể tăng thêm danh tiếng cho công ty. Anh hai, anh thấy thế có được không?”

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên hơi trầm xuống, hai tay đặt trên đầu gối, lưng thẳng tắp, cả người toát lên một luồng khí trầm tĩnh.

Lén liếc mắt đến phòng bếp, Hoắc Minh Hiên vừa ung dung vừa từ tốn, nói: “Lời của cậu không phải không có lý, nhưng thành phố H hay các thành phố khác, những nơi này công nghiệp địa phương tương đối phát đạt. Ngành thực phẩm của họ trình độ thế nào chúng ta không thể so sánh được. Nếu Bách Minh xuất hàng vào các thị trường này, chắc chắn sẽ bị những xí nghiệp lớn của họ nuốt chửng đến cả cặn cũng không chừa. Theo quan điểm của tôi, chúng ta nên tiến vào khai thác thị trường phía Tây Nam trước, công nghiệp ở khu vực này còn lạc hậu, chỉ có Thành Đô là giàu có và đông đúc. Bách Minh lúc này vẫn chưa đủ thành thạo, nên xuất hàng ở những nơi có công nghiệp lạc hậu thì mới có hy vọng.”

Dứt lời, anh cầm chén nhấp một ngụm trà. Vào khoảnh khắc uống trà, ánh mắt anh lần nữa len lén hướng về phía phòng bếp.

Hoắc lão gia và các thành viên khác đều đồng ý gật gù đầu, Hoắc Gia Huy cười nói: “Minh Xán à, xem ra sau này muốn tiến bộ con cần phải

theo anh hai học tập nhiều hơn.”

Hoắc Minh Xán vốn rất tôn trọng anh cả, nghe vậy liền gật đầu đáp: “Đây là điều tất nhiên ạ.”

Hoắc Minh Húc là con trai út của con trai thứ hai nhà họ Hoắc, năm nay mới mười chín tuổi, vừa lên đại học. Chuyện trong công ty cậu không chen vào được, nên ánh mắt lo lắng không ngừng liếc về phòng bếp của anh cả không qua được mắt cậu.

Hoắc Minh Húc vừa lấy cherry mới được hái từ vườn trái cây ăn, vừa trêu ghẹo: “Anh hai thật là tài ba nha. Dù người đang ở bên Tào còn lòng bên Hán nhưng vẫn có thể phân tích đạo lý rõ ràng. Anh nếu lo

lắng chị dâu bị làm khó trong bếp thì cứ tự mình đi xem thôi.”

Động tác uống trà của Hoắc Minh Hiền lập tức dừng lại, anh đưa ánh mắt lạnh băng nhìn Hoắc Minh Húc, khiến cậu ta phải rùng mình một cái.

“Khụ khụ khụ !” Quả nhiên anh đại cái gì cũng ghê gớm. Nếu biết ánh mắt của anh có thể phóng dao đáng sợ đến nỗi làm cho cậu bị sặc như vậy thì cậu đã ngoan ngoãn cầm miệng rồi.

Hoắc lão phu nhân đang ngồi bên cạnh Hoắc Minh Húc, vừa vỗ vỗ lưng giúp cậu vừa khiển trách: “Không biết lớn nhỏ, cả anh hai mà con cũng dám chọc ghẹo? Bị sặc như vậy, đáng đời!”

Hoắc Minh Húc cảm thấy oan ức, nói: “Bà nội bắt công, bà chỉ thích anh hai, không thích con.”

Hoắc lão phu nhân nghe vậy chỉ đành cười cười: “Đúng đúng, nội thích anh hai không thích con. Có ai lại không thích người hiểu chuyện mà thích người chuyên môn đi đâm sọt cơ chứ?”

Hoắc Minh Húc á khẩu chép chép miệng, đúng là nói không lại bà nội.

Mọi người thấy Hoắc Minh Húc bối rối như vậy thì cùng cười lên, vui vẻ vô cùng, quên mất lời trêu ghẹo vừa rồi của Hoắc Minh Húc.

Do chuẩn bị tương đối nhiều, đến lúc cơm được dọn lên thì trời đã tối đen. Có điều, sau khi các món ăn đầy sắc màu được trưng ra thì những người trong phòng đều sợ đến sững sờ.

8. Chương 8

Vì Hoắc gia có tới mười lăm miệng ăn, nên muốn vừa lòng tất cả không phải chuyện đơn giản. Có điều, Hạ An An vẫn cố gắng hết sức dung hòa khẩu vị của mọi người. Lão phu nhân thích ăn món ngọt và mềm nên cô đã nấu cho bà móng heo hầm và cháo bí đỏ. Thím hai của Hoắc gia không thích ăn mặn, nên cô xào một ít rau muống, khổ qua, và củ rau diếp cho bà ấy. Còn những người khác, trừ đồ ăn để thấp hương ra thì món gì cũng ăn được nên cô đã nấu món sở trường nhất là Cống Tiêu Ngự, món ăn của hoàng đế ngày xưa. Món ăn này được chế biến từ hạt tiêu xanh đã được chọn kĩ, loại tiêu này không chỉ có vị cay đặc biệt mà còn có mùi hương thơm ngát. Mùi thơm này quyện vào thịt cá, khiến cho cá vốn đã tươi mềm càng thêm thơm và ngon miệng. Ngoài ra, cô còn làm thêm các món ăn dành cho các vị quý phi như Tô Đông Pha, thịt viên sốt cà, miến xào, gà ướp cay, tôm hấp, cua hấp, sườn kho, và món dành cho phi tần như thịt ba chỉ kho mơ, sườn xào chua ngọt, gà kho, gỏi tai heo, canh cải thìa, canh miến chua. Cuối cùng là món tráng miệng do cô tự sáng tạo: Bánh bột hấp. Bánh bột này dùng gạo nếp thượng hạng nhất trộn với bột mì đem nặn thành viên tròn, rồi đem chưng, bên ngoài còn quấn một lớp lá xanh bắt mắt. Ngoài ra, có có món tráng miệng dĩ nhiên không thể thiếu là mấy đĩa trái cây được trình bày vô cùng tinh xảo.

Thức ăn vừa được dọn lên bàn, thật sự khiến cho người ta có cảm giác đang ngồi ở nhà hàng năm sao.

Hoắc lão phu nhân nhìn các món ăn hấp dẫn, thơm nức mũi, không khỏi kinh ngạc: “Có phải mấy đứa đặt thức ăn từ nhà hàng năm sao mang đến không vậy?”

Tần Thục Huệ bật cười, kiên nhẫn giải thích: “Bà nội, không phải đâu ạ. Mấy món này đều do một mình chị dâu làm. Bà không biết chứ, con và Tiểu Thi, Minh San, ban này nhìn chị trở tài trong bếp mà sợ ngay người.”

Bạch Tiểu Thi lập tức phụ họa: “Đúng đó bà nội, thật không ngờ chị hai lợi hại đến vậy.” Còn phải nói, thần tượng của cô dĩ nhiên cô phải ủng hộ hết mình rồi.

Hoắc Minh San cùng phối hợp, cười cười lên tiếng: “Con quen cô ấy đã lâu như vậy, hôm nay mới được cô ấy nấu cho ăn. Chị dâu này đúng là giấu nghề kĩ thật. Nếu không phải nhân dịp sinh nhật bà nội thì chắc cả đời cũng không có cơ hội nếm thử.”

Hoắc lão phu nhân nghe thấy lời nịnh nọt của Hoắc Minh San liền vui vẻ hẳn, thấy đồ ăn trên bàn món nào cũng xuất sắc thì càng phấn khởi hơn. Sự bất mãn đối với An An lúc đầu giảm đi phân nửa, bà hướng về cô, nói: “Vợ của Minh Hiền đúng là có tài. Sau này nếu bà lão đây ở nhà một mình buồn bã, con hãy đến đây cho cái miệng ta được hưởng phúc với nhé.”

Hạ An An nghe vậy, vội đáp: “Bà nội quá khen, con cũng chỉ biết chút ít thôi.”

Lý Tú Liên cực kì hài lòng với biểu hiện của Hạ An An hôm nay. Dù trước kia có chút xa cách, nhưng hôm nay cô làm tốt như vậy, còn khiến cho lão phu nhân vui vẻ. Nhìn các thành viên khác của Hoắc gia cũng đang gật gù thần phục, bà vốn đã cảm thấy thích con dâu. Chưa kể, cô lại còn khiêm tốn, nên bà càng không kiềm được vẻ hài lòng, cười nói: “Đủ rồi, đủ rồi, được vậy thì nhà ta đúng là có khẩu phúc.”

Hoắc Minh Hiên đang ngồi bên cạnh cô, trên gương mặt vẫn thường lãnh đạm lúc này đang biểu lộ vẻ không thể tin. Anh kết hôn với cô lâu như vậy, hôm nay mới biết cô thật ra là cao thủ nấu nướng. Ban nãy, anh còn lo lắng không biết cô ở phòng bếp có làm vướng tay vướng chân không, bây giờ mới thấy hóa ra mọi lo lắng chỉ là dư thừa. Có điều, trong lòng anh chợt xuất hiện cảm giác kiêu ngạo, thầm nghĩ vợ của mình thật không tệ.

Hoắc Minh Húc còn nhỏ tuổi, không trịnh trọng lễ nghi như các anh em khác, vừa gấp một miếng gà cay vào miệng, lập tức hài lòng gợn ngón cái về phía Hạ An An: “Chị hai, trình độ của chị phải cỡ khách sạn năm sao đó nha. Ngon, thật sự quá ngon.”

Hạ An An nheo mắt cười cười: “Em thích là tốt rồi.” Miệng nói vậy, nhưng trong lòng cô không hề khách sáo, thầm nghĩ, nhóc con này biết thưởng thức.

Hoắc lão phu nhân thấy vậy, hung hăng liếc mắt nhìn cậu: “Không biết phép tắc, khách còn chưa đến cơ mà!”

Vì Hạ An An vẫn bận bịu trong bếp nên không biết vị khách nào được mời đến. Nghe bà nội nói, cô liền liếc mắt về phía cửa.

Thím hai của Hoắc gia cười, nói: “Là Liên Cẩm.”

Hoắc Minh San nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức trầm xuống: “Là cô ta? Cô ta về nước rồi sao?”

Thím hai đáp: “Đúng vậy, con bé về nước làm việc, mới về mấy ngày trước. Hôm nay nhân dịp sinh nhật bà, nên sẵn tiện mời nó sang ăn cơm.”

Tần Thục Huệ vốn nhanh mồm nhanh miệng, lúc này nghe không hiểu ra sao, vội vàng lên tiếng: “Liên Cẩm là ai? Con chưa từng nghe qua trong nhà mình có ai tên như vậy.”

Hoắc lão phu nhân giải thích: “Gia đình Liên Cẩm trước đây là hàng xóm của chúng ta, hay nói xa hơn là ân nhân của Hoắc gia. Ngày xưa, khi ông của Liên Cẩm và ông nội đi làm, xã hội lúc đó rất loạn lạc. Trên đường đi họ gặp bọn cướp, ông ấy vì cứu ông nội các con mà bị thương ở chân, từ đó về sau không thể đi lại bình thường. Ông nội con là người trọng ơn nghĩa, vì báo đáp ông ấy, đã kết thành anh em, còn chia cho vợ chồng họ một căn nhà, chính là căn ở phía đông. Có điều, tám năm trước, họ đã xuất ngoại. Lúc đó các con chưa gả đến đây nên không biết chuyện này.”

Hạ An An, Tần Thục Huệ, Bạch Tiểu Thi, mấy người con dâu Hoắc gia nghe đến đây đều cùng không hèn mà gật gật đầu.

“Con bé Liên Cẩm từ nhỏ đã thông minh hiểu chuyện, lại xinh đẹp.” Người vừa lên tiếng là Lý Tú Liên, bà nói xong còn hơi liếc mắt nhìn Hoắc Minh San một cái.

Hoắc Minh San tỏ vẻ bất mãn, nhưng cũng không phản bác Lý Tú Liên.

Hạ An An và Hoắc Minh San vốn thân thiết, cô hiểu rõ tính tình bạn mình. Cô biết Minh San không phải người hay tỏ thái độ ra mặt, người kia lại có thể khiến Hoắc Minh San khó chịu như vậy, chắc hẳn hai người từng có xích mích không ít.

Khi mọi người đang nói chuyện, thím Lý giúp việc bước đến thông báo: “Tiểu thư Liên Cẩm đến rồi ạ.”

Lời này vừa dứt, từ cửa xuất hiện một bóng người đang tiến vào. Cô mặc một chiếc váy cổ đăng-ten màu hồng nhạt, mái tóc dài thướt tha, trên đầu còn cài một chiếc nơ bướm cùng màu với chiếc váy. Cô có gương mặt trái xoan, bộ dạng hiền lành nhu mì, chiếc mũi nhỏ nhắn càng khiến cho cô thêm phần xinh đẹp. Cả người cô hết như một con búp bê tinh xảo nhảy ra từ hộp nhạc.

Cô nhẹ nhàng bước tới, tươi cười ngọt ngào: “Bà nội, dưỡng Hoắc, dì Hoắc, chú ba, thím ba, con chào mọi người ạ.”

Lão phu nhân nhìn thấy cô, liền cười vui vẻ: “Mau tới đây, mau tới đây, nhiều năm không gặp, bé con ngày nào đã lớn như vậy rồi. Ôi, con thật là xinh đẹp, mau tới ngồi với bà nào.”

Thím Lý đã chuẩn bị sẵn một chỗ ngồi bên cạnh lão phu nhân. Liên Cẩm nghe bà gọi thì từ tốn bước đến ngồi xuống, sau đó hướng về phía anh em Hoắc gia chào hỏi.

“Anh Hiên, đã lâu không gặp.”

Bàn ăn của Hoắc gia hình chữ nhật. Hoắc lão phu nhân ngồi ở giữa, tay phải là cha của Hoắc Minh Hiên, tiếp theo là Lý Tú Liên, Hoắc Minh Hiên, Hoắc Thiên Dục, cuối cùng là Hoắc Minh San. Bên tay trái lão phu nhân là gia đình chú hai, cũng theo thứ tự lớn bé mà sắp xếp chỗ ngồi.

Chỗ ngồi của Liên Cẩm cạnh bên chú hai, Hạ An An ngồi đối diện có thể phát hiện rõ ràng ánh mắt của cô ta khi nói chuyện với Hoắc Minh Hiên có chút khác thường.

Hoắc Minh Hiên vốn không phải người dễ bắt chuyện, anh chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng. Khi ánh mắt Liên Cẩm quét về phía Hạ An An, không biết có phải ảo giác hay không, Hạ An An chợt cảm thấy đáng sợ đến rùng mình, nổi da gà. Nhưng chỉ một giây sau, ánh mắt cô ta đã trở lại vẻ thân thiện tươi cười như cũ, không nhìn ra có gì khác thường.

“Chị đây là...vợ của anh Hiên?”

Hạ An An cười khách sáo, đáp: “Chào em Liên Cẩm, chị tên Hạ An An.”

“À, thì ra là chị An An.”

Ánh mắt Liên Cẩm đảo qua đảo lại trên mặt cô, dường như cũng không quá chú ý. Sau đó, cô ta nhìn đến Thiên Dục. Thiên Dục không đợi hỏi, đã lên tiếng trả lời: “Con tên Hoắc Thiên Dục, là con của cha mẹ.”

Giọng nói đáng yêu của Thiên Dục vừa cất lên, mọi người đều cảm thấy vui vẻ, ngay cả Liên Cẩm cũng che miệng cười: “Thì ra con tên Thiên Dục à, thật là đáng yêu.”

Lần này, cô ta hướng mắt tới Hoắc Minh San, nụ cười như thêm phần vui vẻ: “Chị San, đã lâu không gặp.”

Hoắc Minh San không mặn cũng không nhạt lên tiếng: “Ừ, lâu không gặp.”

“Nghe nói chị vẫn chưa có bạn trai phải không? Em nhớ lúc nhỏ chị rất đáng yêu, có phải do yêu cầu quá cao nên mới như vậy không? Nhưng không sao, em đây luôn âm thầm cổ vũ cho chị. Hy vọng năm nay chị sẽ có thể kết hôn.”

Sắc mặt Hoắc Minh San trầm hẳn, đang định lên tiếng thì Liên Cẩm đã vội trêu ghẹo, nói tiếp: “A chị San, sao chị lại tức giận vậy, em chỉ nói giỡn thôi.”

Hạ An An nhướn mày, dù Liên Cẩm khi nói những lời này vẫn luôn trưng ra vẻ tươi cười, giọng nói nửa thật nửa đùa, người ngoài nghe thấy chắc hẳn cho rằng cô ta thật sự có ý đùa giỡn. Nhưng đối với Hoắc Minh San thì vô cùng thâm hiểm, vì nó chọc đúng vào nỗi đau của cô. Chọc vào nỗi đau của người khác đã đành, lại còn đánh đòn phủ đầu, khiến cho Hoắc Minh San không thể đáp trả.

Nhìn thấy Hoắc Minh San có vẻ sắp nổi giận, Hạ An An vội vàng vòng tay qua lưng Thiên Dục nhéo tay cô một cái, ý muốn khuyên can cô đừng nên kích động. Hoắc Minh San hiểu ý bạn, liền nuốt cơn giận xuống, nở một nụ cười: “Cảm ơn ý tốt của cô.”

Liên Cẩm cũng không trêu ghẹo nữa, hướng mắt đến Hoắc Minh Vĩ, Hoắc Minh Xán, Hoắc Minh Húc, Tần Thục Huệ và Bạch Tiểu Thi chào hỏi. Sau khi chào xong, cô ta lại vờ như vô tình liếc đến chỗ Hạ An An, ánh mắt mang theo ẩn ý gì đó.

Trực giác của con gái vốn rất nhạy cảm. Thật ra, khoảnh khắc Liên Cẩm nhìn Hoắc Minh Hiên, dù ánh mắt không hiện lên điều gì nhưng nghe cách gọi của cô ta với anh so với những người khác, Hạ An An cảm thấy rõ ràng có điểm không bình thường.

Mà dường như vừa rung động vừa si mê.

Nếu cô ta thật sự có tình ý với Hoắc Minh Hiên thì cô cần phải cẩn thận. Từ cách nói chuyện mới hai ba câu đã khiến Hoắc Minh San phải nổi giận như vậy, cô gái này dù tuổi không lớn nhưng chắc chắn cũng không phải dạng vừa.

Chú thích:

Cổng Tiêu Ngự:

9. Chương 9

“Oa, các món ăn này hương vị thật đặc sắc, không ngờ hôm nay con có lộc ăn như vậy. Tay nghề của chị dâu nào mà khéo léo thế ạ?” Liên Cẩm mỉm cười nhìn mọi người, nói bằng giọng tỉnh nghịch.

Thật ra dù hỏi vậy, nhưng cô ta chỉ có ý nịnh nọt người nhà Hoắc gia. Cô không nghĩ rằng những món này do tự tay họ làm mà chẳng qua là gọi nhà hàng mang đến.

“Là vợ của Minh Hiên làm.” Hoắc lão phu nhân trả lời, âm thanh có chút kiêu ngạo. Ai nghe thấy cháu dâu mình được khen nức nở mà chẳng phổng mũi chứ.

Liên Cẩm nghe xong, sắc mặt lập tức cứng đờ. Nhưng chỉ sau một giây, cô ta đã hồi phục nụ cười, vui vẻ vỗ tay, đưa ngón cái về phía Hạ An An: “Chị An An, chị đúng là có tay nghề. Anh Hiên thật có khẩu phúc.” Rồi quay lại lão phu nhân, cô ta nói: “Hy vọng sau này bà nội sẽ thọ đến trăm tuổi, như vậy hàng năm con đều có thể được nếm bữa tiệc thịnh soạn thế này.”

Người già ai cũng mong có thể trường thọ trăm tuổi, Hoắc lão phu nhân vừa nghe Liên Cẩm nịnh nọt thì hưng phấn vỗ tay, khen cô ta khéo nói.

Đúng là biết lấy lòng người lớn, Hạ An An nhìn lão phu nhân đang vui vẻ trước cái miệng dẻo của Liên Cẩm, cảm thấy đau đầu.

“Phải rồi Liên Cẩm, con đã tìm được việc chưa?” Người hỏi là Lý Tú Liên.

Liên Cẩm vờ buồn bã, đáp: “Ôi, về đến đây con mới biết, tìm việc trong nước còn khó hơn ở Mỹ.”

“Nếu con không tìm được việc, hay là đến công ty của Minh Hiên làm đi.” Lý Tú Liên nói tiếp.

Liên Cẩm lắc đầu: “Con muốn dựa vào sức mình trước. Nếu thật sự không được, mới phải tính đến cửa sau.”

Lý Tú Liên thấy vẻ mặt buồn bã của Liên Cẩm, vội cổ vũ vài câu.

Hoắc lão phu nhân đột nhiên nghĩ ra gì đó, lên tiếng: “Ta nghe nói ở Mỹ con học thiết kế hình ảnh đúng không? Công ty của Minh Hiên tương đối phù hợp với ngành của con, hay là con cứ đến công ty của anh làm đi.”

Động tác ăn cơm của Hạ An An lập tức ngừng lại, bắt gặp vẻ mặt mừng rỡ nhìn Hoắc Minh Hiên của Liên Cẩm: “Thật ạ? Công ty của anh Hiên có nhận người sao ạ?”

Hoắc lão phu nhân nở nụ cười cưng chiều: “Nếu con muốn, cho dù không tuyển thì công ty Minh Hiên vẫn có thể nhận con.”

Liên Cẩm thay đổi thái độ sang vẻ tự trọng, nói: “Vậy không được, dù con muốn cũng phải do chính sức mình mà vào. Nếu không, đồng nghiệp trong công ty sẽ coi thường con.”

Hoắc lão phu nhân nghe đến đây thì vô cùng yêu thích sự nhiệt tình của Liên Cẩm, liên tục khen cô hiểu chuyện.

Bữa cơm này Hạ An An thật sự không cách nào nuốt trôi.

Sau khi ăn cơm xong thì trời đã tối. Hoắc Thiên Dục và Hoắc Thiên Dương, hai đứa trẻ cùng chơi đùa cả ngày nên đã sớm đi ngủ. Tàn Thục Huệ và Hạ An An ôm hai đứa đến căn phòng nhỏ giành riêng cho các bé, nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa.

Bước ra khỏi phòng, Tần Thục Huệ nhẹ nhàng nói với Hạ An An: “Chị hai, hôm nay anh và chị ngủ ở phòng cũ của anh nhé.”

Hạ An An khẽ giật mình, định hỏi gì đó nhưng liền cảm thấy không phù hợp. Dù ngày thường, cô và Hoắc Minh Hiên vẫn ngủ riêng. Nhưng khi tới Hoắc gia, nếu cô vẫn khăng khăng như vậy sẽ khiến cho mọi người nghi ngờ. Nghĩ đến đây, lập tức nuốt lời muốn hỏi vào bụng, cô kiềm nén sự ngại ngùng, nhàn nhạt gật đầu.

Sau đó, Tần Thục Huệ dẫn đường cho cô đến phòng của Hoắc Minh Hiên.

Vì thành viên Hoắc gia đông đúc, lẽ ra đồ dùng cá nhân đều do mỗi người tự chuẩn bị nhưng Tần Thục Huệ vốn là người tỉ mỉ, nên đã chuẩn bị sẵn đồ trong phòng tắm cho mọi người.

Hoắc Minh Hiên và các anh em Hoắc gia còn đang nói chuyện kinh doanh dưới lầu, không biết lúc nào mới xong.

Hôm nay đã vận động quá nhiều, Hạ An An ra mồ hôi khắp người, nhanh chóng vào phòng tắm rửa. Sau khi mặc quần áo ngủ Tần Thục Huệ để sẵn, cô mới chăm chú đánh giá căn phòng.

Căn phòng rất cũ, phẳng phất hơi thở Thượng Hải xưa, chiếc giường nệm cũ, đèn bàn cũ, còn có một giá sách to và chiếc bàn có hoa văn cầu kì.

Nơi này chính là nơi mà chồng mình ở ngày còn bé, đây là chiếc bàn anh từng ngồi làm bài tập mỗi đêm, đây là chiếc giường anh từng nằm suy nghĩ đề thi ngày mai. Đây là nơi chứng kiến anh trưởng thành, dường như mỗi góc tường, mỗi cạnh bàn đều bắt gặp hình ảnh trẻ thơ ngây ngô ngày xưa của anh.

Hạ An An bước đến quan sát chiếc giá chất đầy những sách, thầm run người. Đúng là bác học, chỉ cần đem mở sách này đi bán thôi cũng có thể gom về không biết bao nhiêu là tiền.

Cô buồn chán lấy sách ra xem, tất cả đều chẳng hiểu gì cả. Đột nhiên, cô phát hiện giữa giá sách có một chiếc hộp không khóa, cô tưởng rằng bên trong cũng là sách nên không nghĩ nhiều mà mở ra.

Bên trong hộp là một quyển sách dày tập hợp các tác phẩm của Shakespeare viết bằng chữ La-tin, dĩ nhiên những thứ này cô không hiểu được.

Thuận tay lật vài trang giấy, trong lòng Hạ An An thầm nghĩ, thế giới của bác học này đúng là không giành cho người thường như cô. Khi cô đang định buông tay, đột nhiên từ giữa quyển sách rơi xuống một bức ảnh.

Bức ảnh không to, có lẽ là ảnh 3x4 của Hoắc Minh Hiên. Hạ An An cúi người nhặt lấy, tò mò muốn xem thử anh chồng đẹp trai của mình có đẹp đến nỗi hình 3x4 cũng không phá hoại hình ảnh được hay không. Bất ngờ thay, người trên ảnh lại là cô.

Không sai, chính là cô.

Cô xoa tóc dài ngang vai, nở nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt ngây thơ non nớt. Tấm hình này hẳn là chụp khi cô mới vào đại học, bị cắt ra từ tấm ảnh tập thể.

Nghi ngờ của Hạ An An đột nhiên dâng cao, cô không nghĩ ra tại sao trong phòng Hoắc Minh Hiên lại có hình của mình.

Đang trong lúc đầu óc hỗn loạn, cô nghe thấy có tiếng gõ cửa. Hạ An An vội cất ảnh lại vào chỗ cũ rồi bước đến mở cửa: “Đến liền đây.”

Người xuất hiện là Hoắc Minh San. Lúc này cô vừa tắm xong, đang mặc một bộ áo ngủ, trên đầu còn trùm khăn.

Hạ An An thở phào, nói: “Cậu còn chưa ngủ à?”

Hoắc Minh San lục tục bước vào: “Tớ tới để cảnh tỉnh cậu.”

“Sao cơ?”

“Cẩn thận Liên Cẩm.”

Hạ An An nhún vai, ra vẻ đã sớm biết điều này. Chợt nghĩ đến gì đó, cô hỏi: “Cậu với Liên Cẩm từng xích mích sao?”

Hoắc Minh San cười lạnh, đáp: “Xích mích lớn đó.”

“Nói nghe xem.”

“Cậu thấy Liên Cẩm thế nào?”

“À ... có vẻ hiền lành, hiểu chuyện, rất được lòng người khác.”

“Chính thế. Bề ngoài cô ta ra vẻ hiền lành hiểu chuyện, giỏi lấy lòng người khác. Ngay từ khi còn bé, tớ đã bị cô ta chơi khăm không ít lần. Cô ta lúc nào cũng ra vẻ hiền lành, khiến tớ trở thành người chị ác độc. Trời biết, cô ta là một ả giả tạo. Con người này luôn chứa đầy mưu mô trong đầu, hại người khác xong thì liền trưng bộ mặt ngây thơ vô tội. Ngay còn bé, vì cô ta, tớ và anh Minh Vĩ, Minh Xán cãi nhau như cơm bữa. Nhiều khi tớ không biết mình có phải em gái họ không nữa, lần nào họ cũng bênh Liên Cẩm mà la mắng tớ.”

Hạ An An đắm chiêu gạt đầu, từ lời của Minh San, cô cũng có thể tưởng tượng ra khái quát tình cảnh lúc đó. Có chút lo lắng, cô lên tiếng hỏi: “Vậy...còn anh Minh Hiên?”

“Đấy, hôm nay tớ đến là để nói chuyện này với cậu. Cậu chắc cũng cảm giác thấy Liên Cẩm có tình ý với anh Hiên. Nhưng mà, tớ rõ tính anh hơn ai hết, anh không ngốc như Minh Vĩ và Minh Xán, bị sự giả tạo của cô ta lừa gạt. Từ nhỏ cô ta đã suốt ngày lẻo đẻo theo sau anh Hiên, nhưng anh chưa bao giờ để ý đến ả cả.”

Hạ An An nghe xong, liền thở một hơi. Hoắc Minh San thấy thế, tiếp tục nói: “Cậu không biết chứ, cô ả này mảnh khỏe rất nhiều. Không tin, cậu lại đây mà xem.”

Dứt lời, Hoắc Minh San liền kéo rèm cửa sổ ra hiệu Hạ An An nhìn xuống.

Hạ An An thối lùi bước tới, nhìn qua cửa sổ, vừa vặn thấy hết toàn cảnh sân sau nhà Hoắc gia.

Do hôm nay là sinh nhật lão phu nhân nên trên các thân cây đều có treo lồng đèn đỏ dán chữ Thọ. Ánh sáng khắp nơi, sự vật bên dưới có thể quan sát rõ ràng.

Dưới một bóng cây to, cô phát hiện hai người một cao một thấp đang nói chuyện. Người cao có khuôn mặt tuấn tú, người thấp thì nhỏ nhắn, xinh đẹp, đây xác thực là Hoắc Minh Hiên và Liên Cẩm.

Vì khoảng cách xa, không thể nghe được họ nói gì, nhưng cô có thể thấy thỉnh thoảng Liên Cẩm che miệng cười. Có vẻ, hai người trò chuyện rất hào hứng.

Trái tim Hạ An An như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, thở khó khăn.

Hoắc Minh San bên cạnh, hai tay ôm ngực, nhếch nhếch miệng: “Anh tớ vừa đến sân sau, cô ta liền đuổi theo. Biết rõ người ta đã kết hôn, lại còn không biết xấu hổ cố tình tiếp cận, đúng là đáng kinh tởm!”

Hạ An An thần thờ nhìn hai người họ nói chuyện, lặng yên không đáp.

“Tớ nói này, cậu là vợ chính thức của anh, đến lúc cậu phải ra tay rồi đó. Anh tuy đã kết hôn, nhưng vậy quanh lúc nào cũng có khối người mơ tưởng được làm bé. Hơn nữa, mấy năm qua cậu lại u mê như vậy. Rất may, bây giờ cậu đã tỉnh táo lại, cũng nên cho bọn họ thấy bản lĩnh của mình.”

Hoắc Minh San hăng say nói xong hồi lâu, vẫn không được đáp lại. Nghiêng mắt nhìn bạn, cô sốt ruột hỏi: “Cậu có nghe tớ nói hay không vậy?”

Hạ An An từ nãy vẫn đang dõi theo hai người kia, ừ ừ nói: “Tớ nghe.”

Đúng lúc ấy, Hoắc Minh Hiên đột nhiên nhìn về phía cô, Hạ An An tựa như bị kim đâm, vội kéo rèm xuống ngăn tầm mắt của anh.

Hoắc Minh San thấy vậy thì tức giận: “Hạ An An này, cậu bây giờ là vợ chính thức của anh. Chứng kiến anh trò chuyện vui vẻ với người con gái khác, đã không chạy tới ngăn cản đòi quyền lợi, lại còn sợ bị anh tố nhìn thấy? Phải trốn là người khác, cậu trốn cái gì?”

Dù biết rõ lời của Minh San rất đúng, dù quả thật cô là vợ của Minh Hiên.

Nhưng mà, cô và Minh Hiên vốn cũng không có quan hệ vợ chồng. Kết hôn với anh là Hạ An An đời này, cô chỉ là Hạ An An đời khác, chỉ mới kết hôn với anh có hai ngày mà thôi. Nếu cô tùy tiện đi ngăn cản, thì có vẻ tự mình đa tình. Huống chi hai người kia chỉ nói chuyện, cô lại phản ứng quá mức thì thành ra nhỏ mọn rồi.

Hoắc Minh San nhận thấy hết hy vọng từ cô bạn, lắc đầu chán nản: “Thôi kệ, tớ đi ngủ đây.”

Dứt lời, cô liền xoay người bước ra ngoài.

Hạ An An nằm xuống giường, suy nghĩ xem có nên giành quyền lợi như Minh San nói không, hay là cứ im lặng như không thấy, như vậy thì sẽ không ai phải xấu hổ.

Nằm xuống chưa lâu, cô đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Cứ tưởng Hoắc Minh San quay lại, cô thì thào nói: “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, người bước vào là Hoắc Minh Hiên.

10. Chương 10

Hạ An An có chút hoảng hốt, theo lẽ thường mà nói, lúc này đáng ra cô phải tức giận mới đúng. Chứng kiến chồng mình trò chuyện với người con gái khác giữa đêm, hơn nữa người này lại còn có tình ý với chồng mình, là phụ nữ ai lại chẳng khó chịu. Nhưng mà, cô và chồng không thân tới mức có thể nhúng tay vào quần chuyện của anh. Cô nếu tức giận thì lại càng vô lý hơn.

Vì vậy, trong phút chốc, tay chân cô lỏng ngóng, ngơ ngác chờ xem phản ứng của anh.

Hoắc Minh Hiên nhưng lại rất tự nhiên, cầm vật gì đó đặt trên tủ đầu giường, lên tiếng: “Em thoa thuốc đi.”

“Vâng?” Hạ An An bị anh làm bất ngờ.

Đang trong lúc cô không biết thế nào, Hoắc Minh Hiên đã bước đến ngồi xuống trên giường, kéo tay cô qua, vô cùng tự nhiên bôi thuốc lên mu bàn tay cô.

Do dầu bắn nên trên tay cô phồng lên vài bọt nước, vốn dĩ tay đầu bếp bị thương là chuyện bình thường, Hạ An An cũng đã quen. Thật không nghĩ rằng, Hoắc Minh Hiên lại để ý đến chi tiết nhỏ này, còn bôi thuốc cho cô.

Ngón tay thon dài từ bàn tay to lớn ấm áp của anh lúc này đang nhẹ nhàng xoa xoa trên mu bàn tay cô, khiến cô cảm thấy như có một luồng điện chạy khắp cơ thể.

Dù vẫn trưng bộ dạng lạnh lùng thường ngày, nhưng thái độ của anh rất đổi tự nhiên, như thể đã quen thân mật bôi thuốc cho cô từ lâu vậy.

Toàn thân Hạ An An cứng đờ, cô run run lên tiếng: “Minh ... Minh Hiên?”

Động tác dịu dàng của anh hoàn toàn trái ngược với gương mặt lạnh đạm: “Hôm nay em vất vả rồi, phải nấu nhiều món như vậy. Kết hôn với nhau đã lâu, đến giờ tôi mới biết khả năng này của em.”

Hạ An An chột dạ, căng thẳng nói: “Khi em còn bé, nhà nghèo. Muốn ăn đồ ngon nhưng không có tiền mua, chỉ có thể tự tay nấu.”

“Ừ.” Anh nhẹ nhàng lên tiếng.

Hạ An An chợt có chút xấu hổ, trong một thoáng không biết phải nói gì.

“Chuyện chúng ta ngủ riêng không thể để người lớn trong nhà biết, đêm nay làm khó em rồi.”

Hạ An An cúi đầu, đáp: “Không sao.”

Vừa nói chuyện, anh vừa thoa thuốc trên mu bàn tay cô. Chưa hết, anh còn kiên nhẫn mát-xa, cảm thấy da tay cô đã hấp thu thuốc tương đối mới dừng lại.

Thoa xong, anh đứng dậy, nói: “Em ngủ trước đi, tôi đi tắm rửa.” Dứt lời, anh liền bước vào nhà vệ sinh. Rất nhanh sau đó, Hạ An An đã nghe thấy tiếng nước chảy truyền đến.

Trên tay dường như còn lưu lại cảm giác dịu dàng của anh, Hạ An An vùi người vào chăn. Nhìn mu bàn tay được anh tỉ mỉ thoa thuốc, trong đầu cô đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ mạnh mẽ, cô muốn có quan hệ thật tốt đẹp với chồng mình. Hai người đã cùng lập gia đình, còn có con trai, cô không thể để người con gái khác thừa cơ xen vào.

Khi Hạ An An đang suy nghĩ miên man, cửa phòng tắm mở ra. Cô nghe thấy tiếng bước chân Hoắc Minh Hiên tới gần, trái tim không kiềm chế được mà đập dồn dập. Để che giấu sự khác thường của mình, cô quay vào tường, kéo chăn che mặt.

Hoắc Minh Hiên ngồi xuống giường. Dù chiếc giường rất rộng, cô vẫn có thể cảm nhận được hơi thở nam tính của anh ngập tràn cạnh bên.

Hạ An An càng lúc càng căng thẳng.

“Ngủ rồi sao?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Hạ An An nuốt nước miếng: “Vâng.”

Anh đưa tay tắt đèn ở đầu giường, trong phòng trở nên tối đen. Kế đến, anh nằm xuống, duy trì một khoảng cách nhất định với cô.

Sự tồn tại của anh vốn mạnh mẽ như vậy. Anh vừa nằm xuống, cô liền cảm thấy cả chiếc giường lớn như bị anh chiếm lĩnh, dường như chỉ cần ngọ nguậy một chút thì có thể chạm vào nhau.

Cô cắn chặt môi dưới, nhắm mắt lại, tim đập nhanh bất thường. Vốn dĩ cô định nhân cơ hội này tạo quan hệ tốt với anh, không ngờ bản thân lại nhất đến vậy. Anh chỉ cần nằm bên cạnh, cô đã hồi hộp đến mức không mở miệng nói, như thể khí lực toàn thân đều đã bị hút sạch.

Hai người im lặng hồi lâu, không biết có phải anh đã ngủ thiếp đi rồi không.

Hạ An An cứng đờ xoay người, sống lưng to lớn của anh chỉ ngay trước mắt, cô đưa tay là có thể ôm được.

Đây là chồng mình, là người chồng đã vì mình mà chịu khổ rất nhiều. Cô muốn cải tạo mối quan hệ với anh, phải nắm bắt cơ hội tốt này.

Ôm người ta một cái đi, Hạ An An.

Hạ An An run rẩy vươn tay, nhưng khi gần chạm đến anh thì nhất gan rút lại.

Nếu cô ôm anh, liệu anh có nghĩ cô dở hơi không?

Người ta là chồng của mình, ôm một cái thì đã sao? Đừng nói ôm, kể cả làm “chuyện ấy” cũng là bình thường cơ mà.

Tuy nói như vậy không sai, nhưng quan hệ của cô và anh thật ra không thân mật đến mức ấy.

Khi Hạ An An đang tranh đấu nội tâm kịch liệt, người đàn ông vẫn đưa lưng về phía cô bỗng xoay lại. Trong làn ánh sáng yếu ớt ngoài khung cửa sổ, gương mặt anh tuần của anh đột nhiên rơi vào tầm mắt cô, còn đôi mắt kín đáo của anh vừa vặn nhìn thẳng vào gương mặt hoảng hốt của cô.

Hạ An An giật mình, vội xoay người lại, cắn chặt môi dưới, thầm mắng bản thân vô sỉ.

“Em ngủ không được?” Tiếng nói trầm trầm của anh vang lên.

Các bắp thịt trên người Hạ An An như căng cứng, rất lâu sau mới có thể nghe thấy âm thanh của mình: “Vâng.”

“Em lạ chỗ phải không?”

“Không ... không có.”

Một hồi sau vẫn không thấy anh đáp lại, các bắp thịt của cô càng căng chặt hơn.

“Tôi cho em mượn tay để gối nhé, em có cần không? ”

“!!!”

Trong một giây sau đó, Hạ An An cảm thấy vừa muốn khóc, vừa muốn cười. Đây là lời nói gây xúc động nhất từ trước đến giờ mà cô từng nghe.

Họ là vợ chồng, nếu anh đã chủ động thì cô cần gì phải tự làm khó mình nữa?

Vội vàng xoay người, cô đưa đôi mắt to chân thành nhìn anh, gật gật đầu: “Em cần.” Cô thật sự cảm động muốn khóc rồi đây.

Hoắc Minh Hiên luồn cánh tay dưới cổ cô. Lực cánh tay khá mạnh của anh khiến cô ngã vào ngực anh.

Một luồng hơi thở ấm áp và thoang thoảng thơm lập tức bao phủ chớp mũi cô, mùi hương nam tính chậm chậm lưu lại trên người. Trong tích tắc, Hạ An An cảm thấy choáng ngợp đến khó thở.

Một tay anh ôm lấy cổ cô, tay khác vòng qua sau lưng ôm lấy đầu cô, không chặt cũng không lỏng, vừa vặn bao bọc cả người cô trong lòng anh.

Nằm trong lòng ngực rắn chắc của anh, cô có thể nghe rõ hơi thở anh.

Đây là chồng cô, người chồng dù đối mặt với người vợ say xỉn suốt năm năm trời vẫn luôn chung thủy. Mặc cho cô đối xử tệ bạc thế nào, anh vẫn thủy chung không rời bỏ. Dù công việc chất chồng như núi, nhưng vẫn yên lặng nuôi dưỡng con trai lớn lên.

Cô ngại ngần đưa tay ôm eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực anh. Lúc này, cô chỉ hy vọng thời gian dừng lại, mãi mãi không sáng nữa, khiến cho họ có thể cứ thế đến tận lúc răng long đầu bạc.

Cô không nhìn mặt anh, nên không để ý thấy khoảnh khắc anh ôm lấy cô, bắp thịt cả người căng chặt khác thường, gân xanh cuộn cuộn trên trán. Trời biết, anh đã phải cẩn thận thế nào, chỉ sợ sức mạnh của mình tổn thương đến cô, sợ xúc phạm cô một lần nữa.

Dù anh ra sức kiềm nén, nhưng cảm giác ấm áp này xảy ra quá đột ngột, khiến anh kích động đến run rẩy.

Hạ An An cảm thấy sự bất thường của anh, lo lắng hỏi: “Minh Hiên, anh sao vậy?”

“Không sao.”

Cô nghe thấy giọng anh có chút khàn khàn, đang định ngẩng đầu nhìn thì anh đã nhẹ nhàng đặt đầu cô nơi ngực mình.

Hạ An An không biết rốt cuộc là có chuyện gì. Nhưng nếu anh đã không muốn cô thấy, thì cô sẽ không nhìn, ngoan ngoãn như cũ vùi trong ngực anh.

Không biết qua bao lâu sau, cô đột nhiên nghe anh nói: “Ban này, em có tức giận không?” Âm thanh của anh bấy giờ đã khôi phục như bình thường.

“Sao cơ?”

“Lúc này tôi và Liên Cẩm chỉ tùy tiện trò chuyện vài câu.”

“Vâng.”

“Đừng tức giận vì chuyện này, chỉ lãng phí thời gian, biết không?”

Hạ An An cười cười, buồn bực gật đầu: “Vâng, em biết rồi.”

“Đi ngủ đi.” Hồi lâu sau, anh lại lên tiếng.

Hạ An An gật đầu, cọ cọ trong ngực anh. Nằm trong lòng anh khiến cho cô có cảm giác vô cùng dễ chịu và an toàn, dường như chỉ cần nằm nơi đây, dù trời sập đất lở cũng không sợ hãi.

Hạ An An không biết đã thiếp đi lúc nào.

Nhưng Hoắc Minh Hiên cả đêm đều không thể chợp mắt.

Anh tham lam hít lấy hơi thở cô, sợ rằng tất cả chỉ đều là ảo giác.

Bây giờ anh rốt cuộc cũng biết tật xấu đá chân của con từ đâu mà có. Anh bị cô đập vài cú, nhưng dường như không hề cảm thấy gì, càng ôm cô chặt hơn.

Hạ An An chợt giãy dụa trong lòng anh, anh liền buông lỏng một chút. Không biết cô đang mơ gì, lẩm bẩm vài câu mà anh nghe không hiểu nổi.

Anh vươn tay muốn kiểm tra, động tác đơn giản như vậy nhưng đầu tranh mãi mới có thể cẩn thận chạm vào mặt cô.

Thấy cô giật giật, anh vội vàng buông tay, không ngờ thì ra cô muốn tìm lòng bàn tay anh rồi cọ cọ khuôn mặt trên ấy.

Làn da thuần khiết mịn màng của cô ấm áp dán trên lòng bàn tay anh.

Anh nhẹ nhàng đưa ngón tay cái xoa xoa môi cô, hạnh phúc ngập tràn: “Quả nhiên, mình kiên trì là đúng. An An, nói cho anh biết, tất cả không phải là ảo giác. Cuối cùng anh đã rèn sắt thành kim rồi phải không?”

Người trong ngực anh đã ngủ say, nên không thể trả lời. Đột nhiên, cô vươn tay vuốt ve đầu anh, tìm đến tai anh, sau đó đưa ngón tay mềm mại xoa xoa vành tai anh.

Anh bất đắc dĩ cười cười, cất giọng nói đầy yêu thương cưng chiều: “Thì ra thói quen xoa lỗ tai của con cũng là từ em.”

11. Chương 11

Sáng hôm sau, khi Hạ An An tỉnh dậy thì đã không thấy Hoắc Minh Hiên. Nhìn căn phòng trống rỗng, Hạ An An cứ ngỡ những chuyện đêm qua chỉ là giấc mộng. Chợt phát hiện mùi hương còn lưu lại bên người và chiếc gối vẫn còn hơi ấm của anh ...

Cô mới chắc chắn được tất cả là thật, hai người đúng là đã ôm nhau ngủ cả đêm.

Hạ An An ngồi hồi lâu lưu luyến dư vị ngọt ngào đêm qua, không muốn rời khỏi giường. Đến lúc cô rửa mặt, thay quần áo xong bước khỏi phòng thì gặp Hoắc Minh San.

Hoắc Minh San vừa thấy cô, gương mặt mang theo vẻ tinh quái đá lông nheo vài cái, thâm thúy hỏi: “Thế nào, thế nào? Đêm qua là đêm động phòng của hai người sau nhiều năm có phải không? Kỹ thuật của anh tổ thế nào?”

Hạ An An liếc mắt xem thường: “Cậu thật là dung tục quá đi.”

“Cậu đừng nói với tớ là hai người ngủ cả đêm mà chẳng làm chuyện gì hết nha?”

Hạ An An trịnh trọng gật đầu: “Đúng thế.”

Hoắc Minh San nghe lời này, lập tức trưng vẻ mặt đưa đám: “Ta nói, rốt cuộc là cậu có bệnh hay anh tổ có bệnh vậy hả? Cô nam quả nữ ở chung phòng mà chẳng xảy ra chuyện gì? Đúng là quá mức tưởng tượng.”

Ngay lúc đó, Bạch Tiểu Thi từ phòng bước ra, nhìn thấy hai người đang thì thầm to nhỏ, liền tò mò hỏi: “Hai người nói gì vậy? Là đang nói chuyện ăn uống sao?”

Hoắc Minh San trừng mắt: “Cô chỉ biết ăn thôi.”

Bạch Tiểu Thi bất mãn vênh miệng phản bác: “Mới sáng sớm đã hung dữ với người ta.”

Hoắc Minh San lúc này cũng vừa rời phòng, nhìn thấy vẻ mặt uất ức của vợ, nhanh chóng bước đến: “Này Hoắc Minh San, em thật biết bắt nạt Tiểu Thi đó.” Rồi ôm bả vai Bạch Tiểu Thi, anh an ủi: “Em cứ kệ nó đi.”

Gien của Hoắc gia không tệ, tất cả anh em nhà này đều có ngoại hình hơn người. Không giống vẻ lạnh lùng của Hoắc Minh Hiên, Hoắc Minh Xán thuộc tuýp công tử ẩm áp nho nhã, khi nở nụ cười thì quyến rũ mê người.

Nghe nói anh và Bạch Tiểu Thi là bạn cùng học đại học. Gia đình Tiểu Thi làm nghề kinh doanh quan tài. Lúc đầu, khi hai người muốn đến với nhau thì bị cả Hoắc gia phản đối kịch liệt. Họ cho rằng cưới người có gia đình làm quan tài rất xui xẻo. Nhưng hai người không vì vậy mà bỏ cuộc, âm thầm cố gắng lấy lòng mọi người. Sau nhiều năm kiên trì, rốt cuộc Hoắc gia cũng xuôi lòng, đồng ý cho hai người tổ chức hôn lễ vào nửa năm trước.

Vóc người Hoắc Minh Xán cao to đứng bên cạnh thân hình nhỏ nhắn của Bạch Tiểu Thi thì chênh lệch rất nhiều. Bạch Tiểu Thi dù khá ngốc nghếch, vụng về nhưng có Hoắc Minh Xán lạnh lẽo che chở, dù phải chịu uất ức thì cũng coi như không lỗ chút nào.

Hạ An An nhìn vẻ chiều chuộng Bạch Tiểu Thi của Hoắc Minh Xán, trong lòng không khỏi cảm thấy ảm áp. Nhìn người khác hạnh phúc đối với cô là một chuyện vui vẻ vô cùng.

Hoắc Minh Xán chỉ lớn hơn Hoắc Minh San mấy tháng, tuổi hai người tương đương nên cãi nhau như cơm bữa. Hoắc Minh San nghe anh nói vậy liền cười lạnh: “Nếu sợ người khác tổn thương vợ mình thì anh ráng mà trông chừng cô ấy cho tốt đi. Người thích ăn như cổ, cẩn thận có ngày ăn luôn cả anh.”

Bạch Tiểu Thi nghe xong lập tức nhào vào lồng ngực rộng lớn của Hoắc Minh Xán, đưa bàn tay nhỏ ôm eo anh: “Tôi không ăn anh ấy đâu.”

Hoắc Minh Xán dịu dàng xoa xoa đầu cô: “Ngoan, ngoan.”

Hoắc Minh San nhìn hai người trước mặt tình tứ không thèm kiêng nề gì, cảm thấy muốn ói, hung hăng liếc họ một cái rồi xuống lầu. Hạ An An bất đắc dĩ lắc đầu, đi theo bạn cùng xuống.

Những thành viên khác của Hoắc gia đều đã có mặt, lúc này đang ở phòng khách nói chuyện phiếm. Hạ An An xuất hiện vừa đúng lúc chứng kiến Liên Cẩm ghé vào tai Hoắc Minh Hiên thì thầm gì đó.

Hoắc Minh San cười lạnh, ghé vào tai Hạ An An, nói nhỏ: “Thấy chưa? Loại đ* lẳng lơ điển hình luôn, mới sáng sớm đã giở trò.”

Hoắc Minh San dù độc miệng, nhưng vì gia đình gia giáo, nên không nói tục bao giờ. Nghe Hoắc Minh San nói vậy về Liên Cẩm, có thể nhận ra sự chán ghét dữ dội đến nỗi khiến cô bất chấp mà chửi rửa cô ta.

Hạ An An không trả lời, duy trì thái độ ung dung. Như chưa từng thấy gì, cô bình thản bước đến chào hỏi người lớn.

Liên Cẩm vừa bắt gặp Hạ An An xuống thì lập tức vui vẻ hướng đến cô, lên tiếng: “Chị dâu mau tới đây ngồi đi, em thật sợ chị hiểu lầm.”

Ánh mắt Hạ An An trầm xuống, thấy mọi người nghi hoặc nhìn về phía Liên Cẩm, cô nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh ban đầu. Hoắc lão phu nhân lúc này, nghe Liên Cẩm nói thì liền thắc mắc hỏi: “Con nói thế là sao? Hiểu lầm cái gì?”

Liên Cẩm vẫn giữ thái độ vui vẻ, vờ cười khổ, nói: “Tối hôm qua con có trò chuyện vài câu với anh Minh Hiên ở sân sau, chị dâu thấy được liền hiểu lầm tụi con.”

Hoắc lão phu nhân chợt có chút không vui: “Liên Cẩm và anh em Minh Hiên mấy đứa, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, thân thiết như ruột thịt. Chỉ là cùng trò chuyện vài câu mà thôi, không đáng so đo nhỏ nhen như vậy.”

Hạ An An thầm cười lạnh trong lòng. Cô ta đúng là ghê gớm, mới sáng sớm đã muốn bày trò hại cô. Cũng may đêm qua cô không kích động, chỉ đứng trên lầu, nếu không thật sự đã trúng kế của cô ta rồi.

Nhìn vẻ thất vọng trên khuôn mặt lão phu nhân và sự xấu hổ của người lớn trong nhà, Hạ An An hít sâu, bước lên trước người đang định mở miệng là Hoắc Minh San, tỏ vẻ kinh ngạc nói: “Ồ? Liên Cẩm và anh Minh Hiên hôm qua có nói chuyện ở sân sau sao? Em không nói chị còn không biết đấy. Hôm qua trở về phòng, chị còn mãi nói chuyện với Minh San. Em nói chị hiểu lầm thật oan uổng cho chị mà.”

Hoắc Minh San vội vàng phụ họa: “Đúng đúng. Hôm qua chúng tôi nói chuyện say sưa đến đêm, làm gì có thời gian hiểu lắm cô?”

Mọi người trong nhà đều không thấy Hoắc An An thể hiện có gì hiểu lắm. Hơn nữa Liên Cẩm lúc này, chính là cố tình chọn lúc mọi người đông đủ mà nói ra, chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi, khiến cho tất cả đều nghi ngờ ý đồ của cô ta.

Thấy Liên Cẩm định phản bác, Hạ An An lập tức lên tiếng: “Thật ra chuyện đó chẳng to tát gì, chị cũng chẳng để tâm. Nhưng em lại trịnh trọng kể lể thế, không phải là muốn mọi người hiểu lắm em và anh Minh Hiên thật sự có gì đó chứ?”

Liên Cẩm thoáng cứng đờ, há mồm định nói gì đó thì Hạ An An che miệng cười, nói tiếp: “Mọi người xem, da mặt của Liên Cẩm thật mỏng mà. Chị chỉ đùa một chút thì em đã đỏ mặt vậy rồi. Liên Cẩm em gái, em đừng giận, chị đùa em chút thôi.”

Thật ra, mặt của Liên Cẩm vốn không đỏ, nhưng bị cô nói vậy, cộng thêm ánh mắt của mọi người, lập tức thẹn đến đỏ mặt.

Liên Cẩm cứng đờ người nhìn ánh mắt đầy hàm ý của các thành viên Hoắc gia. Lúc này, cô quả thực đứng không được, ngồi cũng không xong. Nếu cô phản bác dù đã biết Hạ An An chỉ nói đùa, thì có vẻ tính toán so đo. Còn nếu cứ nín nhịn nuốt cục tức vào bụng, thì lại bị nghi ngờ là cố tình muốn người khác hiểu lắm về quan hệ giữa cô và Hoắc Minh Hiên.

Nhấn nhẹn hồi lâu, Liên Cẩm cuối cùng quyết định vờ vui vẻ, lên tiếng: “Chị dâu thật đúng là người thích đùa.”

Hoắc lão phu nhân thấy vậy, vội giảng hòa: “Liên Cẩm còn chưa kết hôn, các cháu đùa như vậy có chút quá đáng đó.” Tuy miệng nói như thế, nhưng trên mặt bà không hề có ý trách mắng.

Hạ An An cười cười lấy lòng Hoắc lão phu nhân: “Vâng vâng, là cháu lỡ mồm ạ. Xin lỗi nha, Liên Cẩm.”

Gương mặt cứng đờ như thể sắp nứt của Liên Cẩm lúc này vẫn cố nặn nụ cười, nói: “Không sao.”

Hoắc Minh San đứng ở một bên, thầm khoái chí trong bụng. Nếu không phải ở đây có nhiều người, thì cô đã ôm bụng cười to rồi.

Về phần Hoắc Minh Hiên, anh vẫn còn ngạc nhiên không thôi vì vợ mình không những giỏi nấu nướng, đầu óc lại còn nhanh nhạy. Anh vốn định nói đỡ giúp cô, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã không có cơ hội chen vào.

Sau khi ăn sáng và hái vài quả hoa quả tươi trong vườn, gia đình Hạ An An xin phép đi trước.

Trước khi Hạ An An đi, Hoắc Minh San không quên thì thầm vào tai cô, thể hiện sự khâm phục và hưng phấn của mình. Hạ An An vẫn giữ nguyên vẻ bình thản, đợi bạn nói xong mới lên xe.

Hạ An An ôm Thiên Dục ngồi ở ghế phụ. Từ lúc lên xe tới giờ cậu bé con vẫn mở to đôi mắt tròn xoe, hết nhìn cha rồi sang mẹ.

Cậu cảm thấy hôm nay papi và mami có chút gì đó không bình thường.

“Tối hôm qua mami ngủ ở đâu?” Sáng nay ngủ dậy, cậu bé mới biết mình và Thiên Dương ngủ chung phòng, không hề nhìn thấy mẹ đâu. Mẹ lần đầu tiên đến nhà tổ, cậu sợ mẹ không quen giường nên mất ngủ.

Đối mặt với thắc mắc của bảo bối, Hạ An An có chút lúng túng.

“Mami ... ngủ ở phòng của papi.” Hạ An An cố gắng lấy lại giọng nói bình thường, đáp.

Cô cứ tưởng rằng sau đêm qua, mối quan hệ của cô và Hoắc Minh Hiên sẽ tốt hơn một chút. Không ngờ anh chồng mặt lạnh vẫn trưng ra gương mặt lạnh băng khó hiểu như cũ. Trước khi lên xe, cô cố tình mỉm cười dịu dàng với anh, nhưng anh chẳng phản ứng gì mà chỉ nhìn cô một cái rồi ngồi lên ghế lái, hoàn toàn coi như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Khiến cho Hạ An An xấu hổ đến mức muốn đào hang chui vào.

Chưa kể, theo lẽ thường mà nói, một nam một nữ ngủ chung một giường nhưng lại chẳng xảy ra chuyện gì, điều này thật khiến người ta không khỏi thắc mắc.

Dù có chút mặt dày, nhưng tối qua cô thật sự có chút mong chờ anh chủ động thân mật. Ai ngờ anh thật sự trong sạch như Liễu Hạ Huệ, đơn thuần ôm lấy cô cả đêm. Lúc này, trong lòng cô thật sự nghi ngờ, có phải do bản thân không quyến rũ hay bởi vì anh căn bản không hề hứng thú với cô?

Vậy nên, sau khi lên xe, Hạ An An liền trưng ra vẻ mặt buồn bực.

“Papi có ôm mami không?” Thiên Dục tò mò hỏi, nhìn mẹ bằng đôi mắt to tràn đầy thắc mắc.

” ... ” Hạ An An càng thêm lúng túng.

Tiểu bảo bối hỏi mẹ làm gì, hỏi cha con có phải tốt hơn không? Con muốn mẹ trả lời thế nào đây?

Tiểu bảo bối Thiên Dục thấy mẹ không nhìn mình, chu chu môi tỏ vẻ bất mãn, u oán nắm ống tay áo cô quơ quơ: “Mami ...”

Hạ An An thở dài một tiếng, xoa xoa khuôn mặt nhỏ của con: “Có, papi ôm mami ngủ.”

Ánh mắt Thiên Dục lập tức sáng lên, hưng phấn nói: “Vậy papi có hôn mami không?”

” ... ” Bảo bối của mẹ ơi, xin con đừng hỏi mẹ mấy vấn đề này nữa được không? Dù mẹ con mặt dày nhưng chưa đến mức ấy đâu. Con muốn biết thì hỏi cha con đi

~

12. Chương 12

Người chồng mặt lạnh đang chuyên tâm lái xe đột nhiên lớn tiếng: “Thiên Dục!”

“Dạ.” Nghe cha mắng, Thiên Dục lí nhí dạ rồi chôn gương mặt nhỏ trong ngực mẹ, không nói thêm gì nữa.

Hạ An An nhìn con trai bĩu môi vẽ oan ức nép vào ngực mình, chợt cảm thấy xót ruột. Dù câu hỏi của Thiên Dục khiến cô có chút lúng túng nhưng không có nghĩa là cô sẽ như người nào đó, quát bảo bối của mình như vậy.

Nghĩ xong, Hạ An An hung hăng nhìn anh: “Sao anh lại hung dữ với con?”

Người nào đó sắc mặt không chút thay đổi, tiếp tục lái xe, không đáp lời nào.

Nhóc con Thiên Dục cọ cọ khuôn mặt nhỏ vào ngực Hạ An An, buồn bực nói: “Papi xấu lắm.”

Cô còn đang tưởng nhóc con buồn vì bị cha mắng, không ngờ cậu nhóc lại bồi thêm một câu: “Không chịu hôn mami.”

Sắc ...

Không khí trên xe càng trở nên ngại ngùng, nhưng người đàn ông đẹp trai lạnh lùng đang ngồi trên ghế lái kia vẫn hết sức chăm chú tập trung chuyên môn, từ đầu đến cuối đều không thèm liếc họ một cái.

Hạ An An ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Hoắc Minh Hiên lái xe rất êm, Hạ An An thoải mái ngồi trên xe, thiêm thiếp ngủ.

Trong lúc mơ màng, cô nghe thấy chuông điện thoại của Hoắc Minh Hiên vang lên. Không gian trên xe vô cùng yên tĩnh, nên sau khi Hoắc Minh Hiên tiếp điện thoại, cô có thể nghe tiếng nói từ đầu dây bên kia rất rõ ràng: “Anh Hiên.”

Hạ An An lập tức tỉnh giấc.

Âm thanh ẻo ợt kêu một tiếng “anh Hiên” này, ngoài Liên Cẩm ra thì còn ai nữa?

Cô nhìn về phía Hoắc Minh Hiên, gương mặt anh vẫn lạnh lẽo như cũ, chỉ có đôi chân mày khẽ nheo lại, nhàn nhạt nói: “Có chuyện gì?”

“Em đã tìm được chỗ ở rồi, nhưng đồ đạc nhiều quá. Anh có thể đến giúp em mang hành lý vào không?” Giọng nói của Liên Cẩm yếu ớt, mềm oặt như một chú thỏ con tội nghiệp đang chờ chủ đến. Hạ An An dù chỉ nghe được từ xa nhưng vẫn không khỏi nổi da gà.

“Tôi có việc bận, để tôi nhờ cậu Lý giúp cô.”

“Anh Hiên ...” Dường như sợ anh cúp máy, cô ta vội kêu lên một tiếng.

Hoắc Minh Hiên không đáp, chờ cô ta tiếp tục nói.

Thấy anh có vẻ không vui, Liên Cẩm bèn lên tiếng: “Vì chị An An sao? Chị không thích em, vì vậy nên anh mới không muốn giúp em có phải không? Không sao, nếu thế em cũng không làm khó anh nữa, em tự làm cũng được.”

Hạ An An trầm tư tưởng tượng, lúc này Liên Cẩm hẳn đang trưng ra bộ dạng oan ức, nước mắt lã chã. Người không biết còn tưởng cô thật sự khi dễ cô ta.

Đúng là giỏi bày trò, chỉ cần hai ba câu mà cô ta đã có thể miêu tả một sự việc chẳng đầu đuôi một cách vô cùng rõ ràng. Ý của cô ta chính là, cô ta là người hiểu chuyện, dù hành lý rất nhiều nhưng vẫn cố gắng dùng sức lực yếu đuối của mình tự làm, không muốn phiền tới anh Hiên.

Lúc này, nếu Hạ An An muốn giữ hình tượng vợ hiền, tất nhiên phải rộng lượng để chồng đi giúp cô ta.

Liên Cẩm này, cô đúng là đã xem thường cô ta rồi.

“Tôi không giúp vì thật sự có việc bận. Còn An An, cô ấy chẳng có vấn đề gì cả, An An không phải người rảnh rỗi đến nỗi đi ghét người không có sức uy hiếp với mình. Chuyện đó là do cô tự nghĩ ra mà thôi. Hơn nữa, tôi cũng chưa từng nói sẽ bỏ mặc cô, tôi đã nói sẽ nhờ cậu Lý đến giúp. Nếu cô nghĩ cậu Lý không giúp được, muốn tự mình làm thì tôi cũng không ép.”

Hạ An An trưng vẻ mặt không thể tin được nhìn Hoắc Minh Hiên. Theo như những gì cô từng biết, đàn ông khi đối mặt với người con gái yếu đuối mong cầu giúp đỡ như Liên Cẩm thì đều không cưỡng lại được. Dù Hoắc Minh Hiên vốn là người cố chấp, nhưng trước vẻ vừa yếu đuối vừa cứng cỏi, buông ra câu “Không sao, anh đi đi” của cô ta, anh lại có thể cự tuyệt một cách không hề khách sáo như thế.

Hạ An An chợt tưởng tượng ra vẻ mặt khó chịu như ăn phải ruồi của Liên Cẩm.

Quả nhiên, đầu dây điện thoại bên kia lập tức rơi vào yên lặng.

“Còn việc gì không? Nếu không có việc gì khác ... ”

“Đợi chút !”

Hoắc Minh Hiên đang định tắt điện thoại, chợt dừng lại, lên tiếng: “Cô nói đi.”

“Anh Hiên, em không có ý khác. Anh đừng hiểu lầm. Nếu anh bận, có thể nhờ anh Lý đến giúp em cũng được.”

“Ừ.” Dứt lời, anh lập tức cúp máy.

Không biết vì sao, Hạ An An cảm thấy rất thoải mái trong lòng. Dù chồng cô quả thật có hơi vô tình một chút, nhưng lúc này đối mặt với sự vô tình của anh, cô lại thấy đáng yêu.

...

Sau khi tắt điện thoại, Hoắc Minh Hiên lại chuyển tâm lái xe như cũ, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt phân khích của cô. Hạ An An nhìn anh hồi lâu, thấy anh chẳng có phản ứng gì, chợt có chút buồn bực.

Anh sao nữa vô tình với cả em vậy chứ, em là vợ anh đấy.

Gương mặt ai đó vẫn lạnh lùng lái xe như cũ.

Được rồi, Hạ An An đau lòng chấp nhận, đúng là cô không có sức quyến rũ.

Hạ An An ôm chặt bảo bối nhỏ đang nằm trong ngực, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cậu, nhỏ giọng nói: “Cha con đúng là đồ không tim.”

Cái miệng nhỏ của Thiên Dục đột nhiên mấp máy, mơ màng vươn cánh tay qua cổ cô, nhõng nhẽo lên tiếng: “Mami, ôm con một cái.”

Đã ngủ rồi còn mơ đòi ôm một cái, tính tình bám mẹ như vậy thật không biết giống ai nữa. Nhìn gương mặt của người chồng lạnh lùng, cô thì thầm: “Chắc chắn không phải giống anh.”

Ba người nhà Hạ An An cuối cùng cũng tiến vào đại lộ Kim Sơn ở thành phố Lô Thủy, đây là khu biệt thự ở ngoại ô thành phố. Nơi này có đến hàng trăm biệt thự to nhỏ, dù chưa thể so sánh với khu nhà quý tộc ở Lâm Giang nhưng cũng có thể coi như là nơi tập hợp của các gia đình danh giá.

Phong cảnh ở đường Kim Sơn rất đẹp, hai bên đường là những tảng đá lớn ven rừng. Theo con đường đi lên, xuyên qua những khe hở trong rừng cây, có thể thấy căn biệt thự lộng lẫy ẩn giấu.

Lúc về đến nhà đã 4 giờ chiều, dì giúp việc biết họ đi đường dài đói bụng nên đã sớm chuẩn bị cơm.

Thiên Dục vừa về tới nhà thì tỉnh giấc. Mọi người cùng nhau ngồi xuống ăn cơm, nhưng vì mới tỉnh ngủ nên nhóc con kia về mặt còn mơ màng, hai má đỏ bừng, như táo vừa mới hái xuống, cực kỳ đáng yêu.

“Papi, tối nay con cùng mami ngủ, papi có ngủ chung không?” Đôi mắt to của Thiên Dục chờ mong nhìn cha, giọng nói lộ vẻ mơ màng mới tỉnh.

Hạ An An vui đầu ăn cơm, vờ như không nghe gì hết. Thật ra, cô có chút trông đợi vào đáp án của anh. Nếu anh đồng ý với Thiên Dục, nghĩa là vẫn còn muốn ở bên cô.

“Hôm nay cha có việc bận.” Hay nói cách khác là anh không có thời gian ngủ chung cùng họ.

Mà anh thực ra đúng là có việc bận. Hai ngày nay vì về nhà tổ, việc trong công ty bị trì hoãn không ít. Anh vốn cũng mong có thể gần vợ một chút, nhưng công việc lần này rất quan trọng.

Nghe câu trả lời của anh, trong lòng Hạ An An cảm thấy mất mát vô cùng, thậm chí bản thân không có sức quyến rũ nên chồng mới không thêm để ý tới. Anh hoàn toàn không muốn thân thiết với cô, quả nhiên anh nhẫn nhịn lâu nay, chỉ vì cảm thấy tội lỗi chứ không phải vì thích cô.

Cảm giác mất mát này dai dẳng bám theo Hạ An An đến tận sáng hôm sau.

Làm bữa sáng cho hai cha con, tiễn họ ra cửa xong, Hạ An An phiền muộn đi lên lầu, tự quan sát dáng mình trong gương. Người xưa nói rất đúng, “Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân”. Chưa kể, ngoại hình của cô lại không hề tệ chút nào, chỉ cần chịu khó trang điểm một chút nhất định sẽ lộng lẫy rạng ngời.

Vết thương trên trán đã lành, chỉ còn để lại chút sẹo, dặm thêm phấn là có thể che đi được. Cô chia tóc ra hai phần sau ót, bện thành hình xương cá. Sau đó, cô trang điểm gương mặt một chút rồi lấy một chiếc váy ôm mặc vào. Nhìn người trong gương sáng sủa, rực rỡ hẳn lên, Hạ An An không nhận được mà cảm thán, mình thật quá đẹp.

Ngày đó tại Hoắc gia, cô cẩn thận để ý thấy, Hoắc Minh Hiên rất thích ăn miến xào và thịt kho cô làm. Vậy nên, giữa trưa, cô liền làm những bốn món mặn và một món canh cho anh.

Trước giờ ăn cơm, cô gọi điện thoại cho Hoắc Minh Hiên một tiếng. Kết hôn đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô gọi cho anh nên không khỏi thấp thỏm.

Hoắc Minh Hiên đang kiểm tra báo cáo trong phòng làm việc. Bình thường, khi anh làm việc, không ai dám đến quấy rầy. Nếu là việc của công ty thì cứ trực tiếp liên lạc trợ lý là được. Do đó, khi chuông điện thoại vang lên, Hoắc Minh Hiên cau mày lại, định nhấn từ chối, không nghĩ rằng trên màn hình hiện lên chữ “Vợ”.

Ngay khoảnh khắc đó, anh liền vội vàng cầm điện thoại lên nghe, chỉ sợ nếu chậm một chút thì đối phương sẽ tắt máy.

“Alo?” Tâm tình như vậy nhưng giọng nói của anh vẫn lạnh băng như cũ.

Hạ An An khôi phục lại vẻ bình thường, nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng: “Thật xin lỗi, quấy rầy anh làm việc.”

“Có chuyện gì?” Giọng nói lãnh đạm của anh càng khiến Hạ An An thấp thỏm.

Vì vậy, mang thanh âm không khỏi có chút chán nản, cô nói tiếp: “À ... Em có làm mấy món anh thích, định mang đến cho anh. Nhưng nếu anh bận quá thì thôi vậy.”

Thấy đối phương im lặng một hồi, đang lúc Hạ An An nghĩ rằng anh có việc bận nên không thêm để ý tới mình thì Hoắc Minh Hiền lên tiếng: “Công ty Lam Diệu nằm ở năm tầng cao nhất của cao ốc Thời Đại. Phòng làm việc của anh ở bộ phận kĩ thuật, tầng trên cùng. Em đi đường cẩn thận một chút, trước cửa nhà có ngã rẽ, nơi đó có trạm chờ có thể bắt taxi.”

13. Chương 13

Hạ An An nhớ rõ, ở đời trước, công ty Lam Diệu của Hoắc Minh Hiền tọa lạc tại một cao ốc thương mại sầm uất ở quảng trường X. Nhưng năm Lam Diệu chuyển đến quảng trường này là năm 2018, còn bây giờ chỉ mới là năm 2015. Chắc Lam Diệu vẫn chưa lớn mạnh đến mức đó?

Có điều, lúc này đứng trước cao ốc Thời Đại, ngược nhìn kiến trúc hùng vĩ cao không thấy đỉnh này, cô há hốc kinh ngạc. Nghĩ đến chồng mình đang làm việc tại tầng nhà trên cùng kia, cô chợt không khỏi cảm thấy kiêu ngạo.

Hạ An An cầm theo hộp đựng cơm vào thang máy. Giờ này đang là giờ nghỉ trưa, nên trong cao ốc rất vắng vẻ. Trong thang máy, trừ cô ra chỉ có một nam thanh niên khác. Sau khi tiến vào thang máy, cô phát hiện thanh niên kia nhìn mình rất khác thường, thậm chí phảng phất lo lắng không biết có phải xui xẻo gặp ngay một tên biến thái không.

“Em là ... Hạ An An phải không?” Đúng lúc Hạ An An đang lo lắng đề phòng, người thanh niên đột nhiên hỏi.

Hạ An An lập tức hoảng hốt, quay đầu nhìn lại. Quan sát dáng vẻ thanh niên này, trên người mặc đồ Âu, còn cầm theo túi đựng giấy tờ, khuôn mặt sáng sủa, không giống như người xấu.

Dù vậy, Hạ An An chưa vội trả lời, chỉ nghi hoặc hỏi lại: “Anh là ...? ”

Nam thanh niên cười cười: “Xem ra em thật sự không nhớ anh. Lúc *Hiền đại và em kết hôn, anh cũng có đến dự. Anh tên Trương Trạch Khải, là bạn cùng phòng với Hiền đại.”

*Hiền đại là cách gọi thân mật của người trong công ty và bạn bè với Hoắc Minh Hiền. Mình xin phép giữ nguyên.

Hiền đại? Hoắc Minh Hiền?

Nghĩ lại những gì mới nghĩ oan cho anh ta, Hạ An An chợt có chút xấu hổ: “Thật có lỗi, anh Trương. Do đột ngột quá nên em không nhận ra anh.”

Trương Trạch Khải lịch sự cười, ý muốn nói không vấn đề gì. Ánh mắt rơi vào hộp đựng cơm trên tay cô, anh ý tứ hỏi: “Em tới đưa cơm cho Hiền đại à?”

Hạ An An gật đầu, nhận ra tia kinh ngạc trong mắt Trương Trạch Khải. Cô có thể hiểu được phản ứng này, dù sao mới cách đây không lâu, quan hệ giữa “cô” và Hoắc Minh Hiền chẳng mấy tốt đẹp.

Tuy kinh ngạc là vậy nhưng Trương Trạch Khải cũng không thắc mắc gì nữa. Lúc thang máy dừng, anh hướng về phía cô, nói: “Anh còn việc phải đến bộ phận tài vụ. Phòng làm việc của Hiền đại ở tầng trên cùng, thuộc bộ phận kĩ thuật. Em cứ lên đó sẽ có người ra tiếp đón em.”

Hạ An An cảm ơn anh xong, Trương Trạch Khải nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy rồi rời đi.

Đến tầng trên cùng, cửa thang máy vừa mở ra, hàng chữ “Bộ Phận Kĩ Thuật” liền đập ngay vào mắt. Hạ An An hít sâu vài cái, bước tới gõ cửa: “Chào mọi người, xin hỏi anh Hoắc Minh Hiền ở trong này có phải không?”

Mấy tay mê game ở bộ phận kĩ thuật vừa thấy Hạ An An xuất hiện ở cửa, hai cặp mắt lập tức sáng rỡ. Người con gái trước mặt có mái tóc dài như lụa được thắt gọn gàng sau ót, để lộ cái trán đầy đặn. Dù không có khuôn mặt V-line đang thịnh hành, nhưng gương mặt tròn đáng yêu phối hợp với ngũ quan xinh xắn, dáng người mảnh mai, cao ráo của cô cũng đủ để khiến họ tôn lên làm nữ thần.

Hạ An An thấy mấy cặp mắt nhìn mình chằm chằm không trả lời, bất đắc dĩ hỏi lại lần nữa: “Tôi tìm Hoắc Minh Hiên, xin hỏi anh ấy có đây không?”

“Chị tìm Hoắc lão đại của chúng tôi sao?” Người đang nói là một cậu thanh niên trông khá hoạt bát, nhìn qua chỉ có vẻ chừng hai mươi tuổi, nụ cười có chút ngây ngô: “Phòng làm việc của anh ấy ở bên trong, chị cứ vào là được.”

Hạ An An nói cảm ơn rồi đi thẳng vào, trên đường đi cô nhận được không ít ánh mắt như hổ như sói của các nhân viên kĩ thuật.

Hạ An An : “==”

Đến tận lúc trước mặt hiện lên chiếc cửa viết ba chữ Tổng giám đốc, cô mới thở dài một hơi. Ngoài cửa có đặt một quầy bar dạng lớn, đây hẳn là bàn làm việc của trợ lý của anh. Hạ An An tới bên cạnh bàn, lịch sự hỏi: “Chào cô, tôi tới tìm Hoắc Minh Hiên.”

Người phụ nữ đang chăm chăm vào tập tư liệu trên bàn chậm rãi ngẩng đầu lên. Khi Hạ An An nhìn thấy rõ khuôn mặt cô cũng là lúc nụ cười lập tức đông cứng.

Cô gái kia cũng có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường, tươi cười nói: “Chị An An, chị tìm anh Hiên phải không?”

Là Liên Cẩm!

“Cô ... Sao em lại ở đây?”

Liên Cẩm nhún vai, đáp: “Dĩ nhiên là em ở đây để làm việc rồi.”

Trong lòng nặng nề, Hạ An An lên tiếng: “Em tới làm lúc nào? Sao chị chẳng hay biết gì cả?”

“À ... Em mới tới hôm nay thôi. Cũng thật hay, ngày đầu đi làm đã gặp chị An An.” Liếc mắt về phía hộp cơm trên tay An An, Liên Cẩm tiếp: “Trước đây ngày nào chị cũng đem cơm đến cho anh Hiên sao? Cũng phải, chị An An ở nhà rảnh rỗi, chỉ có thể làm mấy việc đại loại như vậy để đeo bám anh Hiên.”

Dù lúc nói chuyện Liên Cẩm vẫn bày ra nụ cười vui vẻ, nhưng nghĩ thế nào thì lời này đều thiếu lễ độ.

Hạ An An dù đối mặt với sự vô lễ của cô ta vẫn không tức giận, cười dịu dàng, nói: “Dĩ nhiên. Mấy việc đeo bám này chị còn phải học hỏi Liên Cẩm nhiều lắm.”

Cô ta muốn chọc tức cô? Không dễ vậy đâu.

Khi hai người đang nói chuyện thì cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc mở ra. Hoắc Minh Hiên nhìn thấy cô, lên tiếng bằng giọng nói bình thản thường ngày: “Tới rồi sao? Vào đi.”

Hạ An An gật gật đầu rồi đi theo anh bước vào phòng.

Nhân lúc Hoắc Minh Hiên rửa tay, cô tranh thủ lấy thức ăn đặt ngay ngắn trên bàn làm việc của anh.

Hoắc Minh Hiên rửa tay xong, mới chú ý đến dáng vẻ Hạ An An hôm nay. Trong một thoáng, anh ngây ngẩn cả người. Ban nãy anh không nhìn kĩ, chỉ thấy cô thay đổi một chút. Nhưng lúc này, chăm chú quan sát cô, anh cảm thấy như người cô đang sáng lấp lánh. Hiển nhiên, là vì lớp trang điểm và cái váy ôm làm tôn lên làn da và dáng người đẹp tuyệt vời của cô. Anh nhớ rõ, chiếc váy này do anh mua cho cô, chỉ là, trước đây cô chưa từng mặc qua.

Anh biết, cô mặc nó vào nhất định rất đẹp.

Hạ An An bày thức ăn xong thì thấy anh đứng trước nhà vệ sinh nhìn mình chằm chằm. Cô vừa quay về phía anh thì anh lập tức thu lại ánh mắt. Dù anh phản ứng rất nhanh, cô tình cờ như không có gì nhưng tia bối rối vừa biến mất trong mắt anh đã bị cô phát hiện.

Hạ An An thầm vui vẻ trong lòng. Xem ra mình trang điểm vô cùng thành công, ít nhất cũng đã hấp dẫn được sự chú ý của người nào đó.

“Mau tới ăn cơm đi.” Hạ An An mỉm cười, nói.

“Được.”

Ra vẻ bình tĩnh, anh lên tiếng rồi tới sofa ngồi xuống. Hạ An An đẩy thức ăn sang chỗ anh, vờ như vô tình, hỏi: “Liên Cẩm sao lại ở công ty anh? Là do ý của bà nội sao?”

“Không phải, do bộ phận nhân sự của công ty tuyển cô ta vào. Tôi cũng mới biết hôm nay thôi.” Sắc mặt như cũ, anh trả lời.

Hạ An An gật đầu, không hỏi thêm gì nữa. Cô nghĩ, không nên bày tỏ thái độ quá nhiều về chuyện của Liên Cẩm, cũng không cần phải yêu cầu Hoắc Minh Hiên từ chối cô ta. Cô tin tưởng mình, cũng tin tưởng anh. Nếu anh thật muốn rời bỏ cô, thì đã sớm ly hôn khi cô còn đang u u mê mê rồi. Hơn nữa, Hoắc Minh Hiên từng chính miệng nói, quan tâm tới Liên Cẩm chỉ phí thời gian. Vì vậy, cô sẽ nghe anh, không lãng phí thời gian vào những vấn đề không quan trọng này.

Hoắc Minh Hiên thấy cô không muốn nói thêm gì nữa, liền yên lặng cầm đũa ăn cơm. Tay nghề của cô vô cùng tốt, dù để trong hộp lâu như vậy nhưng thịt kho vẫn thơm, mềm, ngon miệng. Anh vốn không phải người sành ăn, nhưng từ sau khi được nếm qua món ăn của cô lần trước thì cũng có thể cảm nhận được hương vị đặc biệt do cô làm.

Hạ An An đợi anh ăn gần xong mới lên tiếng: “Minh Hiên, em muốn thương lượng với anh một việc.”

Động tác ăn cơm của người nào đó lập tức dừng lại. Dù chỉ ăn cơm trên bàn làm việc, động tác của anh vẫn vô cùng tao nhã. Anh dùng khăn ăn xoa miệng rồi mới lên tiếng đáp: “Là việc gì?”

“À ... Minh San không phải đã thành lập một vũ đoàn sao? Em muốn đến vũ đoàn hỗ trợ cho cô ấy.” Tại đời trước, sau khi Minh San tốt nghiệp có thành lập một vũ đoàn, chuyện này đến hiện tại vẫn không thay đổi. Đời trước, bởi tai nạn xe mà không thể tiếp tục khiêu vũ, chính là nỗi tiếc lớn nhất trong cuộc đời cô. Cô đã từng nghĩ sẽ mãi mãi không thể khiêu vũ được nữa. Vậy nên lúc này, mặc kệ có thể nhảy tốt hay không, cô cũng muốn thử lại một lần.

“Được.” Hoắc Minh Hiên nhẹ giọng, đáp.

Hạ An An bối rối xoa xoa tà áo: “Thức ăn đã đưa đến rồi, giờ em đi đây.”

“Đợi tôi ăn xong sẽ đưa em về.”

“Không cần, em và Minh San đã hẹn đi dạo phố.”

“Tôi chở em đến chỗ Minh San.”

“Anh còn bận làm, em không muốn lãng phí thời gian của anh. Em có thể tự đi được.”

“Bây giờ là giờ nghỉ trưa, không lãng phí.”

” ... ”

Được rồi, anh chồng của cô đã ân cần như vậy, nếu cô lại từ chối thì có hơi quá đáng.

Đợi Hoắc Minh Hiên ăn xong, hai người cùng nhau ra ngoài. Bộ phận kĩ thuật vốn đang nghị luận om sòm, vừa thấy Boss xuất hiện thì lập tức im bật.

Liên Cẩm cũng đứng dậy, hỏi: “Tổng giám đốc muốn ra ngoài sao?”

Hoắc Minh Hiên khẽ gật đầu, không muốn nói nhiều với cô ta, một mình bước đi thẳng. Hạ An An thâm thúy nhìn Liên Cẩm một cái, dặn dò một câu: “Làm việc tốt nhé!”

Đợi Liên Cẩm khách sáo cười cười đáp lại, cô mới xoay người đi.

Khi hai người tiến vào thang máy bên ngoài cửa lớn, cuộc nghị luận đang được bàn tán dang dở lại âm ỉ nổi dậy.

“Ôi, Liên Cẩm, nhìn em chào hỏi mỹ nữ như vậy, em biết cô ấy là ai phải không?”

Liên Cẩm dịu dàng cười: “Cô ấy tên Hạ An An. Có điều, chúng tôi cũng không thân.”

Người vừa lên tiếng hỏi thăm chiêu gạt gạt đầu rồi lại tiếp tục nói: “Mấy người nói xem có kì không? Chuyện lão đại của chúng ta đã kết hôn chẳng phải bí mật gì. Vốn dĩ mấy năm nay, có không ít phụ nữ muốn đeo bám, không tiếc công tìm đến công ty nhưng lão đại vừa thấy thì đều đuổi đi. Ôi, mỹ nữ hôm nay, thật đúng là có bản lĩnh, còn có thể khiến lão đại ăn cơm cô ấy làm.”

“Chỉ có thể nói, mỹ nữ này so với những người khác thủ đoạn hơn, lấy được lòng lão đại.”

“Tôi thấy người đẹp này thật ra không tệ. Tuy không phải đẹp lộng lẫy nhưng khí chất hơn người. Dù đã lấy được lòng lão đại nhưng không hề kiêu ngạo, không giống những người tầm thường khác.”

“Chí phải, chí phải ...”

Khi Trương Trạch Khải bước vào cũng là lúc bọn họ bàn tán sôi nổi. Dù là người quản lý bộ phận kĩ thuật, nhưng anh so với Hoắc Minh Hiên thì dễ gần hơn rất nhiều. Vậy nên, mọi người cũng không vì thấy anh mà dừng thảo luận.

“Người đẹp nào?”

Nghe Trương Trạch Khải hỏi, lập tức có người lên tiếng giải thích: “Là người đẹp váy đen mới tới, rất là xinh đẹp, còn làm cơm tình yêu cho lão đại nữa. Làm ở đây lâu như vậy, lần đầu tiên tôi mới thấy có cô bồ nhí quyến rũ lão đại thành công đó nha.”

Trương Trạch Khải vừa nghe xong lời này, liền trừng mắt nhìn người nọ, nói: “Bồ nhí cái gì? Người ta là vợ danh chính ngôn thuận cưới về. Lời này này mà lọt vào tai Hiên đại thì cẩn thận cái đầu mấy người đó.”

Trương Trạch Khải dứt lời xong, nhân viên phòng kĩ thuật ai nấy đều há hốc kinh ngạc. Người lên tiếng giải thích ban nãy hoảng hốt kêu lên: “Trời ạ. Đây chính là chị dâu thần bí mấy năm qua đó sao? Lần đầu tiên tôi mới được thấy hình dáng chị dâu đó.”

Một người khác phụ họa: “Tôi còn đang nghĩ, rốt cuộc là loại phụ nữ ghê gớm đến thế nào mới quyến rũ được Hiên đại, khiến anh ấy nhiều năm không quan tâm đến người khác, còn ngoan ngoãn nuôi dạy con trai. Thậm chí, mấy năm trước anh ấy còn đưa thằng bé đến công ty vừa làm vừa chăm sóc. Hôm nay được thấy chị dâu, đúng là danh bất hư truyền. Người ta khí chất thoát tục, bình thản ung dung như tiên nữ, thử hỏi mấy người phụ nữ ham hư vinh kia làm sao có thể so sánh được?”

“Chí phải chí phải, vợ chính đúng là vợ chính, mấy loại bồ nhí hồ ly yêu quái đều đáng chết hết.”

Trong khi mọi người đang ồn ào tranh luận, Liên Cẩm ngồi sau quầy bar, sắc mặt đen kịt. Lời nói của họ chẳng khác nào đang ám chỉ cô.

Nhưng rất nhanh chóng, cô đã lấy lại tinh thần, tự an ủi chính mình. Cô cho rằng Hạ An An chỉ vì đã sinh được con trai nên anh Hiên mới làm tròn trách nhiệm mà lấy cô ta.

Sinh con ư? Cô cũng có thể. Cô đã trưởng thành, là một phụ nữ chân chính, chứ không phải đứa con nít suốt ngày bám theo sau anh nữa.

Cứ đợi mà xem. Đến lúc đó, ai là bồ nhí, còn phải xem lại.

14. Chương 14

Địa điểm Hạ An An và Hoắc Minh San hẹn gặp là ở đường Hoài Dương. Sau khi hai người lên xe, Hoắc Minh Hiên liền chở cô thẳng đến đó.

Lúc đi ngang qua ngân hàng, Hạ An An bỗng nhờ anh dừng xe một lát.

“Có chuyện gì?” Khi xe đã ngừng lại, Hoắc Minh Hiên thắc mắc hỏi cô.

“Em kiểm tra thẻ một chút.” Dứt lời, Hạ An An liền bước xuống xe, không chú ý đến vẻ phức tạp trên gương mặt anh.

Trong bóp của Hạ An An đời này có vài thẻ ngân hàng. Mặc dù không quen thuộc với cái thẻ nào nhưng nếu nó đã trong bóp cô, thì hẳn là của cô. Mấy năm nay, “cô” không hề đi làm, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu tiền.

Tuy không biết mật mã của Hạ An An đời này, có điều, cô đoán suy nghĩ của hai người chắc không khác nhau là mấy, nếu không phải là mật khẩu cơ bản khi làm thẻ thì là từ 1 đến 6.

Cô thử mã cơ bản trước, máy ATM báo mật khẩu chính xác.

Thật ra cô chỉ muốn xem thử để biết chứ không hề hy vọng gì vào số tiền mình sẽ có. Vậy nên, khi nhìn thấy con số khổng lồ trên màn hình thì cô bất ngờ đến ngất người.

“Mười, trăm, nghìn, vạn, một trăm nghìn, trời ơi, tận sáu trăm nghìn! Không đúng, không đúng, hình như vẫn còn dư một số 0. Đếm lại lần nữa. Mười, trăm, nghìn, vạn, trăm nghìn, triệu, mười, trăm, nghìn, vạn, một trăm nghìn, triệu!”

Sáu triệu!

Hạ An An tái nhợt trở lại xe, cứng đờ đưa thẻ hỏi Hoắc Minh Hiên: “Thẻ này sao lại có nhiều tiền như vậy?”

Hoắc Minh Hiên trầm tĩnh đáp: “Tôi còn nhớ đã từng nói với em, mỗi tháng tôi đều chuyển tiền vào đây, chẳng lẽ em chưa đựng tới dù chỉ một lần?”

“À... Em ...”

“Được, tôi biết rồi.” Biết rằng em ghét tôi, đến nỗi ngay cả tiền tôi cho em cũng không muốn đựng vào.

“Em đi mua sắm cùng Minh San, thích gì cứ mua đó. Nếu không đủ tiền, em cầm thêm thẻ này đi, mật mã là ngày chúng ta kết hôn.”

Hoắc Minh Hiên vừa nói vừa rút một chiếc thẻ trong túi đưa cho cô. Hạ An An kinh ngạc há hốc miệng, chiếc thẻ kia với cô đã là quá nhiều, không biết dùng thẻ nào cho hết. Cô làm sao còn yêu cầu anh thêm được nữa?

“Không, không cần. Thẻ này đã nhiều tiền lắm rồi.”

“Cầm đi, đây chỉ là tiền lãi cổ phần của Bách Minh. Sau này, tôi giao cho em giữ.” Dứt lời, anh nhét thẻ vào ví tiền cho cô.

“Lãi cổ phần của Bách Minh? Vậy chắc không ít?”

“Không biết. Tôi cũng chưa từng xem qua.”

Hạ An An tròn tròn mắt, nói: “Minh Hiên, không phải anh định đem tất cả tài sản cho em đó chứ?”

Hoắc Minh Hiên vừa khởi động xe, vừa nhìn về lo lắng của cô, thản nhiên vứt một câu: “Hoắc phu nhân, em xem thường chồng em quá rồi. Em nghĩ tài sản của tôi chỉ có chút ít đó thôi sao?”

Được rồi, chút ít, số tiền này đối với Hoắc đại gia chỉ là chút ít.

“Nếu chồng đã muốn cho mình thẻ, mình còn từ chối thì có vẻ kiêu căng quá.” Hạ An An thầm nghĩ, thôi không phản đối nữa.

Tới đường Hoài Dương, Hoắc Minh San đã chờ sẵn. Thấy Hạ An An được anh trai mình đích thân hộ tống, cô nở nụ cười trào ghẹo, nói: “Ai da, ta nói, anh hai, bình thường không phải anh một bước cũng không rời công ty trong giờ làm sao? An An cũng không phải con nít, anh còn sợ cô ấy bị lạc đường à? Lại đích thân hộ tống người đẹp đến đây, đúng là hiếm thấy nha.”

Đối với lời trêu ghẹo của em gái, Hoắc Minh Hiên không thèm để ý, dặn dò vài câu với Hạ An An rồi lái xe đi.

Hoắc Minh San hừ mũi, hướng về phía chiếc xe đang rời khỏi, le lưỡi: “Có vợ liền quên em gái. Sau này đừng hòng nhờ tui đón con nữa nha.”

Hạ An An cười khỏ, bước đến khoác tay cô: “Đi thôi đi thôi, tính tình anh ấy không phải cậu không biết, đừng chấp nhặt với anh ấy nữa. Chúng ta cùng càn quét một trận nào.”

Khuôn mặt Hoắc Minh San lập tức nở nụ cười, phấn khởi kéo tay Hạ An An nhắm thẳng trung tâm thương mại mà đi.

Sau khi mua sắm mấy tiếng đồng hồ, Hoắc Minh San đưa Hạ An An đến một spa nổi tiếng chăm sóc da toàn thân. Vừa bước ra khỏi spa, Hạ An An đã nhận được điện thoại của Hoắc Minh Hiên.

“Đang ở đâu?”

“Em vẫn ở trên đường Hoài Dương ban này.”

“Tôi đến rồi, cụ thể em ở đâu?”

“A? Anh tan ca rồi sao?”

“Ừ, em nói vị trí cụ thể một chút.”

Hạ An An thông báo địa chỉ chưa được bao lâu, liền thấy chiếc xe quen thuộc. Hoắc Minh San đang ôm tay trước ngực, thì thào vào tai cô: “Anh tớ đối xử tốt với cậu thật. Tớ lớn thế này rồi, chưa từng thấy anh ân cần như vậy bao giờ.”

Hạ An An ngại ngùng, ho nhẹ một tiếng, không nói thêm gì.

Hoắc Minh Hiên từ trên xe đi tới chỗ hai người, không đợi Hạ An An nói chuyện, anh đã cầm lấy túi lớn, túi nhỏ trong tay cô đem bỏ vào cốp xe. Hoắc Minh San thấy vậy, lại lên tiếng trêu đùa: “Ôi, anh thật là phong độ quá đi, em còn muốn phải lòng anh nữa là.”

Hạ An An trừng mắt nhìn Hoắc Minh San: “Đừng giỡn nữa.”

Hoắc Minh San nhún vai, hướng về phía anh trai phát tay: “Anh đã đến rồi thì em đi đây.” Trước khi đi, Hoắc Minh San không quên bổ sung một câu: “Anh hai cố lên nha, tranh thủ đem chị dâu động phòng sớm một chút.”

Giọng nói không nhỏ tí nào của cô thu hút ánh mắt mọi người, khiến Hạ An An phải nghiêng răng nghiêng lợi: “Hoắc - Minh- San.”

Đầu số gây sự lúc này đã nhanh chóng lên lên xe đi mất.

Không giống vẻ ngại ngùng của cô, Hoắc Minh Hiên vẫn bình thản như thể chẳng nghe thấy gì cả: “Lên xe đi, chúng ta đến đón Thiên Dục.”

Hoắc Thiên Dục lúc này đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế dài ở nhà trẻ, vừa chơi ru-bic vừa đợi cha đón.

Tại lâu đài hơi bên cạnh, mấy bạn nhỏ cùng lớp cũng đang đợi người nhà đến đón. Trong số đó, một cậu bé vô tình nhìn thấy vẻ mặt ưu tư của Hoắc Thiên Dục thì bấu môi, ánh mắt di chuyển qua lại như đang suy nghĩ gì đó. Hồi sau, cậu bé chạy tới bên cạnh Thiên Dục, ngồi xuống: “Hoắc Thiên Dục, Lý Hiểu Lệ mới nói thích tao đó nha.”

Hoắc Thiên Dục nhàn nhạt liếc mắt rồi tiếp tục chơi ru-bic trong tay.

Cậu bé bị làm lơ, cảm thấy khó chịu. Cấn cấn môi một chút, cậu cất giọng lạnh lạnh: “Hoắc Thiên Dục, tao biết bí mật của mày.”

Hoắc Thiên Dục quay đầu nhìn cậu ta: “Bí mật gì?”

Cậu bé kia thấy cuối cùng cũng thu hút được chú ý của Thiên Dục, đắc ý cười cười: “Tao biết mày không có mẹ.”

Nhàm chán! Hoắc Thiên Dục thăm mắng trong bụng. Không có mẹ là thế nào chứ, tên Lâm Trường An này thật đúng là ngu xuẩn.

Cậu nhóc Lâm Trường An kia thấy Thiên Dục lại lơ mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận muốn khóc, hừ một tiếng nói: “Nếu mày có mẹ, vậy tại sao mẹ mày không đến đón mày. Lần nào cũng là cha, không thì chú Lý. Nếu mày có mẹ, thì mẹ cũng không thương mày.”

Thiên Dục nghe đến đây thì phát hỏa, bật dậy hung tợn trừng mắt nhìn Lâm Trường An: “Cậu nói hươu nói vượn! Mẹ tớ rất yêu tớ.”

Hoắc Thiên Dục phản ứng mạnh như vậy thật ngoài sức tưởng tượng của Lâm Trường An. Cậu nhóc sợ hãi lui về phía sau, nhưng vẫn cố ra vẻ, nói tiếp: “Mẹ mày không thương mày, nếu không thì tại sao tao chưa từng thấy bà ta đến đón mày?”

Đôi mắt Thiên Dục đỏ lên, hai bàn tay nhỏ nắm chặt, như muốn giơ nắm đấm về phía Lâm Trường An. Đột nhiên, cậu nghe thấy một âm thanh dịu dàng gọi mình: “Thiên Dục.”

Thiên Dục vừa nghe thấy âm thanh này, ánh mắt liền sáng lên, vội quay đầu nhìn lại. Quả nhiên, chính là mẹ đang đứng ở cửa.

Nước mắt lấp lánh trên khóe mắt, đôi chân nhỏ nhanh chóng chạy về phía cô.

Chỉ một thoáng, cậu nhóc đã nhào tới ôm đùi cô, tròn xoe đôi mắt rướm rướm nhìn mẹ, giọng nói yếu ớt như chôn giấu không biết bao nhiêu nỗi buồn: “Mami ...”

Hạ An An vừa thấy bộ dáng này của cục cưng, lập tức hoảng hốt. Vội ôm bé con vào trong ngực, cô xoa xoa khuôn mặt nhỏ, nói: “Có chuyện gì vậy bảo bối?”

Đưa bàn tay ôm chặt cổ cô, cậu nhóc dán khuôn mặt lên mặt cô, lí nhí lên tiếng: “Không có gì, do Thiên Dục nhớ mami thôi.”

Hạ An An chợt cảm thấy dễ khóc dễ cười, cưng chiều xoa đầu con: “Thiên Dục là tiểu nam tử hán, sao có thể vì nhớ mami mà khóc đây?”

Cậu nhóc hít hít mũi, ra vẻ kiên cường, nói: “Mami có cười con khóc nè không?”

Hạ An An đưa khăn tay lau nước mắt cho cậu, rồi giúp cậu hỉ mũi, dịu dàng đáp: “Mami sao lại cười con? Nếu Thiên Dục nhớ mami như vậy, sau này ngày nào mami cũng đến đón con có được không?”

Ánh mắt Thiên Dục lập tức sáng ngời, hôn cô một cái: “Mami nói phải giữ lời nha.”

Hạ An An nheo nheo khuôn mặt nhỏ của nhóc: “Dĩ nhiên rồi.”

Mấy cậu bé bạn nãy vui chơi ở lâu đài phao bên cạnh, nhìn thấy Hạ An An và Hoắc Minh Hiên đến thì đều dừng nhảy nhót, chăm chú ngưỡng mộ nhìn Hoắc Thiên Dục.

“Ồ, kia là mẹ của Hoắc Thiên Dục sao? Thật xinh đẹp nha.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Nếu tớ cũng có mẹ xinh đẹp như thế thì tốt biết mấy.”

“Này, Lâm Trường An, cậu xem mẹ của Thiên Dục có phải rất đẹp không?”

Lâm Trường An nghe hỏi, liền thu ánh mắt ngưỡng mộ đang hướng về phía Thiên Dục, cố ý hừ một tiếng, nói: “Có gì hay ho đâu.” Dứt lời, cậu ta một mình chạy mất.

Vừa lúc cô giáo nhà trẻ ra ngoài, Hạ An An và Hoắc Minh Hiên cùng chào hỏi rồi đưa Thiên Dục đi.

Hạ An An phát hiện, hôm nay Thiên Dục bám người đến kỳ lạ. Từ lúc thấy cô, cậu bé nhất định ngồi trong ngực cô, hai tay nhỏ vừa ôm chặt cổ, vừa ôm eo, như thể chỉ cần thả tay ra thì không thấy cô nữa vậy.

Hôm nay dì giúp việc không đi làm, nhiệm vụ nấu cơm dĩ nhiên giao vào tay Hạ An An. Có điều, sau khi cô nấu cơm trong bếp, Thiên Dục vẫn không chịu rời, đứng ở cửa chăm chú nhìn cô.

Hạ An An phát hiện ánh mắt của con trai, trái tim liền mềm nhũn. Cô vội nhỏ lửa bước tới, tỏ vẻ không biết làm sao, nhìn cục cưng.

Thiên Dục thấy mẹ không làm nữa, tưởng mẹ đã nấu xong rồi, giơ hai tay mềm mại, vẻ mặt chờ mong líu riu nói: “Mami, ôm.”

Hạ An An ngồi xổm xuống ôm cậu nhóc vào lòng an ủi: “Sao vậy Thiên Dục? Có phải ở nhà trẻ xảy ra chuyện gì hay không?”

Cậu nhóc lắc đầu: “Con nhớ mami thôi. Con muốn giúp mami rửa thức ăn có được không?”

Hạ An An buông Thiên Dục, kiên nhẫn nói: “Thiên Dục còn nhỏ, mami sợ quần áo con bị ướt sẽ sinh bệnh. Con lên lầu giúp papi được không? Hay là đến phòng chơi xe lửa cũng được. Mami tự làm được rồi.”

Vốn tính bướng bỉnh, nghe mẹ từ chối, miệng nhỏ liền mếu máo: “Con muốn rửa thức ăn, con chỉ muốn giúp mami thôi.”

Hạ An An thấy vậy, cũng không muốn từ chối nữa, đành thỏa hiệp gật đầu: “Được rồi, nhưng Thiên Dục nhớ cẩn thận không làm ướt quần áo. Thiên Dục sinh bệnh, mami đau lòng lắm.”

Cậu nhóc được mẹ đồng ý liền phấn khởi, gật gật đầu.

Hạ An An lấy một cái chậu, thả cà chua cùng một ít rau vào, hứng thêm ít nước cho cậu nhóc rửa.

Trong nhà bếp có một chiếc ghế nhỏ, hẳn là di giúp việc dùng lúc nhặt rau. Lúc này, Thiên Dục đang mang ghế lại đặt bên cạnh chậu, xắn tay áo nghiêm túc rửa rau củ.

Hạ An An cứ tưởng cậu nhóc đòi chơi vậy thôi nên chỉ lấy vài thứ cho có. Không ngờ, khi cô vô tình quay đầu lại thì thấy cậu nhóc rửa rất nghiêm túc. Hai tay nhỏ xoa xoa thức ăn một lần rồi lại một lần, đến một hạt bụi nhỏ xíu cũng không bỏ sót.

Hạ An An chợt thấy tự trách. Con trai là nghiêm túc giúp cô rửa thức ăn, nhưng cô lại không thật tình, chỉ tùy tiện lấy vài thứ cho cậu nhóc, coi nhiệt tình của cậu là trò chơi.

Nếu cậu nhóc đã có lòng giúp, thì cô cũng nên nghiêm túc đối đãi với cậu.

Nghĩ đến đây, Hạ An An bỏ vào rổ một ít rau nữa đưa cho cậu. Thiên Dục cười vui vẻ đón lấy, vô cùng hào hứng hỗ trợ cô.

Thỉnh thoảng, cậu nhóc còn nhẹ giọng gọi cô một tiếng rồi mỉm cười ngọt ngào.

Con trai ngoan thật hiểu chuyện, hiểu chuyện đến mức khiến cô muốn khóc.

Hoắc Minh Hiền bây giờ đã xử lý xong công việc, vừa bước xuống lầu vào phòng bếp thì chứng kiến khung cảnh cực kỳ hạnh phúc trước mắt. Vợ đang thuần thực xào đồ ăn, còn con trai dù động tác có vụng về một chút, nhưng là nghiêm túc giúp đỡ mẹ rửa rau cho vào rổ. Lúc con trai đưa rổ cho mẹ, gương mặt cô vui vẻ nhìn cậu, không hề keo kiệt khen ngợi: “Thiên Dục thật giỏi!”

Nhìn hai mẹ con như vậy, trong mắt người nào đó hiện lên tia tình cảm ấm áp, muốn được hòa vào bức tranh hạnh phúc đó. Lập tức bước đến cạnh Hạ An An, anh xắn tay áo, nói: “Còn gì cần làm không? Để tôi giúp em.”

Hạ An An đang cắt thức ăn Thiên Dục vừa rửa, không ngẩng đầu, đáp: “Không cần, anh đợi bên ngoài là được rồi.”

Thiên Dục cũng cười híp mắt nói: “Con giúp mami làm hết cả rồi, papi đợi bên ngoài đi.”

Hoắc Minh Hiền chợt cảm thấy một cảm giác ... dường như anh bị cô lập.

Người nào đó không làm được gì, chỉ có thể ngồi trên sofa đọc tạp chí. Mãi đến khi Hạ An An gọi, người chồng mặt lạnh cuối cùng cũng tìm được việc mình có thể làm ... chính là, ăn.

Hoắc Minh Hiền cắt tạp chí lên kệ, đứng dậy bước tới bàn ăn. Hạ An An đã giúp anh bóc cơm, Thiên Dục khách sáo gấp thức ăn cho anh, nói: “Papi ăn đi.”

Mặc dù hai mẹ con này ân cần hầu hạ, nhưng không hiểu sao anh có cảm giác mình là khách.

Cảm giác bị cô lập này thật không thoải mái chút nào. Trong khi hai mẹ con ầm ập ăn cơm, thì trái lại, bên này anh ...

Đột nhiên không biết từ đâu, như thấy một trận gió lạnh lẽo thê lương vù vù thổi tới người.

Cơm nước xong, Hạ An An liền cắt hoa quả làm tráng miệng. Sau khi cô bày món, Thiên Dục vừa dính chặt trong lòng cô vừa thủ thỉ tâm sự chuyện ở nhà trẻ.

Hạ An An trong lúc vô tình, phát hiện thấy vẻ mặt lạnh lùng chăm chăm đọc tạp chí của Hoắc Minh Hiên, nhẹ giọng lên tiếng: “Có phải mẹ con em làm phiền anh không? Nếu vậy thì em và con sẽ lên lầu nhé?”

Đây là vì anh chướng mắt sao?

Người chồng mặt lạnh trầm giọng đáp: “Không có!”

“Chắc ... Hôm nay anh ấy có vẻ là lạ.” Hạ An An trầm nghĩ.

Thiên Dục một chút cũng không nhận thấy vẻ khác thường của cha, vô tư cười đùa chơi hôn tình cảm với mẹ.

Cậu nhóc ôm lấy khuôn mặt cô, hôn bên trái cô một cái rồi chỉ chỉ khuôn mặt nhỏ, Hạ An An hiểu ý liền hôn cậu nhóc một cái.

Hôn xong, cậu nhóc liền chạy đến cạnh Hoắc Minh Hiên. Hoắc Minh Hiên đặt tạp chí sang một bên, vươn tay ôm con vào lòng: “Có chuyện gì?”

Nhóc con ôm lấy gương mặt cha hôn một cái, rồi chỉ chỉ mặt mình: “Đến lượt papi hôn con.”

Hạ An An lo lắng nhìn anh chồng mặt lạnh, sợ anh sẽ từ chối yêu cầu của con. Không ngờ, người luôn lạnh như băng kia lại rất nghe lời, hôn lên hai má cậu nhóc.

Oạch ... Mặc dù cảnh này có chút lạ mắt nhưng không thể không thừa nhận, thật sự đáng yêu vô cùng.

Cậu nhóc lúc này đã tụt xuống khỏi ngực cha, kéo tay ý nói anh đi theo mình. Hoắc Minh Hiên dĩ nhiên nghe lời cậu nhóc, cùng bước đến bên Hạ An An. Lập tức Thiên Dục cười khanh khách, nói: “Bây giờ đến lượt papi hôn mami.”

“?!!!”

Hạ An An đang ngậm một miếng hoa quả, vội vàng nuốt vào, trưng vẻ mặt kinh dị hết nhìn Hoắc Minh Hiên rồi tới cục cưng.

Cục cưng à, con mới đùa gì vậy chứ?

Thiên Dục thấy cha bất động, khuôn mặt đang vui vẻ bỗng sụ xuống, u oán lắc lắc tay cha: “Papi, đến lượt papi hôn mami nha.”

Hạ An An nuốt nước miếng: “Này ...”

Lời còn chưa ra khỏi miệng, cô đã nghe thấy tiếng người chồng mặt lạnh nói: “Được.”

“!!!”

15. Chương 15

Khi cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã thả tay Thiên Dục ra, bước về phía trước. Một tay anh chống sô pha sau lưng cô, một tay nâng cằm cô.

Anh tiếp xúc gần đến nỗi, cô có thể nhìn thấy những sợi tóc con trên đỉnh đầu anh rõ ràng, có thể thấy gương mặt góc cạnh của anh, tuấn tú mê người.

Hơi thở của anh bao phủ trên người cô, như một bàn tay vô hình to lớn xiết chặt hô hấp cô.

Trong đầu cô trống rỗng, ngơ ngác mở to mắt nhìn gương mặt càng lúc càng gần của anh. Chỉ chút sau, hai má cô đã cảm thấy làn môi ướt của anh vừa hôn nhẹ lên.

Ngón tay nâng cằm cô của anh hơi dùng lực nghiêng khuôn mặt cô sang một bên, rồi tiếp tục đặt lên ấy một nụ hôn.

Hạ An An chợt cảm thấy như bị chiếc búa lớn đập vào đầu đến xây xẩm, vẻ mặt mãnh liệt của anh khiến cô không dám mở mắt, cứ ngỡ rằng tất cả chỉ là ảo giác.

Cậu nhóc nhìn thấy cha cuối cùng cũng chịu hôn mẹ, hưng phấn vỗ tay.

“Mami, đến phiên mami hôn papi nha.”

Thấy mẹ không phản ứng, cậu nhóc liền kéo kéo cổ tay áo mẹ: “Mami, đến phiên mami hôn papi.”

Lúc này, Hạ An An mới hồi phục tinh thần.

Gương mặt tuần tú của anh chỉ gần trong gang tấc, không biết có phải vì ánh sáng mờ ảo từ đèn chùm không mà cô nhận thấy gương mặt lạnh như băng ngày thường có một vàng ấm áp. Khóe miệng anh hơi cong cong, anh là đang cười với cô sao?

Phải hôn anh à ư? Hạ An An nuốt nước miếng, cảm thấy cả người cứng đờ, không nghe lời mình nữa.

Điều chỉnh hô hấp, Hạ An An run run vươn hai tay ôm gương mặt anh. Làn da của anh vô cùng căng mịn, tựa như loại vải lụa tốt nhất. Cô chậm rãi giữ gương mặt anh, sau một hồi do dự mới cố lấy dũng khí hôn nhẹ lên má trái, rồi tới má phải của anh.

Hôn xong, Hạ An An vội rút tay về. Hoắc Minh Hiên cũng đứng dậy, nhàn nhạt lên tiếng, không nghe ra chút ngại ngùng gì: “Không còn sớm nữa, đi ngủ thôi.”

Dứt lời, đôi chân dài liền bước đi.

Bỏ lại Hạ An An còn đang mơ màng như lọt giữa sương mù, hai bên má nóng hừng hực. Nhất là nơi bị anh hôn, nóng như bị lửa đốt.

Thiên Dục thấy hai má của mẹ đỏ ửng, ngỡ mẹ không thoải mái, lo lắng nói: “Mami, mami sao vậy? Mặt của mami đỏ quá.”

Bị con trai phát hiện, Hạ An An xấu hổ đến chết đi được, lập tức lảng sang chuyện khác: “Đi thôi Thiên Dục, chúng ta cũng đi ngủ thôi.” Nói xong, không đợi con trai trả lời, cô ôm cậu nhóc lên lầu.

Đến khi Thiên Dục ngủ thiếp đi, Hạ An An vẫn chưa thể chợp mắt. Khuôn mặt tuần tú của Hoắc Minh Hiên như hiện rõ mồn một trước mắt, hơi thở anh vẫn còn lưu lại trên chóp mũi. Thậm chí, cô còn có thể nhớ rõ, hơi thở mạnh mẽ thổi bên tai khi anh hôn lên má cô.

Anh chồng của cô ...

Xem ra hôm nay cô trang điểm rất thành công. Anh chồng mặt lạnh cuối cùng cũng nhận ra sức hấp dẫn của cô. Đã như vậy, từ nay về sau ngày nào cô cũng chăm chút trang điểm. Đúng là đàn ông đều yêu bằng mắt, Hoắc Minh Hiên không phải ngoại lệ.

Hôm sau, khi Hạ An An thức dậy, Thiên Dục đã không còn ở trên giường. Nghĩ đến khả năng tự lập của con, đột nhiên cô bất đắc dĩ thở dài. Cô còn chưa dậy sớm bằng con.

Hạ An An bước khỏi giường đi rửa mặt, thầm nhớ đến quyết định tối qua, cô đắc ý trang điểm rồi chọn một chiếc váy ôm mới mua mặc vào. Chiếc váy ôm màu trắng này vừa vặn để lộ ra cái cổ thon dài và xương đòn quyến rũ của cô. Cô quần tóc cao, phối với chiếc váy trông càng xinh đẹp động lòng người.

Nhìn mình trong gương, Hạ An An hài lòng gật đầu rồi bước xuống lầu.

Thiên Dục đang uống sữa, còn Hoắc Minh Hiên đang xem tạp chí mới của hôm nay. Thiên Dục nhìn thấy cô so với hôm qua còn đẹp hơn, lập tức kinh ngạc mở to mắt: “Oa! Mami đẹp như tiên nữ nha!”

Động tác đọc tạp chí của Hoắc Minh Hiên dừng lại, anh ngẩng đầu nhìn về hướng bậc thang. Khi chứng kiến người con gái mặc váy ôm trắng đi xuống lầu, cơ thể anh cứng đờ trong nháy mắt, dường như không thể điều khiển ánh mắt mình mà chăm chú nhìn cô.

Hạ An An vô tình phát hiện thấy ánh mắt của Hoắc Minh Hiên, thầm mỉm cười. Xem ra, hôm nay cô trang điểm cũng rất thành công.

Đi giúp việc đã nướng bánh mì xong. Hạ An An vẫn duy trì vẻ tao nhã, tự nhiên mang bánh mì chia làm ba phần đến bàn. Lúc này, Hoắc Minh Hiên đã khôi phục thái độ bình thường, tiếp tục đọc tạp chí. Hạ An An hướng về phía anh, nói: “Lại đây ăn điểm tâm đi, Minh Hiên.”

Hoắc Minh Hiên khẽ ừ, thả tạp chí đi tới.

Hoắc Thiên Dục từ đầu đến cuối đều chăm chú nhìn mẹ, không tiếc lời, khen: “Mami hôm nay thật đẹp nha.”

Hạ An An hưng phấn nhíu mày, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ: “Cảm ơn bảo bối.” Sau đó, đột nhiên nghĩ ra điều gì, cô đưa mắt nhìn người đang yên lặng ăn sáng đối diện, cổ bình thản nói: “Minh Hiên, anh thấy em mặc bộ này có được không?”

Hoắc Minh Hiên thoáng cứng đờ, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại, không nhìn cô, đáp: “Ừ.”

Phản ứng này ...

Ôi, xem ra cô vẫn chưa thành công, cần nỗ lực hơn.

“Hôm nay em muốn đi làm sao?” Hoắc Minh Hiên bất ngờ lên tiếng.

Hạ An An trả lời bằng giọng thấp: “Vâng.”

“Em quyết định mặc bộ váy này đi?”

Vẫn giọng thấp như cũ, cô nói: “Đúng vậy.”

“Đi thay bộ khác đi.”

Hạ An An nghi hoặc ngẩng đầu: “Tại sao? Vì không đẹp?”

Anh không trả lời câu hỏi của cô, chỉ lạnh lùng lặp lại câu trước đó: “Đi thay bộ khác đi.”

Dù không rõ tại sao anh lại đột nhiên chú ý đến quần áo mình, nhưng nể mặt anh, cô chậm chạp gật gật đầu: “Em biết rồi.”

Ăn bữa sáng xong, cô trở về phòng thay đồ. Hoắc Minh Hiên vừa chuẩn bị xuất phát, vô tình chứng kiến cô từ trên lầu xuống, khuôn mặt lập tức tái xám.

Bộ váy cô vừa thay ra màu xanh sẫm và ngắn tay. Tuy đã che đi xương đòn và chiếc cổ xinh đẹp, nhưng bên dưới ...

Mép váy chỉ qua đầu gối một chút.

Hở nhiều như vậy!

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên dừng lại trên cặp đùi thẳng tắp, nhô nhẵn của cô hồi lâu, sắc mặt càng lúc càng tệ. Hạ An An nhìn vẻ mặt muốn ăn thịt người của anh, thoáng cảm thấy sợ hãi: “Sao... Sao vậy?” Rốt cuộc, cô đã đắc tội anh chỗ nào?

Hoắc Minh Hiên không trả lời, đi thẳng dắt tay cô lên lầu. Kéo cô đến phòng, anh buông tay, không nói lời nào, mở cửa tủ quần áo tìm kiếm. Chốc lát, anh lôi ra một chiếc quần dài và chiếc áo tay lỡ ném lên giường, lạnh lùng ra lệnh: “Đổi bộ này!”

“...”

Tại sao vậy chứ...?

Cô mặc bộ này có chỗ nào xấu?

Hoắc Minh Hiên thấy cô ngơ ngẩn bất động, giọng nói càng thêm lạnh: “Mặc cái này đi.”

Hạ An An đảo đảo mắt, cảm thấy có chút kì lạ, lại nghĩ tới sắc mặt khó coi của người nào đó, cuối cùng cũng đoán được nguyên nhân.

Khóe miệng khẽ cong, cô nói: “Minh Hiên, anh làm vậy em sẽ hiểu lắm đó.”

“Hiểu lắm gì?” Thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ.

“Em sẽ hiểu lắm là anh lo lắng em mặc quần áo quá hở, khiến người khác dòm ngó.”

“Em không hiểu lắm.”

“???”

“Đúng là tôi nghĩ vậy.”

“...”

“Mau thay ra đi!” Bỏ lại những lời này, anh liền xoay người ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của anh, khoe miệng Hạ An An càng cong lại. Anh chàng này, đúng là bá đạo mà. Mặc quần áo của anh chọn tuy không đẹp mắt chút nào. Nhưng dù sao, chỉ cần là đồ do anh chọn, cô nhất định sẽ nghe theo anh.

16. Chương 16

Sau khi Hạ An An thay quần áo bước xuống lầu, sắc mặt người nào đó mới tốt lên một chút. Lúc ngồi trên xe anh, cô nhỏ giọng lầm bầm: “Mua nhiều quần áo như vậy lại không cho người ta mặc, thật lãng phí.”

Cô vốn chỉ định thầm than thở một chút chứ không hề muốn cho anh nghe thấy. Nhưng, cô vừa dứt lời, anh chàng mặt lạnh như băng đang lái xe chợt lên tiếng: “Không phí, lúc ở nhà em có thể mặc cho tôi nhìn.”

Hạ An An không trả lời, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Anh đối với cô bá đạo như vậy, đủ để chứng minh anh quan tâm cô bao nhiêu.

Hoắc Minh Hiền đưa Thiên Dục đến trường xong thì chở cô đến vũ đoàn.

Vũ đoàn của Hoắc Minh San có tên Phi Thiên. Vũ đoàn không lớn, nói là vũ đoàn, chi bằng nói trung tâm đào tạo khiêu vũ thì thích hợp hơn. Vũ đoàn có cả ban người lớn và trẻ em, mỗi ban đều có vũ sư khác nhau phụ trách. Vũ sư ở đây, nhưng thật ra rất có thực lực.

Hoắc Minh San nhiệt liệt hoan nghênh ý kiến tham gia vũ đoàn của Hạ An An, nên cô đích thân đến cửa lớn đón tiếp. Dĩ nhiên, khi thấy anh trai chở Hạ An An đến, cô liền không quên trêu ghẹo một phen.

“Đi thôi, tớ dẫn cậu đi tham quan vũ đoàn.” Hoắc Minh San kéo tay Hạ An An, nói.

Vị trí của vũ đoàn Phi Thiên không nằm ở nơi náo nhiệt, hay có thể nói là rất yên tĩnh. Xung quanh vũ đoàn chỉ có một quán trà và quán cà phê.

Vũ đoàn chia làm hai tầng, phía dưới là nơi dạy khiêu vũ cho mọi người, còn tầng trên là nơi luyện tập của các thành viên giỏi nhất.

Hoắc Minh San dẫn Hạ An An đi tham quan xong thì gọi người phụ trách vũ đoàn tới dẫn cô đến giới thiệu với từng người. Hoắc Minh San trước kia đã từng nhắc về Hạ An An nên người trong vũ đoàn thấy cô đều rất nhiệt tình.

Bận rộn một phen tới giữa trưa, hai người mới đến quán ăn nhỏ gần đó ăn cơm.

“Rốt cuộc cậu cũng chịu khiêu vũ trở lại. Vũ đoàn của tớ có cậu nhất định là như hổ thêm cánh.”

Hạ An An bất đắc dĩ cười: “Cậu cũng biết đã lâu tớ không khiêu vũ, nịnh nọt sớm như vậy, nếu lỡ tớ làm hỏng thì thế nào?”

“Cậu đừng khiêm tốn, khi trước cậu chẳng phải là sinh viên có thành tích tốt nhất đó sao?”

“Bây giờ không giống ngày xưa nữa.” Hạ An An thở dài, đột nhiên nghĩ đến gì đó, cô nói: “Nè, chuyện Liên Cẩm làm ở công ty anh Hiền cậu biết chưa?”

Hoắc Minh San chút nữa là đã phun hết cơm trong miệng ra. Cổ nuốt hết xuống, cô kinh ngạc nói: “Liên Cẩm làm ở công ty anh tớ?”

“Xem ra cậu cũng không biết.”

Hoắc Minh San vừa dùng khăn lau miệng, vừa hỏi: “Chuyện là thế nào?”

“Hôm qua, khi tớ tới đưa cơm cho anh Hiên thì gặp cô ta. Cô ta nói hôm qua là ngày đầu tiên đi làm, tớ cũng không biết thật hay không.”

“Shit!” Hoắc Minh San tiếu thư lại lần nữa nói tục: “Ai tuyển cô ta vào? Đừng nói là bà tớ đó nha?”

Hạ An An nhìn vẻ tức giận bất bình của Hoắc Minh San, cười cười: “Nghe nói là bộ phận nhân sự tuyển vào.”

“Không phải chứ, hôm đó ở Hoắc gia cô ta còn giả vờ hỏi công ty anh tớ có tuyển người không mà.”

Hạ An An nhún vai: “Ai biết được.”

“Xem ra, cô ta đã sớm có kế hoạch từ đầu. An An, tớ nhắc nhở cậu, loại người như cô ta chính là bom nổ chậm. Cậu không thể, ngàn vạn lần không thể để cô ta bên cạnh anh tớ.”

“Tớ biết vậy, nhưng còn cách nào đâu? Dù sao cô ta cũng do bộ phận nhân sự tuyển vào, không thể vô duyên vô cớ nói anh cậu đuổi người.”

Lời của Hạ An An không phải không có lý, Hoắc Minh San cảm thấy đau đầu, không khỏi khó chịu, nói: “Liên Cẩm này đúng là có năng lực. Mặc kệ thế nào, cậu cũng phải tuyệt đối cẩn thận.”

Điều này Hạ An An dĩ nhiên biết.

Sau khi ăn cơm xong, hai người đi đến quán trà ngồi một lúc thì đến giờ làm việc.

“Hạ An An?”

Mới đến cửa lớn vũ đoàn, Hạ An An chợt nghe thấy tiếng người gọi tên mình. Quay đầu nhìn lại, cô nhìn thấy cách đó không xa có một cô gái trẻ khá béo đang đứng.

Hạ An An nhìn cô gái từ trên xuống dưới, suy nghĩ một hồi, có vẻ không dám tin, lên tiếng: “Trương Thụy Lệ?”

Trương Thụy Lệ nở nụ cười: “Tớ còn tưởng cậu đã quên tớ rồi chứ.”

Trương Thụy Lệ là bạn cấp ba của cô. Lúc đó, cô ấy là học sinh giỏi, dáng người lại rất gầy yếu, như thể gió thổi cũng có thể bay. Hôm nay cô béo lên không ít nên trong thoáng chốc, Hạ An An không nhận ra.

Nhìn thấy bạn học cũ, Hạ An An cũng vui vẻ: “Thì ra cậu ở thành phố Lô Thủy sao?”

“Đúng vậy, không ngờ tụi mình lại có duyên thế, ở đây còn có thể gặp được cậu. Cậu làm ở đây à?”

Hạ An An gật gật đầu, nghĩ đến chuyện Trương Thụy Lệ vừa đi ra khỏi vũ đoàn, cô nghi hoặc hỏi: “Cậu đừng nói cậu đi học nhảy ở đây đó nha?”

“Không có, không có. Cha mẹ cháu gái tớ đi công tác, nhờ tớ đến đón con bé.”

Hạ An An gật đầu, đang định mời cô bạn đi uống trà, thì đã nghe cô ấy lên tiếng trước: “À phải, An An, có mấy người bạn khác của chúng ta cũng ở đây, vừa lúc hẹn hôm nay đi họp lớp. Tớ không ngờ lại gặp cậu ở chỗ này, hay là cậu cũng đi họp chung đi.”

Hạ An An thoáng suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý. Sau khi hai người lưu số điện thoại, Trương Thụy Lệ có việc nên phải đi trước.

Vốn dĩ, Hoắc Minh San đã sắp xếp cho Hạ An An tập luyện ở khu vực của thành viên vũ đoàn, cho cô vào đội. Nhưng Hạ An An lo lắng mình đã lâu không khiêu vũ nên muốn đến khu vực người lớn hướng dẫn họ tập luyện trước.

Học viên ở khu vực người lớn chủ yếu là các thím nội trợ, các em học sinh thích khiêu vũ và một số phụ nữ trung niên nên việc hướng dẫn cũng không khó khăn.

Hạ An An bắt đầu học khiêu vũ từ năm bốn tuổi, tính đến nay cũng đã hai mươi một năm. Dù đã mấy năm không nhảy, nhưng sự linh hoạt của cơ thể vẫn còn đó. Một chút động tác cơ bản không làm khó được cô, đủ để cô khiến các học viên trầm trồ khâm phục.

Mấy tiếng trôi qua, các học viên thấy cô dù mới đến nhưng thật sự có tài nên càng nỗ lực.

“Cô giáo Hạ, nghe nói trước kia cô là sinh viên ưu tú của học viện khiêu vũ Cận Châu. Cô có thể biểu diễn cho mọi người xem được không?” Một học viên tầm ba mươi tuổi đột nhiên đề nghị.

Ý này vừa nói ra liền được các học viên khác hưởng ứng nhiệt liệt. Tất cả đều mong có thể được chiêm ngưỡng cô biểu diễn.

Hạ An An không thể từ chối, đành làm theo.

Điệu nhảy cô chọn là “Fairy Tale”.

Khúc nhạc này có tiết tấu gần giống điệu Rum-ba, mang theo chút ưu thương nho nhỏ.

Thật ra Hạ An An rất lo lắng, đã lâu cô không khiêu vũ một khúc đầy đủ như vậy. Cô cũng biết, nếu muốn các học viên tin tưởng, cô cần phải phô diễn tất cả thực lực.

Nhạc vang lên, cô bước chân theo tiết tấu, không tệ lắm, thân thể cô phối hợp với cảm giác rất tốt. Từ nhỏ đến lớn cô vô cùng thích khiêu vũ, mất đi cơ hội tiếp tục khiêu vũ do tai nạn xe ở kiếp trước chính là tiếc nuối lớn nhất đời cô.

Mà ở kiếp này, cô có thể lần nữa khiêu vũ, lần nữa được giãn cơ thể đến mức tận cùng. Nhìn động tác của mình trong gương, cô cảm thấy biết ơn không lời nào tả xiết.

Từ khi phát hiện cơ thể mình vẫn có thể khiêu vũ linh hoạt, cô càng ngày càng tự tin, tư thế cũng trở nên mỹ miều động lòng người hơn.

Hoắc Minh Hiên đến vừa lúc chứng kiến cô nhảy đến đoạn cao trào. Phòng học rộng rãi, các học viên ngồi xung quanh theo dõi, không gian bên trong dường như trở thành sân khấu của riêng cô.

Cơ thể của cô linh hoạt, tao nhã đá chân, lắc hông. Dù động tác nhỏ nhất cũng được cô thể hiện vô cùng đẹp mắt. Dù trên người chỉ mặc áo khiêu vũ màu xám nhưng dường như cơ thể cô phát ra ánh sáng lấp lánh, hấp dẫn tất cả con mắt chăm chú dõi theo. Cô chính là một thiên sứ được sinh ra để khiêu vũ.

Vũ đạo nhờ cô mà có sinh mạng, cô nhờ vũ đạo mà càng quyến rũ say mê lòng người.

Hoắc Minh Hiên lúc này, trong lòng cảm thấy biến hóa phức tạp, ngơ ngác nhìn cô gái đang nhảy múa. Ánh mắt anh thoáng chốc ngây dại, nhất thời bị cô mê hoặc, lòng dâng lên cảm giác khó tả không thể khống chế.

Đến khi cô nhảy xong, vô tình nhìn thấy anh ở cửa, anh mới phục hồi lại tinh thần. Bối rối thu hồi ánh mắt, anh rất nhanh chóng trở lại vẻ lạnh lùng thường ngày.

Các học viên nhìn thấy dáng người tuấn tú của anh, lập tức bàn luận xôn xao.

“Ồ, người kia là ai? Dáng người đẹp quá đi.”

“Là chồng của ai tới đón sao? Thật có phúc nha ...”

...

Hoắc Minh San đứng lúc đó bước từ lầu hai xuống. Giờ này là giờ tan làm, cô đang định hỏi Hạ An An có muốn cùng đi ăn cơm không, không ngờ vừa xuống đã gặp anh trai mình thập thò ngoài cửa phòng tập nhảy.

“Ồ, ai vậy? Ở vũ đoàn này nhiều năm rồi mà em chưa từng thấy người anh thân yêu đến đón em một lần. Hôm nay sao anh lại rảnh rỗi đến đây vậy?”

Hoắc Minh Hiên nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô, không lên tiếng.

Hoắc Minh San chợt cảm thấy buồn ảo não ... Anh trai lúc nào cũng luôn không nhìn cô như vậy.

Em là em gái của anh thật sao?

Hạ An An bước từ phòng học ra, kéo Hoắc Minh Hiên né tránh những ánh mắt nóng rực của học viên bên trong, lên tiếng hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Tôi tới đón em.”

Hạ An An ấm áp trong lòng, nhìn thời gian, nói: “Đến giờ tan học rồi, chờ em thay quần áo đã nhé.”

Hoắc Minh Hiên gật đầu: “Tôi đợi em bên ngoài.”

Hoắc Minh Hiên dứt lời liền xoay người ra ngoài còn Hạ An An nhanh chóng đi thay quần áo.

Người đứng ở bên cạnh nhưng không ai để ý- Hoắc Minh San lúc này thật sự muốn nổi giận.

Đây chính là địa bàn của cô? Hai người ân ái thì cứ làm, nhưng có cần từ đầu đến cuối đều coi cô là người tàng hình vậy không?

Mấy người học viên thấy anh đẹp trai đi ra ngoài cửa, liền nhao nhao đến hỏi Hoắc Minh San.

“Cô giáo Hoắc, anh chàng kia là ai vậy? Đẹp trai quá trời.”

“Không phải là vũ sư mới đến đó chứ?”

“A a a, nếu thật anh ấy là vũ sư mới đến thì chúng ta lời to.”

Hoắc Minh San nhìn mấy người phụ nữ háo sắc đang vây trước mặt, âm thầm bĩu môi nhưng trên mặt cười hì hì: “Không phải vũ sư mới đến, anh ấy là anh tôi.”

Một học viên phản ứng lập tức: “Đó không phải là chồng của cô giáo Hạ sao?”

“À, thảo nào, anh ấy mới nói chuyện với vũ sư Hạ mà.”

“Anh ấy hẳn là đến đón vũ sư Hạ về nhà? Đúng là thân mật quá.”

“Quan trọng là anh ấy còn đẹp trai như vậy.”

Hoắc Minh San nhìn không khí bàn chuyện phiếm nóng hừng hực của mấy người ở đây, cảm thấy mình quả thật đã biến thành người vô hình. Cô làm mấy động tác dồn khí đan điền, lấy lại bình tĩnh bước đi.

Ngay cả học viên cũng bơ cô luôn? Cô thật sự vô hình đến vậy sao?

Sau khi thay quần áo bước lên xe, Hạ An An mới nhớ ra gì đó, lên tiếng: “À phải, Minh Hiên, hôm nay em đi họp lớp, chắc sẽ không về ăn cơm.”

Hoắc Minh Hiên lạnh lùng nhìn cô, nói bằng giọng đinh chém sắt: “Tôi đi cùng em.”

“A?” Cô không nghĩ anh lại nói vậy, ngạc nhiên mở miệng: “Thế Thiên Dục làm sao bây giờ?”

“Thiên Dục được bà nội đón rồi, chắc sẽ giữ thẳng nhóc đến tuần tới.”

“À, vâng.”

Cục bột nhỏ đi vắng, trong lòng cô chợt thấy hiu quạnh.

Nhưng mà, Thiên Dục đi vắng, vậy là trong nhà chỉ còn cô và Hoắc Minh Hiên thôi sao?

Chuyện này ...

Hạ An An yên lặng nhìn anh. Người nào đó vẫn vô tâm lái xe, khuôn mặt lạnh không nhìn ra suy nghĩ.

Hạ An An thầm nuốt nước miếng, chẳng lẽ chỉ mỗi cô lo lắng đến chuyện đó thôi ư?

Xem ra, cô thật sự có chút ... háo sắc nha.

17. Chương 17

Trương Thụy Lệ đã báo cho An An biết địa điểm họp mặt là ở tầng năm Đại Tô Hằng. Vì Hoắc Minh Hiên phải tìm chỗ đỗ xe nên An An một mình lên trước.

Bạn học cấp 3 của Hạ An An đã đến, lúc này đang nói chuyện phiếm trong phòng.

Sau khi tán gẫu một chút về tình hình gần đây của mọi người và khen tặng nhau vài câu, Trương Thụy Lệ lên tiếng: “À phải, hôm nay tớ gặp Hạ An An. Tớ có nói hôm nay chúng ta họp mặt, mời cậu ấy đến tham gia cùng.”

Ngồi cạnh Trương Thụy Lệ là một cô nàng có gương mặt V-line, ngực to mông nở. Cô chớp chớp mắt, điệu đà nói: “Hạ An An? Có phải Hạ An An của học viện khiêu vũ Cận Châu không?”

Trương Thụy Lệ gật gật đầu. Cô gái tóc dài, mặc váy công sở nghe thế liền hỏi: “Hình như cô ấy đã kết hôn, các cậu có gặp chồng cô ấy bao giờ chưa?”

Cô nàng V-line đưa gương ra soi, hừ lạnh một tiếng: “Các cậu không biết chuyện của Hạ An An sao?”

Cô gái tóc dài thấy vẻ thừa nước đục thả câu của cô nàng V-line, thắc mắc: “Chuyện gì? Tớ chỉ nghe nói cậu ấy đột nhiên kết hôn khi đang học đại học, sau đó vì sinh con nên không học tiếp nữa.”

“Cái gì mà đột nhiên kết hôn? Tớ nghe nói ...” Cô ta cố tình nhỏ giọng, khiến hai người bên cạnh phải sát vào nghe: “Lúc đầu, cô ấy bị người ta cưỡng hiếp. Cuối cùng vì bất đắc dĩ mang thai nên mới phải gả cho kẻ đã cưỡng hiếp mình.”

Trương Thụy Lệ lập tức kinh ngạc che miệng lại, hạ giọng hỏi: “Cậu nói thật hay không vậy?”

“Chuẩn của chuẩn luôn!”

“Các người đang nói bậy gì vậy? Coi chừng bị bắt bậy giờ!”

Các cô gái đang hăng say thảo luận thì bị âm thanh từ người mới đẩy cửa vào cắt đứt. Tất cả đồng loạt nhìn về phía cô gái thon gầy, gương mặt xinh đẹp mới đến. Bên cạnh cô còn có một anh chàng cao to, đẹp trai. Mọi người nhanh chóng nhận ra cô gái đó là ai, Trương Thụy Lệ cười, nói: “Khương Hiểu Kỳ, lâu không gặp, cậu xinh đẹp thật đấy.”

Khương Hiểu Kỳ cũng chào hỏi lại rồi đi tới chỗ cô nàng V-line, đánh giá từ trên xuống: “Ồ, không phải Lưu Hiểu Hiểu đây sao? Cậu đi phẫu thuật ở đâu đấy, sửa đẹp ghê nhỉ.”

Lưu Hiểu Hiểu bị móc mĩa, tức giận trừng mắt liếc: “Liên quan gì đến cô!”

Trương Hiểu Kỳ cũng không trêu ghẹo cô ta nữa, quay đầu chào hỏi cô bạn mặc đồ công sở. Đợi mọi người hàn thuyên xong, Trương Thụy Lệ mới cười, nói: “Cậu xem, cậu cứ mãi nói chuyện, quên cả giới thiệu anh chàng đẹp trai bên cạnh, thật ngại quá mà.”

“Phải ha, tớ giới thiệu với mọi người, đây là bạn trai tớ, ViVi. Anh ấy học MBA ở Harvard.”

Tất cả vừa nghe xong, đều tỏ ra hâm mộ. Anh chàng này phong độ, nhanh nhẹn, dáng vẻ đàng hoàng, lập tức vui vẻ chào hỏi. Mọi người thấy anh ta nhiệt tình bắt tay, nhất thời càng ngưỡng mộ Khương Hiểu Kỳ.

Khương Hiểu Kỳ cùng bạn trai ngồi xuống, giấu diếm khéo léo ánh mắt vừa lóe lên gì đó, hỏi: “Phải rồi, lúc này các cậu bàn tán chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Lưu Hiểu Hiểu thì thào vào tai cô: “Khương Hiểu Kỳ, lúc đi học, cậu thân với Hạ An An nhất, cậu biết chuyện của cô ấy không?”

Khương Hiểu Kỳ đảo mắt, uống chén nước để che giấu nét khác thường trên mặt, nói: “Từ lúc lên đại học bọn này không liên lạc nữa. Tớ chỉ biết cô ấy đã kết hôn sinh con, còn chuyện khác thì tớ không rõ.”

Lưu Hiểu Hiểu chột nôi giận: “Ồi, còn tưởng có thể moi thêm thông tin gì đó từ cậu cơ chứ.”

“Nhưng mà, nghe nói, lúc đầu là cô ấy bị một lập trình viên làm nhục ... Sau đó phải gả cho hắn.” Khương Hiểu Kỳ vừa cười vừa bổ sung một câu, ánh mắt mang theo ý tứ sâu sa.

Cô gái tóc dài nghe vậy, liền khi khi cười: "Lập trình viên? Thì ra cô ấy bị một tên lập trình viên vừa bản thủ vừa ghê tởm làm nhục. Chẳng trách mà kết hôn cũng không mời, thì ra là sợ bị mất mặt."

Lưu Hiểu Hiểu gật đầu phụ họa: "Phải phải, cô ta trước kia là người đẹp nhất lớp, có không biết bao nhiêu nam sinh si mê. Không ngờ cuối cùng lại bị gả cho một tên lập trình viên, mà còn là do bị hấn ta ... Ôi, thật tội nghiệp, thật xót xa mà."

Khi Hạ An An tìm được phòng cũng là lúc trong phòng đang say sưa bàn tán chuyện của cô. Thấy cô, không khí liền im lặng xuống. Trương Thụy Lệ vì che giấu sự xấu hổ, liền đứng dậy kéo cô vào phòng: "An An, cuối cùng cậu cũng tới, tụi này còn đang nói về cậu đấy."

Hạ An An vừa bước vào liền cảm giác được bầu không khí kì lạ trong phòng. Nhìn biểu cảm của mọi người, cô không cần nghĩ cũng biết lời họ nói về mình chẳng phải tốt đẹp gì.

"An An, đã lâu không gặp." Khương Hiểu Kỳ cười khanh khách, đứng lên vươn tay.

Gặp lại Khương Hiểu Kỳ, Hạ An An không khỏi nhớ đến cảnh chạm mặt cô ta lần đó ở kiếp trước. Có điều, lúc này, hoàn cảnh của cô đã thay đổi, cô cũng không mập đến mức tự ti không dám ngẩng đầu như khi ấy nữa. Vậy nên, khẽ cười dịu dàng, không hề ra vẻ kiêu ngạo, cô vươn tay cầm lấy tay cô ta: "Đã lâu không gặp."

Khương Hiểu Kỳ giới thiệu bạn trai của mình cho cô: "Đây là bạn trai tớ, ViVi, anh ấy học MBA ở Cambrige." Ánh mắt cô ta mang theo sự tự cao không hề che giấu.

Hạ An An nhìn thoáng qua người nam kia. Anh ta có mái tóc vàng, bộ dạng nhã nhặn, lúc này, đang đứng lên tươi cười bắt tay với cô: "Xin chào, An An tiểu thư."

Hạ An An lịch sự bắt tay lại: "Chào anh." Trong lòng cô cảm thấy kì lạ. Rõ ràng ở đời trước, Khương Hiểu Kỳ và Bạch Tập Thần yêu nhau, nhưng đời này lại không phải vậy. Chẳng lẽ vì không gian không giống nên sự việc cũng biến hóa theo?

Hạ An An lại cùng chào hỏi hai người còn lại rồi mới ngồi xuống. Vừa ngồi xuống, cô liền nghe thấy tiếng của một cô gái hấp tấp chạy vào: "Nè nè nè, đoán xem tớ mới thấy gì?"

Người vừa nói là đại biểu khoa tiếng Anh. Người này tính tình hướng ngoại, thích ồn ào náo nhiệt, ngày còn đi học cũng tương đối nổi tiếng. Dù đã nhiều năm không gặp, nhưng cô vẫn hoạt náo y như xưa.

Trương Thụy Lệ vội kéo cô ngồi xuống, đưa một ly nước rồi nói: "Tính cách của cậu thật chẳng thay đổi tí nào, vẫn điên điên khùng khùng. Cậu vừa thấy gì mà kích động quá vậy?"

Đại biểu khoa tiếng Anh uống ngụm nước xong liền hưng phấn lên tiếng: "Chàng đẹp trai, một anh siêu cấp đẹp trai đang ở đầu cầu thang, nói chuyện cùng ông chủ Đại Tô Hàng."

Đại Tô Hàng là nhà hàng vô cùng nổi tiếng trong nước. Chỗ bọn họ đang ở lúc này chính là chi nhánh lớn nhất của Đại Tô Hàng tại thành phố Lô Thủy.

Lưu Hiểu Hiểu nghe xong, ánh mắt liền sáng ngời, vội vàng hỏi: "Anh chàng đẹp trai? Đẹp trai cỡ nào?"

"Ai da, cậu không biết chứ. Tớ vừa nhìn thấy anh là trái tim đập như liên hồi như gắn mô-tơ vậy đó. Về đẹp của anh không phải kiểu ảo lả mà là ... A!!!"

Nói đến đây, cô đột nhiên kêu khẽ một tiếng, tỏ vẻ không dám tin, che miệng kinh ngạc nhìn người bước vào. Mất vài giây, cô mới tìm lại được tiếng nói của mình: "Này... này...Anh đẹp trai sao lại tới đây?"

Mọi người đồng loạt kinh ngạc nhìn theo ánh mắt cô. Từ cửa chính đi vào là một chàng trai cao lớn, chân anh rất dài, bộ quần áo được thiết kế riêng càng tôn thêm vóc người của anh. Anh mặc áo sơ mi trắng, hai hàng nút áo phân ra hai bên làm nổi lên cơ ngực đều đặn của anh. Tay áo sơ mi được xắn đến cùi trỏ để lộ chiếc đồng hồ hàng hiệu xa xỉ.

Về ngoài bất phàm, khí chất hơn người, sự tao nhã và sành điệu như nhuộm trên toàn thân anh. Tất cả những điều này phối hợp với gương mặt anh tuấn khiến anh vừa bước đến liền tỏa sáng khắp phòng.

Hạ An An nhìn ánh mắt háo hức của mọi người sầm soi trên người Hoắc Minh Hiên, có chút xấu hổ đứng lên giới thiệu anh với mọi người: “Giới thiệu với các bạn, đây là chồng tớ, họ Hoắc.”

Lời cô vừa dứt, tất cả đều trợn mắt há mồm, hết nhìn Hạ An An rồi lại đến Hoắc Minh Hiên. Trong vài phút, căn phòng trở nên yên tĩnh như thể vừa bị sóng biển cuốn sạch vậy.

Thì ra lập trình viên cũng có thể đẹp trai thế này!

Cũng không biết đã qua bao lâu, Trương Thụy Lệ là người đầu tiên hồi phục tinh thần, cười nói: “Ra là anh Hoắc, rất vui được làm quen.”

Hoắc Minh Hiên bước tới, lịch sự bắt tay. Những người khác cũng đã lấy lại tinh thần, cùng anh chào hỏi.

Sắc mặt đại biểu khoa tiếng Anh cực kỳ khó coi, không nghĩ rằng anh đẹp trai là người đã có vợ.

Hoắc Minh Hiên ngồi xuống cạnh Hạ An An. Chẳng biết vì sao, không khí bỗng trở nên có chút căng thẳng. Anh chính là người như vậy, dù đến đâu cũng khiến cho người khác một cảm giác bị áp chế.

Hạ An An lo lắng, có chút hối hận vì đã đưa Hoắc Minh Hiên theo.

Để phá tan không khí căng thẳng, Trương Thụy Lệ lên tiếng: “Không biết anh Hoắc làm nghề gì?”

Hoắc Minh Hiên không nhanh không chậm trả lời: “Tôi làm nghề lập trình phần mềm và trò chơi.”

“À ...” Trương Thụy Lệ dăm chiêu gật gật đầu, quả nhiên anh là lập trình viên.

Ngồi đối diện Hạ An An, sắc mặt Khương Hiểu Kỳ lúc này có chút khó coi. Cô không ngờ chồng của Hạ An An lại đẹp trai như vậy, so với bạn trai cô còn đẹp hơn.

Đang trong lúc ghen tức, lại nghe thấy người này làm nghề lập trình phần mềm, cô liền tự an ủi, đẹp trai có ích lợi gì, cũng chỉ là một lập trình viên mà thôi.

“Anh Hoắc làm ở đâu vậy?” Câu hỏi này là do ViVi hỏi. Tâm lý ghen ăn tức ở giữa nam và nữ thật ra đều giống nhau. Từ lúc Hoắc Minh Hiên xuất hiện, anh ta đã âm thầm đánh giá. Vậy nên khi hỏi ra những lời này, trong giọng có mang theo chút khiêu khích.

“Lam Diệu.” Hai âm tiết tuy ngắn gọn nhưng khí thế vô cùng.

Lam Diệu là công ty nổi tiếng cả nước, bên trong công ty hội tụ các tay IT giỏi nhất. Những trò chơi họ phát hành năm trước đều lập tức hot nhất nước. Có thể làm việc tại Lam Diệu, dù chỉ là một lập trình viên nhỏ nhoi cũng không tệ.

Hai tay đặt trên đùi của Khương Hiểu Kỳ đột nhiên nắm chặt.

ViVi nhú mày, cười nói: “Đàn anh của tôi cũng làm ở Lam Diệu, anh ấy là quản lý bộ phận nhân sự, tên Ngụy Tử Hành. Không biết anh Hoắc có quen hay không?”

Khương Hiểu Kỳ nghe tới đây thì vui vẻ trở lại, hai tay thả lỏng một chút, ánh mắt một lần nữa lóe tia tự cao.

“Biết, anh ta là nhân viên của tôi.” Anh thản nhiên đáp.

Ầm!

Tựa như bị một trận sóng biển dữ dội đập vào, trong phòng lại lần nữa chìm vào yên tĩnh đến nỗi khiến người ta không dám thở mạnh.

Quản lý bộ phận nhân sự là nhân viên của anh, vậy anh là ai?

ViVi trưng vẻ mặt không tin được nhìn anh, mất hồi lâu mới tìm lại được âm thanh của mình: “Họ Hoắc? Lê nào anh Hoắc đây chính là vị Hoắc lão đại mà Ngụy Tử Hành nói đến kia?”

Sắc mặt không đổi, thanh âm vẫn bình thản như nước, Hoắc Minh Hiên trả lời: “Đúng là tôi.”

ViVi lập tức nghiêm nghị nâng kính, rót một ly rượu hướng về phía Hoắc Minh Hiên: “Hân hạnh được biết anh. Hôm nay lại có thể may mắn nhìn thấy người sáng lập Lam Diệu nổi tiếng khắp nơi như anh, anh Hoắc, xin kính anh một ly.”

Hoắc Minh Hiên cũng chừa mặt mũi cho cậu ta, giơ ly khách sáo cụng một cái. Đối phương uống một hơi cạn sạch, nhưng anh chỉ nhấp một ngụm.

Nhìn màn này, khuôn mặt Khương Hiểu Kỳ tái xanh không còn giọt máu. Cô ta chẳng thể nào ngờ chồng của Hạ An An lại là người sáng lập Lam Diệu. Lam Diệu là nơi rất nhiều người vì muốn được vào mà cạnh tranh đến sứt đầu mẻ trán.

Mà kinh khủng hơn, người này lại còn đẹp trai như vậy!

Không chỉ Khương Hiểu Kỳ, Lưu Hiểu Hiểu và cô nàng tóc dài kia cũng trưng ra vẻ mặt ghen tức. Con người đều như vậy, nhìn thấy người trước kia hơn mình gặp chuyện không vui thì sẽ khoái chí vô cùng. Còn thấy người trước kia tốt, bây giờ lại còn may mắn hơn thì trong lòng họ khó tránh khỏi bức dọc. Dù tất cả chỉ do ảo tưởng bản thân gây ra, cũng chẳng liên quan gì đến lợi ích của bọn họ nhưng vẫn không cách nào có thể ngăn được nỗi ghen ghét trong lòng.

Không khí bỗng có chút quái dị.

Nhưng rất nhanh, không khí này bị tiếng gõ cửa phá tan.

Mọi người quay đầu nhìn lại, đã thấy trước cửa xuất hiện một anh chàng mặc đồ cầu thủ, tóc cạo trọc mát mẻ, trông khá điển trai. Thấy mọi người nhìn mình, anh ta liền cười cười: “Xem ra tớ không đi nhầm.”

Khương Hiểu Kỳ thấy người vừa đến, lập tức đưa ánh mắt phức tạp nhìn Hạ An An. Phát hiện Hạ An An cau mày liếc, vẻ mặt khó tin nhìn anh ta, Khương Hiểu Kỳ liền nở nụ cười thâm hiểm, vẫy tay gọi: “Tập Thần, lại đây ngồi đi.”

Những người khác cũng cùng chào hỏi Bạch Tập Thần. Đến phiên Hạ An An, cô đã che giấu vẻ kinh ngạc, khách sáo cười với Bạch Tập Thần: “Đã lâu không gặp, Bạch Tập Thần.”

Nghe cô gọi đầy đủ tên họ mình, ánh mắt anh ta tối sầm, nụ cười trên mặt cũng có chút buồn bã: “Đã lâu không gặp, An An.” Nhìn người đàn ông bên cạnh cô, ánh mắt Bạch Tập Thần hiện lên một tia khác thường.

Hạ An An vội vàng giới thiệu: “Đây là chồng tôi, Hoắc Minh Hiên.”

Bạch Tập Thần liền đứng dậy bắt tay: “Chào anh Hoắc.”

Sắc mặt Hoắc Minh Hiên vẫn lạnh lùng, đứng dậy bắt tay anh ta: “Chào cậu Bạch.”

Khương Hiểu Kỳ thấy thế, ánh mắt sáng lên, ra vẻ đùa giỡn, nói: “Ôi, An An, Tập Thần, sao hai người lại xa cách như vậy? Trước đây hai cậu yêu nhau đến chết đi sống lại cơ mà.”

Lời này vừa nói ra, không khí xung quanh trầm lắng trong nháy mắt.

Hạ An An căng thẳng quan sát Hoắc Minh Hiên, anh đã uống mấy ngụm rượu nhưng sắc mặt vẫn chẳng hề thay đổi.

Khá lạ, Khương Hiểu Kỳ. Trước kia cô còn coi cô ta như bạn, thật không nghĩ rằng cô ta lại chơi xấu như vậy.

Những người khác, sắc mặt biểu hiện mỗi người một vẻ, có người chán ghét, cũng có người âm thầm ngồi xem kịch vui.

ViVi tức giận trừng mắt lườm bạn gái. Anh ta vốn mong sau khi tốt nghiệp có thể vào Lam Diệu làm việc. Hôm nay lại may mắn được gặp tổng giám đốc Lam Diệu, anh nịnh bợ còn không kịp, ai ngờ lại bị bạn gái phá rối. Có người đàn ông nào nghe thấy chuyện vợ mình và người yêu cũ mà lại không tức giận? Khương Hiểu Kỳ cố tình khơi chuyện, không phải muốn Hoắc Minh Hiên khó chịu đó sao?

ViVi còn đang định lảng sang chuyện khác, không nghĩ rằng Hoắc Minh Hiên lại tỏ vẻ thâm sâu nhìn Khương Hiểu Kỳ, hỏi: “Chết đi sống lại? Thế nào là chết đi sống lại, cô nói tôi nghe một chút được không?”

18. Chương 18

Dù trên gương mặt không có chút tức giận, dù giọng nói vẫn bình thản không thay đổi, nhưng không hiểu vì sao đối mặt với sự chất vấn của anh, nhìn vào ánh mắt khó đoán ấy, Khương Hiểu Kỳ đột nhiên rùng mình. Trong lòng lo sợ, nhất thời cô ta không nói được lời nào.

Hạ An An thầm than một tiếng, người đàn ông này vốn buồn vui đều không thể hiện ra mặt. Song, nghe anh hỏi như thế, cô cũng có thể đoán được là anh đang tức giận.

Hạ An An liếc mắt nhìn Khương Hiểu Kỳ, người đàn bà này thật lắm chuyện. Cô ta đang định giải thích gì đó thì Bạch Tập Thần lên tiếng: “Tất cả đều là chuyện trong quá khứ. Khi đó mọi người không hiểu chuyện, chỉ là trò chơi yêu đương của trẻ con vậy thôi. Anh Hoắc không cần để trong lòng.”

Hoắc Minh Hiên nghe xong, quay đầu hỏi Hạ An An: “Thật không?”

Hạ An An lập tức gật gật đầu với anh.

“Ừ.” Anh nhẹ giọng đáp, không thắc mắc thêm gì nữa.

Lúc này, không khí xung quanh mới dễ chịu một chút.

Hồi sau, có thêm một số người nữa đến lấp đầy chỗ kín trong phòng, cuộc họp mặt có thể coi như là náo nhiệt.

Do Hạ An An không uống rượu nên số rượu mọi người mời cô đều bị Hoắc Minh Hiên từ chối. Vì đã biết thân phận của anh nên họ vừa kính trọng vừa sợ anh, vậy nên đều chẳng phản đối lời nào.

Qua ba vòng rượu, ông chủ của Đại Tô Hàng đến phòng họ. Ông chủ này tầm khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, mặc một bộ trang phục thời Đường. Bộ trang phục hơi chặt nên khoe cái bụng tròn xoe của ông.

“Chà chà, tôi phải tranh thủ tới kính Hoắc tổng một ly, khó có cơ hội được Hoắc tổng đến nhà hàng nhỏ này. Các vị đều là bạn học của Hoắc phu nhân, coi như cũng là bạn của tôi. Hôm nay, tôi thay Hoắc phu nhân đãi mọi người bữa cơm này, trong nhà hàng có món ngon gì các vị cứ tự nhiên gọi.”

Mọi người nghe xong liền liên tục cảm ơn ý tốt của chủ quán. Ông chủ Đại Tô Hàng thấy vậy, khoát khoát tay: “Không cần cảm ơn tôi, có cảm ơn thì nên cảm ơn Hoắc tổng thì hơn.”

Bọn họ lập tức quay sang nịnh nọt Hoắc Minh Hiên.

Sau khi cơm nước ở Đại Tô Hàng xong đã là mười giờ tối. Vì được miễn phí, nên mọi người ăn rất nhiệt tình. Hạ An An trước khi đi còn được mấy bạn học kéo lại bày tỏ hâm mộ.

“An An, đúng là không ngờ cậu lấy được anh chồng tốt như vậy, lại còn đẹp trai nữa.” Đại biểu khoa tiếng Anh không chút che giấu sự ngưỡng mộ.

Hạ An An bất đắc dĩ cười cười: “Cậu quá khen rồi, anh ấy thật ra cũng ...không tốt đến vậy.”

Trương Thụy Lệ liền nói: “An An khiêm tốn rồi. Hôm nay bọn này được ăn sướng miệng không phải nhờ anh Hoắc đó sao? Coi bộ sau này muốn ăn muốn uống miễn phí, cứ rủ cậu đi chung là được.”

Hạ An An cười, đáp: “Được thôi, vậy sau này gọi tớ nhiều nhé.”

Đúng lúc đó, Hoắc Minh Hiên đã lái xe tới. Hạ An An chào tạm biệt mọi người rồi lên xe rời đi.

Khương Hiểu Kỳ nhìn chiếc Land Rover đắt tiền, lập tức cảm thấy khó chịu trong lòng. Hạ An An cô ta dựa vào cái gì mà tốt số như vậy? Dựa vào cái gì mà có thể được gả cho một người chồng như thế? Cô tự hỏi bản thân có gì không bằng cô ta? Tại sao hết lần này đến lần khác đều thua Hạ An An?

Tương tự Khương Hiểu Kỳ, vài cô nàng khác cũng đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo bóng chiếc xe rời đi, quên hết dư vị của các món ăn ở Đại Tô Hàng mà ngày thường họ không dám mua.

Bạch Tập Thần vốn đang nói chuyện vui vẻ, đột nhiên buồn bã.

Thì ra cô được gả cho người chồng ưu tú như vậy, thì ra cô sống tốt như vậy.

Bạch Tập Thần bất chợt cảm thấy mùi mặn đắng trong lòng.

Từ lúc lên xe, Hạ An An phát hiện không khí rất kì lạ. Liếc mắt về phía Hoắc Minh Hiên, tuy ánh sáng trên xe không đủ để cô nhìn rõ gương mặt anh, nhưng cô chắc chắn cảm nhận được hơi lạnh lẽo phát ra trên người anh.

Cô nhiều lần định mở miệng nói chuyện, song đối mặt với khí thế cự tuyệt của anh, cuối cùng đều nuốt ngược lời muốn nói vào bụng.

“Hai người quen nhau bao lâu?” Trong khoang xe yên tĩnh, Hoắc Minh Hiên đột nhiên lên tiếng.

“A?” Hạ An An do bất ngờ nên chưa hiểu rõ ý anh. Cô nghĩ nghĩ một chút, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, anh vì chuyện đó mà tức giận.

Hạ An An hít sâu một hơi, chi tiết đáp: “Hai năm.”

“Trước khi gặp cho tôi, em đều yêu anh ta sao?”

Hạ An An nuốt nước miếng: “Vâng.”

“Nếu như chuyện giữa chúng ta không xảy ra, cuối cùng em cũng sẽ ở bên anh ta phải không?”

“Chuyện này ... Không ... Em không chắc lắm.”

Khoang xe một lần nữa rơi vào yên tĩnh, Hạ An An cảm thấy trong lòng khó chịu như bị mèo cào, chẳng biết nên nói gì.

“Xem ra, là do tôi chia rẽ hai người.” Anh lại đột nhiên nói.

“Không phải thế, Minh Hiên.”

“Vậy thì là gì?”

“Em ...” Trong nhất thời, cô thật không biết giải thích thế nào cho thỏa.

Anh cũng không nói nữa, hai người im lặng mãi cho tới lúc về nhà.

Trở về phòng mình, Hạ An An không thể ngủ được. Cô lo lắng không biết có nên giải thích với anh không, rõ ràng anh đã hiểu lắm gì đó.

Suy tư hồi lâu, Hạ An An quyết định làm thức ăn khuya cho anh, mượn việc này để hóa giải mâu thuẫn.

Sau khi gõ cửa vài cái, trong phòng truyền đến âm thanh bình thản như nước của anh: “Vào đi.”

Hạ An An bưng thức ăn đến, nhìn thấy anh đang ngồi trước máy vi tính gõ gõ gì đó. Chắc anh đang bận công việc nên khi cô đến, anh không thèm liếc mắt một cái, không biết đó là vì giận cô hay vì quá tập trung vào công việc.

Cô đang muốn giải thích, thấy vẻ lạnh nhạt của anh, lại chẳng biết phải mở lời thế nào.

Cô đành đặt thức ăn lên bàn, nói: “Bận rộn lâu như vậy, chắc anh đói bụng rồi. Anh ăn chút gì đi.”

“Ừ.” Anh lạnh lùng lên tiếng, khăng khăng không nhìn cô.

Hạ An An cảm thấy nhụt chí, cúi đầu buồn bã nói: “Vậy anh làm việc đi, em không quấy rầy nữa.”

Anh không trả lời, Hạ An An thở dài rồi bước ra cửa. Không ngờ, vừa đi vài bước, cô lại nghe giọng nói dường như không quan tâm của anh: “Em tìm tôi là vì muốn nói gì với tôi sao?”

Bước chân của Hạ An An dừng lại, hơi mừng rỡ quay lại nhìn anh. Thấy anh vẫn giữ nguyên tư thế cũ, như thể câu nói kia không phải xuất phát từ miệng anh.

“Anh còn giận sao Minh Hiên?” Do dự một hồi, cuối cùng cô lên tiếng.

“Không có.” Giọng nói của anh không hề mang theo chút biểu cảm gì.

Hạ An An cắn cắn môi: “Mặc kệ thế nào, bây giờ em đã là vợ anh. Em có chồng, có con trai, mọi chuyện quá khứ hãy để qua đi. Bây giờ em chỉ quý trọng những gì em đang có.”

Người đang nhìn chăm chăm vào máy tính, cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt anh kín đáo, khiến người khác không đoán được tâm tình. “Chúng ta chẳng qua là vợ chồng hữu danh vô thực đến nỗi, con trai chỉ là ngoài ý muốn. Danh phận vợ chồng giữa chúng ta chính là tờ giấy đăng ký kết hôn chứ không hề có tình cảm gì cả. Mà em với anh ta thì không giống vậy, em yêu anh ta. Nếu không phải xảy ra chuyện đó, có lẽ em đã kết hôn với anh ta rồi. Đối với tình cảm của em, có lẽ như vậy em sẽ hạnh phúc hơn là ở bên cạnh tôi thế này.”

Anh đúng là người tỉnh táo đến tàn nhẫn, dưới tình huống này cũng có thể phân tích đạo lý rõ ràng. Nếu như cô là Hạ An An đời này, hẳn là sẽ thật sự nghĩ như vậy. Nhưng hiện tại, cô là Hạ An An của đời khác, sau khi bị Bạch Tập Thần phản bội, cô đã hiểu rõ Bạch Tập Thần hoàn toàn không hề yêu cô sâu đậm. Vậy nên, nếu cuối cùng cô ở bên anh ta thì cũng sẽ không có hạnh phúc.

“Tại sao anh lại nghĩ vậy? Không phải em vừa nói là em muốn ở cạnh anh một cách hòa bình sao? Tại sao anh không tin em?”

“Vì giữa chúng ta không có tình yêu, giữa chúng ta chỉ có sự thỏa hiệp bất đắc dĩ.”

Lời nói này của anh khiến Hạ An An đau lòng đến tận cùng. Hơn nữa, gương mặt anh lúc ấy còn nghiêm túc vô cùng. Nói cách khác, đây không phải anh thuận miệng nói để chọc giận cô, mà là trải qua phân tích sâu sắc mới đúc kết được.

Giữa họ không có tình yêu, mà chỉ có sự thỏa hiệp bất đắc dĩ.

Cô không biết Hạ An An đời này yêu anh hay không, nhưng từ khi cô xuyên đến đây, trải qua nhiều ngày bên cạnh anh, không phải cô không có cảm giác với anh. Hơn nữa, khi biết tất cả những gì anh đã làm vì mình, cô biết ơn anh vô cùng. Vậy nên, cô không thể nào ngăn trái tim rung động. Lý do cô muốn hòa hợp với anh, chính là vì muốn duy trì hôn nhân này.

Cô có yêu anh. Cô tuyệt đối sẽ không nói “giữa chúng ta không có tình yêu” một cách dễ dàng như vậy.

Hay nói cách khác, điều này đã chứng minh, anh không yêu cô.

Anh đối tốt với cô, nỗ lực hết mình vì cô, chẳng qua chỉ vì cảm giác tội lỗi, chẳng qua chỉ là làm tròn trách nhiệm của người đàn ông.

Cô hít sâu một hơi, cười khổ: “Tốt lắm, em biết rồi. Anh làm việc đi.” Dứt lời, không chờ anh trả lời, cô xoay người bước ra cửa.

Trở về phòng, Hạ An An tựa như quả bóng xì hơi ủ rũ nằm trên giường.

Anh không yêu cô, sự thật này khiến cô đau lòng đến chết đi được.

Tiếng đập cửa vang lên, biết rõ là Hoắc Minh Hiên, nhưng cô lúc này không hề muốn gặp anh. Kéo chăn trùm kín đầu, cô cố gắng lơ đãng. Có điều, anh vô cùng kiên nhẫn, dù cô không đáp vẫn gõ mãi không thôi.

Hạ An An rốt cuộc chịu thua, chui khỏi chăn, buồn bực lên tiếng: “Vào đi.”

Cửa mở ra, thân người cao ngất của Hoắc Minh Hiên tiến đến.

Anh mặc một chiếc áo len màu xám nhạt. Chiếc áo được đan bằng tay, rất rộng so với anh. Cổ áo lớn, mơ hồ hiện lên đường cong và cơ bắp tuyệt đẹp trên vai anh. Đôi chân vừa dài vừa thẳng được chiếc quần đen hỗ trợ, càng thêm quyến rũ. Anh bước đến ngồi xuống bên giường cô, ánh mắt sâu xa rơi trên người cô, giọng nói đã hiền hòa hơn khi nãy: “Em không phải là đã hiểu lầm gì rồi đó chứ?”

Hạ An An cự quạ, buồn bực đáp: “Anh nghĩ em sẽ hiểu lầm cái gì?”

Anh nhìn chăm chăm cô, không trả lời. Hạ An An bị anh nhìn chăm chăm, cảm thấy mất tự nhiên, liền chui vào chăn, nói tiếp: “Nếu không có gì nữa thì em ngủ đây.”

“Không phải như em nghĩ đâu Hạ An An.”

Hạ An An giở chăn ra, cương quyết nói: “Em nghĩ anh không yêu em, nếu không phải như em nghĩ thì tức là anh yêu em phải không?”

Ánh mắt anh phức tạp, lảng tránh không trả lời vấn đề cô hỏi, đáp: “Vì tôi nghĩ rằng em có người khác trong lòng nên mới khó chịu đôi chút. Sở dĩ tôi nói vậy là vì tôi cho rằng em không yêu tôi.”

Ánh mắt Hạ An An sáng ngời, mang theo chút hăng hái hỏi: “Nói vậy nghĩa là anh yêu em?”

Bấp thịch trên mặt anh giật giật, không trả lời.

Hạ An An cũng không mong anh trả lời, anh nói như vậy cũng đủ khiến sự khó chịu lo lắng trong lòng cô tiêu tan không ít. Cố ý tỏ vẻ cao thâm khó hiểu, cô vui vẻ nói: “Vậy chuyện lúc này em có thể giải thích là vì anh ghen?”

Anh nhíu mày nhìn cô một cái, sắc mặt tuy hơi khó coi nhưng cũng không phản đối.

Anh cong người xuống, hai tay để trên đùi khiến cho người khác cảm giác như một tướng quân đang bày mưu nghĩ kế gì đó. Khí chất của anh mạnh mẽ, khuôn mặt nghiêm túc anh tuấn, sự nam tính phô bày không thể che giấu. Hạ An An nuốt nước miếng, chẳng biết vì sao cảm thấy có chút muốn nhào tới người anh.

“Nếu em không giận nữa, tôi về phòng đây, em nghỉ sớm đi.”

Nói xong anh liền đứng dậy. Hạ An An không biết thế nào, thấy anh sắp đi, không khống chế nổi mà nắm chặt cổ tay anh.

Anh dừng động tác, quay đầu thắc mắc nhìn cô.

Bị ánh mắt của anh quan sát, Hạ An An ngại ngùng, đầu óc ù ù như có một cơn gió thổi qua, nói: “Anh không phải nói chúng ta là vợ chồng hữu danh vô thực đó ư? Tại sao không biến nó thành thật?”

Dứt lời, Hạ An An lập tức hối hận, không hiểu rốt cuộc mình bị gì, lại dám thốt ra một câu như vậy, quả thực quá mặt dày. Tốt xấu gì cũng là con gái, lại vô sỉ như vậy!

Tĩnh táo lại, khuôn mặt Hạ An An đỏ bừng, vội chui vào chăn nói: “Em, em, em nói đùa, em ... Em muốn ngủ, anh mau đi làm việc tiếp đi.”

Anh đang bị bất ngờ vì lời nói của cô.

Nhưng thấy cô tự cuốn chặt mình như đòn bánh tét, lại còn cà lăm hồi lâu, khóe miệng không tự chủ mà tạo thành một đường cong.

Anh cầm chăn kéo kéo, dặn dò: “Đừng làm vậy, sẽ ngạt thở đấy.”

Hạ An An không thêm để ý, càng quấn chặt hơn.

Anh thấy cô như vậy, sợ cô sẽ bị ngạt thở thật, liền luồn tay vào chăn giật xuống.

Chiếc chăn che tầm mắt bị giật ra, Hạ An An khẽ nâng mắt quan sát anh. Đường cong quyến rũ, hai mắt sâu lắng mê người, cái mũi cao gợi cảm, đôi môi mỏng nhạt màu ...

Hạ An An nuốt nước miếng, lấy lại ý thức, nói: “Anh ... Anh làm gì vậy?”

“Tôi sợ em ngạt thở.” Anh khẽ mở miệng, vì cố ý đè thấp giọng nói nên thanh âm càng thêm nam tính.

Hạ An An đảo đảo mắt: “À.”

Nửa thân anh đang chống trên người cô, hai người gần sát nhau, tư thế trông rất mập mờ.

Hạ An An cảm thấy lồng ngực mình như đánh trống, tư thế này khiến cô không khỏi suy nghĩ lung tung.

Anh ấy có hôn mình không? Có cởi đồ mình không? ...

Nghĩ đến đây, cô tự xỉ vả bản thân không biết xấu hổ, quả thực quá mặt dày. Có điều, dù rõ ràng biết suy nghĩ này vô cùng bỉ ổi nhưng hết lần này tới lần khác không kiềm chế được xúc động của bản thân.

Đủ rồi đó!

“Được rồi, đi ngủ đi. Đừng trùm kín vậy nữa có biết không?” Sau khi nhẹ giọng dặn dò, anh chậm rãi đứng dậy, bước ra ngoài trong lúc cô còn đang ngây người.

Híc ...

Xem ra, cô đúng là nghĩ quá nhiều rồi.

Ngày hôm sau dù là ngày cuối tuần, nhưng Hạ An An vẫn làm việc như bình thường. Đối với cơ cấu đào tạo của nghề này mà nói, ngày lễ là ngày có nhiều người đăng kí nhất, đương nhiên cũng rất bận rộn.

Không nghĩ Hoắc Minh Hiên sẽ dậy sớm nên khi vừa làm thức ăn sáng xong, thấy anh từ trên lầu xuống, cô lại nghĩ đến chuyện tối qua, nghĩ đến suy nghĩ đáng xấu hổ của mình. Đột nhiên cảm thấy ngại ngùng, thái độ nói chuyện của cô cũng trở nên mất tự nhiên.

“Hôm nay cuối tuần, anh còn phải làm việc sao?”

“Ừ, hôm nay tôi làm thêm.” Hoắc Minh Hiên vừa lấy ly cà phê vừa nói.

“Ừm.” Cô lên tiếng, không biết nói gì thêm.

Sau khi ăn cơm xong, Hoắc Minh Hiên vẫn chờ cô đi làm như cũ. Dọc đường đi, Hạ An An đều cảm thấy lo lắng bất an, cả một câu cũng không dám hé miệng.

Mãi đến khi vũ đoàn Phi Thiên hiện ra trước mặt, cô mới thở dài một hơi, vội vàng xuống xe. Đang muốn trốn lên lầu, không nghĩ rằng Hoắc Minh Hiên lại đột nhiên gọi cô.

Hạ An An cứng đờ, chậm chạp quay đầu, nhìn thấy anh lấy từ trong xe ra một cái ô đưa cho cô: “Có thể trời sẽ mưa, em cầm ô này đi.”

Anh không phải vì chuyện hôm qua mà gọi cô, Hạ An An thở dài một hơi. Vốn định nói rằng vũ đoàn còn thừa rất nhiều ô, nhưng khi ánh mắt rơi vào chiếc ô đặc biệt này, cô lập tức sững người.

Cô cầm chiếc ô quan sát kỹ lưỡng, mặt trên của ô là lớp vải dù chống thấm nước loại tốt nhất, lớp vải còn được thêu họa tiết hoa thường thấy trên các món đồ gốm cổ. Thân ô và cán làm bằng gỗ, tại thanh cầm cong cong có khắc chữ “Nguyệt”.

Chiếc ô này ...

Cô đột nhiên nhớ ra, tại đời trước, cô cũng từng được nhận chiếc ô giống thế này.

Thời điểm ấy là nửa năm sau khi cô trở nên mập mạp, đang chật vật chạy khắp nơi tìm việc làm.

Còn nhớ rõ hôm đó, trời vẫn vũ mây đen, cô vừa bước ra từ phòng phỏng vấn, kết quả dĩ nhiên là bị từ chối.

Cô không mang theo ô, thần thờ đi trên đường, mưa to rơi xuống người cô cũng không để ý.

Có tiếng người la hét sau lưng, cô vội tránh qua một bên nhường đường. Không ngờ vừa tránh đi, chủ xe liền nhô đầu ra mắng chửi: “Đồ mập chết tiệt! Đã to béo thế còn đứng chắn giữa đường, có biết xấu hổ không hả?”

Từ khi bị béo lên, loại chửi mắng này cô đã nghe qua rất nhiều lần. Nhưng lần nào nghe thấy, trong lòng vẫn không khỏi chua chát.

Thế giới này dường như ngập tràn ác ý đối với người mập mạp như cô.

Có đôi khi, dù không làm sai điều gì, cô vẫn bị chửi mắng hết lần này đến lần khác. Mập mạp tựa như chính là một lỗi lầm to lớn.

Cô cúi đầu, chủ xe kia chửi mắng xong liền rời đi. Không biết từ khi nào, cô đã quen nhẫn nhục chịu đựng. Vì cô biết, có phản kháng cũng chẳng mang lại tác dụng gì.

Mưa càng lúc càng to, cô chỉ mong có thể bắt được xe về nhà là tốt lắm rồi.

Đang lúc chuẩn bị giờ tay bắt xe, cô đột nhiên nghe được tiếng nói từ sau lưng: “Chị ơi, ô của chị.”

Hạ An An quay đầu nhìn, thấy một cô bé tầm bảy, tám tuổi, đang cầm một chiếc ô nhỏ xíu, mái tóc thắt bím đáng yêu không chịu được.

Cô nhìn cô bé, thắc mắc: “Cái này ...”

Cô bé chỉ chỉ: “Là chú đó nhờ con đưa cho cô.”

Hạ An An nheo mắt nhìn theo hướng ngón tay cô bé, phát hiện cách đó không xa có một bóng người to lớn. Hơi nước mù mịt cản trở tầm mắt cô, khiến cô không thể nhìn rõ anh. Vì đưa ô cho cô, nên anh không có bất cứ dụng cụ che mưa gì, những giọt nước mưa cứ ào ạt rơi trên người anh.

Hạ An An định tiến lên nói cảm ơn, nhưng cô vừa đi thì người nọ cũng xoay lưng đi. Cô muốn đuổi theo, nhưng mưa quá lớn, người xung quanh thì đông nghẹt nên bóng anh rất nhanh chóng mất hút giữa đám đông.

Hạ An An nhận lấy chiếc ô từ tay cô bé: “Con biết chú đó là ai không?”

Cô bé lắc đầu, Hạ An An cũng không hỏi nữa, cảm ơn cô bé rồi bước đi.

Nhìn chiếc ô trong tay, cô bất giác rơi nước mắt.

Hóa ra trên đời này, không phải tất cả mọi người đều lạnh lùng, vẫn còn có những người tốt. Đang trong lúc bất lực nhất, cô lại thấy ấm lòng.

Chiếc ô này được cô nâng niu giữ gìn đặt tại đầu giường. Mỗi ngày cô đều nhìn nó, nhờ nó mà tự lấy lại tinh thần. Do đó, từng chi tiết của chiếc ô, cô vẫn nhớ rất rõ.

“Anh mua cái ô này ở đâu?”

Hoắc Minh Hiên thấy sắc mặt lo lắng của cô, cũng mang theo vẻ nghiêm túc hỏi: “Sao vậy? Chiếc ô này có vấn đề gì?”

“Anh mau nói cho em biết đi.”

“Ở Nhật, tại gia đình nổi tiếng chuyên làm ô, tên Nguyệt Các.”

“Nhật Bản?”

Thật ra, đời trước, cô từng tìm kiếm chủ nhân của chiếc ô, chỉ mong có thể nói lời cảm ơn. Khi đó, cô thấy chiếc ô này rất đặc biệt, nên cố tình tìm xem chiếc ô xuất xứ ở đâu. Nhưng, mặc cho cô tìm kiếm thế nào vẫn không có kết quả. Thì ra, chiếc ô này có xuất xứ từ nước ngoài.

Mà bây giờ nó đang nằm trên tay Hoắc Minh Hiên.

Chẳng lẽ người đưa ô cho cô chính là Hoắc Minh Hiên?

Editor lẩm bẩm: Tội có thêm phần nữa nha các bạn trẻ.

Không, điều này không thể nào. Ở đời trước, rõ ràng giữa cô và Hoắc Minh Hiên hoàn toàn không dính dáng gì đến nhau cả. Tuy cũng có vài lần gặp mặt nhưng chẳng qua chỉ chào hỏi một câu. Hơn nữa, rõ ràng là, Hoắc Minh Hiên không phải dạng người hay để tâm đến người khác. Cho nên, khả năng anh mang ô cho một người không thân thiết như cô, căn bản là không thể.

Có lẽ, đây chỉ là trùng hợp, có lẽ, chỉ là hai người cùng mua hai chiếc ô giống nhau mà thôi.

“Sao vậy?”

Hoắc Minh Hiên thấy vẻ mặt phức tạp của cô, không biết cô đang suy nghĩ miên man điều gì, giọng nói không khỏi lộ ra chút khẩn trương.

“Không có gì.” Hạ An An thu hồi suy nghĩ, cười cười với anh: “Vây em cầm cái ô này nha.”

Hoắc Minh Hiên gật gù đầu rồi xoay người lên xe. Đợi đến khi bóng xe khuất dạng, Hạ An An mới ngừng suy nghĩ, bước vào tòa nhà.

Quả đúng như lời dự đoán của Hoắc Minh Hiên, một hồi sau trên trời mây đen vần vũ. Tan làm, vừa ra khỏi cửa chính đã thấy bóng xe anh, Hạ An An ôm chiếc ô bước lên xe, vừa phủi nước mưa trên áo vừa nói: “Đi thôi, chúng ta đi mua đồ ăn rồi về nhà nấu cơm.”

Hoắc Minh Hiên nhú mày nhìn cô, trong giọng nói mang theo ý khiển trách: “Có ô tại sao không dùng?”

Hạ An An cười hì hì: “Ồ đẹp vậy, em không nỡ dùng.”

Hoắc Minh Hiên lại nhú mồm, nhưng cũng không trách cứ gì thêm. Có điều, sau khi khởi động xe, khoe miệng anh dường như nở một đường cong vui vẻ.

Hai người đến siêu thị mua đồ ăn, đang định về nhà thì di động của Hoắc Minh Hiên vang lên.

Hạ An An vô tình nhìn thấy trên màn hình lóe lên hai chữ, liền cảm thấy tức giận như muốn giết người.

Người gọi đến chính là Liên Cẩm!

Có khi nào, ở chỗ làm, nhân lúc cô không ở đó, Liên Cẩm vẫn lén quyến rũ anh?

Nghĩ đến điều này, Hạ An An lập tức cảm thấy không thoải mái.

Hoắc Minh Hiên do dự tiếp điện thoại.

Bãi đỗ xe rất yên tĩnh, nên Hạ An An có thể nghe thấy rõ ràng tiếng nói của Liên Cẩm.

“Có việc gì?” Thanh âm của Hoắc Minh Hiên nghe có chút xa cách.

“Anh Hiên, hình như em bệnh rồi, cả người đều rất nóng. Anh Hiên, anh có thể giúp em mua thuốc được không?”

Giọng nói của Liên Cẩm yếu đuối, mệt mỏi, khiến người khác nghe thấy liền như mềm nhũn.

Hạ An An nắm chặt tay vịn, cố gắng khắc chế bản thân không xúc động mà giật lấy điện thoại mắng cô ta.

Gọi cho người đã có vợ mua thuốc cho mình, cô muốn cái gì đây?

Dường như lo Hoắc Minh Hiên từ chối, thấy anh hồi lâu không trả lời, Liên Cẩm liền nói: “Em biết quấy rầy anh là rất không phải, nhưng bây giờ em thật sự rất mệt. Anh Hiên, em mệt sắp chết rồi, anh có thể đến thăm em được không?”

Hạ An An thầm khinh bỉ trong lòng, biết không đúng mà còn làm, không phải vô sỉ thì là gì?

Móng tay Hạ An An cào mạnh trên ghế, đúng lúc này, Hoắc Minh Hiên quay đầu nhìn sang. Hạ An An liền cứng đờ không chế cơn tức giận, nở một nụ cười hiền lành với anh.

“Bây giờ tôi bận, tôi kêu xe cứu thương giúp cô, bác sĩ so với tôi có ích hơn.”

“Anh Hiên... Em không cần bác sĩ, bác sĩ ai nấy đều đáng sợ. Anh Hiên, anh không thể niệm tình chúng ta từng lớn lên với nhau mà mua thuốc giúp em được sao? Anh Hiên, em cầu xin anh có được không?”

Thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở, giọng nói đau khổ, ai oán, sắc mặt thiếu nữ tái nhợt, bị ốm đến nỗi đứng không vững. Cô là chú thỏ tội nghiệp đáng thương, là đóa hoa trắng chấp chờn trong gió, chờ người đến đỡ lấy.

Tưởng tượng ra hình ảnh Liên Cẩm lúc này, Hạ An An lo lắng nhìn Hoắc Minh Hiên.

“Nghe giọng cô, xem ra cô bị bệnh không nhẹ. Tôi vẫn nên giúp cô gọi xe cứu thương thì hơn, nếu không chỉ sợ tôi đến nơi thì cô đã bệnh chết rồi.”

Chồng à, anh nói vậy không phải quá nhẫn tâm sao?

“Anh Hiên ...”

“Còn nữa, tôi là đàn ông đã kết hôn. Dù chúng ta lớn lên cùng nhau, nhưng một mình tôi đến chỗ cô cũng không ổn. Dù cô luôn miệng gọi tôi là anh nhưng chúng ta không phải anh em ruột, tôi không có nghĩa vụ phải giúp đỡ cô. Nếu cô thấy sống một mình quá khó khăn thì tôi đề nghị cô nên đi tìm một người bạn trai yêu thương mình đi.”

“Anh Hiên, sao anh lại nói vậy? Em không có ý khác, chỉ là em bệnh, chỉ là em mệt. Trong nước em không có ai là người thân, em gọi cho anh là vì em tin anh. Tại sao anh phải nói lời tổn thương em vậy chứ?”

Giọng nói của cô nghẹn ngào, thỉnh thoảng còn có tiếng khịt khịt mũi, dường như đã khóc đến nước mắt đầm đìa.

“Cô mỏng manh yếu đuối, bị bệnh cũng khóc thảm thiết như vậy, tôi nghĩ tốt nhất cô nên về nước với cha mẹ đi. Nếu cô vẫn mệt thì tôi sẽ giúp cô gọi xe cứu thương, còn nếu không cần thì tôi cúp máy đây.”

Đầu dây điện thoại truyền đến tiếng con gái khóc lóc, âm thanh thê thảm, ai oán hướng về phía anh: “Anh Hiên...Đừng, xin anh đừng đối xử với em như vậy, em cầu xin anh ...” Âm thanh yếu ớt của cô ngắt từng đoạn.

Đối với sự cầu khẩn đáng thương của cô, nét mặt Hoắc Minh Hiên không chút thay đổi, nói: “Nếu không cần, tôi cúp máy đây.”

Dứt lời, anh thật sự tắt điện thoại.

Anh chồng của cô thật sự tàn nhẫn đến đáng ghét nha, đối với một cô gái không nơi nương tựa mà vẫn lạnh lùng như thế, đúng là quá mức không phong độ.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, cô thật sự muốn giơ ngón cái về phía anh, khen một tiếng: “Quá đỉnh!”

Hạ An An vui thầm trong bụng, ngoài mặt vẫn vờ như không quan tâm, nói: “Liên Cẩm hình như rất thích anh.”

“Ừ.” Anh thản nhiên lên tiếng.

Hạ An An không nhịn được thắc mắc, hỏi: “Thì ra anh cũng biết rồi?”

“Tôi không phải người mù.”

” ... ”

“Sắp tới công ty sẽ thay đổi nhân sự, lúc đó tôi sẽ sắp xếp cô ta đến phòng ban khác.”

Hạ An An ve ve tóc: “Chuyện công ty anh cứ tự quyết định được rồi, không cần phải nói cho em biết.” Thật ra, trong lòng cô đang nghĩ, chồng thật là yêu thương vợ nha.

Hoắc Minh Hiên không trả lời, khởi động xe rời đi.

Về đến nhà, Hạ An An liền bắt tay nấu cơm. Hoắc Minh Hiên không biết làm gì, vẫn cố gắng tỏ ý muốn hỗ trợ. Hạ An An dù không tin tưởng lắm, nhưng thấy anh thật sự nhiệt tình, nên giao cho anh rửa và cắt thức ăn.

Khi đang nấu, cô vô tình nhìn sang, phát hiện anh nghiền cứu cắt khoai tây thế nào cho đẹp.

Thân người cao lớn của anh vừa đứng trong bếp, liền khiến căn bếp vốn rộng rãi trở nên có chút chật chội. Do quá cao, nên khi cắt thức ăn, anh phải cúi xuống rất thấp. Dù vậy, động tác của anh vẫn rất tao nhã. Nhìn từng ngón tay thon dài của anh chăm chú tỉ mỉ cắt từng miếng khoai, thật sự toát lên vẻ quyến rũ khó cưỡng.

Nhưng mà ...

Cứ để anh cắt, sợ rằng đến sáng mai họ còn chưa có cơm ăn.

Sau đó, Hạ An An liền tiến đến nhanh gọn cắt số thức ăn còn lại. Người nào đó đứng một bên, tròn mắt nhìn kĩ thuật điêu luyện của cô, ngạc nhiên đến nỗi quên cả rửa tay.

Hạ An An vừa quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh, thắc mắc hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Ánh mắt người nào đó lấp lánh, đáp: “Cắt nhanh vậy cẩn thận cắt vào tay.”

” ... ” Được rồi, quả thực chồng cô rất thẳng thắn.

Sau khi ăn cơm xong, nhiệm vụ rửa bát giao lại cho Hoắc Minh Hiên, Hạ An An đi tới phòng vũ đạo bắt đầu luyện tập.

Nghe nói đây là căn phòng Hoắc Minh Hiên thiết kế riêng cho cô tập vũ đạo. Cả căn phòng được gắn đầy gương, giúp cô có thể sửa lại động tác của mình. Đang khởi động, phát hiện thấy Hoắc Minh Hiên đứng ở cửa nhìn vào, cô đột nhiên nghĩ gì đó, lên tiếng hỏi: “Anh biết nhảy Tango không?”

“Biết một chút.”

Hạ An An liền uyển chuyển nhảy trước một đoạn Tango.

Hoắc Minh Hiên ăn ý đáp lại cô, Hạ An An tiếp tục, đặt một tay khoác lên vai anh, một tay bỏ vào lòng bàn tay anh.

Ở gần anh như vậy, hơi thở nam tính của anh phả lên mặt cô, khiến cô nhất thời cảm thấy mê muội.

Tango là điệu nhảy giao tiếp giữa người nam và nữ. Nó không sôi động như Rum-ba, cũng không quá nhẹ nhàng như điệu Valse, rất có lợi trong việc tăng tiến tình cảm giữa hai người.

Điệu nhảy chậm rãi, hai người say mê nhảy theo điệu nhạc.

Vóc người của anh rất cao, dù cô đi giày cao gót, cầm cũng chỉ tới bả vai anh. Hai người sát gần với nhau, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh bên tai.

Anh nói chỉ biết một chút, nhưng Hạ An An phát hiện anh nhảy vô cùng tốt. Hơn nữa, anh rất hiểu bạn nhảy của mình. Vốn dĩ cô là nghệ sĩ múa chuyên nghiệp, theo lý mà nói, cô phải hơn hẳn anh mới phải, nhưng càng nhảy cô càng phát hiện ra người đang dẫn dắt là anh.

Khi điệu nhảy sắp kết thúc, Hạ An An có chút không vui. Cô hết sức chậm rãi bước, muốn tham lam cảm nhận thêm nữa tiếng tim đập trong lồng ngực anh, muốn được tiếp tục ngắm yết hầu gợi cảm của anh.

Theo bước nhảy, hai người tách ra, sau đó anh nắm lấy tay cô, xoay người cô ngã vào ngực anh. Anh cúi xuống nhìn cô, gương mặt anh tuần gần trong gang tấc.

Nhìn vào đôi mắt to của anh, hồn phách cô như bị ai đó cướp mất.

Hạ An An nuốt nước miếng, lúc bị anh thả ra vì lo lắng mà nhảy sai vài bước, đến bước cuối thì nghiêng một cái, thân người lảo đảo.

Hoắc Minh Hiên nhanh tay lẹ mắt, ôm lấy eo cô, xoay tròn vài bước. Đợi đến lúc hai người đứng vững, Hạ An An đột nhiên thấy đỉnh đầu đau ê ẩm.

Ngẩng đầu lên, cô thấy Hoắc Minh Hiên chau mày, cố gắng nén đau. Lúc này, cô mới phát hiện, thì ra vì bảo vệ cô không bị đụng vào cột, anh đã lấy cả thân người làm lá chắn.

Hạ An An vội vàng buông anh ra, khấn trương nói: “Anh không sao chứ Minh Hiên?”

Hoắc Minh Hiên nhắm mắt một cái, lạnh lùng nói: “Không sao.”

Khi anh rời khỏi cây cột, Hạ An An phát hiện thấy chỗ mới đụng vào của anh bị sưng lên. Trong lòng như lửa đốt, biết anh là người giỏi chịu đựng, cô lo lắng nói: “Minh Hiên, anh bị thương đúng không? Mau cho em xem.”

Hạ An An không để ý sự cản trở của anh, bước tới vạch áo anh thì thấy sau lưng anh, chỗ bị đụng lúc nãy đã bầm đen thành mảng lớn.

Hạ An An cảm thấy áy náy không thôi, anh lại không muốn cô lo lắng, lên tiếng như không có chuyện gì: “Không có gì to tát, trong nhà có rượu thuốc, bôi một chút là khỏi.”

Hạ An An nghe vậy liền hỏi chỗ để rượu. Khi cô tìm được rượu thuốc mang lên lầu cũng là lúc, Hoắc Minh Hiên đã cởi sẵn áo ngồi đợi ở sofa.

Lớp cơ bắp cuộn cuộn dưới làn da bánh mật của anh được ánh sáng mờ ảo từ chiếc đèn chùm chiếu xuống, càng hấp dẫn mê hoặc. Cơ tay anh mạnh mẽ, lộ ra vẻ nam tính, khiến người khác chỉ muốn xẹt máu mũi vì xúc động. Các khối cơ bụng của anh như ẩn như hiện, gợi cảm chết người, khiến Hạ An An vừa thấy anh liền có cảm giác máu toàn thân đã dâng trào đến đỉnh đầu.

Cô nuốt nước miếng, hít sâu một hơi, né tránh nhìn anh, ôm rượu thuốc tiến đến.

Hoắc Minh Hiên đưa tay đón lấy: “Tôi tự thoa được rồi.”

Hạ An An giữ chai rượu lại, buồn bực nói: “Trên lưng anh có mất sao? Anh tự bôi thế nào được?”

Hoắc Minh Hiên cũng không cãi nữa.

Hạ An An cẩn thận bôi rượu trên lòng bàn tay, xoa xoa đều rồi bôi lên vết thương của anh. Cô cảm thấy anh đang gồng người căng thẳng, lên tiếng bằng giọng nói đã khôi phục như bình thường: “Anh thả lỏng đi.”

“Ừ.”

Tuy anh trả lời như vậy nhưng các bắp thịt vẫn không có dấu hiệu thả lỏng. Hạ An An không ép anh nữa, vì để phá tan bầu không khí ngại ngùng này, cô lên tiếng hỏi: “Tại sao trong nhà lại có rượu thuốc vậy anh?”

Hoắc Minh Hiên không trả lời, Hạ An An nghĩ nghĩ một chút liền hiểu ra, rượu thuốc này vốn là chuẩn bị cho cô.

Trước kia cô sống u mê, lúc say rượu khó tránh khỏi vấp ngã. Hẳn là anh đã không ít lần yên lặng bôi thuốc cho cô?

Quả thật, anh đã nỗ lực vì cô rất nhiều. Nhiều năm như vậy, anh vừa bận con trai, vừa bận sự nghiệp lại còn chăm sóc cho người vợ u mê như cô.

Hạ An An đột nhiên cảm thấy cổ họng nấc nghẹn.

Bôi thuốc cho anh đã xong, khi lấy quần áo cho anh, Hạ An An không kiềm nổi cảm xúc, đột nhiên ôm lấy lưng anh, hôn lên vết thương của anh.

Thân thể anh bị bất ngờ, càng lúc càng cứng đờ. Một hồi sau, cô nghe thấy âm thanh cắn chặt răng của anh vang lên: “An An, em đang làm gì vậy?”

19. Chương 19

“Minh Hiên, Minh Hiên, Minh Hiên, Minh Hiên ...” Cô gọi tên anh liên hồi, dịu dàng hôn lưng anh, nước mắt thi nhau chảy xuống.

Bàn tay to của anh ôm lấy bàn tay đang ở trên lưng mình, một nửa muốn gỡ tay cô, một nửa lại muốn nắm chặt tay cô không buông. Cứ do dự như vậy hồi lâu, cuối cùng anh quyết định gỡ tay cô ra.

Anh quay đầu nhìn cô, khi thấy nước mắt lăn dài trên mặt cô, ánh mắt anh khẽ dao động. Anh đưa ngón tay cái xoa gương mặt cô rồi lau đi những giọt nước mắt đang rơi xuống.

Khuôn mặt anh dù vẫn lạnh lùng như bình thường, nhưng động tác bàn tay lại vô cùng dịu dàng.

“Được rồi, khóc cái gì?” Anh nhẹ giọng trách.

Hạ An An không chịu nổi sự dịu dàng của anh, bỗng nhiên nhào vào ngực anh, đưa cánh tay mảnh khảnh ôm eo anh như sợ anh lập tức biến mất vậy.

Sắc mặt anh phức tạp nhìn cái đầu nhỏ của cô dán chặt trên ngực mình, hết cách thở dài một tiếng rồi ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn, xinh xắn của cô.

“Đừng khóc nữa, ai bắt nạt em? Có phải ở vũ đoàn đã xảy ra chuyện gì không?”

Hạ An An lắc đầu, chậm rãi lộ mặt khỏi ngực anh. Vì lúc này hai người đang ngồi trên sô pha, anh lại cao hơn cô quá nhiều nên muốn nhìn rõ mặt anh, cô chỉ có thể quỳ trên ghế sô pha.

Hai tay cô nâng mặt anh, đưa trán tựa vào trán anh, nhẹ giọng gọi: “Minh Hiên ...”

Âm thanh của anh có chút gấp gáp: “Ừ.”

Hạ An An đột nhiên nghiêng đầu hôn má anh, cảm thấy anh dường như hưng hăng nuốt nước miếng một cái.

Môi cô chậm rãi rời khỏi gương mặt anh, không ngờ vừa rời đi, anh bỗng lật người cô lại nằm trên sô pha. Cô ngẩng đầu nhìn, thấy sắc mặt anh tái đi, trên trán còn có gân xanh nổi lên. Đôi môi mỏng mím chặt, rõ ràng đang vất vả kiềm chế điều gì đó.

Một tay anh ôm eo cô, một tay nhẹ nhàng đỡ đầu cô, tư thế vô cùng mập mờ. Hạ An An chợt cảm thấy trái tim đang nhảy loạn trong lồng ngực.

Anh chậm rãi cúi đầu, hơi thở nặng nề phun trên hai má cô, cơ ngực phập phồng mãnh liệt.

Hạ An An vội nhắm mắt lại, cảm giác hồi hộp đến nghẹt thở này khiến cả người cô cứng đờ như người chết.

Hơi thở anh ngày càng gần, ngực anh chầm chậm chạm vào ngực cô. Hạ An An nuốt nước miếng, nhưng đợi hồi lâu không thấy chuyện gì xảy ra, cô chậm rãi mở mắt.

Gương mặt của anh chỉ cách cô một tấc, mà môi của anh đang kề sát môi cô, như có thể chạm phải bất cứ lúc nào.

“Anh ... Anh ” Cô lắp bắp hồi lâu, chẳng biết nên nói gì.

“Đừng quyến rũ tôi như vậy, An An. Tôi cũng chỉ là người đàn ông bình thường.” Âm thanh anh như bị một sợi tơ buộc chặt, có thể đứt bất kì lúc nào.

Hạ An An ngẩn ngơ nhìn anh, không biết phản ứng ra sao.

“Nếu em còn quyến rũ tôi, tôi không dám chắc chắn lần sau còn có thể nhịn.”

Nói xong lời này, anh liền chậm rãi buông cô ra. Mặc áo vào, dùng giọng nói vẫn còn có chút căng thẳng, lên tiếng: “Nghỉ ngơi sớm đi.”

Sau đó, anh liền lên lầu.

Mãi đến khi bóng anh biến mất ở đầu cầu thang, Hạ An An mới bắt đầu thở một hơi.

Nhịn không được thì đừng nhịn, ai bắt anh nhịn đâu chứ?

Cô đã chủ động như vậy, mà anh thì ...

Chẳng lẽ cô thật sự không hấp dẫn sao? Hạ An An vừa nghĩ vừa buồn bực trong lòng.

Hôm sau, sáng sớm cô đã chuẩn bị xong bữa sáng. Khi thấy Hoắc Minh Hiên từ trên lầu xuống, cô có chút ngại ngùng, không dám nhìn anh, lặng lẽ dọn thức ăn ra.

“Hôm nay anh cũng đến công ty à?”

Người nào đó đứng dưng đáp: “Ừ.”

Anh bình tĩnh đi tới ngồi xuống, Hạ An An đưa thức ăn đến trước mặt anh: “Anh dù gì cũng nên nghỉ ngơi. Cứ làm việc liều mạng như vậy, cơ thể sao có thể chịu nổi?”

Động tác cầm chén của Hoắc Minh Hiên dừng lại giây lát, ánh mắt thoáng hiện lên tia ấm áp, anh nói: “Tôi biết rồi.” Thiên Dục không ở nhà, cô cũng không ở nhà, anh ở nhà một mình thật chẳng thoải mái chút nào, thà rằng đến công ty còn hơn.

Hạ An An biết, công việc của anh lúc nào cũng bận rộn, không biết lời khuyên của mình có lọt vào tai anh không.

Ăn cơm xong, Hoắc Minh Hiên vẫn chở cô đến vũ đoàn như cũ rồi mới đi làm.

Vài ngày sau khi làm việc ở Phi Thiên, Hạ An An cũng đã thích ứng khá tốt. Hoắc Minh San thấy để cô dạy như vậy thật quá uống phí, cố tình đề bạt cô đến đội vũ công tinh anh.

“Vũ đoàn sắp phải diễn rồi, đến lúc đó tớ sẽ đề cử cậu.”

Vốn dĩ, chuyện Hoắc Minh San đưa cô đến đội vũ công đã khiến cô hồi hộp rồi. Lúc này, nghe cô ấy nói vậy, vẻ mặt Hạ An An càng hiện lên mấy chữ không thể tin được, nói: “Cậu không giỡn chơi đó chứ?”

Dù đã luyện tập vài ngày, cô cũng đã tìm lại được đôi chút cảm giác khiêu vũ. Nhưng bỏ đi đến mấy năm như vậy, cô vẫn chưa trở về được trạng thái tốt nhất. Bây giờ nếu lên sân khấu, đối với bản thân, cô thực không tự tin lắm.

“Đương nhiên không giỡn. Mấy hôm nay tớ đã âm thầm quan sát cậu. Ở đây, cậu là người có nền tảng võ đạo tốt nhất, chỉ cần luyện tập nhiều hơn là được. Huống gì còn cách thời gian biểu diễn tận hai tháng, cũng đủ để cậu luyện tập rồi. Đây chính là cơ hội tốt để cậu trở lại trước mắt công chúng. Nếu không như vậy, chẳng biết vũ đoàn nhỏ này của tớ còn có khả năng được biểu diễn nữa không.”

“Nhưng mà ...” Cô vẫn băn khoăn.

Hoắc Minh San vội vàng an ủi: “Hạ An An, tự tin trước kia của cậu đi đâu rồi? Cơ hội tốt như vậy, cậu nhất định phải nắm bắt lấy.”

Hạ An An đang lo lắng, nhưng vì những lời của Hoắc Minh San, tinh thần mạnh mẽ lên trong nháy mắt. Hoắc Minh San nói đúng, cô vốn là người tự tin, không nên vì thất bại trước kia mà chối bỏ tương lai của bản thân.

“Được, tớ đồng ý với cậu. Yên tâm, tớ nhất định sẽ cố hết sức.”

Trên gương mặt Hạ An An lấp lánh tia sáng nhiệt huyết, ánh mắt cô kiên định, quyết liệt. Hoắc Minh San nhìn thấy vẻ mặt như thế không gì có thể cản được của Hạ An An, đột nhiên cũng bị kích thích vài phần, cười nói: “Vậy được, bây giờ chúng ta cùng thảo luận xem lúc đó cậu nên nhảy gì thôi.”

Sau khi thảo luận một hồi, cuối cùng hai người quyết định chọn Phi Thiên Vũ. Vì thứ nhất, vũ đoàn của họ tên Phi Thiên, nên tên này tương đối có tính chất đại diện. Thứ hai là điệu Phi Thiên này có những bước nhảy đột phá, khiêu vũ trên không, có thể dễ dàng lấy lòng khán giả.

Tại đoạn cao trào của điệu nhảy, lúc Phi Thiên thoát khỏi trần gian mà bay lên thiên đình có một đoạn xoay người tương đối phức tạp. Đoạn xoay người này tạo thành từ vòng xoay 360°. Số lần xoay này không được ít, cũng không được nhiều, vừa phải đảm bảo kịp thời gian, vừa phải tạo hiệu ứng xinh đẹp. Suy nghĩ hồi lâu, Hạ An An quyết định xoay khoảng hai mươi lần.

Khó khăn lớn nhất của điệu này, chính là không chỉ tốc độ phải nhanh, mà lúc xoay còn phải phối hợp rất nhiều động tác. Vì vậy, Hạ An An liền tập trung vào phần này.

Quay nửa vòng, bàn chân ép sát vào eo, mũi chân từ phía sau giơ lên. Hai tay mở như tung cánh, tốc độ xoay tròn không thay đổi. Rất tốt, thân thể phối hợp hoàn hảo. Động tác tiếp theo là xoay ba vòng, đùi chậm rãi thả. Quay thêm vòng thứ bốn, chân trái hướng lên trên, di chuyển trọng tâm chân phải, mũi chân nâng lên, đồng thời hạ eo, dang hai tay.

Đang tập luyện, Hạ An An đột nhiên cảm thấy choáng váng. Cô dừng động tác lại, chậm rãi đứng dậy, nhưng cảm giác choáng váng đó vẫn không biến mất. Không gian xung quanh như đang xoay vòng vòng. Hạ An An lắc đầu để bản thân tỉnh táo một chút, thế nhưng lại càng phản tác dụng. Cô cảm thấy như đang đứng trên con quay, con quay xoay rất nhanh, thế giới trước mắt trở nên mơ hồ.

“An An? An An?” Cô nghe thấy có tiếng người lo lắng kêu tên mình, muốn phản ứng lại không thể mở miệng.

Bóng tối chợt ập đến, tựa như một vòng xoáy đen thật lớn, Hạ An An không cách nào kháng cự sức mạnh của nó, cuối cùng bị nó hút vào.

Cô không nghe được gì, cũng không nhìn thấy gì nữa.

Tầng cao nhất của cao ốc Thời Đại, tại bộ kỹ thuật công ty Lam Diêu, các nhân viên kỹ thuật đang chăm chú làm việc.

Ngồi tại bàn sau quầy bar lớn, Liên Cẩm đang sắp xếp thời gian họp, điện thoại trong túi chợt vang lên, Liên Cẩm vừa cầm lên liền giật mình.

Nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên Hoắc Minh San chủ động gọi cho cô.

Khóe miệng nở một đường cong châm biếm, Liên Cẩm vui vẻ tiếp điện thoại: “Chị Minh San, hôm nay rảnh sao lại tìm tôm thế này?”

Hoắc Minh San không có thời gian để ý đến lời châm chọc của cô ta, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Tôi không muốn nói nhiều với cô, cô ngay lập tức vào báo cho anh tôi, An An ngắt xủ rồi, nói anh ấy đến bệnh viện ngay. Sự việc khẩn cấp, nếu cô dám giở trò, tôi không tha cho cô đâu.”

Hạ An An ngắt xủ? Tin tức này khiến cô thoáng kinh ngạc nhưng lại rất mau chóng khoai chí.

Khác với vẻ lo lắng vô cùng của Hoắc Minh San, Liên Cẩm ung dung nói: “Tổng giám đốc đang bận làm việc. Chị phải biết là tổng giám đốc khi đã làm việc thì giống như tàu hỏa nhập ma, người nào quấy rầy anh ấy chính là muốn chết. Chắc chị đã gọi cho anh ấy rồi, anh không tiếp điện thoại của chị thì chắc chắn bây giờ cũng không rảnh để ý đến chuyện khác ngoài công việc.”

“Liên Cẩm! Chuyện này cấp bách, ngay cả công ty Lam Diệu so ra cũng không bằng! Cô mau vào báo cho anh ấy biết ngay!”

“Chị Minh San, chị đừng vội quá. Chờ tổng giám đốc làm việc xong, em sẽ nói cho anh ấy biết. Vậy nhé, chị An An người hiền ắt được phù hộ, sẽ không có chuyện gì đâu. Em phải làm việc, hy vọng chị Minh San đừng gọi lại làm phiền, hẹn gặp chị sau nhé!”

Vừa cúp điện thoại, sợ Hoắc Minh San sẽ tiếp tục quấy rầy nên Liên Cẩm liền tháo pin điện thoại ra.

Con đàn bà Hạ An An này thật đáng ghét, thích được chú ý đến vậy, muốn anh Minh Hiên không cách nào rời xa cô ta. Ngắt xủ, tôi không tin cô thật sự ngắt xủ, hơn nửa phần là chỉ muốn anh Minh Hiên về không phải sao?

Nghĩ đến đây, Liên Cẩm liền nở nụ cười châm biếm lạnh lẽo. Đang định tiếp tục làm việc, cô ta chợt nhớ lại thái độ nhần tâm của Hoắc Minh Hiên lúc cô bị bệnh.

Tính tình anh Minh Hiên thế nào, cô hiểu rõ. Khi anh đã làm việc thì dù mưa to gió lớn cũng chẳng ảnh hưởng được.

Liên Cẩm cho rằng Hạ An An trong lòng anh không hề quan trọng. Lúc đầu, anh cưới cô cũng chỉ vì bị hâm hại rồi khiến cô có thai mà thôi.

Chuyện Hạ An An ngắt xủ chắc chắn cũng cùng chung mục đích như chuyện cô ta bị ốm, Hoắc Minh Hiên đang bận rộn công việc nhất định sẽ không thêm quan tâm tới.

Vì để chứng minh suy đoán của mình, Liên Cẩm do dự chốc lát rồi gõ cửa phòng làm việc Tổng giám đốc.

“Vào đi!” Hồi lâu sau, âm thanh lạnh lùng của anh mới vang lên.

Quả nhiên, bị người khác quấy rầy lúc làm việc khiến anh tức giận mà. Vừa nghĩ, ánh mắt Liên Cẩm vừa hiện lên một tia đắc ý. Đẩy cửa đi vào, cô thấy anh đang ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc, màn hình vi tính chẳng chịt những code khó hiểu, hẳn là anh đang lập trình gì đó.

Khi lập trình cần độ tập trung rất cao, bị người khác quấy rầy dĩ nhiên anh vô cùng khó chịu. Nhìn sắc mặt của anh, Liên Cẩm càng sáng khoai.

“Chuyện gì?” Không để ý đến cô ta, anh lên tiếng hỏi, mắt vẫn chăm chú vào màn hình vi tính.

“Tổng giám đốc, quấy rầy anh thật không phải, chỉ là chị Minh San vừa gọi báo chị An An mới ngắt xủ, muốn em báo với anh một tiếng.”

Động tác viết code của anh lập tức dừng lại, tựa như có một tia sét giáng xuống đầu, cơ thể anh cứng đờ, chậm chạp quay đầu nhìn Liên Cẩm. Lông mày anh nhíu lại, hai tròng mắt đen rung động như hồ nước khẽ gợn sóng, khiến người khác không phát hiện ra điều gì. Giọng nói anh rét lạnh, như có thể đóng băng không khí cả trăm dặm: “Cô nói gì?”

Cô chưa từng nghe thấy giọng nói đáng sợ này của anh bao giờ, thanh âm không giống anh chút nào.

Liên Cẩm lui về sau một bước, hoàn toàn bị anh dọa cho sợ hãi.

Hoắc Minh Hiên không đợi cô trả lời, vội vàng rút di động trong túi ra, nhìn thấy màn hình hiện lên hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ của Minh San.

Không nghĩ nhiều, anh tựa như bị lửa đốt, bật dậy nhanh chóng đi ra cửa. Đến khi bước tới gần Liên Cẩm, anh thô lỗ mở cửa, lạnh giọng mắng: “Vì sao cô không nói sớm?”

Khuôn mặt anh dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

“Em ...”

Không đợi cô trả lời, anh đã bước nhanh ra ngoài.

Liên Cẩm chưa từng nhìn thấy dáng vẻ cuồng quít ấy của anh bao giờ, cứ như anh đang sợ mất đi điều gì đó quý giá vô cùng, đến nỗi không thể chờ đợi một phút một giây nào. Động tác anh dồn dập như vậy, bối rối như vậy, lại còn hoàn toàn không để tâm đến công sức đã bỏ ra để viết code.

Liên Cẩm lúc này mới phát hiện, suy nghĩ ban nãy của cô là sai lầm. Tình cảm mà anh dành cho Hạ An An không phải chỉ đơn thuần là trách nhiệm.

Sau khi Hoắc Minh Hiên lo lắng tới bệnh viện thì gặp Hoắc Minh San đang bước đi trên hành lang. Vừa thấy Hoắc Minh Hiên, cô vui mừng như cún con tìm được chủ, vội hướng về phía anh, nói: “Anh, cuối cùng anh cũng tới.”

Hoắc Minh Hiên chạy vội nên mái tóc vốn được chăm sóc kỹ lưỡng đã bị gió thổi rối bời. Quần áo anh cũng vì chạy quá nhanh mà có vẻ lộn xộn.

Người luôn chú ý đến hình dáng bản thân như anh, lúc này lại chẳng màng để ý nữa. Sắc mặt anh trắng bệch, bước đi cũng có chút xiêu vẹo, ánh mắt anh nhìn Hoắc Minh San mang theo tia sợ hãi, sợ rằng bản thân sẽ không chịu đựng nổi những lời sắp nói của Hoắc Minh San.

“Cô ấy đang ở đâu?” Giọng nói của anh gấp gáp đến kì lạ, khiến người nghe không khỏi thắc mắc.

“Cô ấy ... còn đang kiểm tra bên trong.”

Hoắc Minh Hiên xiêu vẹo bước tới, ngồi xuống ghế, anh hỏi bằng giọng nói yếu ớt: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoắc Minh San liền đem mọi chuyện kể cho anh nghe. Sau khi kể xong, cô sợ hãi hỏi anh: “Anh nói tại sao cô ấy lại đột nhiên ngất xỉu? Có phải là di chứng sau khi tự sát không? Liệu có khi nào cô ấy không tỉnh lại nữa không? ...”

“Câm mồm!” Anh lạnh băng cắt ngang lời cô: “Những lời này về sau đừng để anh nghe thấy nữa!”

Hoắc Minh San vội che miệng, sợ bản thân lại không nhận được mà nói ra lời xui xẻo, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Đúng lúc đó, cửa phòng cấp cứu mở ra, một bác sĩ mặc bộ quần áo vô khuẩn màu lam đi tới: “Ai là người nhà bệnh nhân?”

Hoắc Minh Hiên khó khăn đứng dậy, yết hầu run rẩy, một hồi lâu anh mới tìm lại được giọng nói: “Là tôi, tôi là chồng cô ấy.”

Anh chưa từng trải qua cảm giác mâu thuẫn thế này bao giờ. Một nửa anh muốn biết tình hình của cô, nhưng lại sợ khi biết được, nếu lỡ cô thật sự xảy ra chuyện, anh không rõ bản thân có thể chịu đựng được hay không.

“Bệnh nhân không sao, chỉ bị hạ đường huyết. Do vận động mạnh, đại não không kịp cung cấp máu nên mới ngất xỉu.”

“Sao ... sao cơ?” Hoắc Minh Hiên biểu lộ vẻ không dám tin, còn tưởng bản thân nghe nhầm.

Bác sĩ không giải thích gì thêm, chỉ lên tiếng: “Anh theo tôi lại đây kí tên đi.”

Hoắc Minh Hiên ngơ ngẩn, một hồi sau mới phục hồi lại tinh thần, vừa nhìn bóng lưng bác sĩ vừa hỏi: “Cô ấy thật sự không có việc gì sao?”

Bác sĩ quay đầu trừng mắt nhìn anh: “Anh hy vọng cô ấy bị gì à?”

Hoắc Minh Hiên không biết phải diễn tả cảm xúc trong lòng thế nào. Cô vẫn bình an, chỉ là hạ đường huyết, không phải di chứng sau khi tự sát, càng không phải không thể tỉnh lại.

Cảm giác hạnh phúc như chết đi sống lại chấn động cả thể xác và tinh thần anh, hai chân dường như muốn khuyu xuống.

Thật không thể tin, người chẳng bao giờ tin vào thánh thần như anh, lại đang thầm cảm ơn trời đất. Anh thầm nghĩ mình chính là người may mắn nhất trên đời.

Sau khi Hạ An An tỉnh lại đã trải qua mấy tiếng đồng hồ. Thứ đập vào mắt cô đầu tiên là trần nhà xa lạ, vừa xoay đầu, nhìn thấy bình truyền dịch đang đưa cạnh giường, cô liền giật mình thức tỉnh. Vợ vã ngồi dậy, xác nhận đúng là bình truyền dịch đang chảy vào tay mình, cô lập tức gỡ ống truyền dịch khỏi cổ tay.

Khi Hoắc Minh Hiên mua cơm cho cô xong thì vừa đúng lúc chứng kiến hành động này của cô, đôi mày rậm nhíu lại, cấp bách bước tới chỗ cô: “Em làm gì vậy?”

Hạ An An ngược đầu nhìn Hoắc Minh Hiên bước đến, tựa như nhìn thấy cứu tinh, cuống quýt bám tay anh, nói: “Minh Hiên, em không muốn truyền dịch!”

Hạ An An đời trước, vì bị truyền quá nhiều chất mà trở nên mập mạp. Vậy nên, điều khiến cô sợ hãi nhất chính là truyền dịch. Đối với cô, thứ nước trong ống truyền dịch không phải thuốc, mà là một đồng chất béo. Cô khó khăn lắm mới được khôi phục dáng vẻ này, cô không muốn lại lần nữa trở nên mập mạp.

Cô tỏ vẻ đáng thương nhìn anh, đôi mắt to ngấn nước, con ngươi đen láy thoát ẩn thoát hiện, đôi môi nhỏ có hơi chu chu. Cô và con trai anh có tới sáu phần giống nhau, lập tức khiến trái tim anh mềm nhũn.

Hai mẹ con này thật giống nhau như đúc.

Hoắc Minh Hiên bước tới giường, giọng nói đã dịu dàng trở lại: “Có chuyện gì?”

Hạ An An sợ bác sĩ sẽ đến ép cô truyền dịch, vội ôm eo anh, cạ cạ cơ thể vào người anh, cầu khẩn: “Minh Hiên, cho em về nhà có được không? Em không muốn truyền dịch!”

Hoắc Minh Hiên cứng đờ người, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô trên eo mình. Đôi mắt lắt phất lệ, cô cắn chặt môi dưới, như chú thỏ nhỏ sợ hãi bị quái thú ăn thịt, đưa ánh mắt vừa ai oán vừa bất lực nhìn anh.

Hoắc Minh Hiên chợt cảm thấy mềm lòng vô cùng.

Giơ tay nhẹ nhàng vòng lấy lưng cô, thanh âm của anh hiền lành đến mức lạ lẫm: “Tại sao không muốn truyền dịch? Bác sĩ nói em bị hạ đường huyết, còn phải truyền thêm gluco mới được.”

Hạ An An mãnh liệt lắc đầu: “Không muốn, không muốn, em không muốn truyền dịch. Minh Hiên, mau chở em về nhà đi.”

Cánh tay mảnh khảnh của cô ôm chặt lấy thân người rắn chắc của anh, như một chú thỏ bám lấy anh, không đạt mục đích thì không buông tay.

Ngón tay Hoắc Minh Hiên dịu dàng vuốt ve vai cô: “Vậy em ăn cơm trước đi đã.”

“Em ăn trên xe được không? Em ngồi trên xe ăn nhé, ở đây nồng nặc mùi thuốc, em ăn không vô.”

Đối diện với vẻ đáng thương chẳng khác con trai chút nào của cô, anh bất đắc dĩ, đành chiều theo ý cô.

“Được, anh đưa em về.”

Đến khi đã ngồi sau xe Hoắc Minh Hiên, Hạ An An mới thở phào một hơi. Hoắc Minh Hiên đang đi lấy thuốc cho cô, cô tranh thủ ngồi trên xe vừa ăn cơm vừa đợi anh.

Có điều, lúc thấy anh vác theo bao lớn bao nhỏ những thuốc đi từ bệnh viện ra, Hạ An An hoàn toàn tròn mắt. Hoắc Minh Hiên đặt đồ vào cốp xe xong mới bước lên xe. Hạ An An thấy anh, nuốt nước miếng một cái, lên tiếng: “... tất cả đều là thuốc của em?”

Người nào đó vừa khởi động xe, vừa gật đầu.

Hạ An An quả thật muốn khóc thét lên: “Sao mà nhiều quá vậy?”

“Em bị hạ đường huyết, cần phải uống nhiều thuốc bổ.”

“Em ăn cơm bồi bổ không được sao? Em có thể không uống thuốc được không?”

“Không được.” Lần này, người nào đó vô cùng cứng rắn cự tuyệt.

Hạ An An méo miệng đau khổ.

Lại nghĩ đến đời trước, vì phải uống mớ thuốc bổ mà trở nên mập mạp đến vô cùng thâm, cô chỉ cảm thấy thuốc bổ so với quái thú còn đáng sợ hơn.

Sau khi về đến nhà, Hoắc Minh Hiên liền lấy số thuốc đã mua cho cô, chia ra mỗi loại một phần. Hạ An An ngồi trên sofa, nhìn chén thuốc đen và bình gluco, đau khổ đến phát khóc.

Cô oan ức nhìn anh, bĩu môi nói: “Có thể không uống được không anh?”

“Không được!”

“Anh không cần làm việc sao? Anh đi làm trước đi, để em tự uống.”

“Tôi nhìn em uống.” Thanh âm của anh như đinh chém sắt, tỏ rõ thái độ nếu cô không uống hết thì anh sẽ không rời đi.

Hạ An An trưng vẻ mặt cầu xin, đành phải lấy bình gluco uống, thứ này thật ra cũng không quá khó uống.

Hoắc Minh Hiên nhìn vẻ mặt đau khổ uống gluco, thỉnh thoảng còn trừng mắt nhìn mình của cô, cảm thấy dở khóc dở cười. Anh rõ ràng chỉ muốn tốt cho cô, lại còn bị cô khó chịu như vậy.

“Nếu em nói sợ truyền dịch vì bị đau thì tôi còn có thể hiểu được, nhưng như thế nào mà mấy thứ này cũng sợ uống đây?”

Nghe anh hỏi, tinh thần Hạ An An liền tỉnh táo, ngồi thẳng lưng kiên nhẫn giải thích: “Anh không biết chứ, tiêm thuốc cũng béo, uống thuốc bổ cũng béo. Anh thử nghĩ xem, đến lúc đó, mặt em sẽ to như vậy.” Cô vừa nói vừa dùng tay mô tả, khoa trương giơ giơ bên má, rồi nói tiếp: “Eo em sẽ to như vậy.” Khoa trương so eo, “Chân sẽ lớn như vậy.” Lại so so chân. “Đến lúc đó, nhất định anh sẽ không muốn nhìn thấy em nữa.”

Sau khi nói những lời này, hai mắt cô sáng một cách kì lạ. Vì muốn anh tin mình, cô miêu tả rất quyết liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vì vậy mà đỏ ửng, đôi môi dính nước gluco lóng lánh. Có thể nói, trông cô thật sự rất đáng yêu.

“Muốn!” Anh đáp, lời ít ý nhiều.

Hạ An An nghe thấy anh nói vậy, liền lắc lắc đầu, cầm bình gluco uống dở, nói: “Em không tin đâu.”

“Không tin thì em cứ thử xem.”

Hạ An An vội vàng ngồi dậy: “Xí, không cần.”

Khóe miệng anh cong cong, càng nghĩ càng thấy cô đáng yêu.

Dù anh biểu lộ kín đáo nhưng cũng không qua mắt được Hạ An An, cô thấy khóe miệng anh dường như nở nụ cười vui vẻ, liền hưng phấn lên tiếng: “Minh Hiên, anh mới cười sao?”

Người nào đó lập tức nghiêm mặt: “Không có!”

Hạ An An không tin, chạy đến ngồi đối diện anh, mở to đôi mắt tròn nhìn anh: “Anh cười lần nữa được không?”

Hoắc Minh Hiên tránh né ánh mắt cô: “Nhàm chán!”

Hạ An An mặt dày ôm lấy tay anh đung đưa: “Vậy anh cứ coi như em nhàm chán, cười lần nữa cho em xem có được không?”

Hoắc Minh Hiên nghiêng đầu nhìn, đã thấy cô dựa cằm vào vai mình, tròn xoe mắt mong đợi. Cặp mắt kia chớp chớp, quả thực đáng yêu vô cùng.

Sao lại giống hệt trẻ con thế này? Thật khiến anh chẳng biết làm thế nào.

20. Chương 20

Anh cầm bình gluco đưa tới miệng cô, sắc mặt không chút thay đổi, ra lệnh: “Uống hết đi!”

Sự vui vẻ trên gương mặt Hạ An An lập tức biến mất, cô hung dữ trừng mắt liếc anh, giận dữ cầm bình gluco uống một hơi.

Anh chàng này thật sự là tàn nhẫn, không chút tình người mà!

Cười một cái thì đã sao, cười một cái có mất miếng thịt nào đâu?

Nhìn vẻ giận dữ trẻ con của cô, không hiểu vì sao anh chợt vui thầm trong bụng.

“Tối nay công ty tôi liên hoan, em cũng đi cùng đi. Em không được khỏe, không cần phải ở nhà nấu cơm.”

Ánh mắt đang đau khổ vì uống gluco của Hạ An An lập tức sáng ngời: “Thật sao? Em cũng có thể đi sao?”
“Ừ.”

Đang vui vẻ, chợt nhớ tới hôm nay là thứ Hai, nghĩa là bánh bao nhỏ của cô sẽ về nhà, Hạ An An liền lắc đầu: “Thôi anh cứ đi đi, hôm nay Thiên Dục về. Em muốn cùng con ăn cơm.”

“Cha và Minh Xán đang đi Thành Đô khảo sát thị trường. Bà nội sợ ở nhà một mình nên còn muốn giữ Thiên Dục lại thêm mấy bữa.”

“À vâng.” Hạ An An cảm thấy có chút buồn bực, đã lâu cô không được gặp bánh bao nhỏ rồi.

Hoắc Minh Hiên trông chừng đến lúc cô uống thuốc xong thì cùng cô xuất phát.

Địa điểm liên hoan của bộ phận kỹ thuật công ty Lam Diệu là ở một nhà hàng lẩu. Vừa đến nhà hàng, họ đã thấy Trương Trạch Giai và Liên Cẩm, hai người cùng nhau đi tới.

Trương Trạch Giai và Liên Cẩm trông thấy họ thì đều kinh ngạc. Có điều, ngoài kinh ngạc thì Liên Cẩm còn che giấu tia chán ghét.

Sau khi chào hỏi xong, Trương Trạch Giai liền trêu ghẹo Hạ An An một chút: “Chị Hiên hiếm có dịp mới cùng chúng tôi liên hoan. Em xem, Hiên đại của chúng tôi vì có em đi chung mà tinh thần tốt hơn bình thường rất nhiều.”

Hoắc Minh Hiên trừng mắt: “Đừng nói giỡn nữa.”

Vì hai người đàn ông còn phải đi đỗ xe, nên Hạ An An đành cùng Liên Cẩm bước vào trước.

“Nghe nói chị An An ngắn xỉu, bây giờ chị đã đỡ hơn chưa?” Vừa vào thang máy, Liên Cẩm liền hỏi.

“Cảm ơn cô quan tâm, tôi khỏe hơn nhiều rồi.”

Thật ra, khi Liên Cẩm nhìn thấy cô bình yên vô sự xuất hiện ở đây thì liền cho rằng những gì cô ta suy đoán là đúng, Hạ An An chỉ vờ ngắn xỉu để thu hút sự chú ý của anh Hiên mà thôi. Đã vậy, cô lại còn mặt dày bắt anh Hiên đưa đến liên hoan. Nghĩ đến đây, sự bất mãn Liên Cẩm dành cho Hạ An An càng tăng thêm nhiều lần.

“Chị An An, theo em, có đôi khi, con người không nên quá ích kỉ. Giá trị thời gian của mỗi người đều không giống nhau. Có thể với chị, mất đi một tiếng chỉ là thiếu đi một đoạn nhảy nhưng với anh Hiên, một tiếng đó có thể gây tổn thất tới hàng triệu.”

Dù sau khi nói ra những lời này, trên mặt Liên Cẩm vẫn là nụ cười vui vẻ, nhưng ai nghe thấy đều hiểu được, cô ta là khẩu Phật tâm xà. Người phụ nữ này đã nhiều lần muốn quyến rũ Hoắc Minh Hiên, vậy nên Hạ An An cũng chẳng cần khách sáo, châm biếm nói với cô ta: “Cô có ý gì?”

“Không có ý gì cả. Em chỉ muốn nhắc nhở chị An An, đôi khi không nên làm quá.”

Hạ An An nghe xong mấy lời này, chỉ cười: “Em gái Liên Cẩm, thân là chị, tôi cũng không muốn so đo với cô. Nhưng, cố ý giả ốm để nhờ chồng người khác mua thuốc cho mình, thủ đoạn cũng được lắm.”

“Cô ...” Liên Cẩm không nghĩ cô lại biết chuyện này, vậy xem ra chuyện cô bị anh Hiên cự tuyệt lạnh lùng cô cũng biết?

Liên Cẩm trong thoáng chốc cảm thấy bản thân như bị lột sạch, trần truồng cho người khác nhìn thấu. Hít sâu một hơi kiềm chế, cô ta cùng Hạ An An bước một trước một sau ra thang máy, điều chỉnh hô hấp rồi lên tiếng: “Chị An An, chị không cảm thấy bản thân rất bất lịch sự sao?”

Hạ An An trào phúng nhìn cô ta, chờ cô ta nói xong.

“Lần liên hoan này là chỗ nhân viên bộ kỹ thuật của công ty Lam Diệu tụ họp, chị An An dù là vợ của anh Hiên nhưng chỉ là người ngoài. Chị tùy tiện tham gia như thế không phải rất kì cục sao?”

Phải thừa nhận, Liên Cẩm cô ta cũng khá thông minh, bị người khác chọc vào chỗ yếu vẫn có thể đả kích ngược lại.

“Cô ấy là do tôi mời, không có gì là không phải phép ở đây cả.” Hạ An An còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy cách đó không xa vang lên một âm thanh lạnh lùng.

Người bước đến là Hoắc Minh Hiên và Trương Trạch Giai, người lên tiếng dĩ nhiên là Hoắc Minh Hiên. Sau khi hai người đỗ xe xong, vừa vào thang máy thì nghe được những lời này của Liên Cẩm.

Liên Cẩm thấy Hoắc Minh Hiên, vội vàng thu vẻ châm biếm ban nãy, giả vờ vui vẻ. Ánh mắt cô ta trong suốt, lúm đồng tiền đáng yêu như hoa. Cô ta trưng ra bộ dạng thuần khiết như một thiếu nữ không rành chuyện đời: “Tổng giám đốc, em chỉ nói đùa với chị An An thôi. Tổng giám đốc đừng vì vậy mà trách phạt em nha.”

Dáng vẻ cười đùa hiền lành này hoàn toàn đối lập với vẻ hung dữ ban nãy của cô ta.

Tuổi nhỏ nhưng cũng thật lắm trò.

Hoắc Minh Hiên mặt lạnh đi tới, không rõ có tin lời giải thích của cô ta không.

Tự nhiên ôm lấy eo Hạ An An, anh nói bằng giọng hờ hững: “Phải rồi, tôi có chuyện muốn nói với cô. Bên bộ phận thị trường đang thiếu nhân lực nên cô qua đó hỗ trợ đi. Tôi chỉ cần trợ lý Lý Tấn là đủ rồi. Cô trước tiên mau chuẩn bị, rảnh rồi thì đến làm quen nhân viên ở đó.”

Tin tức này đối với Liên Cẩm tựa như sét giáng xuống đầu. Cô phải mất bao tâm tư mới có thể vào Lam Diệu, mới có thể trở thành trợ lý của anh, cứ nghĩ rằng có thể như lửa gần rơm, nào ngờ ...

Bộ phận thị trường, đó chính là bộ phận xa nhất. Hơn nữa, trong bộ phận này, đa số là con gái. Nếu cô đến đó, chắc chắn sẽ không được hoan nghênh như ở bộ phận kỹ thuật.

Trưng vẻ mặt không dám tin nhìn Hoắc Minh Hiên, nụ cười ban nãy của Liên Cẩm như đông cứng nơi khóe miệng. Ánh mắt lấp lánh lệ, cô cất giọng vừa mềm mại vừa đáng thương gọi một tiếng: “Anh Hiên ...”

Âm thanh ai oán đến nỗi khiến Hạ An An nổi da gà.

“Em đã làm sai điều gì có phải không? Em tự thấy mình làm việc chăm chỉ cẩn thận, chưa từng phạm phải sai lầm. Anh Hiên, tại sao anh lại đối xử với em như vậy?” Giọng nói của cô ta cực kì thâm, cả cơ thể yếu đuối như chỉ cần một cơn gió thổi là sẽ ngã quỵ.

Hạ An An thầm xem thường, đang định lên tiếng, không ngờ Hoắc Minh Hiên đứng cạnh cô đã lạnh lùng nói: “Cô thế này là thế nào? Trở thành nhân viên bộ phận thị trường có gì không tốt? Chúc vụ đó so với trợ lý thực tập còn có nhiều đãi ngộ hơn. Vậy mà sao tôi có cảm giác cô dường như bị oan ức gì lớn lao lắm?”

“Em ...” Liên Cẩm thấy anh không hề nể nang mà trách móc, sắc mặt liền có chút khó coi. Trong một thoáng, không biết phải trả lời thế nào.

“Nếu cô không vừa lòng với sự sắp xếp của tôi thì có thể từ chức.”

Tuy bình thường rất hay diễn trò, nhưng lúc này nghe anh nói vậy, Liên Cẩm thực sự muốn bật khóc.

Anh không nhân nhượng mà la mắng như vậy, quả thật cũng có chút quá đáng. Nhưng nhìn thấy bộ dạng của Liên Cẩm, không hiểu vì sao Hạ An An lại thầm vui vẻ trong lòng.

Liên Cẩm thần thờ nhìn anh, quên mất cả diễn trò, cô không ngờ anh Hiên lại đối với cô tuyệt tình đến mức này.

Hoắc Minh Hiên cũng không muốn nhiều lời với cô ta nữa, ôm eo Hạ An An cùng vào phòng.

Nhân viên bộ kỹ thuật đã tới gần đủ. Vừa thấy người đến từ cửa, không khí náo nhiệt lập tức yên tĩnh. Bọn họ tỏ vẻ ngạc nhiên như nhìn thấy người ngoài hành tinh, quan sát Hạ An An và Hoắc Minh Hiên.

Người phản ứng đầu tiên hưng phấn quát to một tiếng: “Ôi thần linh ơi, đây không phải chị dâu sao?”

Vài người khác cũng nhận ra Hạ An An, liền thân thiện đi tới bắt tay.

“Em chào chị dâu.”

“Chào chị, bắt tay với em một cái đi ạ.”

“Được gặp chị quá là hân hạnh.”

Vốn Hạ An An còn đang lo lắng, sợ thật sự sẽ xảy ra chuyện như lời Liên Cẩm nói, có cô xuất hiện bọn họ sẽ không thoải mái. Nhưng mà, nhìn về phía đám người đang vội vàng đi về phía mình, cô nhất thời cũng sợ, điệu bộ của họ không phải là hoan nghênh cô đó sao? Khi cô còn đang ngạc nhiên, định đưa tay cho họ thì tiếng nói bình tĩnh của Hoắc Minh Hiên vang lên: “Trở lại vị trí cho tôi!”

Quyền uy của Hoắc Minh Hiên có thể nói là không thể phản kháng. Cái miệng nhanh nhẩu của họ lập tức nín bặt, không cam lòng nhìn Hạ An An một chút rồi ngoan ngoãn trở về vị trí cũ.

Hạ An An nhin cười, theo Hoắc Minh Hiên tìm chỗ ngồi xuống. Liên Cẩm đã lau khô nước mắt, lúc này mới từ cửa bước vào. Hạ An An để ý thấy, khi cô ta vừa xuất hiện, có rất nhiều cặp mắt liền sáng ngời lên. Rõ ràng, cô ta rất được hoan nghênh ở bộ phận kỹ thuật.

Liên Cẩm đã yên phận ngồi xuống. Lúc này, nhân viên phục vụ vừa mang rượu lên, cô ta liền cầm ly rượu hướng đến mọi người, nói: “Xem ra, hôm nay có thể là lần cuối cùng em được liên hoan cùng mọi người. Em rất cảm ơn mọi người ở bộ phận kỹ thuật đã giúp đỡ em mấy ngày nay. Ly rượu này coi như lời cảm ơn của em.” Nói xong, cô uống một hơi cạn sạch. Vì không quen uống rượu nên cô bị sặc, bắt đầu ho khan, nước mắt lăn chã rơi xuống.

Cô ta là đang diễn tuồng gì đây? Hạ An An thầm bực bội, liên hoan vui vẻ mà cứ làm như sinh ly tử biệt ấy.

Hạ An An hướng mắt về phía Hoắc Minh Hiên và Trương Trạch Giai. Quả nhiên, hai boss rất không vừa lòng đối với hành động của Liên Cẩm. Lúc này, cả hai đang khó chịu, không hên mà cùng nhú mày.

Nhưng những người khác lại không nghĩ vậy, nhìn thấy Liên Cẩm ho khan đến tội nghiệp, vội đến giúp cô vỗ vỗ lưng, dịu dàng hỏi: “Liên Cẩm, đã xảy ra chuyện gì? Lần cuối liên hoan là sao? Em không làm ở đây nữa à?”

Vài người phụ họa theo: “Đúng vậy Liên Cẩm. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Liên Cẩm thoáng nhìn Hoắc Minh Hiên, cười cười, nói: “Tổng giám đốc sắp xếp em đến bộ phận thị trường. Mặc dù rất không nỡ, nhưng đây là lệnh của tổng giám đốc, em chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng.”

“Ôi thần linh ơi!”

“Đừng mà...!”

“Sao lại có thể như vậy?”

Lập tức, có không ít tiếng của các IT tru tréo lên.

“Hoắc lão đại, bộ phận thị trường có nhiều người đẹp vậy còn chưa đủ sao? Khó khăn lắm bộ phận kỹ thuật mới có một người như Liên Cẩm, tại sao lại điều cô ấy đi?”

“Đúng vậy lão đại. Xin lão đại gơ cao đánh khẽ, để Liên Cẩm ở lại đi.”

“Lão đại, chẳng lẽ anh hẳn tâm nhìn bọn em trở lại làm hòa thượng sao?”

Đối mặt với những lời oán thán của các nhân viên IT, Hoắc Minh Hiên vẫn vững như núi Thái Sơn. Đợi bọn họ kêu la đủ, anh giữ nguyên vẻ bình thản lên tiếng: “Điều mười hai trong luật quản lý của công ty, nếu không phục với sắp xếp của cấp trên, cấp dưới có quyền từ chức. Các người còn muốn nói gì không?”

Những tiếng ai oán ban nãy lập tức im bật. Người này nhìn người kia, người kia nhìn người nọ, tất cả đều ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hạ An An nhìn thoáng qua Hoắc Minh Hiên. Quả nhiên, chồng của cô là bảnh nhất.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ mang đồ ăn ra, làm giảm bớt bầu không khí nặng nề.

Đợi đồ ăn được mang lên đủ, Liên Cẩm rót ly rượu mời Hạ An An, nói: “Chị dâu, hiếm hoi lắm chị mới đến cùng liên hoan một lần, em mời chị một ly.”

Hạ An An chưa kịp trả lời, Hoắc Minh Hiên đã cầm ly lên tiếng: “Cô ấy không thể uống rượu. Để tôi uống thay.”

Mọi người thấy vậy đều thích thú, một người có vẻ hoạt bát nói: “Bình thường lão đại có vẻ rất yêu chị dâu. Hôm nay, bọn em xin phép giúp chị thử thách anh một chút, xem anh có thể thay chị uống được bao nhiêu ly. Bọn em nhiều người như vậy, không tin không thể hạ gục anh.”

Hoắc Minh Hiên không hề kém cạnh, thản nhiên đáp: “Tôi cũng muốn xem các cậu có bao nhiêu năng lực.” Lời anh vừa dứt, xung quanh liền ầm ầm một trận hoan hô. Tất cả đều kích động, bắt đầu rót rượu, hết người này đến người khác mời rượu Hạ An An.

Hoắc Minh Hiên vẫn tự nhiên giúp cô uống, thấy còn nhiều người ồn ào bao quanh, Hạ An An muốn lên tiếng khuyên nhưng lại chẳng biết phải nói thế nào.

Rượu qua vài vòng, sắc mặt Hoắc Minh Hiên tuy không hề thay đổi, song Hạ An An cảm nhận được anh đã ngấm rượu đến choáng váng.

Cô lo lắng đỡ người anh, nhỏ giọng ghé vào tai anh: “Anh đừng uống nữa.”

Hoắc Minh Hiên lắc đầu, dịu dàng ghé vào tai cô: “Không sao.”

Lại có thêm người đến mời rượu, anh lên tiếng: “Tôi phải đi vệ sinh đã. Đợi tôi đi vệ sinh xong lại tiếp tục.”

Lập tức có vài người bắt đầu trêu ghẹo: “Hoắc lão đại không phải là muốn trốn đó chứ? Hoắc lão đại, anh tốt nhất là nên nhanh nhanh lên nha. Nếu không bọn em chỉ có thể mời rượu chị dâu thôi.”

Hạ An An: ” ... ”

Từ lúc đồ ăn được mang lên, Liên Cẩm chỉ yên lặng ăn. Trong lòng cô lúc này rất khó chịu, thứ nhất dĩ nhiên là vì Hoắc Minh Hiên phân cô đến bộ phận thị trường. Thứ hai là bởi, vì muốn mời rượu Hạ An An mà những người vốn đang ân cần với cô đều bỏ đi đến chỗ cô ta. Hơn nữa, Hoắc Minh Hiên còn giúp cô ta làm hiệp sĩ đen. Tất cả những điều đó khiến cho Liên Cẩm càng nghĩ càng tức giận.

Chưa kể, việc Hoắc Minh Hiên đột nhiên điều cô đi, chắc chắn là do Hạ An An thì thầm tai anh. Hạ An An nhất định ghi hận chuyện cô không thông báo sớm cho anh Hiên cô ta bị ngắt xiu lần trước.

Nghĩ tới đây, cơn giận của Liên Cẩm với Hạ An An như muốn phun trào.

Nhìn bóng lưng Hoắc Minh Hiên rời đi, Liên Cẩm lấy cớ có bạn đến tìm, lén theo Hoắc Minh Hiên ra phía sau phòng.

Liên Cẩm rời đi lập tức khiến Hạ An An đề cao cảnh giác. Dù xung quanh, mấy người này hoàn toàn không nghi ngờ gì Liên Cẩm. Nhưng Hạ An An quá rõ tâm tư của cô ta dành cho Hoắc Minh Hiên thế nào. Thấy anh vừa đi thì cô ta đã theo sau, cô thật không khỏi lo lắng.

“Minh Hiền đi lâu vậy vẫn chưa về, để tôi đi tìm anh ấy xem sao.” Dứt lời, Hạ An An liền bước ra ngoài.

Các nhân viên IT lập tức reu rệu: “Minh Hiền ... Minh Hiền ... Nếu lão đại biết chị dâu quan tâm ngọt ngào đến mình như vậy, không biết sẽ thế nào ha?”

“Nhất định là sướng muốn chết luôn, ha ha.”

“Ai cha cha, thật muốn nhìn thấy vẻ sướng muốn chết của lão đại đó nha.”

Sau khi trốn khỏi căn phòng ồn ào, hỏi hướng nhà vệ sinh xong, Hạ An An liền nhắm thẳng mà tới. Tại ngã rẽ cách nhà vệ sinh không xa, cô bắt gặp Hoắc Minh Hiền và Liên Cẩm đang đứng bên ngoài.

Quả nhiên, như cô đoán, Liên Cẩm này không dễ gì an phận, còn theo anh đến tận đây.

Hơn nữa, nhìn nét mặt hai người, hẳn là đã dây dưa một hồi lâu.

Lúc Hạ An An đi tới, vừa vặn nghe thấy Liên Cẩm dùng giọng nói tha thiết, ai oán, yếu đuối hỏi Hoắc Minh Hiền: “Anh Hiền, em đã không còn là một đứa trẻ nữa, em đã trưởng thành rồi. Ngày trước, anh luôn nói em còn nhỏ nên không muốn đáp lại em. Nhưng bây giờ em đã lớn, tại sao anh vẫn đối xử với em lạnh lùng như thế?”

Gương mặt Liên Cẩm ướt đầm nước mắt, đáng vẻ đáng thương này của cô trông cũng không giống như đang giả vờ.

Hoắc Minh Hiền hờ hững nhìn cô, vẫn giọng nói lạnh băng như cũ: “Xem ra, có vẻ cô hiểu lầm ý tôi. Tôi không phải vì cô còn nhỏ mà không để ý tới cô, mà là dù cô là bé gái hay phụ nữ, tôi cũng không thích cô.”

Liên Cẩm trưng vẻ mặt đau khổ muốn chết đi được nhìn anh, nước mắt không ngừng rơi xuống. Cô ôm ngực, lui về sau một bước, hỏi: “Tại sao?”

“Không thích là không thích, chẳng vì cái gì cả. Tôi còn phải về phòng, tôi đi trước.” Dứt lời, anh liền xoay người định rời đi, không ngờ Liên Cẩm lại thừa lúc anh quay đi mà ôm lấy anh từ sau lưng.

Hạ An An vội vàng che miệng, giữ cho bản thân không thét chói tai. Nhìn đôi móng vuốt đang ôm lấy anh của Liên Cẩm, cô chỉ hận không thể cầm dao chặt chúng thành từng mảnh nhỏ.

“Anh Hiền, anh nói cho em biết, nếu lúc đầu người ở phòng anh hôm đó không phải Hạ An An mà là em, thì hôm nay người kết hôn với anh chính là em đúng không?”

Hạ An An tinh thần căng thẳng. Thực ra, đây cũng là vấn đề luôn quẩn quanh trong lòng cô. Đôi lúc, cô từng nghĩ đến, nếu lúc đầu người xuất hiện trong phòng anh là người con gái khác, vậy bây giờ người kết hôn với anh cũng không phải cô.

Cô che chặt miệng lại, không chớp mắt nhìn chằm chằm hai người họ. Tai tập trung nghe lời họ nói chuyện, chỉ sợ lỡ không chú ý sẽ bỏ qua mất điều mấu chốt.

Đang lúc quan trọng nhất, cô đột nhiên nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng bước chân. Giật mình quay lại, cô nhìn thấy Trương Trạch Giai từ bên kia đi tới.

Vừa thấy cô, Trương Trạch Giai định lên tiếng gọi cô. Hạ An An liền vội vã đến chỗ anh, ra hiệu không được lên tiếng. Lời chưa kịp phát ra của Trương Trạch Giai lập tức dừng lại nơi cổ họng.

Hạ An An kéo anh về phía phòng liên hoan, giữ bình tĩnh, nói: “Đi thôi, chúng ta về phòng trước.”

Trương Trạch Giai thắc mắc quay đầu nhìn lại: “Hiền đại đâu?”

“Chắc anh ấy còn trong nhà vệ sinh, em không gặp anh ấy. Chúng ta cứ về trước chờ đi vậy.”

Trương Trạch Giai thấy sắc mặt cô không được tốt, đoán cô vừa mới bắt gặp gì đó. Nhưng vốn không có tính tò mò, anh cũng không định hỏi tiếp, theo cô trở về phòng.

Lúc này, Hoắc Minh Hiền đang đứng trước cửa nhà vệ sinh, không chút nể nang gỡ tay Liên Cẩm ra, dần từng tiếng nói với cô ta: “Sẽ không!” Giọng anh như đinh chém sắt, không chút do dự.

“Sao ... sao cơ?” Liên Cẩm dường như không tin vào đáp án này của anh.

Hoắc Minh Hiên quay đầu, ánh mắt trầm tĩnh, lên tiếng bằng giọng nói vô cùng chắc chắn: “Vì tôi nhất định sẽ không đụng đến cô.”

“Anh ... Anh ghét em đến vậy sao? Dù bị hạ thuốc cũng không đụng đến em? Anh Hiên, anh ghét em ở chỗ nào chứ?”

“Đây cũng không phải do cô. Dù đổi Hạ An An thành ai khác thì, nếu không phải cô ấy, tôi sẽ không đụng đến. Vì sao Lạc Mỹ Châu hạ thuốc tôi nhưng không thực hiện được ý đồ, cô không hiểu ư?”

“Vì sao? Vì sao?” Liên Cẩm không cam lòng hét lớn, bất chấp dẫm nát hình tượng thực nữ đã vất vả gây dựng.

“Không vì sao cả, đơn giản vì cô ấy là Hạ An An.” Bỏ lại những lời này xong, anh lập tức không chút niệm tình mà xoay người rời đi.

Sau khi Hoắc Minh Hiên trở về phòng, không khí chiến trường lạnh tanh trong phòng liên hoan liền nóng trở lại. Xung quanh có nhiều người như vậy, Hạ An An không tiện hỏi anh, chỉ có thể nuốt tất cả thất mắc vào bụng, giả vờ như không hay biết chuyện gì.

Hoắc Minh Hiên về phòng hồi lâu vẫn chưa thấy Liên Cẩm quay lại, không biết hai người rốt cuộc đã nói gì.

Hoắc Minh Hiên bị nhiều người mời rượu, nên liên hoan vừa chấm dứt thì anh cũng bất tỉnh nhân sự. Sau khi kêu taxi về nhà, Hạ An An phải mất sức của chín trâu hai hổ mới đưa nổi anh lên lầu.

Vất vả kéo anh lên giường xong, Hạ An An mệt đến nỗi tưởng như chỉ còn nửa cái mạng.

Cô nuốt nước miếng, cẩn thận ngồi xuống bên giường anh.

Không giống người khác, khi say rượu thì mặt đỏ ửng, gương mặt của anh lúc say lại càng thêm trắng nõn.

Nút áo sơ-mi của anh bị bung vài cái, để lộ yết hầu quyến rũ, nhìn cằm anh và yết hầu kia phập phồng lên xuống tạo thành đường cong mê hoặc, Hạ An An bất giác nuốt nước miếng.

Cô chậm rãi dời ánh mắt nhưng chẳng được bao lâu lại kìm lòng không đặt mà nhìn về phía anh.

Anh ngủ rất say, đôi mi rậm im lìm phủ lấy vàng mắt anh. Khác với vẻ lạnh lùng bình thường, lúc này sắc mặt anh vô cùng hiền lành, càng tăng thêm vẻ anh tuấn.

Nhìn đôi môi hơi ửng đỏ của anh, Hạ An An chợt cảm thấy cổ khô nóng.

Môi của anh có hương vị thế nào nhỉ? Có mềm mại hay không? Có đàn hồi hay không?

Hạ An An vội lắc đầu xóa đi ý nghĩ đáng sợ của mình, thật không hiểu nổi bản thân tại sao lại suy nghĩ như vậy.

Nhưng mà, bây giờ anh đã ngủ say. Anh sẽ không biết cô đang nghĩ gì, không chỉ có thế, mà kể cả cô làm gì anh cũng sẽ không biết.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, không hiểu vì sao, Hạ An An có chút kích động.

Dù sao anh cũng là chồng cô, cô hôn anh một cái thì có gì không phải? Bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như vậy, nhưng chỉ cô mới có tư cách sở hữu anh. Chưa kể, đây chỉ là nếm thử miệng anh có hương vị gì, chỉ cần nếm một cái mà thôi.

Hơn nữa, anh ngủ say như vậy, chắc sẽ không hay biết.

Đúng, chính thế.

Hạ An An nuốt nước miếng, chậm rãi cúi xuống, tiến đến gương mặt anh. Ngay tại lúc rất gần với môi anh, cô đột nhiên dừng lại.

Cô cảm thấy hành vi này thật quá bỉ ổi.

Nhưng mà, đôi môi quyến rũ của anh đang ngay trước mắt, dù trong lòng thầm mắng bản thân trăm ngàn lần, cô vẫn không nhịn được mà hướng tới bờ môi của anh.

Môi cô chạm vào môi anh, môi của anh nóng đến dọa người, Hạ An An vừa chạm vào liền buông ra.

Bởi động tác quá nhanh nên cảm giác mới nãy thế nào, cô cũng chẳng nhớ nổi.

Cô cảm thấy mình thực quá ngốc.

Liếm liếm môi, cô lần nữa nuốt nước miếng, rồi hướng tới bờ môi của anh. Lần này, cô đã có kinh nghiệm, cả quá trình có vẻ dễ dàng hơn.

Do lén lút làm chuyện xấu nên hô hấp của cô có chút khấn trương.

Môi cô đặt trên môi anh, quả nhiên, so với tưởng tượng của cô, môi anh còn mềm mại hơn. Chưa hết, ngoài mềm mại, cô còn có cảm giác tê liệt như có một luồng điện chạy khắp các góc ngách cơ thể.

Có điều, cô không có chút kinh nghiệm gì, nên sau khi đặt môi trên môi anh xong, cô lại chẳng biết tiếp tục thế nào. Nhưng mà, môi của anh thật quá hấp dẫn, khiến cô không nỡ rời đi.

Khi cô còn đang mãi cảm nhận sự mềm mại từ môi anh, cô đột nhiên cảm thấy môi anh động đậy vài cái. Sau đó, cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã ngậm môi cô trong miệng, nhẹ nhàng mút lấy.

Hạ An An như bị kim châm người, vội vàng ngẩng đầu lên.

Ánh mắt thâm trầm không thay đổi của anh đang chăm chú nhìn cô.

“!!!!!!!!!!!!!!”

Anh đã tỉnh? Anh tỉnh dậy từ lúc nào?

Dường như bị sét đánh, Hạ An An chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, ngơ ngẩn nhìn anh, không biết phản ứng thế nào.

Mãi đến khi ý thức được mình vừa làm chuyện xấu và bị người khác phát hiện, cô thật sự chỉ hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào.

Cô vội vàng đứng dậy, ấp úng nói: “Em ... Em, chuyện này ...” Muốn giải thích nhưng không giải thích được, cô xấu hổ muốn khóc.

Cảm giác này đúng là thẹn đến chết đi được, thấy bản thân hồi lâu vẫn không nói được một câu đầy đủ, Hạ An An quyết định bỏ chạy.

Nhưng vừa xoay người, bàn tay anh đã nắm lấy cổ tay cô, dùng sức kéo lại. Dưới tiếng kêu ngạc nhiên của cô, thân thể to lớn của anh đã nằm trên người cô.

“Em vừa làm cái gì?” Ánh mắt anh nặng nề nhìn cô, cất giọng khàn khàn hỏi.

“Em ...” Khuôn mặt Hạ An An đỏ bừng, ngại người nhìn anh, không biết trả lời thế nào.

“Anh nhớ đã từng nói với em, đừng quyến rũ anh như vậy.”

21. Chương 21

Hạ An An mở to mắt nhìn gương mặt tuấn tú của anh đang gần trong gang tấc. Lúc này, não cô dường như bị kết dính thành một khối, không cách nào suy nghĩ được nữa.

Sau khi cô hoàn toàn mất hồn một hồi, anh cúi đầu xuống, đặt đôi môi phủ lấy môi cô.

Cảm giác tê liệt rõ ràng trên môi, chớp mũi cô bị hơi thở của anh bao trùm.

Như bị một luồng điện cao thế chạy ngang qua, cô không kháng cự, đầu ngón tay tê dại không thể nhúc nhích.

Miệng anh mềm mại ngậm lấy môi cô, động tác của anh dịu dàng như đang ngậm thanh kẹo ưa thích nhất, như chỉ sợ một chút lực thôi sẽ làm tổn thương cô.

“Ôm anh đi, An An.” Anh ghé vào tai cô nhẹ giọng ra lệnh.

Sau đó, Hạ An An như bị quỷ khiến, ngoan ngoãn ôm lấy eo anh. Khoảnh khắc ấy, cô nghe thấy anh kêu một tiếng, động tác chậm rãi hôn ban nãy đột nhiên trở nên mãnh liệt.

Anh đưa đầu lưỡi vào miệng cô, như một dã thú bị đói khát lâu ngày, tàn bạo cướp thức ăn. Chẳng mấy chốc, Hạ An An cảm thấy môi và đầu lưỡi tê buốt, đau đến mức dường như không còn là của mình.

Hơi thở anh mỗi lúc một nặng nề, bàn tay to không yên phận mà vuốt ve cơ thể cô. Hôm nay, cô mặc một chiếc váy dài. Bàn tay của anh từ mép váy đưa vào trong, tựa như một chú cá bơi từ dưới lên. Bàn tay anh lướt qua nơi nào đều lưu lại cảm giác nóng bỏng.

“Á ...” Hạ An An không kịp lòng được, than nhẹ một tiếng.

Sau đó, cô liền cảm thấy động tác của anh càng thêm thô lỗ.

Khi Hạ An An đã ý loạn tình mê, thân thể bị anh kích thích như một ngọn lửa càng ngày càng nóng, thì người đàn ông đang trên người cô chậm rãi dừng lại.

Với hơi thở gấp gáp, anh từ từ đứng dậy, bỏ lại một câu nói: “Em nghỉ ngơi sớm đi.” Sau đó, anh liền xoay người bước nhanh khỏi phòng, như thể đang tránh né điều gì đó.

Hạ An An nằm trên giường trợn mắt há mồm nhìn bóng lưng anh, lời muốn nói đông cứng nơi cổ họng.

Cô khóc không ra nước mắt, nhìn lên trần nhà rồi lại nhìn chiếc váy đã bị lật lên đến một nửa, cảm thấy như có hàng vạn con giun chạy loạn trong lòng ...

Bây giờ, cô thật sự muốn thô bạo mắng người! Muốn mắng anh là đồ chết tiệt!

Chuyện nhạy cảm thế nào sao có thể làm một nửa đột nhiên thu tay lại? Anh muốn giỡn với cô sao?

Dù thâm nghĩ bản thân có chút bỉ ổi, nhưng việc này cũng không thể trách cô mà?

Dù thân thể của cô hiện tại chỉ mới hai mươi lăm tuổi, nhưng linh hồn đã ba mươi rồi, không phải sao?

Phụ nữ ba mươi tuổi còn chưa từng trải qua cảm giác thân mật lần nào, chẳng phải quá thê thảm ư?

Có câu, thế nào ấy nhỉ, phải rồi, phụ nữ ba mươi tuổi như sói, phụ nữ bốn mươi tuổi như hổ.

Tại độ tuổi như sói, như hổ này, cô lại chưa từng được gần chồng. Thà rằng không có như đời trước, thì cô cũng đã chẳng chờ mong. Nhưng vấn đề là, bây giờ cô đã có chồng. Bốn phận nghĩa vụ của anh không phải là cùng cô làm chuyện này hay sao? Mà quan trọng hơn, anh lại còn đẹp trai như vậy, dù nói thế nào thì, chính anh là người quyến rũ cô trước !

Vậy nên, bây giờ, bà cô ba mươi tuổi đây thêm khát người chồng mê hoặc của mình có được không? Bất chấp sĩ diện gì đó, cô chỉ biết bản thân thật sự càng ngày càng khao khát anh!

Hạ An An nghĩ mãi vẫn không thông, lẽ nào cô thật không có chút quyến rũ nào? Cho nên, đã tới nửa đường còn khiến cho anh dừng tay. Cô đã làm bao nhiêu chuyện mà vẫn không khơi dậy nổi hứng thú của anh sao?

Sáng hôm sau, Hạ An An dậy rất sớm, nhanh chóng làm xong bữa sáng. Không đợi Hoắc Minh Hiên xuống lầu, cô đã bày bữa lên, rồi đi ra cửa.

Bây giờ, một câu cô cũng không muốn nói với anh nữa!

“Tớ nói này, Hạ An An, mắt cậu tại sao lại thâm đen như gấu trúc thế kia? Lại còn trưng cái vẻ mặt muốn đánh nhau này ra nữa?” Sau khi tới vũ đoàn, Hoắc Minh San nhìn cô hồi lâu, thốt lên một câu nhận xét như vậy.

Hạ An An trừng mắt: “Cậu đi chết đi!”

Hoắc Minh San mặt dày đến bên cạnh, vẻ mặt thần bí, hề hề cười, nói: “Thế nào? Có phải anh tớ không thỏa mãn cậu hay không?”

Hạ An An không trả lời, Hoắc Minh San thấy vẻ mặt này của cô bạn, liền gật gật đầu: “Xem ra đúng là vậy rồi.”

Hạ An An có chút buồn bực, suy nghĩ của cô rõ ràng đến vậy sao? Đột nhiên cảm thấy chột dạ, ánh mắt cô nhìn Hoắc Minh San càng không dễ chịu.

Có điều, nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô mãi vẫn không tìm ra đáp án. Tự thắc mắc hồi lâu mà không có ích gì, cô đành cẩn thận hỏi Hoắc Minh San: “Minh San, cậu thấy anh cậu là thích hay không thích tớ?”

Ánh mắt Hoắc Minh San sáng lên, lập tức sát vào cô, lên tiếng: “Có chuyện gì sao?”

Hạ An An có chút không tự nhiên, đáp: “Anh ấy ... Anh ấy không thêm thân mật với tớ.”

“À!” Về mặt Hoắc Minh San lập tức trở nên trầm ngâm.

Hạ An An sốt sắng hỏi: “Cậu nói có phải anh ấy có người con gái khác không?”

Hoắc Minh San phát tay: “Cậu yên tâm, anh tớ không như vậy đâu. Dù xung quanh có rất nhiều người theo đuổi, nhưng anh ấy sẽ không trêu hoa ghẹo bướm.”

Hạ An An hí mắt, nói: “Sao cậu có thể chắc chắn thế?” Thật ra, dù hỏi vậy nhưng cô cũng cảm thấy được an ủi phần nào.

“Tớ nói cho cậu biết một chuyện.”

Hạ An An thấy cô bạn đột nhiên nghiêm túc, cũng căng thẳng theo: “Chuyện gì?” Nghĩ đến một khả năng đáng sợ, Hạ An An dè giọng xuống, lên tiếng bằng vẻ mặt không thể tin: “Đừng nói là anh ấy bị bắt lực nha?”

Hoắc Minh San vỗ nhẹ trên ót cô một cái: “Nói bậy nói bạ. Nếu anh tớ bắt lực thì hai người làm sao có con được hả?”

Ừ, cũng phải ha.

“Vậy thì là chuyện gì?”

“Thật ra ... Mẹ tớ không phải mẹ ruột của anh Hiên.”

Dù Hoắc Minh San bỗng nhiên lôi một chuyện chẳng mấy liên quan ra nói, nhưng Hạ An An lại bị tin tức này làm cho giật mình hoảng hốt. Cô há to miệng, ngây người lắp bắp: “Không ... không thể nào?”

Dì Hoắc chính là người mẹ, người bà mà cô vô cùng tôn trọng. Điều này, sao có thể?

Nghĩ đến đây, cô thấy Hoắc Minh San thở dài, nói: “Tớ và anh ấy là anh em cùng cha khác mẹ, mẹ tớ vốn là vợ nhỏ của cha anh ấy.”

“Trời ơi!” Hạ An An vẫn trưng vẻ mặt không thể tin như cũ.

“Sau khi cha anh ấy và mẹ tớ ly hôn thì hai người đến với nhau. Mẹ anh ấy biết chuyện liền tự sát. Chuyện này khiến anh ấy luôn bị ám ảnh, cho nên tính cách mới trở nên lạnh lùng như vậy. Nói cách khác, anh ấy rất hận những người vợ bé, nên nhất định sẽ không có vợ bé. Dù anh ấy có không thích cậu, anh ấy cũng sẽ không đi tìm người khác. Chưa kể, tớ thấy anh không giống như là không thích cậu mà ngược lại, anh rất quan tâm cậu. Có lẽ anh không làm chuyện ấy với cậu là vì chuyện trước đây giữa hai người. Vì chuyện đó mà cậu hận anh ấy đến mức muốn tự sát, có thể anh ấy sợ cậu sẽ lại hận anh ấy lần nữa.”

Nói tới đây, Hoắc Minh San dừng lại, uống một ngụm nước: “Hơn nữa, vì chuyện này mà quan hệ của anh và Hoắc gia có chút bất đồng. Mấy năm nay, quan hệ giữa cha tớ và anh ấy càng không tốt. Lúc đầu anh ấy muốn tự thành lập công ty là vì muốn thoát khỏi Hoắc gia, không muốn bị Hoắc gia quản lý. Còn điều này, trong mắt anh tớ, cậu và Thiên Dục mới là người nhà của anh, không gì có thể quan trọng hơn hai người cả. Anh ấy nhất định không cho phép ai xúc phạm tới cậu, càng không bao giờ làm chuyện tổn thương tới cậu và Thiên Dục. Vậy nên, cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Sau khi Hoắc Minh San dứt lời hồi lâu, cô mới định thần trở lại. Cô vẫn tưởng Hoắc Minh Hiên có một gia đình hạnh phúc, không ngờ anh còn có một quá khứ như vậy.

Không hiểu vì sao, cô đột nhiên cảm thấy thương anh. Cha mẹ cô ly hôn từ khi cô còn nhỏ, từ bé đến lớn cô chỉ sống cùng mẹ. Nhưng khi cô vừa lên đại học, mẹ cô qua đời. Cha cô vì đã tái giá nên không thể đưa cô về, cả tiền sinh hoạt cũng không cho cô một đồng.

Cô vô cùng hiểu, cảm giác thiếu thốn gia đình đối với tâm lý của một người có sức ảnh hưởng thế nào.

Chẳng trách mà cô chưa từng nghe Hoắc Minh Hiên kêu một tiếng cha mẹ, lần nào gặp cũng chỉ là gật đầu qua loa. Cô vốn nghĩ rằng, đó là do tính tình Hoắc Minh Hiên lạnh lùng, không ngờ lại từng xảy ra chuyện như vậy.

Nghe xong lời của Hoắc Minh San, sự tức giận của Hạ An An đối với anh cũng tan biến hết.

Buổi chiều, Hoắc Minh Hiên vẫn đến đón cô như thường lệ. Vừa nhìn thấy anh, cô lại nghĩ đến câu nói kia của Hoắc Minh San: “Cậu và Thiên Dục mới là người nhà của anh ấy, không gì có thể quan trọng hơn hai người.”

Trong lòng cô nhất thời cảm thấy hỗn loạn.

Dù nói thế nào, trên phương diện là chồng, là cha, anh đều đã làm rất tốt, không phải sao?

Hoắc Minh Hiên thấy ánh mắt cô chỉ chăm chú nhìn anh mà không lên xe, lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì, liền bước xuống hỏi cô: “Có chuyện gì?”

Thấy cô vẫn không nhúc nhích, anh tiếp tục lên tiếng, ánh mắt mang theo vài phần nghiêm trọng: “An An?”

Nhìn người đàn ông đã cho cô rất nhiều ấm áp trước mặt, Hạ An An chợt cảm thấy ấm lòng đến kì lạ.

Anh mới là người rất cần sự ấm áp nhưng lại không hề keo kiệt mà dành hết tất cả cho cô và Thiên Dục.

Cô kìm lòng khôngặng, vươn tay ôm chặt anh, dịu dàng gọi tên anh: “Minh Hiên.”

Hoắc Minh Hiên cũng nhìn đầu nhỏ của cô trong ngực mình: “Sao ... sao?”

Ôm chặt tay anh, cô cười cười: “Không có gì, chỉ là em muốn ôm anh thôi.”

Khóe miệng anh thoáng vẽ một đường cong, nhưng rất nhanh lại biểu lộ vẻ bất đắc dĩ: “Đang trên đường, có rất nhiều người nhìn đấy.”

Nói là nói như vậy, nhưng trên gương mặt không hề có ý khiển trách, đường cong nơi khóe miệng anh rõ ràng đã tố cáo sự vui vẻ hưởng thụ của anh.

“Nhìn thì nhìn, em ôm chồng mình, cần gì phải ngại chứ.”

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên vừa mang theo vẻ hết cách lại vừa cứng chiều, vòng tay ôm lấy vai cô, giọng nói của anh hiền lành như muốn làm tan chảy trái tim người khác: “VẬY... cứ ôm một cái đi.”

Cũng không biết đã bao lâu trôi qua, Hạ An An cuối cùng cũng chịu buông tay, cười nói: “Đi thôi, chúng ta đến đón Thiên Dục.”

Anh gật gù: “Ừ.” Ánh mắt anh né tránh cô, che giấu vẻ ngượng ngùng.

Hạ An An không để ý tới, vui vẻ mở cửa xe, ngồi xuống.

Hoắc Minh Hiên cũng lên xe, vừa khởi động xe vừa có vẻ không quan tâm lắm, hỏi: “Sáng nay tại sao em đi mà không nói tiếng nào?”

Hạ An An bị anh hỏi bất ngờ, đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra tối qua, lỗi tại cô đồ hồng, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Vì sáng nay em có việc gấp nên đi trước, xin lỗi.”

“Ừ.” Sau khi lên tiếng, anh cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Hạ An An lúc này mới thở dài một hơi.

Sau khi đến nhà trẻ đón Thiên Dục xong, cùng bảo bối thân mật hồi lâu, Hạ An An mới an ủi được tâm tình mình.

“Mami có nhớ con không?”

Thiên Dục đưa đôi mắt to chớp chớp nhìn cô hỏi, âm thanh đáng yêu của con trai thực khiến cô mềm nhũn.

Hạ An An không nhịn được mà bẹo đôi má phính một cái, cười nói: “Đương nhiên nhớ rồi! Ngày nào mami cũng nhớ bảo bối hết.”

Thiên Dục cạ cạ khuôn mặt nhỏ trên ngực cô, thanh âm vui vẻ khó giấu: “Tối nay con muốn ngủ chung với mami.”

Hạ An An xoa xoa mặt nhỏ, cười nói: “Được được.”

Chợt nghĩ đến điều gì đó, Thiên Dục ló đầu ra khỏi ngực cô, ánh mắt hừng hực lửa nhìn Hoắc Minh Hiên: “Đêm nay papi cũng ngủ chung với con đi.”

Hạ An An hơi xấu hổ, không dám nhìn Hoắc Minh Hiên, ra vẻ bình tĩnh sửa sang quần áo cho con trai.

“Ừ.” Anh nhẹ giọng đáp.

Hạ An An kinh ngạc quay đầu nhìn anh, anh vẫn đang lái xe với vẻ bình thản như không, sắc mặt cũng không hề tỏ ra chút khác thường nào.

Thiên Dục hưng phấn vỗ tay: “Papi đồng ý rồi không được đổi ý đâu nha?”

“Ừ.” Vẫn câu trả lời bình thản đó.

Về đến nhà, sau khi ăn cơm, rửa mặt xong, Hạ An An cùng Thiên Dục ngồi trên giường đọc truyện. Hạ An An chốc chốc lại liếc về phía cửa. Đã mười giờ rồi, nhưng Hoắc Minh Hiên vẫn chưa xuất hiện.

Lúc này anh nói vậy chỉ là để trêu Thiên Dục thôi sao?

Thiên Dục bắt đầu mơ mơ màng màng ngủ gật, Hạ An An liền cẩn thận lấy quyển truyện trên tay con ra, chỉnh lại tư thế ngủ ngay ngắn cho cậu bé. Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, cu cậu đã say sưa ngủ mất.

Hạ An An cười cười, lại lần nữa nhìn về phía cửa, vẫn chưa có động tĩnh gì.

Chắc Hoắc Minh Hiên sẽ không tới phải không?

Cô ôm Thiên Dục vào lòng, nhẹ nhàng hôn trán cậu, vừa chậm rãi lại vừa có chút mệt mỏi.

Đang lúc thiêm thiếp, cô chợt cảm thấy có người nằm xuống bên cạnh, sau đó đưa tay dài xuyên dưới cổ cô, một tay khác ôm chặt eo cô. Chỉ một giây sau, cô liền cảm giác được cái ôm ấm áp.

Hơi thở nam tính quen thuộc xộc vào chóp mũi, Hạ An An từ từ tỉnh táo lại. Cô nuốt nước miếng, cẩn thận thì thầm: “Minh Hiên?”

“Ừ.” Âm thanh dịu dàng của anh vang lên từ đỉnh đầu cô.

Hạ An An ấm áp trong lòng, khoe miệng nở một nụ cười chậm rãi trong bóng đêm.

Bờ ngực rộng của anh dán vào lưng cô, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ bao bọc lấy cô. Cô ôm con trai vào ngực, còn anh ôm cô vào lòng, Hạ An An đột nhiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Hai má mềm mại của Hoắc Minh Hiên ma sát trên đầu cô, chậm rãi tiến vào người cô. Hạ An An cảm thấy căng thẳng, trong bóng tối, hơi thở của anh dịu dàng chạm nơi vành tai cô. Cô nghe thấy anh nhỏ giọng, thì thầm: “Ngủ ngon.”

Hạ An An chợt cảm thấy trái tim như bị bóp chặt, mắt hồi lâu mới tìm lại được tiếng nói của mình: “Ngủ ngon.”

Sự vật xung quanh tĩnh lặng đến lạ kì, cô có thể nghe rõ tiếng hít thở của Thiên Dục đang ngủ say và hơi thở của anh trên đỉnh đầu. Hai người đàn ông quan trọng nhất của cuộc đời cô đều đang ở bên cạnh, lặng lẽ mang đến cho cô cảm giác ấm áp. Cô không còn một mình trong căn phòng cô độc như trước nữa, mà bây giờ, cô có chồng, cũng có con trai.

Sáng hôm sau, Hạ An An làm việc như thường lệ. Bữa trưa, cô cùng Hoắc Minh San vừa đến nhà hàng gần đó ăn xong, khi trở về thì bất gặp một bóng người quen thuộc đứng trước cửa vũ đoàn Phi Thiên.

Anh ta do dự thần thờ, vài lần định bước vào xong lại thôi.

Hạ An An dĩ nhiên nhận ra người kia là ai, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

“Xin hỏi, anh tìm ai?” Hai người bước đến, người vừa lên tiếng hỏi là Hoắc Minh San.

Người nọ quay đầu nhìn, ánh mắt lướt qua Hoắc Minh San rồi lập tức rơi xuống người Hạ An An. Anh ta áy náy cười, ra vẻ tự nhiên nói với Hoắc Minh San: “Tôi tìm Hạ An An.”

Hoắc Minh San cảm thấy ánh mắt người này nhìn Hạ An An có chút kì lạ, đề cao cảnh giác, lên tiếng: “Anh tìm An An có việc gì?”

Ánh mắt sâu sa vẫn đặt trên người Hạ An An, anh tự nhiên đáp: “Tôi là bạn học cấp 3 của An An, có chút việc cần nói với cô ấy.”

Trực giác mách bảo giữa hai người này có gì đó kì lạ, Hoắc Minh San ra hiệu bằng mắt, hy vọng An An có thể cho cô lời giải thích. Sắc mặt Hạ An An có chút khó coi, lạnh lẽo nhìn về phía anh ta: “Bạch Tập Thần, giữa chúng ta không có gì để nói cả.”

Cô thật không nghĩ tới chuyện Bạch Tập Thần lại mò đến đây tìm cô. Do bị phản bội ở đời trước, Hạ An An đối với hắn đã hoàn toàn cắt đứt. Dù không biết đời này anh ta và Hạ An An có quan hệ thế nào, nhưng cô vẫn không mong sẽ phải gặp lại anh ta.

Ánh mắt Bạch Tập Thần có chút buồn bã, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười: “Tôi không nói nhiều, chỉ mất chừng 10 phút thôi. Nói xong, tôi sẽ đi. Chúng ta cứ đứng ở đây đây đưa thế này thì có vẻ không hay lắm.”

Đến đây, Hoắc Minh San chắc chắn đã xác định giữa hai người này có gì đó, nghe Bạch Tập Thần nói vậy, liền đáp: “Ta nói ...

Nhưng lời chưa kịp phát ra hết, Hạ An An đã lên tiếng: “Được, vậy thì 10 phút.” Hạ An An quay đầu về phía Hoắc Minh San, nhỏ giọng: “Cậu vào trước đi, tớ sẽ vào ngay.”

Hoắc Minh San định nói gì đó, nhưng nghĩ lại, đây dù sao cũng là việc riêng của Hạ An An, cô cũng không nên xen vào, đành hết cách, nói: “Cậu cẩn thận nhé.” Dứt lời, cô trừng mắt liếc Bạch Tập Thần một cái rồi rời đi.

Hoắc Minh San vừa lên lầu liền gọi điện cho Hoắc Minh Hiên, thăm cầu trời anh trai cuồng làm việc của mình sẽ không cúp điện thoại. Nếu không, có khi vợ của anh sẽ bị người ta bắt cóc đi mất.

Cũng may, lần này, điện thoại vừa vang hai tiếng thì Hoắc Minh Hiên đã nghe máy.

Hoắc Minh San thở dài một hơi, lập tức dùng giọng gấp rút, nói: “Anh, có một người đàn ông đến vũ đoàn tìm An An.”

Động tác phê duyệt văn kiện của Hoắc Minh Hiên liền dừng lại, ngón tay cầm điện thoại xiết chặt, đôi mày rậm nhíu lại, giọng nói phát ra hơi lạnh lẽo: “Cái gì?”

“Em nói là, có một người đàn ông đến vũ đoàn tìm An An, tên là Bạch gì đó. Ánh mắt của anh ta nhìn An An không đơn giản chút nào.”

Bạch Tập Thần?

Trong đầu Hoắc Minh Hiên lập tức hiện lên cái tên này, trí nhớ của anh vốn rất tốt. Chưa kể, tên này còn là tình đầu của vợ, dĩ nhiên, anh không nhớ không được.

Tình đầu đến tìm cô ấy, bọn họ sẽ nói gì? Bọn họ sẽ làm gì? Bọn họ liệu có tâm sự, có ôn lại những kỉ niệm đẹp trước kia hay không? Bọn họ có vì vậy mà nối lại tình xưa hay không?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hoắc Minh Hiên u ám đến đáng sợ. Lạch cạch một tiếng, cây bút máy mạ vàng trên tay anh bị bẻ thành hai khối.

22. Chương 22

Hồi lâu sau, Hoắc Minh San vẫn không nghe thấy tiếng anh trai đáp lại, không biết anh đang làm gì. Chuyện quan trọng như vậy, có khi nào anh trai lại không để ý?

“Anh?” Không đợi được nữa, cô thử gọi một tiếng.

“Nhớ kĩ, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được để Hạ An An đi, anh lập tức tới ngay.”

Hoắc Minh San còn chưa kịp nói “Được” thì anh đã cúp máy. Hoắc Minh San cất điện thoại xong liền vội vàng đi tới trước rèm cửa sổ, chăm chăm nhìn Hạ An An dưới lầu. Chỉ cần cô có hành động khác lạ, Hoắc Minh San sẽ lập tức xuống ngăn cản.

Sau khi Hoắc Minh San rời đi, Bạch Tập Thần tỏ ý muốn cùng Hạ An An đến quán trà gần đó nói chuyện, Hạ An An liền từ chối. Bạch Tập Thần lại mời cô lên xe, cô cũng tiếp tục từ chối.

Ánh nắng gay gắt, đứng trước cửa vũ đoàn Phi Thiên mà nói chuyện quả thật rất khó chịu. Dù vậy, Hạ An An vẫn lạnh lùng cự tuyệt lời mời của Bạch Tập Thần.

“Nói đi, có việc gì?”

Bạch Tập Thần cười cười, không lên tiếng. Hạ An An một tay che nắng trên đầu, nắng đến mức khiến mu bàn tay cô bỏng rát. Cô cảm thấy có chút khó chịu, nói: “Bây giờ trời rất nắng. Nếu anh có gì muốn nói thì nhanh đi. Còn không thì, tôi vào đây.”

Dứt lời, Hạ An An liền xoay người rời đi. Sắc mặt Bạch Tập Thần trầm xuống, vội vàng nắm cổ tay cô. Hạ An An không nghĩ ngợi, lùi về sau tránh tay anh ta, sắc mặt cô càng thêm lạnh lùng.

Bạch Tập Thần mang theo vẻ bị sốc, thở dài một hơi: “An An, dù sao chúng ta cũng từng yêu nhau, sao em phải lạnh lùng vô tình với anh như vậy?”

Lạnh lùng vô tình sao? Nhớ lại lúc cô mới bị tai nạn, cả người bị quấn như xác ướp, thì người bạn trai yêu dấu lại nhắn tâm thông báo rằng đang quen Khương Hiểu Kỳ. Hắn vốn dĩ không hề có chút thương xót, hay lo lắng đối với cô, mà chỉ muốn mau chóng thoát khỏi phiền toái chính là cô khi ấy.

Như vậy, ai mới là người lạnh lùng vô tình?

Hạ An An im lặng không đáp. Bị ánh mắt lạnh lẽo của cô nhìn chăm chăm, Bạch Tập Thần bắt đầu cảm thấy bất an.

Hít sâu vài hơi, lấy lại dũng khí của bản thân, Bạch Tập Thần dè chừng hỏi: “An An, em có thể cho anh thêm một cơ hội nữa không?”

Ánh mắt Hạ An An hiện lên tia châm biếm: “Sao?”

Cô đang chờ anh ta nói xong.

“An An, gần đây anh mới biết được chuyện giữa em và Hoắc Minh Hiên. Em không phải là cam tâm tình nguyện gả cho hắn có phải không? Lúc đầu là hắn làm chuyện đó với em ... Vậy nên em mới không còn cách nào khác mà phải lấy hắn, em và hắn vốn không hạnh phúc. Vậy nên, anh hy vọng em có thể cho anh thêm cơ hội nữa, cùng anh rời khỏi đây đi.”

Khóe miệng Hạ An An nhếch lên, có vẻ cười nhưng không cười thình lặn nhìn anh ta. Bạch Tập Thần thấy thái độ của cô như vậy, lại càng thêm khẩn trương.

Anh ta thở dài, nói tiếp: “Anh biết em đang trách anh, trách anh lúc đầu đã làm sai với em. Nhưng em có từng nghĩ, nếu lúc đầu em không chọn đồng ý với đề nghị của bạn mà theo anh cùng thuê phòng ở thì anh có tức giận hay không? Lúc đó anh còn trẻ, nên mới nóng nảy như vậy. Khi Khương Hiểu Kỳ đến tìm anh, tuy đúng là anh không thể kiểm chế nhưng đó là do anh say rồi. An An, em có thể tha thứ cho anh không?”

Anh biết anh sai, mấy năm nay ở nước ngoài anh đều nhớ mong em. Vì em mà anh chưa từng quen ai khác cả. Mãi đến lúc gặp lại em, anh mới biết điều anh thật sự cần là gì.”

Nghe Bạch Tập Thần nói xong, Hạ An An cảm thấy kinh sợ không thôi.

Cô còn nhớ rõ, ở đời trước, khi chỉ còn cách cuộc thi khiêu vũ mấy tháng, Bạch Tập Thần có đến tìm cô, nói vừa thuê một phòng đôi, cô có thể luyện tập khiêu vũ ở đó. Hạ An An lúc ấy liền cự tuyệt anh ta, cô không muốn ở chung với người yêu quá sớm như vậy.

Nhưng mà, Bạch Tập Thần nói Khương Hiểu Kỳ đến tìm, thật sự khiến cho cô kinh ngạc.

Ở đời khác, vì muốn tập trung chuẩn bị cho cuộc thi, nên cô không có sức mà quan tâm hỏi về vấn đề này. Vì vậy, mãi đến khi bị phản bội, cô mới tỉnh ngộ. Thì ra, bọn họ đã sớm qua lại với nhau. Đến đời này, cô suy đoán, có rất nhiều sự việc đã thay đổi. hẳn là chuyện Bạch Tập Thần quan hệ mờ ám với Khương Hiểu Kỳ bị Hạ An An đời này phát hiện, nên bọn họ mới chia tay. Sau đó, cô ấy mới bằng lòng lấy Hoắc Minh Hiên. Chỉ có điều, cô không thể lý giải được, tại sao Bạch Tập Thần và Khương Hiểu Kỳ lúc này lại không còn quan hệ gì nữa?

Nhưng mặc kệ thế nào, cô cũng không rảnh mà suy nghĩ đến quan hệ giữa anh ta và Khương Hiểu Kỳ.

Nghe xong những lời kia, Hạ An An cũng chẳng có cảm giác gì mấy. Cô chợt nghĩ đến câu nói, thứ không thuộc về mình, sớm muộn cũng không phải là của mình.

Chuyện Bạch Tập Thần phản bội cô, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Dù không có Hoắc Minh Hiên, cô cũng tuyệt đối không tha thứ cho kẻ đã phản bội mình đến hai lần là Bạch Tập Thần.

“Tôi không theo anh đâu. Nếu anh đã nói xong, vậy tôi đi trước đây.”

Cô lạnh lùng nhìn anh ta, không thể hiện chút cảm xúc, tựa như còn vô tình hơn khi nhìn một người xa lạ.

Bạch Tập Thần vội bước lên ngăn cô lại, sắc mặt lo lắng, giọng nói cũng trở nên khẩn trương: “An An, em đừng giận anh nữa được không? Anh biết em vốn không hề yêu anh ta!”

Đối với suy nghĩ tự cho mình là đúng của Bạch Tập Thần, Hạ An An chỉ cười cười: “Bạch Tập Thần, anh cũng không yêu tôi, sao anh biết tôi không yêu anh ấy? Đúng, tôi thừa nhận. Lúc đầu gả cho anh ấy, là tôi không còn cách nào khác. Tôi cũng từng hận anh ấy, nhưng anh biết đấy, trái tim con người không phải gỗ đá. Đối với người luôn thình lạng nỗ lực vì mình nhiều năm, tôi làm sao lại không hề có cảm giác với anh ấy? Chưa kể, tôi và anh còn có chung một đứa con. Anh ấy là chồng tôi, so với bất kì ai khác, anh ấy cũng đều có tư cách có được tình yêu của tôi hơn.”

Bạch Tập Thần trưng vẻ mặt không tin nhìn cô. Ánh mắt của cô thản nhiên, sắc mặt nghiêm túc, rõ ràng không phải vì giận dữ mà nói những lời này với anh ta.

“Còn nữa, tôi bây giờ là phụ nữ đã có chồng. Hy vọng anh sau này đừng bao giờ quay lại quấy rầy tôi nữa. Nếu không còn gì, tôi xin phép đi trước.”

Bỏ lại những lời này, Hạ An An xoay người đi. Bạch Tập Thần sững sờ nhìn theo bóng lưng cô, hoàn toàn ngây dại.

Tựa như bị một cái chùy to gõ một cái, anh ta cứ đứng ngây người ở đó, một hồi lâu vẫn chưa thể tỉnh táo lại.

Tuyệt vọng như thủy triều trào dâng, anh đau khổ lắm nhắm câu nói của cô trong đầu. Cô đã yêu người khác, anh đã hoàn toàn mất cô thật rồi.

Sau khi Hạ An An trở lại phòng làm việc, đã thấy Hoắc Minh San ngồi trước bàn nghiêm túc xử lý công việc. Thấy cô bước đến, Hoắc Minh San chỉ nói một câu không mặn không nhạt: “Anh ta đi rồi sao?”

“Ừ.” Đáp gọn một tiếng, Hạ An An bỏ giỏ xách xuống, chuẩn bị đi thay quần áo khiêu vũ.

“Rầm!”

Tiếng cửa đẩy ra thật lớn khiến Hạ An An và Hoắc Minh San giật nảy mình. Cả hai cùng quay đầu nhìn lại, thấy người đang đứng đó thì đều lắp bắp sợ hãi.

Hoắc Minh San lập tức nghĩ rằng mình đang bị ảo giác. Dù anh cô có nói sẽ qua ngay, nhưng từ Lam Diệu tới đây cũng không gần, làm sao mà mới chỉ vài phút anh đã đến rồi? Anh là dùng cánh bay hay sao?

“Minh ... Minh Hiền?” Hạ An An không thể tin được nhìn anh. Thấy sắc mặt của anh không tốt, cả người đang đỏ mặt, cô cứ ngỡ đã xảy ra chuyện gì.

“Minh San, em ra ngoài trước đi.”

Thấy cô còn bình yên đứng đây, sợ hãi và lo lắng dọc đường đi của Hoắc Minh Hiền đã tan biến hơn một nửa. Có điều, giọng nói của anh vì đến quá vội nên vẫn còn có vẻ khản trương.

“Dạ được.” Hoắc Minh San ngoan ngoãn lên tiếng, lập tức bước ra ngoài. Khi ra ngoài, cô còn không quên khép cửa phòng giúp họ.

Hạ An An bị Hoắc Minh Hiền dọa đến hết hồn. Sắc mặt của anh u ám, cả người gồng chặt, quanh thân phát ra khí lạnh ngùn ngụt.

Nhìn bộ dạng này của anh, Hạ An An bất giác cũng khản trương theo: “Sao vậy Minh Hiền? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Môi mỏng của anh mím chặt như lưỡi dao, yết hầu giật giật. Hít sâu mấy hơi điều chỉnh trạng thái của mình rồi sửa lại quần áo đã lộn xộn vì chạy nhanh, mặc dù lúc này trong lòng đang ào ạt trào dâng cảm giác khó chịu, nhưng anh vẫn duy trì vẻ tao nhã và kiêu ngạo, vờ như chỉ thuận miệng hỏi cô: “Anh ta tới tìm em à?”

“?” Hạ An An suy nghĩ một chút thì biết ngay anh đang ám chỉ ai, trong lòng thầm rửa Hoắc Minh San nhiều chuyện. Dù vậy, giữ vẻ thản nhiên, cô đáp: “Ừ, anh ta có tới nói chuyện với em một chút.”

Nắm tay của anh vô thức xiết chặt, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không chút khác thường: “Nói gì?”

Lông mày Hạ An An hơi nhíu lại, anh khản trương vội vàng chạy tới đây không phải vì chuyện này đó chứ? Cơ mà nhìn vẻ lạnh lùng của anh thì không giống lắm. Đảo mắt vài vòng, vì để chứng minh suy đoán của mình, khoe miệng Hạ An An thoáng xuất hiện một nụ cười tinh quái, ra vẻ trịnh trọng, cô lên tiếng: “Anh ta nói muốn dẫn em đi.”

Trán anh lập tức nhăn lại, hai bàn tay vì nắm quá chặt mà nổi gân xanh. Dù vậy, gương mặt anh vẫn vững vàng như núi Thái Sơn: “Em đồng ý?”

Hạ An An cố tình trưng vẻ khó xử: “Em ...

Nhìn thái độ áy náy của cô, anh chỉ cảm thấy như có một quả bom vừa phát nổ trong đầu. Bao nhiêu bình tĩnh, bao nhiêu tao nhã, bao nhiêu cao quý, đều bị nổ đến tan nát không còn dấu vết.

Cuối cùng, anh không thể kiềm được cảm xúc, giận dữ hét lên: “Hạ An An, em nghe kỹ đây, tôi sẽ không ly hôn! Dù em nói gì tôi cũng sẽ không ly hôn! Dù em cầu xin thế nào tôi cũng sẽ không ly hôn!”

Tia giận dữ hằn trên gương mặt, hai mắt anh hồng lên, gân xanh trên trán nổi cuộn cuộn. Bộ dạng này của anh thật sự đáng sợ, nhưng không biết vì sao, Hạ An An nhìn vẻ mặt trái ngược hoàn toàn với sự bình tĩnh ban nãy của anh thì chỉ muốn cười. Hơn nữa, cô còn có chút giận dỗi vì câu anh vừa nói, có ai bảo là muốn ly hôn với anh sao?

Hạ An An cuối cùng cũng nhịn không được mà phì cười, lên tiếng: “Em không đồng ý. Em nói anh ta sau này đừng tới tìm em nữa. À mà, em nói muốn ly hôn với anh khi nào? Anh khản trương như vậy để làm gì?”

“...” Cơ thể anh lập tức đông cứng, vẻ phẫn nộ trên gương mặt cũng liên biến mất.

Hạ An An nhìn mờ mờ theo đường cong tuyệt đẹp trên mặt anh rơi xuống, vội vàng lấy khăn tay bước tới lau cho anh: “Anh vội vàng đến đây là để hỏi em chuyện này sao?”

Cơ thể cứng đờ của anh vẫn bất động, dịu dàng nhìn cô đang lau mồ hôi cho mình, cất giọng khô khan đáp: “Không phải!”

Hạ An An liếc mắt một cái: “Vậy thì là vì chuyện gì?”

“Tôi có việc phải đến đây xử lý, chỉ tình cờ qua hỏi hỏi ... hỏi thăm em một chút.” Âm thanh của anh đã phần nào hồi phục về lãnh đạm.

Hạ An An chậm chậm bĩu môi: “Vậy được, nếu đã hỏi thăm xong, bây giờ anh phải về rồi đúng không?”

Anh vẫn bất động, do dự hồi lâu mới vờ như không quan tâm, hỏi: “Em thật sự từ chối anh ta?”

“Vâng.” Hạ An An lên tiếng.

Khóe miệng anh thoáng cong lên nhưng nhanh chóng che giấu, nói: “Tôi về đây, em làm việc tốt nhé.” Dứt lời, anh lập tức bình tĩnh không nhanh không chậm xoay người đi.

Hạ An An nhìn bóng lưng ngẩng đầu ưỡn ngực đắc ý của anh, bĩu môi một cái: “Tính cách của anh thật sự là kỳ quặc mà!”

Sau khi lên xe, Hoắc Minh Hiên không vội lái đi mà ngẩn ngơ ngồi trên ghế, thân thể bất động, ánh mắt mơ màng về nơi xa xăm.

Mãi đến khi khóe miệng chậm rãi tạo thành đường cong, đợi đường cong ngày càng lớn, anh mới dựa vào ghế, ngốc ngếch nhìn mũi xe mỉm cười.

Cô ấy đã từ chối Bạch Tập Thần, cô ấy sẽ không theo hắn, sẽ không rời bỏ mình.

Anh dùng ngón cái và ngón trỏ đè khóe mắt, đề phòng bản thân không kiềm chế được vui sướng mà rơi lệ.

Người vốn không dễ dàng nói cười, Hoắc Minh Hiên, trước sau đều bình tĩnh như băng tuyết, Hoắc Minh Hiên, vui buồn không hiện ra mặt, Hoắc Minh Hiên. Thật không ngờ, có ngày anh lại có thể cười vui sướng như vậy. Thật không ngờ, thì ra, anh không phải người lạnh lùng như anh vẫn nghĩ.

Có điều, vui thì vui, nhưng chuyện tình đầu của vợ đến tìm, anh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua. Vốn dĩ, anh cũng không tính sẽ so đo chuyện này, chỉ cần anh ta chịu an phận một chút là được rồi. Không ngờ, tên ấy lại dám đến cửa tìm vợ anh, đúng là muốn đâm đầu vào chỗ chết mà.

Hoắc Minh Hiên cầm di động gọi một cuộc điện thoại, giao phó công việc xong mới khởi động xe hướng về phía công ty Lam Diệu.

Mười phút sau, tất cả nhân viên công ty Lam Diệu đều vì một bức ảnh được tag trên Facebook mà nổ tung.

Trên bức ảnh là một gia đình ba người, hai vợ chồng và một cậu bé con. Ba người cùng nằm trên một chiếc giường lộng lẫy, người vợ ôm con, còn người chồng ôm vợ, thật sự ấm áp không sao tả xiết.

Người vợ và con trai rõ ràng còn đang ngủ say, bức ảnh chắc chắn là do người chồng chụp.

Nếu là người khác, thì đây cũng chỉ là một bức selfie bình thường. Bọn bè khắp nơi đều hay khoe ảnh vợ, con. Có điều, quan trọng là ...

Người chụp bức ảnh này là người cả vạn năm mới xuất hiện trên Facebook một lần, là người chưa từng thêm một người bạn nào, tổng giám đốc Hoắc Minh Hiên của công ty Lam Diệu. Chưa hết, đáng sợ hơn là ...

Thì ra anh đại cao quý lạnh lùng của họ, hóa ra còn có lúc tự tay chụp những bức ảnh thế này!

Trên ảnh còn được ghi chú: “Tôi, vợ và con trai.”

Phía dưới bức ảnh, lập tức xuất hiện vô số bình luận.

Thật to béo: Hoắc lão đại, thì ra anh bị tâm thần phân liệt!

Lăng tử Đường Lão Áp: Hoắc lão đại, dòng trạng thái đầu tiên của anh thật mạnh mẽ nha!

Kỹ thuật viên không có mùa xuân: Hoắc lão đại, giờ em mới phát hiện thì ra anh quả thật là người địa cầu đây nhé!

Tôi là cái đuôi nhỏ của boss: Có nhầm không đây, thực sự trạng thái này do Hoắc lão đại viết? A a a, ai đó mau nói cho tôi biết đây không phải là anh đi!

Con mèo mặt to không mặc quần lót: "Ui cha cha, chị dâu thật đẹp nha. Đáng người chị thiệt quá đỉnh. Meo meo meo, lúc này tôi chỉ ước gì mình là Thiên Dục!

Hoắc Minh Hiên trả lời Con mèo mặt to không mặc quần lót: Trừ lương một tháng.

Con mèo mặt to không mặc quần lót: A a a, Hoắc lão đại trả lời tôi. Nhiều năm như vậy, cuối cùng anh cũng trả lời. Ha ha ha...

Hoắc Minh Hiên trả lời Con mèo mặt to không mặc quần lót: Trừ lương hai tháng.

Con mèo mặt to không mặc quần lót trả lời Hoắc Minh Hiên: Lão đại, em sai rồi! Em sai rồi! Em sẽ xóa bình luận, em chân thành xin lỗi anh. Dù em chẳng biết mình sai chỗ nào nhưng mà em chân thành xin lỗi anh.

Hoắc Minh Hiên trả lời Con mèo mặt to không mặc quần lót: Trừ lương nửa năm.

Con mèo mặt to không mặc quần lót trả lời Hoắc Minh Hiên: ~o(>_<>

~~Thật to béo trả lời Con mèo mặt to không mặc quần lót: Chỉ số IQ đáng lo lắng...

Lăng tử Đường Lão Áp trả lời Con mèo mặt to không mặc quần lót: Chỉ số IQ đáng lo lắng...

Kỹ thuật viên không có mùa xuân trả lời Con mèo mặt to không mặc quần lót: Chỉ số IQ đáng lo lắng...

Tôi là cái đuôi nhỏ của boss trả lời Con mèo mặt to không mặc quần lót: Chỉ số IQ đáng lo lắng...

Lúc này, tại vũ đoàn Phi Thiên, Hoắc Minh San cũng nhận được thông báo từ anh hai vạn năm không cập nhật của mình. Nhìn vào bức hình vừa hiện lên, có một giây, cô nghĩ đầu óc mình bị điên rồi. Sau khi chăm chăm nhìn vào thông báo từ bạn bè, mười phút sau, cô mới hồi phục tinh thần.

"Ôi thần linh ơi! Đúng là anh mình cập nhật trạng thái này."

Hạ An An đang đọc tư liệu của học trò, nghe thấy Hoắc Minh San nói vậy, liền lại gần hỏi: "Cập nhật cái gì?" Vừa nhìn thấy tấm ảnh do Hoắc Minh Hiên đăng tải, cô cũng không khỏi kinh ngạc: "Cái này ..." Anh chụp lúc nào vậy?

Hạ An An cầm di động gọi cho anh, điện thoại được kết nối rất nhanh.

"Minh Hiên ... Em mới thấy bức ảnh anh đăng."

"Ừ." Không biết có phải ảo giác hay không, cô chợt cảm thấy tiếng "Ừ" này của anh dịu dàng đến ngọt lịm.

"Anh chụp lúc nào?"

"Sáng nay." Nói đến đây, thanh âm của anh có phần lo lắng, hỏi: "Sao? Em không thích à?"

"Không phải. Chỉ là, em không biết sao anh tự nhiên lại cập nhật trạng thái rồi tag bạn bè nữa. Anh vốn không thích mạng xã hội mà?"

Thì ra là nguyên nhân này, Hoắc Minh Hiên thở phào, thoáng cười nhẹ: "Đột nhiên tôi thích vậy."

Ừm ... Được rồi.

Sau khi cúp điện thoại, Hạ An An ôm lấy bức ảnh, ngây người hồi lâu. Càng nhìn bức ảnh ba người, cô càng cảm thấy ấm áp.

Chưa kể, bức ảnh này còn là do chính tay chồng cô chụp, Hạ An An càng cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Tan ca, Hoắc Minh Hiên đến đón cô theo thường lệ. Hai người cùng đến nhà trẻ rước Thiên Dục xong thì liền hướng về nhà.

Vì bức ảnh do Hoắc Minh Hiên đăng kia, tâm tình Hạ An An hôm nay vô cùng tốt. Buổi tối, cô làm vài món Tây, hai cha con thích thú ăn ngon lành.

“Papi, tối nay papi ngủ chung với mami được không?”

Động tác gấp thức ăn của Hạ An An lập tức dừng lại, đưa ánh mắt sâu kín nhìn con trai. Hôm nay, thằng bé nói cha ngủ với cô, chứ không phải ngủ cùng hai mẹ con.

Hoắc Minh Hiên dĩ nhiên cũng nhận ra lời nói khác lạ của con, đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn Thiên Dục.

Nhóc con liếm liếm hạt cơm dính trên môi, ánh mắt sáng long lanh, nói: “Con muốn có em gái.” Đôi mắt to tròn đảo quanh suy nghĩ gì đó rồi vờ vẻ mặt nghiêm túc, cậu nhóc tiếp tục: “Bà nội nói, papi và mami ngủ chung thì con sẽ có em gái. Hôm nay papi ngủ chung với mami được không?”

Hạ An An vội vàng cúi đầu, vờ như không nghe thấy gì, nghiêm túc ăn cơm, nghiêm túc ăn cơm, nghiêm túc ăn cơm ...

Dù sao, người thằng bé hỏi cũng không phải cô.

“Hôm nay cha có việc bận.”

Cậu nhóc chép chép miệng ra vẻ tiếc nuối, không bướng bỉnh hỏi nữa mà chỉ nói: “Dạ, vậy thôi ạ.”

Tâm tình vui vẻ cả ngày nay của Hạ An An trong nháy mắt bị dẫm nát bởi lời này của Hoắc Minh Hiên. Đến con trai nói mà anh còn lạnh lùng cự tuyệt.

Vậy nghĩa là anh không hề muốn thân mật với cô chút nào cả.

Do giận dữ Hoắc Minh Hiên, ngày hôm sau, khi Hoắc Minh San rủ cô đến nhà chơi, Hạ An An lập tức vui vẻ đồng ý.

Ngày mai và ngày mốt cô được nghỉ, cô có thể ở lại nhà Hoắc Minh San một đêm.

Gần tan ca, cô gọi điện thoại cho Hoắc Minh Hiên, đại khái báo cho anh biết chuyện này.

“Khi nào em về?”

“Chắc ngày mai.”

Do dự một hồi, anh nói: “Được, đi cẩn thận.”

“Vâng.”

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Minh Hiên đột nhiên cảm thấy có chút mất mát, nhưng anh cũng muốn cho cô không gian tự do, không nên giam cầm cô quá mức.

Sau khi cúp điện thoại, Hạ An An liền thở phào một hơi. Dù nói thế nào thì, tự do bên ngoài một chút vẫn thoải mái hơn nhiều.

Tan làm, Hạ An An và Minh San cùng đi đón Bạch Tiểu Thi. Ba người mua đồ ăn, bia và đồ uống rồi hướng thẳng đến căn hộ ở Giang Châu của Hoắc Minh San.

Nhiệm vụ nấu ăn dĩ nhiên rơi vào tay Hạ An An. Cô làm món gà hầm cùng vài món tráng miệng. Bạch Tiểu Thi ném thịt gà, lập tức giơ ngón cái lên: “Tài nghệ nấu ăn của chị dâu đúng là không chê vào đâu được. Mấy quán ăn bên ngoài đều thua xa hết.”

Hạ An An đắc ý vuốt cằm: “Đó là lẽ dĩ nhiên.”

Hoắc Minh San khui bia ra, do Hạ An An không uống được nên dùng đồ uống khác thay thế.

“Nào, cạn chén vì đêm tự do của hai người.”

Bạch Tiểu Thi hưng phấn, hét lớn: “Ye ye, vì tự do của chúng ta. Nào, 1, 2, 3 dô!”

Hạ An An không được hưng phấn như Bạch Tiểu Thi, chẳng biết vì sao, cô chợt thấy nhớ hai cha con Hoắc Minh Hiên.

“Ôi, hai người không biết chứ, mấy ngày nay em bị đau lưng, khó chịu muốn chết luôn.”

Hạ An An cứ tưởng cô ấy bị mệt, liền nói: “Sau này nói Minh Xán tìm người giúp em đi. Một mình em chuyển hàng mệt lắm.”

Bạch Tiểu Thi nghe cô nói xong thì ngây người. Cô và Hoắc Minh San không hẹn mà cũng nhìn nhau, rồi cũng không hẹn mà phá lên cười. Hạ An An thấy họ hình như đang cười mình, cảm thấy có chút uất ức, lên tiếng: “Sao? Tôi nói sai chỗ nào à?”

Hoắc Minh San uống một ngụm bia: “Con nhỏ này không phải đau lưng vì chuyển hàng.”

“Vậy thì vì cái gì?”

Bạch Tiểu Thi và Hoắc Minh San cùng tủm tỉm cười. Sau đó, Hoắc Minh San tiến đến cạnh Hạ An An, nói: “Hoắc Minh Xán nhà Tiểu Thi, cứ như sói đối ấy.”

Hạ An An thấy hai người kia cười bí ẩn, nghĩ sơ liền hiểu ra, tròng mắt liếc họ: “Hai người tụ tập là để nói mấy chuyện này sao?”

Hoắc Minh San nhún vai, ý nói chính thế. Bạch Tiểu Thi hì hì cười, ghé sát vào hỏi cô: “Chị dâu, anh hai chắc cũng lợi hại lắm phải không?”

“Khụ khụ khụ khụ.” Hạ An An suýt chút nữa bị sặc chết.

Bạch Tiểu Thi thấy cô ho đến đỏ mặt, vội vàng lấy nước. Hạ An An uống mấy ngụm, mới thấy đỡ hơn một chút.

Trong thoáng chốc, cô thật không biết phải trả lời câu hỏi của Tiểu Thi thế nào.

“Cô ấy không có làm chuyện đó.” Khi Hạ An An còn đang xấu hổ, Hoắc Minh San đã lo lắng lên tiếng.

Hoắc Minh San đáng chết này đúng là nhiều chuyện mà!

Bạch Tiểu Thi lập tức kinh ngạc, che miệng lại: “Không thể nào. Chị dâu, anh hai nhìn có vẻ rất lợi hại mà ...”

Biểu lộ của Bạch Tiểu Thi khiến cho An An cảm thấy rất không thoải mái, cô cũng không muốn người khác hiểu lầm bọn họ không làm chuyện ấy là vì anh có vấn đề sinh lý.

“Không phải vậy, chỉ là, hình như anh hai của cô đó, anh ấy không thích tôi. Anh ấy ... chẳng có chút hứng thú gì với tôi cả.”

Bạch Tiểu Thi lập tức trưng vẻ mặt không đồng tình, cặp mắt trong suốt đảo đi đảo lại, nói: “Chị dâu, em nghĩ, có thể là do chị không gọi được hứng thú phòng the đó.”

Hạ An An có chút tò mò, hỏi: “Cái gì là hứng thú phòng the?”

“Em hỏi chị nha, chị có mặc đồ ngủ gợi cảm bao giờ không?”

Hạ An An cẩn thận suy nghĩ một chút, áo ngủ của cô đều thuộc dạng truyền thống. Nghĩ xong, cô lắc đầu.

Bạch Tiểu Thi biểu lộ vẻ đã hiểu, tiếp tục nói: “Vậy phải rồi, chị dâu. Chị muốn anh có hứng thú với chị thì phải gợi cảm một chút.”

Sau đó, Bạch Tiểu Thi phổ cập cho cô rất nhiều điều về chuyện vợ chồng, khiến cho cô như mở ra một cánh cửa lớn bước vào thế giới thần kì. Hạ An An thật không ngờ Bạch Tiểu Thi trông có vẻ ngốc nghếch, nhưng lại dày dặn kinh nghiệm đến vậy. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Đang lúc hồ hởi học hỏi, điện thoại của Hạ An An đột nhiên reo vang, chính là Hoắc Minh Hiên gọi tới. Hạ An An vội vàng cầm lấy điện thoại đến một góc tường nói chuyện.

Hoắc Minh Hiên đang đứng ở phòng khách. Bấy giờ, nơi đây ngập tràn bóng tối, xung quanh cực kì yên lặng. Dưới chân anh đã vương vãi không ít mẩu thuốc lá, không biết vì sao hôm nay anh cảm thấy rất khó chịu, chỉ có thể không ngừng hút thuốc để giảm bớt cảm giác này.

Cuối cùng, anh quyết định gọi điện cho cô. Dù không thấy cô, nhưng được nghe tiếng cô cũng tốt rồi.

“Minh Hiên?”

“Ừ.”

“Sao vậy anh? Có chuyện gì thế?”

“Em đã ngủ chưa?”

“Chưa, anh vẫn chưa ngủ à?”

“Ừ.”

Hoắc Minh Hiên không phải người hay nói. Nhiều khi, cô cảm thấy anh kín như hũ nút, nói chuyện với anh chỉ được vài câu ngắn ngủi rồi thôi. Hôm nay, để giảm bớt không khí buồn tẻ, cô liền nói đùa một chút: “Thế nào, nhớ em nên anh không ngủ được sao?”

Đối phương im lặng.

Hạ An An cảm thấy trong lòng trầm xuống, lời cô mới hỏi anh có phải là quá mức tự mình đa tình không?

“Ừ.”

Khi cô đang định lảng đi chuyện khác để bớt xấu hổ thì Hoắc Minh Hiên đột nhiên lên tiếng.

“Sao cơ?”

“Ngày mai em về đúng không?”

Hạ An An thầm vui vẻ, anh là đang thừa nhận câu hỏi của cô sao? Anh vừa hỏi như thế là vì nóng lòng muốn cô về sao? Mặc dù đáp án không rõ ràng nhưng trong lòng cô vẫn không khỏi cảm thấy ngọt lịm.

“Phải, mai em sẽ về.”

“Ừ.”

Bầu không khí như có chút đọng lại. Đúng lúc đó, nghe thấy Hoắc Minh San và Bạch Tiểu Thi gọi mình, cô liền nói với anh: “Anh ngủ sớm đi, mai em sẽ về. Ngủ ngon.”

“Ừ, ngủ ngon.”

Sau khi cúp máy, Hoắc Minh Hiên khẽ thở dài một hơi. Đi đến dựa vào sofa, anh cảm thấy rối bời, nói chuyện với cô không những không có tác dụng mà ngược lại còn khiến anh thêm xúc động.

Anh tự nhận thấy khả năng kiềm chế của mình rất mạnh, nhưng vẫn không thể không nhớ đến cô.

Cảm giác xúc động này thật sự khiến anh khó chịu, lại lấy thêm một liều thuốc đưa lên miệng.

Hoắc Thiên Dục từ trên lầu xuống, thấy cha đã hút một đồng thuốc, liền bĩu môi: “Nếu nhớ mami như vậy, sao papi không đến chỗ mami về đi?”

Hoắc Minh Hiên ngẩng đầu nhìn cậu nhóc, nhú mày lại: “Còn chưa đi ngủ, con chạy xuống đây làm gì?”

“Con xuống uống nước.” Cậu nhóc dỗi hờn nói.

Vì sợ lạnh, bên ngoài áo ngủ của nhóc còn khoác thêm chiếc chăn nhỏ. Chiếc chăn có nền hoa trắng giống áo ngủ của cậu bé, cuộn mấy vòng quanh ngực khiến người cậu nhóc thoáng nhìn như một chiếc bánh bao tròn trịa.

Một tay kéo chăn xuống, một tay kéo ghế sau đó chậm rãi leo lên ghế, lúc này, cậu nhóc mới với tới bàn uống nước.

Ừng ục hóp mấy ngụm nước xong, vừa khó khăn leo xuống ghế, bước tới phòng khách thấy cha còn đang hút thuốc, cậu nhóc cau mày y hệt cha, thậm chí nói: “Hút thuốc thì có ích lợi gì? Chỉ khiến khói đen bám đầy nhà, lại còn không tốt cho sức khỏe. Con còn chưa nhớ mami đến mất ngủ, papi lớn thế này mà không bằng cả con.”

Hoắc Minh Hiên chăm chăm nhìn bánh bao tròn trước mặt: “Cha phát hiện thấy con càng ngày càng nói nhiều.”

“Xí, papi cứ vậy đi, con đi ngủ đây. Người ta quan tâm mà papi còn chê người ta nói nhiều.” Lắm bầm những lời này xong, cậu nhóc liền quần chăn vào người, chậm rãi lên lầu.

Hoắc Minh Hiên nhìn bóng lưng con trai rời đi. Cậu nhóc vì khoác chăn mà như một chú sâu nhỏ mập mập khó khăn bước lên phòng ngủ. Con trai còn nhỏ như vậy, nhưng so với những đứa trẻ đồng trang lứa, cậu nhóc hiểu chuyện hơn rất nhiều. Con trai nhỏ của anh, chính là món quà tốt nhất mà cô đã tặng anh.

Anh dự định thuốc trong tay, con trai đã không cho anh hút thì anh sẽ không hút nữa.

Cậu nhóc nói đúng, anh còn không vững tâm bằng cậu. Anh không thể chịu thua con trai như vậy được.

Nghĩ tới đây, Hoắc Minh Hiên không khó chịu nữa, tắt đèn phòng khách rồi lên lầu ngủ.

Sau khi mấy người Hạ An An trò chuyện thêm một hồi, dọn dẹp chén bát xong cũng bắt đầu đi ngủ. Hạ An An quyết định nghe theo đề nghị của Bạch Tiểu Thi, cùng mua mấy bộ áo ngủ gợi cảm một chút.

Hôm sau, ăn sáng xong, cả ba đến salon làm đẹp rồi mới tiến vào trung tâm thương mại.

Bạch Tiểu Thi dẫn cô đến cửa hàng đồ lót cô ấy hay mua, nhanh chóng cầm một bộ váy ngủ so so trên người Hạ An An, hài lòng gật đầu: “Quả nhiên vừa ý đức.”

Hạ An An tròn mắt nhìn chiếc váy ngủ. Chiếc váy mỏng dính xuyên thấu này, so với không mặc thì có gì khác nhau?

“Chuyện này ... có thật không đây?” Cô còn đang tưởng tượng, nếu cô mặc váy này nằm cạnh Hoắc Minh Hiên, không khéo bị anh đánh mất.

“Ôi, chị cứ yên tâm. Dù có nghiêm túc cỡ nào, đàn ông cũng đều giống nhau cả thôi. Chị chỉ cần mặc váy này vào, cam đoan mã đáo thành công.”

“Nhưng mà ...”

“Ai da, chị dẫu, chị cứ như vậy, có khi cả đời cũng không xx được đó.”

Hạ An An hít một hơi, trịnh trọng nói: “Vậy cứ thế mà làm đi.”

Bạch Tiểu Thi nghe xong lời này, lập tức chọn cho cô mấy bộ 200% quyến rũ. Có điều, Hạ An An nhìn mấy bộ đồ lót có cũng như không này xong thì, khóe miệng giật giật liên hồi.

Cô thật không tưởng tượng nổi nếu cô mặc những bộ đồ này xuất hiện trước mặt Hoắc Minh Hiên thì sẽ thế nào đây?

23. Chương 23

Chiều hôm sau, Hoắc Minh Hiên vừa đón Thiên Dục về, khi xe chạy đến cửa thì vô tình phát hiện trên cửa có treo một tấm bảng nhỏ bằng gỗ. Thắc mắc không biết trên đó viết gì, anh liền giẫm chân phanh lại.

Thiên Dục nhìn theo ánh mắt của cha, dĩ nhiên cũng phát hiện ra tấm bảng này. Mở cửa xe ra, cậu nhóc lon ton chạy đến đọc chữ trên bảng gỗ.

Cậu nhóc bây giờ đã học được không ít chữ, nên khi Hoắc Minh Hiên bước tới đã nghe thanh âm đáng yêu của con trai đọc to từng tiếng: “Nhà, của, Hoắc, Hạ.”

Mấy chữ “Nhà của Hoắc Hạ” viết bằng bút huỳnh quang tỉ mỉ, xung quanh còn được trang trí hoa lá xinh đẹp và trái tim hồng.

Ánh mắt của cậu nhóc lập tức sáng ngời, nói: “Đây là do mami viết sao? Mami về rồi!” Dứt lời, hai chân nhỏ vô cùng phấn khởi chạy về phía cửa lớn.

Hoắc Minh Hiên nhìn mấy chữ này cũng ngại ngùng cả người.

Nhà của Hoắc Hạ, cha con họ Hoắc và Hạ An An.

Những kí tự và hoa lá trên tấm bảng như tỏa ra một luồng sáng ấm áp, Hoắc Minh Như chợt cảm thấy một dòng nước ấm chảy qua trong lòng, khóe miệng bất giác khẽ cong lên.

Anh dừng xe xong, đi vào cửa chính, nhìn thấy hai mẹ con đang ngồi cạnh bàn ăn. Hạ An An lấy thứ gì đó trong chiếc giỏ lớn ra, giải thích với cậu nhóc: “Đây là ly uống nước, cái này của con, cái này của mami, cái kia là của papi. Ly súc miệng cũng cùng một kiểu, chúng ta mỗi người một cái. Còn có, chén ăn cơm. Phải rồi, mami còn mua áo ngủ gia đình. Áo của Thiên Dục và papi, mami đã đặt trong tủ rồi. Kiểu áo ngủ giống nhau như đúc nha. À còn tất nữa, mami cũng mua tất đôi cho Tiểu Dục nữa nè.”

Cậu nhóc hưng phấn chớp mắt, vì kích động, nên nước da trắng mịn trên khuôn mặt nhỏ hơi ửng đỏ, đáng yêu vô cùng: “Vậy sau này con có thể cùng mami và papi mặc đồ giống nhau?”

Hạ An An nhéo nhéo khuôn mặt mềm mại của con trai: “Đương nhiên, Thiên Dục có vui không nào?”

Cậu nhóc lập tức gật đầu mạnh như bầm tỏi: “Vui chết đi được ấy ạ!”

Hạ An An bị con trai chọc cười, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ một cái. Trong lúc vô tình, cô bắt gặp Hoắc Minh Hiên đang đứng ở cửa. Hạ An An liền nở nụ cười dịu dàng, cầm một cái chén quơ quơ về phía anh: “Anh mau tới xem có thích hay không.”

Hoắc Minh Hiên bước chân dài đi tới. Thiên Dục thấy cha tiến đến thì hưng phấn giải thích: “Papi xem nè, chén này của papi, chén kia của con, còn đây là chén của mami.”

Ba cái chén có hình dạng giống nhau, chỉ khác hoa văn một chút. Trên mỗi cái chén đều có vẽ hình người đơn giản. Chén có hình bé trai không vẽ cụ thể thân người, trên đầu có ba cọng tóc nhỏ, Thiên Dục nói đó chính là mình.

Nhìn vẽ hờn hở của con trai, trong lòng anh thầm gào thét, không cách nào chấp nhận hình vẽ mình lại xấu như thế.

Trên hai chiếc chén còn lại, hình vẽ thật sự xấu tệ. Thân người nhỏ hơn so với hình vẽ Thiên Dục một chút. Hình của Hạ An An, ba cọng tóc nhỏ đã biến thành ba sợi tóc dài.

Hạ An An trưng vẻ mặt muốn được khen ngợi nhìn anh: “Có đẹp không anh?”

“Ừ.” Anh đưa ra đánh giá một cách vô cùng trái lương tâm.

Ăn cơm tối xong, Thiên Dục liền về phòng rửa mặt rồi nóng lòng mở tủ ra. Quả nhiên, bộ quần áo ngủ mới tinh đang nằm ngay ngắn trong đó. Vội vàng thay đồ, cậu nhóc chạy ra khỏi phòng thì bắt gặp Hạ An An cũng đã thay xong quần áo ngủ.

Đúng là kiểu dáng giống nhau như đúc. Cậu nhóc không kiềm được phần khởi, dạo một vòng trước mặt Hạ An An, hỏi: “Thế nào ạ mami? Mami thấy con mặc có đẹp không?”

Bộ quần áo ngủ màu xanh da trời, trên áo được thêu những ngôi sao. Áo ngủ mặc vào người Thiên Dục rộng thùng thình, khiến cậu nhóc càng nhìn giống một viên thịt nhỏ, đáng yêu chết đi được.

Hạ An An kiểm lòng không dặng, bước đến ôm hôn viên thịt nhỏ: “Đẹp lắm, đẹp vô cùng, mami bị con mê hoặc rồi.”

Cậu nhóc nghe mẹ nói vậy, lập tức cười vui vẻ: “Mami mặc cũng rất đẹp nha.”

Hai mẹ con vừa tíu tít nói chuyện, vừa đi xuống lầu. Hoắc Minh Hiên đang ngồi trong phòng khách đọc tạp chí, vô tình nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ bước xuống. Hai mẹ con mặc quần áo đôi, dù bộ quần áo này không đẹp cho lắm nhưng lại tạo cho anh một cảm giác rất đối ẩm áp.

Hoắc Thiên Dục tới phòng khách thì liền trèo lên người Hoắc Minh Hiên. Hoắc Minh Hiên thấy cậu nhóc khó nhọc trèo lên, đưa tay ra đỡ một cái. Thiên Dục cuối cùng cũng trèo thành công vào lòng anh, ngồi trên đùi anh, chớp mắt nói: “Papi cũng thay quần áo ngủ đi.”

“Ừm.” Anh nhẹ nhàng lên tiếng, ánh mắt lại lần nữa rơi vào quyển tạp chí.

Cậu nhóc thấy cha không thèm nhìn mình, lập tức buồn chán, leo khỏi người anh rồi chạy về phía mẹ. Quả nhiên, mami vẫn là nhất. Papi chẳng thú vị gì hết.

Người cha bị con trai chán Hoắc Minh Hiên, trong lúc vô tình bắt gặp hai mẹ con vui đùa ầm ĩ. Nhìn hai người thật ầm áp, thật tình cảm, còn anh thì ...

Chẳng biết từ đâu đột nhiên vù vù thổi đến người anh một cơn gió lạnh.

Cảm giác bị cô lập này thật sự rất không thoải mái. Hoắc Minh Hiên thả quyển tạp chí xuống, xoay người chạy lên lầu. Hạ An An thấy vậy, liền hỏi: “Anh đi ngủ à?”

“Đi tắm.” Anh chùng mặt lạnh buồn bực vút lại một câu.

Hạ An An nhú nhú mày liễu, người đàn ông này lại bị gì nữa đây? Chẳng lẽ cô và Thiên Dục đùa giỡn ồn ào quấy rầy anh sao?

Thiên Dục thấy mẹ có vẻ buồn, lập tức nhỏ giọng an ủi: “Mami đừng giận nha. Papi tháng nào cũng có những ngày kì cục như vậy, thành thói quen rồi ấy.”

À ...

Hạ An An bị giải thích của con trai chọc cười, néo mặt nhỏ một cái. Những lời này mà lọt vào tai Hoắc Minh Hiên thì chắc chọc anh tức điên mất.

Nghĩ đến bộ dạng tức giận của anh, Hạ An An bất giác mỉm cười.

Hoắc Minh Hiên sau khi tắm xong liền về phòng mở tủ, nhìn thấy bộ quần áo ngủ nằm gọn bên trong.

Không phải con nít vậy chứ!

Đấu tranh tâm lý mãnh liệt một hồi, Hoắc Minh Hiên mới có thể mặc bộ quần áo vào. Nhìn người trong gương, anh suýt nữa thì không nhận ra chính mình.

Gương mặt lạnh lùng cao ngạo trước sau không đổi của anh, đúng, chính là gương mặt ấy, phối hợp với bộ quần áo in hình hoạt hình này trông thật rất đối ba chấm ...

Sao anh lại phải mặc bộ đồ này cơ chứ ?!

Lúc Hạ An An đang ôm Thiên Dục trong lòng, dạy cậu nhóc đọc truyện cổ tích thì vô tình phát hiện anh bước xuống cầu thang.

Cô nhất thời ngây ngẩn cả người !

Thiên Dục thấy mẹ đột nhiên im lặng, quay đầu nhìn lại theo ánh mắt của mẹ hướng lên lầu. Sau đó, cậu nhóc phát hiện người cha luôn cao ngạo lạnh lùng của mình đang mặc bộ quần áo ngủ có in hình những ngôi sao bước từ cầu thang xuống.

Hoắc Thiên Dục chột nghĩ, mình bị hoa mắt rồi !

Mí mắt Hạ An An không nhận được mà khẽ giật giật, cô không thể tưởng tượng nổi, thì ra papi của Thiên Dục khi mặc quần áo ngủ cô mua sẽ trông như thế này đây.

Quá mức kì lạ rồi, kì lạ đến nỗi cô không cách nào nhìn thẳng vào anh được.

Chưa hết, do tay anh quá dài nên bộ áo ngủ mặc trên người anh nhìn giống áo tay lỡ và quần lỏng hơn. Dù anh vẫn duy trì vẻ lạnh lùng ngày thường, tự nhiên bước đến ghé sofa ngồi xuống, nhưng mà ...

Loại quần áo này hoàn toàn phản bội lại vẻ tao nhã của anh, mặc kệ anh cố gắng bình thường thế nào, nhìn anh vẫn có cảm giác giống bệnh nhân tâm thần.

Hạ An An muốn cười.

Hoắc Thiên Dục cũng muốn cười.

Sau một hồi kiểm chế, rốt cuộc hai mẹ con không nhịn được nữa mà bắt đầu ôm bụng ha ha. Hạ An An cười đến nỗi nói không ra hơi: “Phải rồi ... Minh Hiên à, xin lỗi anh. Hình như em mua quần áo hơi nhỏ cho anh rồi, ha ha ha ...”

“Ha ha ha ha ...”

“Ha ha ha ha ...”

Tiếng cười giòn tan chẳng mấy chốc mà lan tỏa khắp ngôi nhà. Lúc này, nội tâm của người đàn ông bình tĩnh là anh cũng đang sắp chịu hết nổi rồi ...

Vốn vì muốn hòa hợp với hai mẹ con họ nên anh mới chấp nhận thay bộ đồ này, lại không nghĩ rằng bọn họ nở lòng cười nhạo anh như vậy!

Anh thực sự muốn hét lên, vì cái gì mà anh phải mặc bộ đồ kì dị này cơ chứ !!

Mặc dù trong lòng thầm gào thét, nhưng anh vẫn tỏ vẻ thản nhiên như cũ, tiếp tục đọc tạp chí như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Thậm chí, anh còn bình tĩnh nói một câu: “Ừ, lần sau nhớ mua size lớn hơn.”

Đáp lại anh là ...

“Ha ha ha ha ...”

“Ha ha ha ha ...”

Khóe miệng Hoắc Minh Hiên khẽ giật giật, thật muốn đóng gói hai mẹ con này lại mà!

Hôm sau, khi Hoắc Minh Hiên từ trên lầu đi xuống, Hạ An An và Hoắc Thiên Dục đã ngồi dưới bàn ăn. Bình thường, chào buổi sáng xong, Hoắc Minh Hiên sẽ ngồi trên sofa xem tin tức, hai mẹ con thì cắt bánh mì và phết sữa. Nhưng hôm nay anh vừa xuất hiện, hai người này lại chẳng hề kiêng nể thì thầm tai nhau, thỉnh thoảng còn len lén cười anh.

Chân mày anh khẽ cau lại, thầm đoán chắc hai người kia đang cười chuyện anh mặc bộ đồ ngủ tối hôm qua.

Hoắc Minh Hiên cảm thấy tức giận đến mức muốn giết người.

Vị boss bị cười nhạo này thật sự ăn sáng cũng không yên.

Sau khi ăn, Hoắc Minh Hiên cùng Hoắc Thiên Dục, nhỏ thì đi học, lớn thì đi làm. Hạ An An rảnh rồi, liền đến sân sau tưới hoa. Sân sau rất lớn, bên trái là vườn rau, bên phải là hoa cỏ. Vườn rau bên trái chủ yếu do dì giúp việc chăm sóc, còn Hạ An An phụ trách hoa cỏ bên phải.

Hoa hướng dương, thiên lý, linh lan, dâm bụt, thủy tiên và một số loại hoa khác được trồng ở giữa, những viên đá xanh được rải khắp đường đi trong vườn, giúp cô có thể dễ dàng bước lên tưới nước, bón phân.

Hạ An An mở vòi nước, cẩn thận rắc nước vào giữa vườn hoa. Vô tình bắt gặp người đang đứng trước cửa ra vào khu vườn, cô nhất thời giật mình.

“Anh không phải đi làm sao? Hay là anh quên mang đồ gì?”

“Hôm nay anh không phải đi làm.” Anh hồ hững đáp.

“?”

“Anh nghĩ bù hai ngày của tuần trước, hôm nay bắt đầu.”

“À ra vậy.” Hạ An An đắm chiêu gạt đầu, vậy là anh chờ Thiên Dục đi học xong liền về nhà? Không đi làm cũng không thèm báo trước tiếng nào, người này cũng thật là ...

Đang lúc suy nghĩ, ngón tay giữ vòi nước của cô bất giác rơi lỏng. Lực nước mạnh lên, liền bị bắn ra ngoài, tung tóe văng khắp nơi.

Hạ An An trong một thoáng không đề phòng, trở thành người đứng mũi chịu sào.

Khi cô phục hồi tinh thần sau một hồi hốt hoảng thì quần áo đã ướt hơn một nửa.

Hoắc Minh Hiên cau mày nhìn cô, vội vàng đến tắt nước, lo lắng hỏi: “Không sao chứ?”

Hạ An An trừng vẻ mặt tội nghiệp, như một đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì, mở to đôi mắt tròn ngấn nước, lên tiếng: “Không sao, đều tại em tay chân vụng về.”

Nhìn người nào đó ướt như chuột lột, anh bất đắc dĩ thở dài. Hạ An An cứ nghĩ anh sẽ trách mắng cô hậu đậu, nào ngờ anh chẳng những không nói lời nào mà trực tiếp ôm cô lên lầu.

Hạ An An: “?”

Cô kinh ngạc một hồi, lấy lại tinh thần cứng đờ cử động trong ngực anh, yếu ớt nói: “Em ... Em tự đi được.”

Anh không để ý tới lời cô, rất nhanh đã ôm cô tới phòng. Sau khi đặt cô xuống, anh liền mở tủ lấy quần áo cho cô.

Lấy chiếc váy hở vai lần trước cô mua, anh vừa đưa vừa lên tiếng: “Em mau thay đi kéo cảm.”

Không những không trách mắng, ngược lại anh còn đối xử với cô chu đáo như vậy, Hạ An An không khỏi cảm thấy ấm áp trong lòng, giơ tay nhận quần áo. Đang định thay ra, không ngờ chiếc túi bên tủ quần áo, do bị lực lúc này Hoắc Minh Hiên mở cửa tủ tác động mạnh nên lạch cạch rơi xuống đất. Hạ An An nhìn thấy vật rớt ra từ trong túi, lập tức sợ hãi, vội vàng định cầm lên thì Hoắc Minh Hiên đã nhanh tay hơn một bước.

Hạ An An nuốt nước miếng.

Khi Hoắc Minh Hiên cầm lấy vật rớt dưới đất lên thì sắc mặt liền cứng đờ.

Trên tay anh là chiếc áo ngủ màu xám gần như trong suốt và chiếc quần lót chữ T gợi cảm thiếu vải ...

Hạ An An hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi, vội vàng bước đến muốn lấy đồ lại. Nhưng, Hoắc Minh Hiên phản ứng nhanh lẹ, khi cô chưa kịp làm gì thì đã bị anh ra hiệu “Không được.”

Anh chau mày, thâm thúy nhìn cô: “Mấy cái này ... là em mua?”

Khuôn mặt Hạ An An liền đỏ bừng, chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Mấy thứ quần áo này, cô chỉ dám mua chứ không dám mặc. Vốn định cất đáy tủ, lại không ngờ bị anh phát hiện.

Anh sẽ nghĩ cô thế nào? Anh có nghĩ cô là một cô nàng dâm đãng, rất vô sỉ, rất bỉ ổi không?

Hạ An An thực sự muốn khóc thét lên được, trơ mắt nhìn anh giơ quần áo lên, vừa nức nở vừa cầu xin, nói: “Anh trả cho em trước đi.”

Người nào đó không thèm để ý tới lời cô, thấy cô bước đến, anh liền giơ quần áo lên cao: “Em mua mấy thứ này làm gì?”

Hạ An An gấp gáp đến nỗi mắt đỏ hồng, thẹn quá hóa giận, cô nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Mau trả cho em!”

Hoắc Minh Hiên thấy cô thật sự tức giận, không trêu cô nữa, trả quần áo lại cho cô. Hạ An An lập tức nắm chặt, giấu chúng trong tay.

Hoắc Minh Hiên vòng tay trước ngực, thản nhiên nhìn người con gái đang luống cuống nắm chặt quần áo lót trong tay. Hôm qua, vì mặc bộ đồ đó mà anh bị mẹ con họ cười nhạo, rốt cuộc bây giờ cũng an ủi được một chút. Một hồi sau, anh tỉnh quái lên tiếng: “Không phải em mua là để mặc cho anh xem đó chứ?”

24. Chương 24

“Sao?” Anh thâm thúy lên tiếng, dù vẻ mặt vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt rõ ràng hiện lên tia khoái chí.

Hạ An An cảm thấy bản thân thực ngốc đến chết đi được. Có ai lại tự nhiên chẳng vì lí do gì mà mua mấy thứ đồ này không?

Hoắc Minh Hiên nhìn bộ quần áo đã ướt phân nửa trên người cô, thôi không trêu ghẹo cô nữa, nói: “Em mau thay đồ đi.” Dứt lời, anh liền xoay người ra ngoài.

Hạ An An buồn bực cầm quần áo nhét vào tủ rồi thay đồ ướt ra. Thay xong, cô không xuống lầu ngay mà dựa lưng vào giường, ngồi xuống.

Đúng là mất mặt muốn chết.

Lúc đầu, lẽ ra cô không nên nghe lời Bạch Tiểu Thi, cuộc sống vợ chồng của cô ấy và Hoắc Minh Xán có giống với cô và Hoắc Minh Hiên sao chứ?

Có khi nào Hoắc Minh Hiên cũng nghĩ cô muốn được thỏa mãn gì đó không?

Hạ An An thực sự sắp khóc đến nơi.

“Thay đồ xong chưa? Nếu xong rồi thì xuống đây, chúng ta cùng đi ăn. Hôm nay, em không cần phải nấu nữa.”

Hạ An An làm vài động tác khí tự đan điền rồi mới bước khỏi phòng, ra vẻ như chẳng hề xảy ra chuyện gì, bình tĩnh nói: “Vây cũng tốt. Mình đi thôi.”

Khi cô đang định xuống lầu thì tiếng của anh vang tới: “Chờ chút.”

Hạ An An nghi hoặc quay đầu nhìn, đã thấy anh cầm một cái áo khoác từ phòng cô. Che vai cô lại xong, anh lên tiếng: “Đi thôi.”

Hạ An An nhìn áo choàng, thầm nhủ bụng, Hoắc Minh Hiên đúng là một người bảo thủ hết cỡ, quần áo cô mặc thế này còn bị anh cho là gợi cảm?

Đúng là đầu cô hổng rồi nên mới mua mấy bộ đồ lót kia về mà.

Hoắc Minh Hiên đưa cô đến một nhà hàng Tây rất sang trọng và cách điệu. Hạ An An gọi một phần mì Ý và một phần súp ngô, còn Hoắc Minh Hiên thì ăn bít tết và salad.

Hạ An An đang ăn thì nghe một âm thanh phụ nữ yếu điệu vang lên từ cách đó không xa: “Minh Hiên?”

Ngẩng đầu nhìn lại, cô thấy một cô gái cao ráo gợi cảm với mái tóc ngắn thời trang. Cô mặc một chiếc áo sơ mi không tay, thân dưới là một chiếc váy công sở bó sát. Cả người cô toát ra một sức quyến rũ nữ tính.

Động tác cắt bít-tết của Hoắc Minh Hiên lập tức dừng lại, lạnh lẽo nhìn người đang bước đến kia.

Có thể thân mật gọi đích danh Minh Hiên như thế, hẳn cô ta là người quen của anh. Có điều, ánh mắt của anh vô cùng khác lạ, dường như rất coi thường cô gái này.

Hoắc Minh Hiên sau khi quay đầu lại, phát hiện Hạ An An đang chăm chăm nhìn mình, liền nói: “Em tập trung ăn đi, không cần phải quan tâm đâu.” Dứt lời, anh tiếp tục ăn, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của người đẹp kia.

Thắc mắc trong lòng Hạ An An càng thêm lớn, dù Hoắc Minh Hiên tuy có lạnh lùng với người lạ thật nhưng không phải người không hiểu lễ nghĩa, phép tắc. Anh nói như vậy chẳng lẽ là vì giữa anh và cô gái kia có xích mích gì sao? Mà một người nam và một người nữ thì có thể có xích mích gì đây?

Bị anh phớt lờ, khóe miệng cô gái kia khẽ giật giật. Nhưng, không phải người dễ bỏ cuộc, thấy Hoắc Minh Hiên không để ý tới, ánh mắt cô ta lập tức chuyển hướng sang Hạ An An, cười hi hi nói: “Hạ An An tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Hạ An An kinh ngạc đáp: “Chúng ta từng gặp nhau rồi sao?”

Sắc mặt cô gái kia có chút xám xịt, nghĩ rằng Hạ An An cố tình khi dễ mình, liền lạnh giọng lên tiếng: “Hạ An An tiểu thư đúng là người hay quên. Hôm đám cưới của cô, tôi đã từng tham gia, còn từng nói chuyện vui vẻ với cô nữa. Chẳng lẽ, Hạ tiểu thư thật đã quên rồi sao?”

Dù cô vốn không có kí ức của Hạ An An đời này, nhưng may vì Hạ An An mấy năm nay đều u mê trong rượu, nên cô có quên thật cũng không khiến người khác nghi ngờ.

Hạ An An đành xin lỗi cười cười: “Thật ngại quá, tôi thực không nhớ rõ.”

Cô ấy đã tham gia lễ cưới của cô thì hẳn là bạn bè thân thuộc của Hoắc Minh Hiên rồi. Hạ An An thăm nghĩ, đang định hỏi lại thì nghe thấy thanh âm lạnh lùng của anh: “Chúng tôi không hoan nghênh cô, nếu còn tự trọng thì mời cô đi giùm ngay!”

Ánh mắt cô gái hiện lên tia phẫn nộ, nhưng đã bị che giấu rất nhanh. Giữ nguyên nụ cười ban nãy, cô ta nói: “Minh Hiên, dù sao chúng ta cũng là bạn học, cậu không cần phải vô tình đến vậy chứ?”

Hoắc Minh Hiên không thèm nhìn cô ta, sắc mặt anh lạnh lẽo đến đáng sợ: “Lập tức cút đi!”

Cô gái mím chặt đôi môi xinh đẹp, thấy vẻ kích động của Hoắc Minh Hiên, cô ta đột nhiên cười châm biếm, nói với Hạ An An: “Nếu Hạ tiểu thư không nhớ thì tôi sẽ tự giới thiệu bản thân vậy. Tôi tên Lạc Mỹ Châu, là bạn thời đại học của Hoắc Minh Hiên.”

Lạc Mỹ Châu? Đây chẳng phải chính là người đã bỏ thuốc Hoắc Minh Hiên nhưng sau đó không thực hiện được âm mưu mà đổi lại, tạo nên mối quan hệ giữa cô và anh hiện tại đó sao?

Chẳng trách lúc này vẻ mặt anh thật sự đáng sợ như thể muốn ăn thịt người.

Hạ An An hít sâu một hơi để ổn định tâm tình, khách sáo cười cười: “Chào Lạc tiểu thư.”

“Có thể nói chuyện với nhau được không?” Ánh mắt Lạc Mỹ Châu tràn đầy khiêu khích.

Cô gái từng có ý với chồng mình muốn tìm mình nói chuyện, nếu không phải muốn nói xấu gì đó thì cũng là muốn phá hoại. Hạ An An cũng không rảnh rỗi tự mình chuốc lấy phiền não.

Vậy nên, vẫn giữ nụ cười điềm đạm, cô lên tiếng: “Xin lỗi Lạc tiểu thư, tôi không rảnh.”

Khóe miệng Lạc Mỹ Châu giật giật, kiềm chế nói: “Đề tài tôi muốn thảo luận chắc chắn sẽ khiến cô thấy hứng thú.”

Hạ An An nhún vai: “Tôi đã nói, tôi không rảnh.”

Lạc Mỹ Châu bị hai người này liên tục xúc phạm lòng tự trọng, cuối cùng cũng không nhịn nữa, mà thật ra bình thường cô ta vốn cũng không phải người hiền lành, nhẫn nhục gì. Hít sâu một hơi, cố ý chuyển hướng sang Hoắc Minh Hiên, cô khiêu khích: “Minh Hiên, lẽ nào cậu không nói cho vợ mình biết, cậu là vì bức tức do người trong lòng mình ở cùng với người đàn ông khác mà uống rượu cả đêm nên mới có cơ hội cho tôi ra tay sao?” Hai người xỉ nhục tôi như vậy, tôi sẽ không để hai người thoải mái mà rời khỏi đây đâu.

Nói xong mấy câu này, cô ta quay sang Hạ An An, tiếp tục lên tiếng: “Còn nữa, Hạ An An tiểu thư, cô đừng quá tự cao, cô phải nên biết ơn tôi mới đúng. Nếu không có tôi, làm sao cô có thể ngẫu nhiên mà trở thành công cụ phát tiết thay thế của Minh Hiên. Cô nên nhớ, chỉ vì cuối cùng cô mang thai nên anh ta mới không thể không cưới cô.”

“Câm mồm!” Sắc mặt Hoắc Minh Hiên lúc này đã trầm đến mức vô cùng đáng sợ. Khả năng khống chế của anh vốn rất tốt, hiếm khi nào anh lại kích động mà không thèm để ý hình tượng thể này. Khỏi nghĩ cũng biết, cơn giận này của anh là thực sự không thể nén được.

Nhìn vẻ muốn ăn thịt người của Hoắc Minh Hiên, Lạc Mỹ Châu tuy sợ hãi nhưng không muốn mất mặt nên vẫn duy trì vẻ kiêu ngạo như cũ, nói: “Những gì tôi muốn nói đã nói xong, mời hai người cứ dùng bữa tự nhiên.” Dứt lời, cô lạnh lùng hừ một tiếng, lắc eo bước trên đôi giày cao gót 10 phân rời đi.

Hạ An An không thể nuốt trôi nữa. Đặt chiếc đĩa bạc trên bàn, cô yên lặng nhìn thức ăn.

Hoắc Minh Hiên thấy vậy, nheo mày lại: “Đừng để ý mấy lời vợ vãn của cô ta, em ăn tiếp đi.”

Hạ An An vẫn yên lặng nhìn thức ăn, không nói lời nào.

Hoắc Minh Hiên cũng mất hứng ăn tiếp, thả dao nĩa xuống, anh lên tiếng: “Nếu em no rồi thì chúng ta đi thôi.”

Sau khi ngồi trên xe, Hạ An An cũng không nói chuyện, chỉ quay đầu ngẩn ngơ nhìn cửa sổ.

Thì ra, Hoắc Minh Hiên đã có người trong lòng từ lâu. Khi đó, anh về nước sớm là vì cô ấy. Lý do mà anh sống cùng cô, chăm sóc cô, bảo vệ cô, chẳng qua chỉ xuất phát từ trách nhiệm. Nếu lúc đầu Lạc Mỹ Châu không bỏ thuốc anh, khiến sự việc anh không thể khống chế bản thân mà làm chuyện đó với cô xảy ra thì e rằng, cả đời này họ cũng không gặp nhau.

Thật sự như Lạc Mỹ Châu nói, cô chẳng qua là công cụ phát tiết bất đắc dĩ của anh mà thôi.

Hạ An An cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thật muốn mở miệng mắng chửi ai đó quá đi!

Từ sau khi lên xe, anh chỉ yên lặng lái xe. Dù cô đã đoán được phần nào sự thật, nhưng nếu anh có thể giải thích với cô thì lòng cô chắc chắn cũng dễ chịu hơn. Thế mà, ai nữa chứ cũng không thêm nói, khiến cho cô càng thêm khó chịu.

Hai người cứ yên lặng như vậy đến lúc về nhà. Hạ An An vào phòng, thả người trên giường, quyết định dùng giấc ngủ để quên đi phiền não.

Nhưng trong lòng buồn bực muốn chết, làm cách nào cô cũng chẳng thể ngủ nổi.

Cô rất muốn hỏi anh, người trong lòng anh rốt cuộc là ai? Vừa nghĩ đến đây, cô phát hiện bản thân đang tự mình chuốc lấy phiền não.

Sau khi nằm trên giường hồi lâu vẫn không ngủ được, cô đành đứng dậy đi xuống lầu. Cầm một chai rượu vang trong tủ rượu ra, cô ngắm nghía một chút.

Do dự một hồi, cuối cùng cô vẫn không thể uống.

Nhưng mà, trong lòng cô giờ đang rất buồn, có lẽ uống một chút rượu sẽ cảm thấy khá hơn.

“Em đang làm gì vậy?”

Khi cô đang cầm ly rượu, chưa biết có nên uống hay không thì thanh âm tức giận của anh bỗng vang lên từ phía sau.

Hạ An An hoảng hốt, quay đầu lại thì thấy Hoắc Minh Hiên đang đứng tại đầu cầu thang đưa ánh mắt nặng nề nhìn mình.

Phát hiện ly rượu trên tay cô, sắc mặt Hoắc Minh Hiên càng thêm xám xịt. Anh bước chân tới, thoáng cái đã đến cạnh cô, giật lấy ly rượu, anh lên tiếng bằng thanh âm lạnh lẽo đáng sợ: “Em vừa uống rượu phải không? Em không nhớ đã từng hứa gì sao?”

“Em ...” Đang định nói cho anh biết rằng mình chưa hề uống, cô chợt cảm thấy những rắc rối mà mình đang gánh chịu tất cả đều do anh gây ra. Lập tức, lời muốn nói bị nuốt ngược vào bụng, cô bực dọc đáp: “Em lên lầu ngủ.”

Dứt lời, cô bước vòng qua người anh lên lầu, không ngờ anh bỗng nắm cổ tay cô, cất giọng nói đã dịu dàng hơn rất nhiều: “Trong lòng em khó chịu điều gì, không thể nói cho anh nghe sao?”

Hạ An An hít sâu một hơi, cố gắng lấy dũng khí, hỏi: “Vậy được. Anh nói cho em biết, người trong lòng anh là ai?” Cô thật sự muốn biết đáp án, bằng bất cứ giá nào.

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên lay động, anh im lặng không lên tiếng.

Hạ An An thấy thế, trong lòng càng cảm thấy mùi vị chua chát nổi lên từng đợt: “Ngày ấy, anh là vì người trong lòng mình mà về sớm hơn dự định có phải không? Cũng bởi vì cô ấy mà anh mới đi uống rượu, khiến Lạc Mỹ Châu có cơ hội ra tay, phải không?”

Hoắc Minh Hiên thả lỏng tay cô, đặt ly rượu lên bàn, anh hờ hững đáp: “Em đừng suy nghĩ vẩn vơ, Lạc Mỹ Châu nói năng lung tung, em không cần để ý.”

Anh hoàn toàn có thể hiểu được lý do tức giận của Hạ An An lúc này, có ai nghe thấy chuyện chồng mình có người phụ nữ khác trong lòng mà không buồn bực chứ?

“Anh mau nói cho em biết, người trong lòng anh rốt cuộc là ai?”

“Không ai cả.”

“ ... ”

Ánh mắt anh từ đầu đến cuối vẫn không dám nhìn vào cô, bộ dạng chột dạ của anh càng khiến cô không tin lời anh nói.

Hạ An An giận dữ, hít sâu một hơi, lạnh lùng lên tiếng: “Bây giờ em đã hiểu, vì sao anh không động vào em. Em còn cứ ngốc nghếch nghĩ rằng bản thân không có sức hấp dẫn, lại còn đi mua quần áo để anh chú ý. Thì ra, anh không động vào em là vì trong lòng đã sớm có người khác. Anh muốn giữ mình cho cô ấy, phải không?”

Lời này của cô vừa dứt, chân mày Hoắc Minh Hiên lập tức nhíu lại: “Em nói lung tung cái gì vậy?”

Hạ An An hít sâu một hơi: “Được, vậy anh cứ coi như em nói lung tung đi.”

Nhìn thấy cô muốn bước đi, anh liền đứng trước mặt ngăn cô lại. Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, anh nhẹ giọng nói: “An An, rốt cuộc em muốn thế nào?”

Hạ An An ngẩng đầu, tức giận nhìn anh: “Em muốn biết, cuối cùng người trong lòng anh là ai.” Cô thực sự muốn biết người con gái có thể khiến anh nhớ mãi không quên đó.

Hoắc Minh Hiên tránh né ánh mắt cô, đáp: “Không có!”

Nhìn dáng vẻ nhất định không nói của anh, cô chợt nghĩ, dường như anh đang bảo vệ người trong lòng mình. Anh sợ cô biết rồi thì sẽ gây phiền phức cho cô ta sao?

Hạ An An nhất thời phẫn nộ, nhắc chân đá đầu gối anh một cái. Không ngờ, đầu gối của anh quá cứng, bị cô đá một cái, anh không những không hề hấn gì mà còn khiến cô đau đến mức khóe mắt đỏ lên.

Hoắc Minh Hiên vội vàng đến đỡ cô. Hạ An An liền lui về sau mấy bước, đợi bớt đau một chút, cô trừng mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi, mắng: “Anh là đồ chết tiệt!”

Dứt lời, cô liền chạy nhanh lên lầu.

Sau khi nằm xuống giường không bao lâu, Hạ An An nghe thấy tiếng đập cửa truyền đến, kế tiếp là giọng nói trầm thấp của Hoắc Minh Hiên: “An An, em ngủ rồi sao?”

Hạ An An kéo chăn qua tai, không trả lời. Hồi sau, cô lại nghe thấy tiếng anh nói: “Em mở cửa xem, chân em có bị thương hay không?”

Lời này của anh khiến tâm tình Hạ An An trở nên phức tạp. Anh không quan tâm tới chỗ đầu gối bị cô đá của mình có bị thương không mà chỉ lo lắng cho cái chân gây tội này của cô. Khóe mắt Hạ An An chợt cay cay, nhưng nghĩ đến anh nhớ nhung người con gái khác thì bao nhiêu mối lòng lại thành khó chịu. Vậy nên, cô vẫn cương quyết không trả lời.

“Em ngủ rồi sao An An?”

Cô vẫn im lặng.

Anh vẫn vô cùng kiên nhẫn gõ cửa: “An An, em mở cửa ra, chúng ta nói chuyện có được không?”

Bị anh làm phiền, cô cũng không thể ngủ được, đành đứng dậy mở cửa. Nhìn anh bằng sắc mặt hờ hững, cô hỏi: “Anh muốn nói gì?”

Anh chăm chú nhìn cô, hồi lâu sau, mới cứng đờ mở miệng: “Hạ An An.”

“Sao?” Cô tức giận, nói.

“Không phải em muốn biết người trong lòng anh là ai sao?”

Hạ An An căng thẳng, tập trung nhìn anh, đợi anh nói tiếp. Nhưng sau hồi lâu vẫn không thấy anh lên tiếng, cô rốt cuộc nhịn không được nữa: “Là ai?”

“Hạ An An.”

“Sao?”

“Người trong lòng anh.”

Hai mắt Hạ An An híp lại: “Anh đừng nói, người trong lòng anh là em nha?”

Người nào đó quay đầu đi, tránh né ánh mắt cô. Mãi một hồi sau, anh mới đáp: “Ừ.”

Hạ An An bĩu môi hừ một tiếng: “Anh đừng hòng lấy lòng em.”

Hoắc Minh Hiên mở miệng, định giải thích thì cô liền vung tay: “Cứ vậy đi, anh không cần nói nữa, bây giờ tôi cũng không còn hứng thú biết. Tôi muốn nghỉ ngơi, hy vọng anh đừng quấy rầy tôi nữa.”

Dứt lời, cô liền lạnh lùng đóng cửa lại.

Mà lần này, Hoắc Minh Hiên quả nhiên không tiếp tục quấy rầy cô.

Nằm trên giường, Hạ An An cảm thấy vô cùng bức bối.

Cô vẫn tưởng trong lòng Hoắc Minh Hiên có mình. Lý do anh không động vào cô chỉ vì cô không đủ sức hấp dẫn hoặc như Hoắc Minh San nói, anh sợ cô lại hận anh. Nhưng cô thật không ngờ, anh không động vào mình là bởi vì người con gái trong lòng anh.

Nếu nói như vậy, mấy ngày nay, nỗ lực muốn hòa giải với anh, muốn thân thiết với anh của cô thật quá mức ngu xuẩn.

Hạ An An phát hiện, cô đang ở tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nếu cô lựa chọn tiếp tục sống với anh thì nghĩa là phải chấp nhận việc anh yêu người khác, chấp nhận việc cả đời này họ sẽ chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực. Anh có thể thân thiết với cô, quan tâm, chăm sóc cô nhưng sẽ không bước qua ranh giới của một đôi vợ chồng thật sự, vì anh muốn giữ thân cho người mình yêu.

Nếu cô không thể chịu đựng sự thật anh yêu người khác, vậy chỉ còn cách ly hôn cùng anh.

Ly hôn...

Cô muốn ly hôn sao?

Nằm trên giường hồi lâu, Hạ An An vẫn không cách nào ngủ được. Vấn đề này không phải dễ giải quyết, cô tạm thời gác sang một bên. Thấy thời gian cũng không còn sớm, cô quyết định bước xuống giường. Thiên Dục sắp tan học, cô phải đi đón cục cưng của mình.

Mặc kệ giữa cô và anh có chuyện gì, cô cũng không muốn nó ảnh hưởng đến cục cưng nhỏ của cô.

Hoắc Minh Hiên cũng cùng lúc thay quần áo xong và bước ra khỏi phòng. Nhìn thấy cô, anh ngẩn người, định nói gì đó thì Hạ An An đã lên tiếng: “Tôi đi đón Thiên Dục. Khó khăn lắm anh mới có một ngày nghỉ, anh cứ ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên hiện lên tia phức tạp: “Anh đi cùng em, một mình em đi anh không yên tâm.” Dứt lời, anh liền xuống lầu.

Hạ An An cũng không tranh cãi tiếp, theo anh đi xuống. Sau khi lên xe, hai người yên lặng hồi lâu. Mãi đến khi rời khỏi đường Kim Sơn, Hoắc Minh Hiên mới lên tiếng: “Chúng ta nói chuyện được không An An?”

Hạ An An vẫn duy trì tư thế ngắm cảnh ngoài cửa sổ, lắc đầu: “Bây giờ tôi không muốn nói gì cả.” Cô muốn có không gian riêng của mình, để có thể tĩnh tâm suy nghĩ một chút.

Chân mày Hoắc Minh Hiên nhíu lại một cái, trong lòng anh có rất nhiều điều muốn nói với cô. Nhưng thấy cô không muốn nói chuyện với mình, anh cũng không muốn ép cô nữa.

Hai người cùng đón Thiên Dục ở nhà trẻ. Thiên Dục vừa lên xe liền hưng phấn lấy bánh quy do chính mình làm cho cha mẹ ăn.

“Papi, đã lâu papi không ngủ với mami và con rồi, hôm nay papi ngủ chung nha?” Bảo bối nhỏ vừa cắn bánh quy, vừa nhìn Hoắc Minh Hiên, nói.

Hoắc Minh Hiên đang định mở miệng lên tiếng, Hạ An An đã cắt ngang: “Hôm nay papi bận việc, không ngủ chung với chúng ta được.” Nếu anh đã có lựa chọn cho riêng mình như vậy, cô cũng không muốn làm khó anh.

“Dạ.” Cậu nhóc trầm giọng.

Hoắc Minh Hiên nhìn Hạ An An thật sâu, không lên tiếng nữa.

Sau khi ăn cơm tối xong, cả ba lần lượt ai nấy về phòng mình ngủ. Ngày hôm sau, Hoắc Minh Hiên vẫn theo thường lệ, chở con trai đi học xong thì chở cô đến vũ đoàn. Tất cả mọi chuyện đều không có gì thay đổi, nhưng Hoắc Minh Hiên có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt.

Anh phát hiện Hạ An An đối với anh vô cùng lạnh nhạt.

Cảm giác lo lắng như sương mờ tràn ngập trong lòng, anh sợ rằng An An sẽ trở về thái độ căm hận anh như trước kia. Anh sợ cô đột nhiên không muốn tha thứ cho anh một cách dễ dàng, mà muốn dùng sự căm hận để trừng phạt anh.

Cứ mãi lo lắng như vậy nên Hoắc Minh Hiên thức trắng vài đêm không ngủ.

Hôm nay, lúc nửa đêm, Hạ An An tỉnh dậy đi uống nước. Khi cô từ trên lầu xuống, chuẩn bị vào bếp thì mơ hồ nhìn thấy một bóng người trong bóng tối.

Hạ An An lập tức đề cao cảnh giác, cẩn thận hỏi: “Minh Hiên?”

“Ừ.” Anh nhẹ nhàng lên tiếng.

Hạ An An lúc này mới thở dài một hơi: “Sao cả đèn anh cũng không chịu mở? Muốn dọa người à?” Vừa nói, cô vừa tới phòng bếp uống nước. Sau khi uống xong, phát hiện anh vẫn duy trì tư thế ban nãy bên cửa sổ, cô nhìn kỹ thì thấy anh đang cầm một ly rượu.

Bình thường, anh rất ít khi uống rượu.

“Uống ít thôi, anh nghỉ ngơi sớm đi.” Cô không mảy may không ngại nói với anh một câu, định xoay người bước lên cầu thang. Nhưng, vừa bước được một bậc thang, anh đột nhiên tiến nhanh tới ôm cô vào ngực.

Cánh tay mạnh mẽ của anh xiết chặt lấy cô, hơi thở mang theo mùi rượu nồng đậm phả vào má cô. Dù trong bóng đêm, cô không thể nhìn rõ gương mặt anh nhưng cô có thể cảm nhận được, anh đang vô cùng lo lắng, như thể người sắp chết đuối ôm chặt khối gỗ trôi.

Anh tựa cằm trên vai cô, nhẹ giọng khấn cầu: “An An, đừng đối xử với anh như vậy. Xin em, đừng đối xử với anh như vậy.”

Giọng nói anh khàn khàn, yếu ớt như không thể chịu thêm bất cứ đả kích nào.

Hạ An An nhắm mắt lại, anh nói không muốn cô đối xử với mình như vậy. Anh còn muốn cô đối xử với anh thế nào? Liệu nào bắt cô phải thân mật với anh như trước hay sao?

Vốn dĩ, cô chẳng biết điều gì cả, nên mới có thể cùng anh hòa thuận. Nhưng mà lúc này, cái gì cô cũng đã biết, cô không thể lại tự mình đa tình một cách ngốc nghếch nữa.

Bây giờ, cô thật sự không thể giả vờ như chẳng xảy ra chuyện gì.

Minh Hiên, anh hy vọng em đối xử với anh thế nào đây? Em cũng rất mệt, em cũng không biết phải làm thế nào. Em muốn nhốt tận gốc bóng hình người kia trong lòng anh, nhưng em phát hiện, mình quá nhỏ bé. Em căn bản không có năng lực này.

Đã như vậy, em cũng không miễn cưỡng anh. Anh có thể mãi mãi ghi nhớ người con gái kia, còn em, sợ rằng cả đời này chỉ có thể tôn trọng anh như một người khách quý.

Hạ An An hít sâu mấy hơi, chuẩn bị tâm lý hồi lâu mới đưa tay gỡ tay anh ra. Thoát khỏi cái ôm của anh, cô liền tiến về phía trước vài bước, đợi đến khi xác định anh không theo mình, cô lên tiếng: “Đã trễ rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi. Đừng uống rượu nữa.”

Dù lời nói có vẻ quan tâm, nhưng thanh âm vẫn xa cách như cũ.

Bỏ lại những lời này, cô liền quay đầu rời đi. Cô không biết Hoắc Minh Hiên ngây dại dưới lầu bao lâu, cũng không biết anh có nghe lời cô nói hay không. Có điều, sáng hôm sau, anh đã khôi phục lại bình thường. Anh vẫn cẩn thận tỉ mỉ như cũ, vẫn già dặn như cũ, vẫn lạnh lùng thản nhiên như cũ. Chỉ cần người khác không bắt chuyện với mình, thì anh vẫn im lặng không lên tiếng.

Con người cao quý lạnh lùng này, so với người đêm qua ôm lấy cô khẩn cầu, quả thực như hai người hoàn toàn khác.

Quan hệ của cả hai cứ giằng co như thế, ngoài những câu hỏi thăm khách khí thì không nói thêm gì nữa, ngay cả Thiên Dục cũng phát hiện ra điều bất thường giữa họ. Nhiều lần cậu bé đưa mắt nhìn cô hỏi, nhưng nghe được đáp án “Không có gì” của mẹ thì cũng không thắc mắc thêm nữa.

Mãi đến ngày nào đó, khi Hạ An An đang ở vũ đoàn thì nhận được một cuộc gọi lạ.

“Em là Hạ An An phải không?” Người ở đầu dây kia là đàn ông.

“Vâng, anh là?” Cô đoán đây là người nhà của học trò gọi đến xin nghỉ.

“Tôi là Trương Trạch Giai.”

Hạ An An lập tức đề cao cảnh giác. Trương Trạch Giai chắc hẳn không tùy tiện gọi cho cô, trừ khi là vì Hoắc Minh Hiên. Không biết vì sao, cô đột nhiên có một cảm giác bất an.

“Anh Trương ... Xin hỏi, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Hiên ngã bệnh rất nặng, em có thể đến bệnh viện một chuyến được không?”

Dường như bị một chiếc búa tạ đập vào đầu, Hạ An An nhất thời cảm thấy chóng mặt, cả không gian trước mắt chuyển thành một màu đen, thiếu chút nữa thì đứng không vững. Một hồi lâu sau, cô mới tìm lại được âm thanh của mình: “Ồ ... Ổ bệnh viện nào?”

Khi Hạ An An chạy tới bệnh viện, cô có cảm giác vô cùng khó chịu như không còn là mình, loại cảm giác tuyệt vọng này hết như có một con dao đang khoét lấy trái tim cô vậy.

Trương Trạch Giai đang đứng ngoài cửa phòng bệnh. Hạ An An bước nhanh đến, lo lắng nhìn anh: “Anh ấy đâu? Anh ấy có việc gì không anh?”

Trương Trạch Giai thấy mặt cô trắng bệch như tờ giấy, nhất thời cảm thấy tội nghiệp, đưa tay chỉ vào phòng bệnh: “Ồ bên trong ...”

Hạ An An không đợi anh nói xong đã vội chạy đến. Cả căn phòng to lớn chỉ có mỗi mình Minh Hiên. Sắc mặt anh tái nhợt, nằm yên không cử động.

Anh mạnh mẽ, kiêu ngạo, tự tin ung dung, thông minh hơn người như vậy. Anh vốn tựa như một ngọn núi lớn không thể phá vỡ, là nhân vật ưu tú, là niềm tự hào của cả gia tộc như vậy.

Nhưng mà bây giờ, một con người từng sừng sững tựa như không bao giờ ngã là anh lại đang yếu ớt nằm trên giường bệnh, sắc mặt không hề có chút sinh khí.

Hạ An An lao đảo bước đến, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh. Bàn tay anh vốn rất ấm áp, lúc này lại lạnh đến đáng sợ.

Cô cầm tay anh đặt lên hai má mình, nhẹ giọng gọi: “Minh Hiên ... Minh Hiên, anh tỉnh lại đi ... Anh đừng làm em sợ, đừng làm em sợ có được không?”

Cô thật không thể tưởng tượng nổi, nếu anh cứ nằm mãi mà không tỉnh dậy, cô phải làm thế nào bây giờ?

Trương Trạch Giai từ ngoài bước vào, thấy vậy thì thở dài lên tiếng: “Bác sĩ nói cậu ấy mệt nhọc quá độ, liên tục thức trắng bốn ngày bốn đêm không ngủ. Lần này, cậu ta vẫn còn may mắn. Nếu lỡ chậm một chút

thì có khả năng sẽ bị xuất huyết não mà tử vong hoặc đột tử. Hiên đại mặc dù là người rất cuồng công việc, nhưng không phải không biết yêu bản thân mình. Trước đây, vì muốn chăm sóc Thiên Dục, cậu ấy rất chú trọng chăm sóc sức khỏe bản thân. Mà mấy ngày nay, trong công ty cũng không phát sinh chuyện gì, cậu ta chắc không phải vì chuyện công việc mà ngủ không yên. An An, có phải giữa hai người đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

Bốn ngày bốn đêm không chợp mắt? Nhiều ngày qua, anh đều không ngủ sao? Họ cùng chung sống dưới một mái nhà, tại sao cô chẳng hề hay biết gì cả? Hơn nữa, hôm nay, khi tạm biệt, anh vẫn trông rất bình thường mà? Anh vẫn tao nhã như cũ, vẫn hồng hào như cũ. Cô sao có thể vô tâm như thế, không hề phát hiện chút khác thường nào?

Anh vì sao mà không chợp mắt? Hạ An An chợt nhớ đến đêm đó, anh giống như một đứa trẻ, vô cùng lo lắng khẩn cầu cô đừng đối xử với anh như vậy. Anh chính là vì cô mà ra nông nổi này sao? Vì cô không đáp lại mà lạnh lùng cự tuyệt nên anh mới không thể ngủ sao?

Hạ An An lập tức cảm thấy tội lỗi, nhưng mà, cô vẫn không hiểu lắm. Ngoại trừ cách đó, cô còn có thể dùng thái độ gì đối mặt với anh đây? Cô thật sự không tài nào thuyết phục bản thân vờ như không biết gì cả mà thân mật với anh.

Cô càng không muốn anh quan tâm đến mình như cũ.

“Sức khỏe của Hiên đại đã không có gì đáng ngại nữa. Em không cần lo lắng. Bác sĩ nói cậu ta chỉ là ngủ không đủ, chờ khi ngủ đủ rồi sẽ tỉnh dậy thôi.”

Nghe Trương Trạch Giai nói vậy, tảng đá trong lòng Hạ An An cũng coi như được hạ xuống. Cô nhẹ nhàng đặt tay anh trên giường, đứng lên theo Trương Trạch Giai ra ngoài.

Đến khi cửa phòng đã khép, cô mới cẩn thận hỏi: “Anh Trương, anh là bạn cùng phòng của Minh Hiên. Quan hệ của hai người lại rất tốt. Anh có biết người Minh Hiên thích là ai không?”

Vấn đề này là ngăn cách giữa cô và anh, nếu sau này muốn bình tĩnh đối mặt, cô cần phải biết được đáp án rõ ràng.

Trương Trạch Giai nhíu mày, lời nói của cô khiến anh biểu lộ kì lạ. Hạ An An thấy thế liền hỏi tiếp: “Lúc ấy, Minh Hiên từ nước ngoài về vội vàng là vì cô ấy phải không? Cũng vì cô ấy mà Lạc Mỹ Châu mới có cơ hội bỏ thuốc anh ấy phải không?”

Trương Trạch Giai nghe xong, chỉ cười cười: “Xem ra, cậu ta vẫn chưa chịu nói cho em biết à?”

Hạ An An cười khỏ một tiếng: “Không có, anh ấy bảo vệ cô ta lắm. Em có hỏi qua, nhưng anh ấy nhất định không nói.”

Nụ cười của Trương Trạch Giai thêm méo mó: “Hoặc Minh Hiên này, cậu ta đúng thật là ... thâm yêu em ba năm, mà đến tận khi đã kết hôn vẫn còn không chịu nói cho em.”

Hạ An An bị lời nói này của anh làm cho lú lẫn: “Cái gì?”

Trương Trạch Giai đột nhiên thu hồi nụ cười, nghiêm trang nhìn cô, chân thành lên tiếng: “Người trong lòng Hiên đại kia, chính là em đấy.”

25. Chương 25

“Em?” Hạ An An dùng ngón tay chỉ vào chính mình, như thể vừa nghe thấy chuyện lạ trên trời vậy: “Anh Trương, anh đừng nói giỡn.”

Trương Trạch Giai nhún vai, bước tới ngồi xuống ghế: “Anh không phải người hay nói giỡn.”

Hạ An An thấy vẻ nghiêm túc của anh, liền khấn trương, ngồi cạnh anh, hỏi: “Rốt cuộc, chuyện này là như thế nào?”

“Thật ra, năm đó anh cũng chỉ tình cờ phát hiện chuyện này. Em biết rồi đấy, Hoắc Minh Hiên là người luôn lạnh lùng khó hiểu. Điều cậu ta đang suy nghĩ, trừ cậu ta ra thì chẳng ai biết được cả. Cậu ta bình thường đều lạnh nhạt với người khác. Bên cạnh cậu ta có không ít phụ nữ theo đuổi, trong số đó, hoa khôi hay hot girl gì cũng không thiếu. Ngay cả khi đã tốt nghiệp, số phụ nữ bám đuôi cậu ta cũng chẳng ít đi chút nào. Có điều, cậu ta luôn coi thường những người này, làm cho anh từng nghĩ cậu ta không thích phụ nữ. Mãi đến một lần, anh vô tình phát hiện được bí mật của Hiên, mới biết thì ra cậu ta đã có người trong lòng từ lâu.”

“Khoảng sáu, bảy năm trước, lúc đó Lam Diệu đã thành lập được vài năm, cũng xem như đi vào quỹ đạo phát triển. Hôm đó, anh đến phòng cậu ấy lấy tài liệu, vô tình phát hiện mấy tấm vé, tất cả đều là vé đi xem khiêu vũ. Anh cảm thấy rất kì lạ, người như Hiên đại, 24 giờ một ngày còn không đủ dùng, sao lại rảnh rang đi xem những người không tên tuổi thế này diễn cơ chứ? Hơn nữa, số lượng mấy cái vé này lại nhiều như vậy. Anh vì tò mò, mới đi điều tra những buổi diễn này có điểm gì đặc biệt. Sau khi điều tra, anh phát hiện, thì ra tất cả những buổi diễn đều có chung một người xuất hiện mà sau này anh mới biết, chính là bạn học của Minh San, cũng chính là em, An An.”

“Lúc ấy, anh đã đoán được, Hiên cực kỳ để ý em. Nhưng do cậu ta luôn giấu diếm cảm xúc của mình nên sau khi anh thử vài lần, đều chẳng nắm bắt được gì, còn suýt nữa bị cậu ta bẻ ngược lại. Mãi đến hôm đó, anh vô tình nghe được từ Minh San chuyện bạn trai em đến trường tìm em. Anh bóng gió tiết lộ cho cậu ta nghe, cậu ta lập tức biểu hiện quá mức dự đoán của anh. Lúc đó, bọn anh vốn đang ở nước ngoài bàn bạc một hạng mục lớn, nhưng, người luôn nghiêm túc phụ trách công việc là Hoắc Minh Hiên, nghe xong tin liền tức tốc về nước. Hành động bất thường này của cậu ta càng khiến anh nghi ngờ tình cảm của cậu ta dành cho em, mà sau khi anh xác định được chắc chắn cậu ta thích em thì giữa hai người đã xảy ra chuyện đó rồi. ”

“Anh cùng Hoắc Minh Hiên quen nhau, đến giờ đã gần ba mươi năm. Cậu ta là người tỉnh táo lý trí, làm việc quyết đoán. Dù Lạc Mỹ Châu bỏ thuốc, dù thuốc rất mạnh nhưng cậu ấy vẫn có thể giữ vững tinh thần, không động cô ta một ngón tay. Nhưng mà, sau khi nhìn thấy em, cậu ta lại không thể khống chế bản thân. Điều này nghĩa là gì? Chỉ có thể là Minh Hiên thích em, rất thích em, thích đến mức không cách nào khống chế bản thân. Nếu cậu ấy không có cảm giác với em, dù chuyện này là lỗi của cậu ta, cậu ta cũng sẽ không lựa chọn hy sinh hạnh phúc bản thân như vậy. Chưa kể, việc này, cậu ấy cũng là người bị hại. Hiên làm như vậy chứng tỏ, em chính là hạnh phúc của cậu ấy.”

Dừng lại chốc lát, ánh mắt Trương Trạch Giai mang theo vẻ thâm thúy, vui vẻ nhìn cô: “Nếu anh đoán không lầm thì, Hoắc Minh Hiên hẳn là vừa gặp em đã yêu. Bắt đầu từ bảy năm trước, cậu ta đã thâm yêu em.”

Không gian xung quanh cực kì yên tĩnh, mỗi một lời nói của Trương Trạch Giai đều rõ ràng lọt vào tai cô.

Hạ An An tựa như bị thôi miên, thật lâu cũng không cử động.

Tin tức này thật sự quá bất ngờ. Cô không thể tưởng tượng được, thì ra, người Hoắc Minh Hiên thích bấy lâu chính là mình. Nếu không phải Trương Trạch Giai tiết lộ, chỉ sợ cả đời này cô cũng sẽ không biết.

Anh cố gắng giấu kín cảm xúc như vậy, thích cô lại không chịu nói một lời mà chỉ yên lặng dõi theo cô.

Bảy năm trước, vậy là lúc cô mười tám tuổi, khi mới vào đại học không lâu. Lúc đó, cô mới quen Hoắc Minh San không lâu, dĩ nhiên cũng chỉ mới quen Hoắc Minh Hiên. Thật không thể ngờ, anh đã yêu cô từ lúc ấy.

Nói như vậy, ở đời trước, dù có xảy ra bước ngoặt thay đổi cuộc đời cô hay không, dù cô có đến nhà anh luyện tập hay không, thì đều giống nhau. Hoắc Minh Hiên, ngay cả ở đời trước, đều đã thích cô.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện chiếc ô cô nhận được vào ngày mưa gió nọ, nếu Hoắc Minh Hiên thật sự thích cô, thì chuyện anh đưa ô cho cô cũng có thể giải thích hợp lý.

Vậy chiếc ô đó, có khả năng là anh đưa cho cô.

Ha ...Chuyện này thật đúng là có chút buồn cười. Mãi đến lúc này, cô mới biết được, thì ra có người yên lặng thầm yêu mình từ lâu như vậy. Nghĩ lại mấy năm trước, bọn họ cũng từng gặp mặt thoáng qua, nhưng chỉ gật đầu xem như chào hỏi vậy thôi.

Quan hệ chỉ như người qua đường của họ, ai có thể nghĩ người kia lại yêu mình chứ?

Hoắc Minh Hiên, trên đời này chắc không có ai giỏi che giấu bằng anh. Nếu em không nghe người khác nói, thì có lẽ đến chết cũng không biết được anh thích mình.

Nhớ đến đời trước, Hoắc Minh Hiên đã 38 tuổi còn chưa kết hôn, có khi nào là vì cô hay không? Anh đang đợi cái gì? Mãi lặng yên yêu cô mà không chịu nói cho cô, rốt cuộc anh đang đợi cái gì đây chứ?

Cô căn bản không biết anh thích mình, căn bản chỉ xem anh như một người quen bình thường. Lẽ nào, anh đang chờ cô chủ động tới gần hay sao? Như vậy, anh định cứ đợi cả đời, hay là nói, anh đang chờ cô tìm được hạnh phúc của bản thân thì mới hết yêu cô sao?

Cô đáng giá như vậy sao?

Hoắc Minh Hiên, dù muốn thầm yêu người ta, anh cũng không cần phải im lặng như thế chứ.

Thật may mà, cô có thể đến đời này, có thể ở cùng anh, có thể trở thành vợ anh, còn biết được chuyện anh yêu cô. Nhưng còn Minh Hiên đời trước thì sao? Minh Hiên đời trước thì sao bây giờ, anh có còn cô độc chờ đợi hay không?

Hồi sau, Trương Trạch Giai rời đi, Hạ An An trở vào phòng bệnh, ngồi xuống cạnh anh. Cô nắm chặt tay anh, nhìn gương mặt ngủ say của anh, nước mắt bất giác thi nhau chảy xuống.

“Tại sao anh không chịu nói cho em biết, Minh Hiên? Tại sao không nói em biết rằng anh thích em?” Bỗng dưng lại, nghĩ nghĩ một chút, cô nở một nụ cười khổ: “Không, anh đã nói, anh đã từng nói, người anh thích là em.”

Nhưng mà, em lại không tin anh.

Nhưng mà, anh muốn em phải tin thế nào đây? Trước khi trở thành vợ anh, chúng ta chỉ là người quen gặp mặt vài lần. Từ thái độ của anh, em hoàn toàn không nhìn ra được anh thích em. Anh đối với ai cũng lạnh nhạt, với em cũng vậy. Em thậm chí còn sợ đến mức không dám sang nhà anh, anh muốn em phải tin anh thích em thế nào đây?

Rốt cuộc, anh làm thế nào mà lại có được kỹ năng che giấu kín đáo đến vậy chứ? Dù đã giả cho anh, em vẫn chẳng hề hay biết gì cả.

Đúng, còn bức hình sau giá sách hôm đó. Khi ấy, cô cứ tưởng sau khi kết hôn, Minh San cố ý cất đem đến cho anh. Cô căn bản không hề có suy nghĩ khác. Hôm nay nghĩ lại, vậy hẳn là anh đã lén cất từ ảnh của Minh San?

Anh thật ngốc nghếch, hại em giận anh lâu như vậy, lại còn ghen tuông với chính mình.

Anh nói em phải làm sao mới tốt đây?

Nhưng thật may mắn, em cuối cùng cũng biết được, biết anh thích anh.

Em bây giờ chỉ mong anh mau chóng tỉnh lại, anh mau tỉnh lại đi, em có rất nhiều điều muốn nói với anh.

Không lâu sau, các thành viên khác của Hoắc gia cũng tới bệnh viện. Người nhà đứng chen chúc cả phòng bệnh. Hoắc lão phu nhân nhìn thấy Hoắc Minh Hiên nằm trên giường liền khóc thê thảm khiến Lý Tú Liên và dì hai của Hoắc gia phải an ủi một hồi lâu.

Nỗi lo lắng bao trùm trên gương mặt của tất cả mọi người. Ngay cả Hoắc Minh Húc ngày thường vốn tính nghịch, cũng trở nên trầm lắng đến kì lạ. Có thể thấy, địa vị của Hoắc Minh Hiên đối với Hoắc gia quan trọng thế nào. Nếu Hoắc Minh Hiên thật sự ngã xuống thì quả thật như một đòn đả kích trí mạng đối với họ.

Hạ An An không nghĩ mọi người lại lo lắng quá mức như vậy, dịu dàng an ủi: “Bác sĩ nói, anh Hiên là do mệt nhọc quá độ, không có gì nguy hiểm. Bà nội, cha, mẹ, mọi người không cần phải quá lo lắng.”

Hoắc Minh San nghe vậy liền tiếp lời: “Đúng vậy, bà nội. Sức khỏe của anh vốn rất tốt, không dễ gì gục ngã đâu. Con cũng vừa hỏi bác sĩ, bác sĩ nói anh chỉ đang ngủ thiếp đi thôi, ngủ đủ rồi tự nhiên sẽ tỉnh lại.”

Mọi người lúc này mới thở dài một hơi. Không khí trong phòng cũng bớt nặng nề hơn.

Hoắc lão phu nhân lo lắng trách mắng một câu: “Đã lớn như vậy, còn không biết yêu quý bản thân mình. Có chuyện gì quan trọng đến mức để mất ngủ tới nông nổi này chứ?”

Hạ An An nghe lão phu nhân nói, nhìn Hoắc Minh Hiên đang ngủ say, trong lòng cảm thấy tội lỗi vô cùng.

Hoắc Thiên Dục sau khi được Hoắc Minh San đưa tới, cậu nhóc luôn hoạt bát đáng yêu vừa đến phòng bệnh thì sắc mặt buồn bã. Đeo ba lô nhỏ trên lưng, yên lặng đi tới giường, bàn tay nhỏ của Thiên Dục nhẹ nhàng xoa trên vai cha. Đôi môi nhỏ khẽ run lên vài cái, rốt cuộc không kiềm chế được, nước mắt đã chảy rơi xuống.

Trong mắt cậu nhóc, cha như một người khổng lồ. Bờ vai của cha vừa to vừa cứng rắn, có thể đặt lên rất nhiều, rất nhiều đồ. Mà bây giờ, cha bị bệnh thế này, dù bờ vai vẫn to và cứng rắn như cũ, nhưng lại không thể khiêng đồ được nữa.

Thiên Dục đưa tay nhỏ lau nước mắt, sợ nếu lỡ cha tỉnh dậy vô tình bắt gặp. Cha tuyệt đối không thích nhìn cậu khóc.

Hạ An An khi đang quay đầu lại, phát hiện bánh bao nhỏ yên lặng chảy nước mắt bên giường, trong lòng liền vô cùng đau xót. Hoắc Thiên Dục do cha một tay nuôi nấng, khỏi phải nghĩ cũng biết tình cảm cha con giữa họ sâu sắc bao nhiêu.

Vội vàng ôm cậu nhóc vào lòng, cô nhỏ giọng an ủi: “Thiên Dục ngoan, đừng khóc. Papi chỉ ngủ thiếp đi, papi ngủ đủ rồi sẽ dậy thôi. Ngoan, đừng khóc nữa được không?”

“Thật sao mami? Papi ngủ đủ rồi sẽ tỉnh dậy thật sao?”

Hạ An An cười, gật gật đầu: “Đương nhiên rồi, mami không gạt con đâu. Con trai đừng khóc nữa nhé. Papi nói, nam tử hán không được khóc. Nếu papi tỉnh dậy thấy Thiên Dục khóc, nhất định sẽ không vui.”

Hai tay nhỏ vội vàng lau sạch nước mắt, cậu nhóc ra vẻ mạnh mẽ gật gật đầu với Hạ An An: “Dạ, con không khóc.”

Đôi mắt trên gương mặt cứng cỏi của cậu nhóc ửng đỏ, khóe mắt còn long lanh nước nhưng lại rất kiên định. Dường như, cậu nhóc muốn dùng bản thân mình làm phương thuốc chia sẻ nỗi buồn với mẹ.

Thấy con trai hiểu chuyện như vậy, Hạ An An liền cảm thấy có lỗi. Cô ôm chặt cậu nhóc trong lòng để khích lệ cậu nhóc, cũng là để an ủi chính mình.

Hoắc lão phu nhân dù nghe Hạ An An nói vậy, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng. Bà kéo Lý Tú Liên đi tìm bác sĩ, mãi đến khi xác định chắc chắn Hoắc Minh Hiên không có việc gì mới yên tâm.

Nhiều người như vậy tập trung trong phòng bệnh thật không tốt cho Hoắc Minh Hiên tĩnh dưỡng. Hạ An An khuyên mọi người về trước, còn mình cô ở lại chăm sóc anh. Hoắc Thiên Dục cũng muốn ở lại nhưng sau khi nghe mẹ khuyên một hồi thì ngoan ngoãn theo Lý Tú Liên về.

Đêm nay, Hạ An An thật không thể nào ngủ được. Khi trời đã gần sáng, cô mới thiếp đi bên cạnh anh.

“An An ... An An ...”

Lúc còn đang mơ màng, cô nghe thấy thanh âm anh khàn khàn khẽ gọi tên cô.

Hạ An An vội tỉnh dậy, ngẩng đầu nhìn, cô thấy anh cau mày lại. Khuôn mặt tuần tú đau khổ vô cùng, dường như anh đang gặp một cơn ác mộng đáng sợ.

Hạ An An lay người anh, nhỏ giọng kêu: “Minh Hiên?”

Anh chậm rãi tỉnh lại, đưa ánh mắt mơ hồ nhìn cô. Hạ An An thấy anh tỉnh lại, không nghĩ được gì mà nhào vào lòng anh. Cô ôm chặt cổ anh, hung hăng hít lấy mùi vị trên người anh.

“Minh Hiền ... Minh Hiền của em ... Cuối cùng anh cũng tỉnh lại.” Giọng nói của cô khàn đến kì lạ, nước mắt không ngừng trượt xuống nơi gò má.

“An ... An?” Anh gọi tên cô một cách không chắc chắn.

“Vâng, em đây, Minh Hiền ... Minh Hiền ...” Nghĩ đến hôm qua, khi nghe Trương Trạch Giai báo tin anh bị bệnh, cô đã tuyệt vọng thế nào. Lúc ấy, cô mới nhận ra, anh đã trở thành một phần quan trọng không thể tách rời đối với cô. Cô thật không dám tưởng tượng, nếu anh gặp chuyện không may, cô không biết phải đối mặt ra sao nữa.

May mà, anh đã tỉnh lại.

Cô ôm chặt lấy anh, người đàn ông duy nhất của cô. Trái tim trong lồng ngực của anh đang đập chậm rãi, hơi thở ấm áp. Tốt rồi, anh không có chuyện gì, thật sự tốt quá rồi.

Anh yêu cô, cô cũng yêu anh. Anh đang ở đây, đang bình yên bên cô.

Hoắc Minh Hiền vươn tay ra sau lưng cô, ôm chặt cô rồi từ từ nhắm mắt lại, cố gắng nén cơn đau xuống. Cũng không biết qua bao lâu, anh mới có thể hồi phục giọng nói của chính mình: “An An, em đừng hận anh được không? Điều anh sợ hãi nhất chính là, em hận anh.”

“Em không hận anh, không hận anh, Minh Hiền, em không hận anh.” Cô càng xiết chặt lấy anh, chỉ lo nếu lỡ bản thân sơ ý một chút, anh sẽ đột nhiên biến mất.

Minh Hiền của cô, người chồng đáng thương của cô, người đàn ông đã thầm yêu cô nhiều năm, cô sao có thể hận anh chứ?

Hai người cứ như vậy ôm chặt lấy nhau. Hồi lâu sau, Hạ An An chợt nhớ đến anh đã một ngày chưa ăn gì, mới buông anh ra, nói: “Anh đói không? Em làm chút gì đó ngon ngon cho anh nhé?”

Hoắc Minh Hiền gật gật đầu, Hạ An An liền ra ngoài. Ít phút sau, cô đã mang đến một chén cháo.

Hoắc Minh Hiền ngồi dậy, sắc mặt anh đã tốt hơn nhiều, tinh thần cũng hồi phục không ít. Thấy anh khỏe lên như vậy, nỗi lo lắng trong lòng cô cũng tiêu tan không ít.

Cô bưng cháo đến cạnh anh, ngồi xuống. Hoắc Minh Hiền đang giơ tay định nhận lấy, Hạ An An liền đưa chén cháo về, nhỏ giọng nói: “Để em đút anh ăn.”

Anh ngẩn người, nhưng không phản đối, nhẹ nhàng lên tiếng: “Ừ.”

“Vốn em định nấu cho anh, nhưng phòng bếp bệnh viện đông người quá. Em sợ anh đói, chỉ có thể ra ngoài mua, không biết hương vị thế nào.”

Cô múc một muỗng nhỏ, đưa đến miệng anh. Gương mặt cô tràn đầy lo lắng, chỉ sợ cháo không hợp khẩu vị của anh. Hoắc Minh Hiền thấy vậy, trái tim mềm nhũn, ấm áp, thoải mái một cách kì lạ. Anh ngậm cháo, nuốt vào, nghiêng đầu che dấu vẻ khác thường trên mặt, khống chế giọng nói: “Rất ngon.”

Cô mím môi cười cười, múc thìa tiếp theo: “Vậy thì tốt rồi, em chỉ sợ anh ăn không quen.”

Thật ra, anh định nói, em đút cho ăn thì cái gì cũng ngon. Nhưng mà, câu nói đơn giản anh lại không nói nên lời. Anh có biết bao điều muốn nói cho cô nghe, đều không sao mở miệng.

“Minh Hiền, sau này anh không được như vậy nữa, biết không?” Đột nhiên, cô nghiêm mặt, nói bằng giọng trang trọng.

“Sao?” Anh đang đắm chìm trong hạnh phúc, nhất thời không kịp phản ứng.

“Dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không được tự làm khổ mình nữa, có biết không?” Thanh âm của cô lộ ra vẻ uy hiếp, như người lớn đang dạy dỗ đứa trẻ hư vậy.

Nhưng không hiểu sao, anh lại cảm thấy vẻ mặt hung dữ này của cô thật sự vô cùng đáng yêu.

“Được.” Giọng nói của anh mềm mại đến nỗi như không còn là của chính anh.

“Anh hứa đó, sau này nếu còn như vậy, em sẽ không khách sáo với anh đâu.” Cô giương đôi mắt to uy hiếp anh.

Khóe miệng anh khẽ cong lại, cố tình trêu ghẹo: “Em sẽ không khách sáo thế nào?”

“Em ...” Cô dừng một chút, suy nghĩ rồi lên tiếng: “Em sẽ không dứt cháo cho anh ăn nữa.”

Cô vợ của anh sao lại có thể đáng yêu như vậy?

Dù lời uy hiếp của cô chẳng có chút uy lực nào, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn đáp: “Ừ, anh sẽ nghe lời em.”

Hoắc Minh Hiên chỉ là một nhóc quá độ, thân thể không có gì đáng ngại. Nhưng để cho chắc chắn, Hạ An An sau khi dứt cháo cho anh xong liền mời bác sĩ tới kiểm tra tổng quát. Đến khi xác định anh đã hoàn toàn bình thường, cô mới làm thủ tục xuất viện cho anh.

Khi cô làm thủ tục xong, quay lại phòng bệnh, đã thấy anh ăn mặc chỉnh tề, trở lại dáng vẻ boss lạnh lùng, phong độ như cũ. Anh tỏ vẻ chẳng có chuyện gì xảy ra, nói với cô: “Đi thôi, chúng ta cùng đến đón Thiên Dục.”

“Anh ...” Cô thật không thể tin được, sức khỏe của anh đúng là tốt đến mức biến thái, chỉ mới ăn một chén cháo mà như uống sâm vậy: “Anh có cần nghỉ ngơi thêm chút nữa không?”

Hoắc Minh Hiên vừa sửa tay áo, vừa nói: “Không cần. Nếu thủ tục xuất viện đã xong xuôi thì chúng ta đi thôi.”

“Anh thật không có việc gì sao?” Cô vẫn còn chút bối rối.

Đưa ánh mắt lợi hại nhìn cô, anh lên tiếng: “Em thấy sao?”

Cơ thể tốt đến mức kinh khủng này của anh, rốt cuộc là đã chịu bao nhiêu mệt mỏi thì mới ngất xỉu như vậy?

Nửa tiếng sau, Hạ An An đã ngồi trên xe Hoắc Minh Hiên cùng đi tới nhà trẻ. Thiên Dục nhìn thấy người cha như ngọn núi Thái Sơn của mình xuất hiện, ánh mắt lập tức sáng ngời, hai chân nhỏ vội vàng chạy đến.

“Papi đã khỏe chưa?”

“Đương nhiên.” Hoắc Minh Hiên dễ dàng bế cậu nhóc vào lòng. Đưa ngón tay thon dài lau vết bụi trên mặt con trai, anh hỏi: “Con có khóc nhè hay không?”

Cậu nhóc ngược cầm, kiêu ngạo nói: “Không có ạ.”

“Thật sao?” Hai mắt anh nheo lại.

“Dạ ... Có một chút xiu.”

Anh nhéo nhéo gương mặt nhỏ, giọng nói nghiêm túc nhưng cũng rất yêu thương: “Không phải con đã quên lời cha dặn đó chứ? Nam tử hán không được khóc nhè.”

Khuôn mặt mềm mại của nhóc con cọ cọ trên gương mặt tuần tú của anh: “Con biết ạ, nhưng tại con lo lắng cho papi mà.”

Cậu nhóc này vô cùng biết cách lấy lòng cha. Quả nhiên, sau khi con trai cọ cọ vài cái, sắc mặt người cha lạnh lùng lập tức dịu dàng. Anh đưa bàn tay to lớn xoa đầu cậu, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Nhìn hai cha con thân thiết, trong lòng Hạ An An cũng cảm thấy ấm áp. Cô hy vọng gia đình mình sẽ mãi hạnh phúc thế này.

Sau khi về nhà ăn cơm xong, Hoắc Minh Hiên đang định tắm rửa, vừa cởi áo khoác ra thì liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Ai đó?”

“Là con đây.” Tiếng nói của Thiên Dục vang lên.

Hoắc Minh Hiền nhanh chóng mở cửa, nhìn thấy trong tay cậu nhóc là áo ngủ và ly súc miệng nhỏ. Chớp chớp đôi mắt long lanh, cậu nhóc lên tiếng: “Hôm nay papi tắm chung với con nha, đã lâu chúng ta không tắm chung rồi.”

“Ừ.”

Người cha lạnh lùng không hề tỏ ra chút phần khởi nào, vô cùng thờ hững đáp. Cậu nhóc biết cha không vui nên mới đến tắm với cha, xem ra uống công vô ích rồi ...

Hai cha con trước đây vốn đã quen tắm chung, nên khi vào phòng tắm thì rất tự nhiên lột sạch sành sanh. Một lớn một nhỏ đứng trong phòng tắm, mạnh ai nấy lần lượt thay phiên cầm vòi sen tắm.

Sau khi Hoắc Minh Hiền tắm xong, cậu nhóc đã đang đánh răng. Tắt vòi nước, anh cũng đi tới bên cạnh con trai, chuẩn bị đánh răng.

Thiên Dục súc miệng xong liền tự mặc áo ngủ, cầm máy sấy sấy tóc. Tay chân đều ngẩn ngẩn, nên động tác sấy tóc của cậu nhóc trông rất vụng về. Hoắc Minh Hiền thấy thế, thở dài một tiếng, lặng yên bước đến cầm máy sấy giúp con trai sấy tóc.

Sau khi thuần thục sấy khô tóc cho con xong, anh đưa cậu bé ra cửa, nói: “Được rồi, con mau đi ngủ đi.”

Nhóc con nhưng cũng không vội vàng ra ngoài, nhìn người cha đang đứng trước gương sấy tóc, lên tiếng: “Hôm nay con tặng giường cho papi đó.”

Hoắc Minh Hiền không nghe rõ, vội tắt máy sấy: “Sao?”

“Giường của mami, con tặng cho papi ngủ đó.”

“...”

Hoắc Minh Hiền nhăn mày, né tránh ánh mắt con trai, cố ý tỏ vẻ thờ hững, nói: “Con nói nhầm cái gì vậy?”

Nhóc con nhìn gương mặt cha, nhất thời có chút bức bối, miệng nhỏ chu lại: “Con chỉ có thể giúp papi đến đây, còn muốn làm thế nào thì tự papi quyết định đi.”

Dứt lời, cậu nhóc liền xoay người ra ngoài.

Người cha lạnh lùng nhìn bóng lưng con trai hồi lâu, vẫn không phục hồi tinh thần lại. Mãi đến khi lộn tóc nhỏ nước xuống, anh mới giật mình tiếp tục sấy tóc.

Sấy tóc xong, anh vẫn chưa thể bình tĩnh.

Ừm, rốt cuộc anh có nên tiếp nhận ý tốt của con trai không?

Hạ An An đang tựa lưng vào giường đọc tạp chí. Thiên Dục nói muốn cùng cha tắm rửa, nhưng lâu vậy vẫn chưa về. Hay là đêm nay con trai muốn ngủ cùng cha sao?

Cha cậu nhóc vừa xuất viện, cậu bám lấy cha cũng là điều dễ hiểu.

Đúng lúc này, cô đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa. Nghĩ con trai về, cô vội vàng đến mở cửa. Khi nhìn thấy trước cửa là tấm lưng đàn ông vạm vỡ thì cô liền lấp bắp hoảng hốt.

“Minh Hiền? Có ...việc gì sao?”

Hoắc Minh Hiền tự nhiên bước vào phòng, thản nhiên nằm xuống giường. Sau đó, anh bình tĩnh nói cho cô biết mục đích của mình: “Hôm nay anh ngủ ở đây.”

Sao cơ ????

26. Chương 26

Hạ An An nhắm hai mắt lại, như nỗ lực tự thôi miên mình chìm vào giấc ngủ. Sau hồi lâu chờ đợi, cô vẫn không phục hồi tinh thần được.

Sao đột nhiên anh lại muốn ngủ với cô?

Hạ An An che giấu niềm vui trong lòng, leo lên giường nằm xuống cạnh anh. Cầm quyển tạp chí đang đọc dở, cô giả vờ đọc.

Nhưng sự chú ý của cô đã sớm bị phân tán bởi người vừa đến, ánh mắt không kiềm được mà len lén liếc về phía anh.

Mãi đến khi xác định mình đang lãng phí thời gian, cô mới đặt tạp chí sang một bên, thì thầm hỏi: “Anh ngủ rồi sao?”

Cô cứ tưởng anh đã thiếp đi, không ngờ lại nghe anh nhẹ nhàng đáp: “Ừ.”

Dù mắt anh đã nhắm, nhưng Hạ An An vẫn cảm thấy ngại ngùng. Lén nhìn anh một cái, cô nói: “VẬY ... em tắt đèn nhé?”

“Ừ.” Anh lại nhẹ nhàng lên tiếng.

Hạ An An tắt đèn xong, chậm rãi chui vào chăn, không dám tựa sát người anh.

Đây là lần đầu tiên hai người ngủ chung từ sau lần ở Hoắc gia.

Không có bánh bao nhỏ ở giữa, Hạ An An bắt đầu cảm thấy vô cùng lo lắng. Cô thậm chí không dám cử động, như sợ một điều gì đó khủng khiếp sẽ xảy đến.

Thân thể Hoắc Minh Hiên đột nhiên tựa quây khiến Hạ An An càng thêm căng thẳng. Khi cả người cô đã hơi hộp đến cứng đờ thì anh bỗng đưa tay ôm cô vào lòng.

Hơi thở ấm áp và nam tính của anh lập tức tràn ngập bên người cô, Hạ An An nuốt nước miếng, thử kêu một tiếng thăm dò: “Minh ... Minh Hiên?”

“Ừ.” Anh dịu dàng đáp, hơi thở của anh phả vào sau vành tai cô.

Hạ An An điều chỉnh hô hấp rồi chậm rãi thả lỏng, xoay người lại ôm anh. Cô đưa hai má cọ cọ ngực anh, tìm vị trí thoải mái nhất tựa vào. Thân thể của anh thật vô cùng vạm vỡ, cô không thể ôm hết người anh bằng một tay. Ngực của anh rộng rãi chắc chắn, nằm trong lòng ngực anh, cô cảm thấy vô cùng yên tâm, như thể không bao giờ phải lo lắng gió mưa, vì anh đều sẽ vì cô mà ngăn lại.

“Minh Hiên, anh ... có thích em không?”

Anh không trả lời.

Hạ An An ngược mắt nhìn anh. Ánh trăng màu xanh nhạt từ ngoài cửa hắt lên gương mặt anh. Cô thấy anh khẽ nheo mày, ánh mắt suy tư nhìn về nơi nào đó.

Hạ An An bấu môi kéo kéo tay anh, hờn dỗi nũng nịu: “Minh Hiên ...”

“Ừ.” Con người đen láy như bóng đêm của anh khẽ lay động, vẫn không hề nhìn cô.

Hạ An An nhích người lên, đưa hai tay giữ gương mặt anh. Đôi hai gương mặt đã đối diện, cô không chớp mắt, trịnh trọng hỏi anh: “Minh Hiên, cho em biết, anh có thích em không?”

Ánh mắt thâm trầm của anh thoáng lướt qua gương mặt cô, bàn tay to của anh đưa đầu nhỏ của cô vào lòng: “Ngủ đi, không còn sớm nữa.”

Cô sao có thể dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy?

Dù đã nghe từ miệng Trương Trạch Giai chuyện anh thích cô, nhưng cảm giác chính tai nghe được từ miệng anh hoàn toàn không giống.

Cô nhất định phải nghe anh nói ba chữ ấy.

Đưa đầu thoát khỏi ngực anh, ánh mắt cô bình tĩnh nhìn anh, hỏi: “Minh Hiên, anh có thích em không?”

Anh có chút không tự nhiên cử động đầu, Hạ An An thấy vậy liền giữ chặt khuôn mặt anh, bắt anh phải đối mặt với cô: “Nói cho em biết đi, Minh Hiên, anh có thích em không?”

Anh như một con quái thú to lớn, dũng mãnh bị chú thỏ con là cô bắt cóc. Anh ngoan ngoãn không dám nhúc nhích, ánh mắt dịu dàng rơi trên gương mặt cô. Nhưng có điều, với vấn đề cô vừa hỏi, anh vẫn không chịu trả lời.

“Minh Hiên ...” Giọng nói của cô ai oán vô cùng.

“Em còn chưa mệt sao? Ngủ đi.” Anh lảng sang chuyện khác.

Đến lúc này, Hạ An An thật sự bị anh chọc giận. Cô không hiểu, vì sao tính cách của anh lại không thành thật như vậy, một câu đơn giản thế mà anh nhất định không chịu nói.

Chính vì tính cách này của anh mới khiến đời trước, họ chỉ như người quen gặp nhau thoáng qua rồi thôi, chẳng phải sao?

Hạ An An nổi giận dùm dùm, rứt hai tay đang giữ gương mặt anh lại, nói: “Được, em biết rồi, anh không thích em.”

Cô đang định vùng ra khỏi ngực anh, không ngờ anh đã xiết chặt cánh tay, không cho cô động đậy.

“Không phải!” Giọng nói của anh trở nên khản trương.

Hạ An An thấy vậy thì phì cười, ló đầu nhìn anh: “Vậy ... là anh thích em?”

Ánh mắt anh chuyển động, không dám nhìn cô, hồi lâu mới khẽ lên tiếng: “Ừ.”

Hạ An An thầm vui vẻ, không kiềm được mà vẽ một đường cong trên môi. Nhìn gương mặt anh, cô chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười. Hơn nữa, cô còn phát hiện một chuyện cực kì thú vị khác, lỗ tai của anh đã đỏ bừng lên như cà chua chín.

Thì ra, anh cũng biết thẹn thùng.

Hạ An An đùa giỡn đưa tay捏捏 vành tai đỏ bừng của anh, cất giọng nói tinh nghịch: “Minh Hiên, sao tai của anh lại đỏ thế này?”

Anh một tay cầm lấy bàn tay nghịch ngợm của cô, một tay ôm đầu nhỏ của cô đưa vào ngực mình. Hành động vội vàng như thể sợ bị ánh mắt của cô nhìn thấu.

Hạ An An không dễ dàng bỏ qua cho anh, vùng vẫy thoát khỏi bàn tay to của anh, cố ý nhìn chằm chằm vào mắt anh. Khi đối diện với ánh mắt cô, anh lập tức né tránh. Nhưng anh càng tránh, cô càng muốn trái ý của anh. Ánh mắt của anh trốn tới đâu, cô liền theo tới đó.

Cô hỏi, sự tinh nghịch vui vẻ càng hiện rõ trong đáy mắt: “Minh Hiên, ... anh bây giờ là đang ngại ngùng có phải không?”

Anh không trả lời, biết tránh không khỏi cô, đành dựa đầu vào vai cô, buồn bực nói: “Ngủ đi.”

Dáng vẻ này của anh quả thật vô cùng giống một đứa trẻ sơ sinh nhút nhát trốn trong lòng cha mẹ.

Hạ An An đột nhiên cảm thấy, anh chồng lạnh lùng này của mình cũng có lúc yếu đuối đến đáng yêu.

Hạ An An dịu dàng xoa đầu anh, quyết định không trêu ghẹo anh nữa. Chợt nghĩ đến gì đó, cô lên tiếng: “Phải rồi, Minh Hiên, trước đây khi đến nhà anh, em phát hiện trong phòng anh có một tấm ảnh của em. Ảnh là do anh cắt ra từ hình em chụp chung với Minh San phải không?”

Cơ thể anh cứng đờ, nhưng rất mau chóng thả lỏng, không mặn không nhạt đáp một chữ: “Ừ.”

Hạ An An cứ nghĩ câu hỏi này sẽ khiến anh ló mặt ra một chút, không ngờ, anh lại phản ứng nhanh gọn như vậy. Anh lúc này giống hệt như một chú gấu túi, thà chết bám dính lấy cô, không chịu rời lỏng một giây dựa vào vai cô, dù cô nói chuyện gì cũng không chịu rời bỏ mặt.

Hạ An An im lặng.

Cố nén cười một hồi, cô lại tiếp tục nói: “Tại sao anh lại cắt tấm ảnh đó?”

“Vì đẹp.” Anh trả lời dứt khoát.

Hạ An An liếc mắt, chồng cô đúng là quá đỗi không thành thật mà, chẳng lẽ nói thích cô một lần thì sẽ chết sao chứ?

Xem ra, cô dùng cách này không có tác dụng, đành đổi cách khác thôi.

“Minh Hiên, thật ra em có một chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?”

“À ... em muốn hỏi anh, nếu năm năm trước, người xuất hiện trong phòng anh không phải em, vậy bây giờ người gả cho anh có khi nào là người khác không?”

Đầu của ai đó vẫn đang bám dính vai cô từ nãy đột nhiên ngẩng lên, nghiêm trang nhìn cô, anh nói bằng thanh âm tức giận: “Sẽ không!”

Dù không rõ anh giận điều gì, nhưng nghe được câu trả lời này, lòng cô liền cảm thấy ấm áp hẳn. Khi cô còn đang hạnh phúc tận hưởng, anh đột nhiên nâng cằm cô lên, chăm chăm nhìn cô, giọng nói lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Sau này em không được dùng giả thiết này nữa!” Anh ra lệnh.

Sự vui vẻ trên gương mặt cô lập tức đông cứng, cô chẳng hiểu nổi sao đột nhiên anh lại tức giận như vậy, khấn trương như vậy. Có điều, nhìn bộ dạng đáng sợ của anh, cô cũng không muốn cãi lời, ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc này, anh mới thả lỏng ngón tay đang nâng cằm cô ra.

Hạ An An thế nhưng vẫn không dễ dàng bỏ cuộc, lại hỏi: “Vậy, nếu lúc đó em không mang thai thì anh có cưới em không?”

Sự giá lạnh ban nãy chợt tiêu tan hết, anh gần như không thêm suy nghĩ, lập tức đáp: “Đương nhiên có.”

“Tại sao?” Hạ An An đưa ánh mắt lấp lánh nhìn anh, không hề che giấu vui vẻ.

Anh lần nữa né tránh ánh mắt cô, mang theo tia day dứt và tự trách, nghiêm túc trả lời: “Vì ... anh đã cướp mất trinh tiết của em.”

“Phù ...” Hạ An An cuối cùng không nhịn được nữa mà cười to thành tiếng. Anh sao lại có thể đáng yêu đến thế? Thế kỉ nào rồi mà còn dùng lý do cướp mất trinh tiết nữa chứ.

Hạ An An hoàn toàn bị anh chọc cười đến nổi, trong một thoáng, cô thật muốn tấn công chồng mình. Vui vẻ quá độ, cô liền xoay người trèo lên thân anh. Hai tay giữ mặt anh, cọ cọ trán trên trán anh, cô cười nói: “Minh Hiên, em muốn ngủ trên người anh.”

Anh vô cùng chiều chuộng, gật gật đầu: “Ừ.”

Hạ An An lười biếng nằm trên người anh, dù bắp thịt của anh rất cứng, nhưng lại co giãn. Vậy nên, nằm trên đó, cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hạ An An thỏa mãn biến chồng thành tấm đệm thịt, vui vẻ lăn qua lăn lại, nhéo nhéo vành tai anh, nói: “Minh Hiên, từ nay về sau, em cứ nằm trên người anh ngủ có được không?”

Thanh âm vô cùng chiều chuộng của anh vang lên: “Được.”

Hạ An An cười to, hôn ngực anh một cái. Chợt cô có cảm giác, cơ thể anh càng ngày càng cứng lại. Hạ An An cọ cọ trên người anh, nhẹ giọng nói: “Minh Hiên, anh thả lỏng được không?”

Anh không trả lời, Hạ An An thắc mắc ngẩng đầu thì bắt gặp hai hàng chân mày của anh nhíu lại, khuôn mặt tuần tú nhăn nhó khó chịu. Hạ An An lập tức hoảng hốt, vội vàng hỏi: “Minh Hiên ... Anh bị sao vậy?”

Thanh âm của anh dao động đôi chút: “An An ... Em, đừng cựa quậy nữa.”

Hạ An An cảm thấy anh khó chịu, liền tự trách: “Có phải em nằm trên người anh khiến anh không thoải mái không? Vậy bây giờ em xuống đây.”

Nói xong, cô liền cựa quậy, định trèo xuống. Không ngờ, cô vừa động, anh đã lấy bàn tay to giữa eo cô lại.

Hạ An An ngẩng đầu nhìn, thấy anh không được tự nhiên, né tránh ánh mắt cô: “Không ... không phải không thoải mái.”

Hạ An An thoáng ngó người, không biết là nên di chuyển hay không di chuyển.

Anh dường như lo cô sẽ trèo xuống, vội giải thích: “Em ... Em không cựa quậy là được rồi.”

“Ừa.” Hạ An An khẽ lên tiếng, ngoan ngoãn nằm lên ngực anh.

Nhưng mà, khi cơ thể cọ vào chỗ ấy, cô liền phát hiện có gì đó không ổn.

Mặc dù, ba mươi năm nay, cô không hề có chút kinh nghiệm X nào. Nhưng người xưa có câu, chưa ăn thịt heo cũng từng xem heo chạy. Dù chưa từng đích thân trải nghiệm, nhưng phim ấy ấy cô cũng từng có xem qua.

Vậy nên, khi vô tình dùng đùi cọ vào chỗ đó của anh, cô rốt cuộc cũng hiểu tại sao anh lại nói cô không được cựa quậy.

Anh chàng này đúng là ...

Có điều, Hạ An An cảm thấy rất vui. Anh có phản ứng này, nghĩa là chứng minh anh cũng có hứng thú với cô, không phải sao?

Hạ An An đưa khuôn mặt vui vào ngực anh, tay phải búng móng tay trái: “Minh ... Minh Hiền, em cảm thấy anh ... chỗ đó hình như cứng cứng.”

Hoắc Minh Hiền ngại đến chết đi được.

Anh thật khâm phục cô, loại chuyện này chỉ cần tự biết được rồi, cô lại còn nói ra như vậy? Không cảm thấy rất xấu hổ hay sao chứ?

Tuy trong lòng xấu hổ đến mức muốn đào lỗ để chui, nhưng người nào đó vẫn nghiêm trang, ra vẻ hờ hững đáp: “Ừ.”

Nhưng ngoài dự đoán của anh, người con gái không biết xấu hổ kia lại còn mặt dày hỏi thêm: “Anh không muốn em sao, Minh Hiền?”

“...” Cô muốn anh phải trả lời thế nào đây?

Hạ An An thấy anh mãi không đáp, liền ngẩng đầu nhìn. Lúc này, chân mày của anh đã nhíu hết cỡ, trên trán còn nổi gân xanh khiến Hạ An An xót xa không thôi. Đưa ngón tay mảnh khảnh giúp anh xoa xoa mồ hôi trên trán, cô nói: “Nhịn không được thì đừng nhịn, Minh Hiền của em thật là đáng thương mà.”

Ngón tay mềm mại, dịu dàng của cô đưa qua đưa lại trên trán anh. Dù chỉ động tác đơn giản thế thôi nhưng lại khiến cả cơ thể anh như bốc cháy. Hơn nữa, khi nói câu này, cô còn trừng mắt buồn bã, nhìn anh bằng đôi mắt long lanh như dòng suối tinh khiết. Mỗi một cái chớp mắt của cô đều giống như mời gọi, chỉ cần anh nhảy vào thì sẽ làm dịu đi ngọn lửa đang thiêu đốt kia.

Dù dĩ người ta mà cũng có thể hành động một cách thánh thiện đến thế, cô gái này đúng là!

Anh dù sao cũng là đàn ông, cô đã nằm trên người anh cựa quậy lung tung, lại còn dùng ánh mắt quyến rũ anh. Thử hỏi, anh sao có thể chịu đựng được?

Rốt cuộc không nhịn được nữa, anh xoay người đặt cô dưới thân mình. Đưa ánh mắt nóng rực như lửa thiêu chăm chú nhìn cô, thanh âm của anh đã nhấn đến mức khàn đặc: “Hạ An An, em muốn hành hạ anh chết đúng không?”

Hạ An An trừng mắt vô tội lên tiếng: “Đâu có. Em muốn xuống nhưng anh không cho mà.”

“...” Lúc này em đòi đi xuống thì có tác dụng gì chứ?

Khóe miệng Hoắc Minh Hiên giật giật, nhưng vẫn cố nén, buồn bực bỏ lại một câu: “Đi ngủ.” Dứt lời, anh xoay người nằm xuống. Hạ An An nhanh tay lẹ mắt, thấy anh định rời đi, liền lập tức dùng cả hai tay hai chân. Hai tay cô ôm lấy cổ anh, hai chân ôm lấy eo anh, hí mắt cười nói: “Ban nãy em chèn ép anh, bây giờ đổi lại anh chèn ép em được không?”

“!!!”

Hoắc Minh Hiên còn đang nghĩ không biết mình nhẫn nhịn được bao lâu.

Không ngờ cô lại không an phận mà dùng hai chân ôm eo anh, đùi cô vừa vịn cạ vào chỗ ấy.

Hoắc Minh Hiên cảm thấy huyết thái dương giật nảy, cổ họng khô rát đến mức sau vài lần nuốt nước miếng cũng không giảm bớt. Anh vốn muốn giữ lấy suy nghĩ rời khỏi người cô, nhưng hết lần này đến lần khác, thân thể đều như bị đóng đinh, không thể nhúc nhích. Chưa hết, điều càng khiến anh không thể cử động đó là, anh không nỡ rời bỏ cảm giác mềm mại khi tiếp xúc cơ thể với ngực cô. Hơi thở vừa thơm ngát, vừa ấm áp của cô tỏa trên mặt anh, đánh một đòn trí mạng vào người anh.

Loại cảm giác khó chịu này khiến anh đau khổ không chịu được, hết lần này tới lần khác níu kéo cơ thể anh.

Hạ An An thấy sắc mặt anh khó coi đến mức muốn ăn thịt người, không hiểu bản thân lấy đâu ra dũng khí như vậy, phóng đảng như vậy. Nhưng mà, cô thật sự không thể kiềm chế chính mình. Mỗi lần thấy anh, cô lại có cảm giác muốn nhào tới anh, dù tự biết như thế thật sự vô cùng bỉ ổi, vô cùng háo sắc.

Nhưng mà ... cô không nhịn được mà muốn thân mật cùng anh thì đã sao?

Hơn nữa, cô háo sắc như vậy thì đã sao?

Nhìn gương mặt càng ngày càng khó coi của anh, cô lại thấy có chút thiếu tự tin. Cuối cùng vì để chiến thắng chính mình, Hạ An An quyết định lấy độc trị độc.

Cô vịn lấy cổ anh, trực tiếp hôn lên môi anh.

“Lạch cạch.” Ý chí cuối cùng của Hoắc Minh Hiên lập tức bị bẻ thành hai mảnh.

Ngọn lửa hừng hực trong lồng ngực rốt cuộc không thể nhịn mà thoát ra ngoài, không thể quay lại.

Thật ra, đối với quyết định lấy độc trị độc của mình, Hạ An An không hề nắm chắc phần thắng. Hơn nữa, khi cô nuốt sự xấu hổ xuống mà hành động như vậy, quả thực cảm thấy rất lo lắng, lo lắng anh sẽ càng thêm khó chịu. Khoảnh khắc hôn lên môi anh, cô còn nghĩ, nếu anh đẩy cô ra thì chẳng phải mặt mũi của cô đều vứt vào thùng rác hết hay sao.

Có điều, cô không tưởng tượng được ...

Thì ra anh lại mãnh liệt đến vậy. Chưa hết, thái độ còn hoàn toàn thay đổi 180 độ!

Như thể ma quỷ vừa được phóng thích từ chiếc hộp Pandora, một khi đã mở ra thì liền hung hăng làm bậy.

Đúng vậy. Hoắc Minh Hiên chính là ma quỷ như thế.

Hạ An An có cảm giác bị động tác hôn mãnh liệt của anh cướp hết hơi thở. Chỉ qua vài phút, miệng của cô đã đau đến mức không cảm giác.

Chưa xong, anh còn trực tiếp thô bạo cởi quần áo ngủ của cô. Càng nằm ngoài tưởng tượng của cô đó là, anh dễ dàng hôn một đường từ trên xuống nơi nào đó.

A a a, Hạ An An mắc cỡ chết đi được. Cô không dám nhìn anh. Hơn nữa, động tác của anh thật khó nhìn, cứ như một dã thú đã đói bụng nhiều ngày, muốn nuốt sạch không thừa từng giọt máu của cô.

“Đau ... Minh Hiên ... em đau.”

Nghe thấy lời này, anh lập tức như bị kim đâm, vội vàng dừng lại. Sắc mặt anh vô cùng khó coi, thanh âm khàn khàn đến lạ lẫm, nói: “Đau sao? A ... Xin lỗi, anh ...”

Hạ An An lo lắng nghĩ, có khi nào anh lại như lần trước bỏ đi hay không. Cô vô thức rụt chân lại, không ngờ thì ra anh hoàn toàn không có ý đó.

Mang theo vẻ áy náy, anh lấy lại giọng nói: “Anh ... Anh sẽ nhẹ một chút.” Dứt lời, anh liền cử động, chuyển hướng về phía bên kia của cô.

Mà lần này, động tác của anh quả thực đã dịu dàng hơn rất nhiều.

Hạ An An xấu hổ đỏ mặt, hết lần này đến lần khác không chịu được kích thích, vài lần không kiềm được mà kêu thành tiếng. Chỉ cần cô kêu một tiếng, thân thể anh liền cứng đờ, động tác trở nên thô bạo hơn rất nhiều.

Cứ như vậy bận rộn hồi lâu, Hoắc Minh Hiên đột nhiên dừng lại. Hạ An An lúc này mới dám nhìn anh, phát hiện anh đã cởi áo từ lúc nào. Đang lúc nhìn đến cơ bắp hoàn mỹ săn chắc của anh, cô nuốt nước miếng, vội vàng đưa ánh mắt lảng sang nơi khác.

“Anh ... An, anh ... anh cởi quần được không?” Anh ghé vào tai cô, giọng nói mang vẻ trưng cầu ý kiến.

Người này bình thường luôn mạnh mẽ như sấm rền gió cuốn, xử sự quyết đoán. Không ngờ đến chuyện này, anh lại khép nép hỏi cô, như một đứa trẻ xin phép cha mẹ cho đi chơi vậy.

Nhưng mà, sao anh lại có thể hỏi cô như thế chứ? Anh muốn cô phải trả lời thế nào đây?

Khuôn mặt Hạ An An đã đỏ như mặt trời, khó khăn đáp: “Anh ... anh tự quyết định đi.”

“Vậy ... anh cởi nhé?” Anh vừa hỏi vừa cẩn thận quan sát sắc mặt cô.

Hạ An An xấu hổ muốn chết đi được, nhắm chặt mắt lại. Ánh mắt của anh khiến cô xấu hổ vô cùng, mắt hồi lâu mới có thể cứng đờ gật gật đầu. Sau đó, cô nghe thấy tiếng xột xoạt truyền tới, hẳn là anh đang cởi quần.

“Anh An ... thật sự ... có thể sao?” Anh dịu dàng hôn vành tai cô, nhẹ giọng hỏi, theo bản năng vuốt ve cô. Kế đến, bàn tay to của anh vô cùng tự giác cởi quần lột cô.

Hạ An An thật muốn hung bạo đánh anh một cái. Đã đến nước này, anh còn phải hỏi sao? Nhưng mà, cố gắng khống chế xúc động bạo lực của bản thân, cô gật gật đầu.

Sau khi ma sát trên người cô một hồi, anh nói: “Vậy ... anh làm nha?”

Thấy vẻ chần chừ của anh, cô chỉ muốn hét lên, boss Hoắc Minh Hiên chạy đâu rồi? Có cần lằng nhằng vậy không? Thệt đã hầm nhừ đến nát bét, anh lại còn muốn buông đũa?

Hạ An An then thùng không nói, dứt khoát dùng động tác trả lời anh. Cánh tay xiết chặt cổ anh, cô đưa cơ thể cọ cọ người anh, tự tìm đến chỗ.

Bị động tác của cô kích thích, anh liền như phát cuồng, không thể kiềm chế mà đưa thẳng vào.

“Anh An ... Nếu đau em phải nói cho anh biết, anh sẽ dừng lại ngay, hiểu không?” Động tác của anh vô cùng thông thả, giọng nói dịu dàng đến kì lạ.

Hạ An An vừa chịu đựng cảm giác thứ ấy đập vào, vừa cố gắng gật gật đầu.

Rốt cuộc cô cũng hiểu được, tại sao người ta lại nói, nam nữ thân mật là sự đau đớn nhất trong cuộc đời.

Đột nhiên cô nhớ ra cảm giác trước kia ngồi tàu lượn cao tốc. Loại cảm giác kích thích, hồi hộp đó khiến cho cô không cách nào diễn tả bằng lời.

Mà lúc này, khi dùng thân thể trải nghiệm hoan ái, cô cảm thấy cảm giác này so với khi ngồi tàu lượn siêu tốc còn sáng khoái hơn gấp trăm ngàn lần.

Một lần rồi một lần, từ chân tới đỉnh đầu, sau đó đạt tới đỉnh điểm rồi lại lần nữa hạ xuống. Cảm giác mê muội này thật khiến người ta không nhịn được mà thét chói tai. Khi đang ngập chìm trong khoái cảm này, Hạ An An có nhiều lần không chịu được mà muốn bất tỉnh.

Thân mật đến nửa đêm, Hoắc Minh Hiên rốt cuộc mới chịu dừng lại, ôm lấy cơ thể mềm mại của cô vào phòng tắm. Hạ An An bây giờ chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, mệt đến nỗi không động đậy được cả đầu ngón tay. Nhưng Hoắc Minh Hiên tác chiến lâu như vậy, tinh thần vẫn rất sáng láng, vững vàng giúp cô rửa sạch

thân thể lão đảo. Con người ta, sau khi làm mấy chuyện này, cơ thể thường đặc biệt nhạy cảm. Có mấy lần, Hoắc Minh Hiên vô ý đụng tới chỗ ấy, Hạ An An liền run rẩy thở dốc.

Kể đến, vũ khí của người nào đó tưởng chừng đã mệt mỏi lại lần nữa ngẩng đầu vươn ngực. Hạ An An lập tức bị anh đặt trên bồn tắm, tiếp tục tác chiến.

Cơ thể vốn đã rửa sạch lại được tẩy một lần, rồi một lần, một lần nữa ...

Sau mấy phen khốn khổ, Hoắc Minh Hiên cuối cùng cũng chịu bế cô lên giường, ôm chặt cơ thể cô trong lồng ngực. Hạ An An vừa mệt vừa buồn ngủ, nằm trong lồng ngực ấm áp của anh lại cực kỳ thoải mái. Hạ An An cọ cọ vào ngực anh, mềm mại nói: “Minh Hiên, em ngủ đây.”

Anh không trả lời, cô còn có thể mơ hồ nghe thanh âm nuốt nước miếng.

Sau đó, khi Hạ An An đã thiêm thiếp ngủ, anh đột nhiên đặt cô nằm dưới thân, bắt đầu một chiến dịch khác.

Hạ An An đã không thể chịu thêm nữa kích thích, vội vàng khóc cầu xin: “Minh Hiên, em không muốn, mau đi ngủ, em mệt lắm rồi!”

“Một lần thôi, An An, một lần nữa thôi.” Giọng nói khẩn cầu của anh thủ thủ bên tai cô. Hơn nữa, vừa trải qua hai lần chiến dịch dài hơi, anh đã có thể nắm được chính xác điểm yếu của cô, dễ dàng khiến cơ thể cô phối hợp.

Hạ An An cắn cắn môi, bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Nhưng cô thật không tưởng tượng nổi, một lần của anh lại dài dằng dặc như thế!

“Minh ... Minh Hiên, xong chưa?”

“Một lần nữa, một lần nữa được không em?”

Hạ An An tựa như một con mực bị anh xào qua xào lại, một lần rồi lại một lần. Cô cảm thấy toàn thân rã rời, giọng nói nức nở đáp: “Vậy anh nhanh lên chút nha.”

“Ừ.” Anh trả lời vô cùng sáng khoái.

Nhưng sự thật là, chẳng biết bao lâu sau, Hạ An An đã không thể chịu nổi, mềm oặt hỏi: “Minh Hiên ... Em ...”

“Lần nữa, chỉ một lần nữa thôi.”

Hạ An An thật khóc không ra nước mắt, một lần của anh cũng dài quá đi?

Sau đó, cô đã không còn sức lên tiếng. Có một lúc, cô vô tình nhìn thoáng qua cửa sổ, mới phát hiện ...

À, trời đã sáng rồi.

27. Chương 27

Cho nên, hai người họ ân ái một lần kéo dài đến suốt đêm.

Thật ra lúc trước, cô còn từng hoài nghi, không biết chồng mình có phải vì bất lực nên mới không động vào mình hay không. Bây giờ nhớ lại, chỉ có thể trách mình đúng là tuổi trẻ nông nổi.

Chưa hết, là ai đã nói chỉ cần em muốn dừng thì anh sẽ dừng ngay? Còn người mặc kệ lời nói của cô mà tiếp tục tác chiến trên người cô lại là ai đây?

May mà, đến lúc trời sáng, anh cuối cùng cũng chịu kết thúc. Anh nằm xuống cạnh cô, kéo cô vào ngực ôm chặt. Hạ An An không kiềm được cơn giận, hung hăng đánh vào ngực anh một cái: “Cả đêm! Rốt cuộc là cả đêm! Anh, đồ đáng ghét này!”

Có điều, lúc này, căn bản là cô đã không còn chút hơi sức nào. Cho nên, cú đánh của cô hoàn toàn chỉ như kiến bò. Chẳng những thế, mà ngược lại, ngón tay cô còn bị tê rần vì cơ bắp săn chắc của anh.

Hoắc Minh Hiên nắm tay cô, nhẹ nhàng hôn, lo lắng hỏi: “Ngón tay em có đau không?”

“Đau.”

Hoắc Minh Hiên hôn lên đầu ngón tay cô, dịu dàng nói: “Người anh cứng lắm. Sau này, đừng đánh vào đây nữa, biết không? Muốn đánh thì nhéo lỗ tai anh ấy.”

“...”

Anh chàng lạnh lùng này ... lại biết dỗ ngọt người ta như vậy.

Cô cọ cọ vào ngực anh, cơn buồn ngủ nhanh chóng trào dâng như thủy triều. Mơ màng nhắm mắt, cô lên tiếng: “Anh gọi cho Minh San xin nghỉ giúp em nhé. Còn nữa, em không thể dậy làm bữa sáng cho tiểu bảo bối được, anh gọi thím giúp việc đến nha.”

“Được, em nghỉ ngơi đi.” Hoắc Minh Hiên còn dặn dò thêm gì đó, nhưng cô không kịp nghe đã thiếp đi mất.

Đến khi Hạ An An tỉnh dậy, ánh nắng ngoài cửa sổ đã gay gắt, Hoắc Minh Hiên cũng không nằm trên giường nữa, không biết có phải đã đi làm rồi không.

Hạ An An cầm di động nhìn một cái, đã là một rưỡi chiều.

Hạ An An chậm rãi bước xuống giường, cũng may khoảng thời gian này cô mỗi ngày đều tập luyện khiêu vũ, thân thể cũng không tệ. Bằng không, sau khi bị anh hành hạ cả đêm qua như vậy, chắc hẳn cô không thể nào dậy nổi.

Thay quần áo xong cô liền xuống lầu, bất ngờ nghe thấy từ phòng bếp truyền đến tiếng nồi niêu vang leng keng. Hạ An An cứ tưởng là thím giúp việc đang nấu cơm, vừa tới cửa bếp thì phát hiện là Hoắc Minh Hiên.

Anh mặc một chiếc áo len trắng ngắn tay, phía dưới là quần dài ôm. Cả người anh cao lớn đứng trong bếp, thành thạo xào mì Ý.

Từ góc cô đứng nhìn qua chỉ có thể thấy một bên gương mặt anh, dù chỉ là một bên mặt, nhưng đường cong tuyệt mỹ đó của anh cũng đủ khiến tâm hồn mỏng manh của các cô gái điên đảo.

Đàn ông khi nấu cơm là đẹp trai nhất. Chưa kể, anh lại vốn tuấn tú hơn người. Cho nên, mỗi một cái nhấc tay của anh đều toát lên vẻ tao nhã, như thể không phải đang nấu cơm, mà là đang tỉ mỉ tạo hình một tác phẩm nghệ thuật.

Nhớ đến đêm ân ái hôm qua, Hạ An An bất giác đỏ mặt. Dù nói thế nào thì, bây giờ họ đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận. Người đàn ông này là của cô, chỉ thuộc về cô mà thôi.

Cô nhẹ nhàng bước đến ôm lấy anh từ sau lưng. Động tác nấu cơm của anh lập tức dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô: “Em dậy rồi sao? Đã đói bụng chưa?”

Hạ An An chợt cảm thấy thật không công bằng. Theo lý mà nói, hôm qua, người vận động nhiều nhất là anh. Vậy mà anh, hết lần này đến lần khác đều có vẻ chẳng sao cả, tinh thần lại còn sáng láng như thế. Còn cô, cả người đều đau ê ẩm, như bị yêu quái hút đi tinh lực vậy.

“Đói, em đói sắp chết rồi đây.” Cô tức giận trả lời.

Khóe miệng khẽ vẽ một đường cong, anh nói: “Có thể ăn được rồi, đến bàn ăn đợi anh đi.”

Hạ An An vẫn không buông tay: “Không muốn, em muốn ở đây thôi.”

Hoắc Minh Hiên bất đắc dĩ cười khổ: “Em ôm anh như vậy, anh nấu thế nào đây?”

“Không chịu! Em muốn ôm anh, ai bảo anh là chồng em cơ chứ.”

Cánh tay cô ôm chặt eo anh, hoàn toàn không có ý định buông lỏng.

Thảo nào con của anh lại đeo người như vậy, thì ra đều do di truyền từ cô.

Người đàn ông lợi hại Hoắc Minh Hiên, vậy nhưng lại không có cách nào đối phó với công phu bám dính của hai mẹ con, đành giờ chờ trắng đầu hàng.

Kết quả là, khi Hoắc Minh Hiên bận bịu xào đồ ăn, dọn bàn, Hạ An An giống như cái đuôi nhỏ, bám dính trên người anh một giây cũng không buông. Hoắc Minh Hiên tuy vậy vẫn luôn chú ý cô, lo cô trượt chân nên khi bước đi, anh bước chậm từng bước để cái đuôi nhỏ có thể theo kịp.

Mãi đến lúc xong xuôi, cô mới chịu buông anh ra. Hai người ngồi đối mặt trên bàn ăn, Hoắc Minh Hiên vừa cắt bít-tết cho cô, vừa nói: “Anh chỉ biết làm món Tây, không biết em có ăn được không.”

Hạ An An lập tức nhiệt tình cổ vũ: “Đương nhiên em ăn được.” Ăn một miếng mì Ý, cô liền giơ ngón tay cái lên: “Một trăm điểm!”

Con của anh cũng hết như cô. Lần nào anh nấu cho cậu nhóc, dù ăn có ngon hay không, cũng đều nhiệt tình cổ vũ. Hai mẹ con họ khiến anh lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ. Mấy năm trước, vì cô hận anh nên không bao giờ nói chuyện với anh. Nhưng chỉ cần cô và con ở lại bên cạnh, anh đã cảm thấy ấm áp rồi. Bây giờ, cô đã thay đổi, dĩ nhiên càng khiến anh thêm hạnh phúc. Dù chỉ là những chuyện nhỏ nhặt, anh cũng cảm thấy toại nguyện. Dù vất vả thế nào, anh cũng đều cố hết sức để mang lại cho họ cuộc sống đầy đủ nhất.

Sau khi ăn cơm xong, hai người liền ngồi trên sofa đọc sách. Hạ An An lúc này mới chợt nhớ ra gì đó, lên tiếng: “Phải rồi, Minh Hiên. Hôm nay anh không phải đi làm sao?”

“Anh mới xuất viện. Ở nhà nghỉ ngơi một hôm rồi đi làm cũng không muộn.”

Hạ An An đắm chiêu gật đầu. Người đàn ông này, hôm trước còn mệt đến ngất xỉu, hôm sau liền biến thành thành quái thú chiến đấu đến tận sáng. Thật không hiểu rốt cuộc anh là người hành tinh nào nữa.

“Thật ra, chuyện đó chỉ là phụ. Nguyên nhân chính là, anh muốn ở nhà chăm sóc em, sợ em thức dậy sẽ bị đói.” Anh nghiêm túc đọc sách, những lời này dường như chỉ vô tình nói ra.

Nhưng mà, Hạ An An lập tức cảm thấy trái tim tan chảy. Một lời vô tình nói ra của anh còn hơn mười câu dỗ ngọt. Hai người vốn đang ngồi trên hai ghế khác nhau, nghe anh nói xong, Hạ An An liền xích lại cạnh anh, cười hì hì hôn anh một cái.

Anh bị cô làm giật mình, quay đầu nhìn cô: “Sao thế?”

Hạ An An cười rạng rỡ, vô cùng tự nhiên, nói: “Không có gì. Em muốn hôn anh, anh không phục sao? Nếu không phục thì, anh hôn lại đi nè.”

Dứt lời, cô mạnh bạo đưa hai má sát vào gương mặt anh.

“Không biết rụt rè gì cả.” Anh chậm rãi nói thăm. Tuy trên miệng như vậy, nhưng lại không thể kiềm chế trước hai má trắng hồng mê người của cô, anh liền hôn cô một cái.

Hạ An An cười hì hì, dựa đầu lên vai anh, đưa ánh mắt về quyển sách anh đang cầm: “Anh đang đọc gì vậy?”

Hoắc Minh Hiên lật bìa sách cho cô xem, Hạ An An lầm rầm niệm chữ: “Đại cương kinh tế học.”

Lập tức nhú mày lại, cô nói: “Có vẻ cao thâm quá.”

“Cũng tầm tạm.” Anh thần nhiên bổ sung một câu: “Thật ra cũng không cao thâm cho lắm, chỉ là cao so với trí thông minh của em.”

Hạ An An nhìn vẻ tự mãn của anh, nhất thời bĩu môi, miệng nhỏ thì thăm: “Học cao thì sao? Có gì ghê gớm chứ.”

“Sao?”

Hạ An An vội vàng cười lấy lòng anh: “Em nói là chồng em thật sự lợi hại nha, còn đọc sách thâm sâu như vậy.”

Anh không đáp, liếc mắt nhìn quyển sách trên tay cô, hỏi: “Còn em? Em đang đọc gì?”

Hạ An An nhú mồm, vô thức che tên sách lại. Hoắc Minh Hiên phát hiện điều bất thường, vươn tay lấy quyển sách của cô.

“Tù nhân của tổng tài.” Sắc mặt lập tức xấu đến kì lạ, anh đưa ánh mắt dò hỏi nhìn cô: “Bình thường em cũng đọc mấy loại sách này?”

Hạ An An bối rối không thôi, vừa giật sách lại, vừa cầu nhàu: “Em ... Trí thông minh của em không cao. Mấy cái thâm sâu gì đó em xem không hiểu, chỉ có thể đọc mấy tiểu thuyết này thôi.”

Hoắc Minh Hiên thâm thúy nhìn cô không đáp. Bị ánh mắt đó của anh nhìn chăm chăm, Hạ An An chợt cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Ôm sách ngồi trên ghế sofa, cô nói: “Chúng ta mỗi người đọc một quyển, không ai quấy rầy ai.”

Hoắc Minh Hiên bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không tỏ vẻ xem thường nữa. Hạ An An liền nghiêm túc đọc tiểu thuyết, không bao lâu sau thì hoàn toàn say mê.

Hoắc Minh Hiên vô tình liếc mắt về phía cô, bắt gặp cảnh cô ngốc nghếch cắn móng tay, hai mắt dính chặt vào trang sách. Đưa bàn tay lên miệng ho nhẹ một tiếng, anh hỏi: “Em xem gì mà chăm chú vậy?”

“À ... Vị tổng tài này đẹp trai quá chừng, vừa bá đạo vừa dịu dàng.” Cô mê mẩn đọc tiếp, không suy nghĩ gì mà trả lời, nói xong còn vui vẻ hát khe khẽ.

Hoắc Minh Hiên thấy hai mắt cô lấp lánh, vẻ mặt hưởng thụ, thiếu chút nữa thì chảy nước miếng thì vô cùng khó chịu.

Cô ấy nói vị tổng tài này, hẳn là nam chính trong truyện rồi. Cô ấy bây giờ là đang mê trai trước mặt chồng đó sao? Dù người đàn ông đó chỉ là hư cấu, nhưng Hoắc Minh Hiên vẫn không khỏi khó chịu.

Nhìn cô nàng đối diện càng lúc càng vui vẻ tựa như trúng độc, Hoắc Minh Hiên cuối cùng không nhịn được nữa. Bỏ sách xuống, anh không nói không rằng bước đến ôm cô lên.

Hạ An An bị anh làm giật mình: “Sao ... sao vậy Minh Hiên?”

Anh không trả lời, lạnh lùng ôm cô lên lầu. Đặt cô trên giường xong, anh im lặng hôn cô, hai tay không ngừng cởi quần áo cô.

Động tác của anh thật sự khiến cô toàn thân ngây dại.

“Á ... Minh ... Minh Hiên ... Không ... Đừng ...”

Hôm qua cô đã bị anh hành hạ cả đêm, bây giờ không thể chịu nổi nữa.

Nhưng anh hôn quá sâu, căn bản là cố tình không cho cô cơ hội mở miệng. Hạ An An cảm thấy anh như thể muốn hít cả người cô vào bụng, cũng không hiểu tại sao anh đột nhiên nổi điên.

Không biết qua bao lâu sau, khi Hạ An An đã muốn ngạt thở, anh mới thả cô ra.

“Anh ta đẹp trai hay anh đẹp trai?” Anh vừa thở dốc, vừa nói.

Đại não của Hạ An An thiếu dưỡng khí, không bắt kịp tiết tấu của anh, ngây ngốc hỏi: “Sao ... sao cơ?”

“Tên tổng tài đó, anh ta đẹp trai hay anh đẹp trai?”

Hạ An An nheo mắt lại, suy nghĩ hồi lâu mới hiểu ra ý của anh.

Chưa kể, khi nói những lời này, anh biểu lộ rất nghiêm túc, như thể đang hỏi chuyện gì đó vô cùng trọng đại. Hạ An An dở khóc dở cười, không hiểu rốt cuộc anh nghĩ thế nào, ngay cả nhân vật trong truyện cũng ghen cho được.

Nhưng mà, nhìn vẻ ăn giấm chua của anh, cô chợt cảm thấy anh thật quá đáng yêu. Vui vẻ đưa hai tay ôm đầu anh, cô nói: “Đương nhiên là chồng em đẹp trai, chồng em đẹp trai nhất, ai cũng đều thua anh.”

“Thật à?” Anh hí hai mắt, tỏ vẻ nguy hiểm, hỏi.

Hạ An An nuốt nước miếng một cái, giả vờ nghiêm túc, gật gật đầu: “Dĩ nhiên, chồng em là người đẹp trai nhất thế giới, ai cũng đều thua anh.”

“Thật à?” Anh hí hai mắt, tỏ vẻ nguy hiểm, hỏi.

Hạ An An nuốt nước miếng một cái, giả vờ nghiêm túc, gật gật đầu: “Dĩ nhiên, chồng em là người đẹp trai nhất thế giới, ai cũng đều thua anh.”

Tia vui vẻ trong mắt anh chợt lóe lên rồi nhanh chóng biến mất. Vùi đầu vào ngực cô để che giấu sự khác thường trên mặt, giọng nói của anh lập tức trở nên dịu dàng: “Chồng em muốn em, làm sao bây giờ?”

“!!!”

Người chồng mặt lạnh của cô lại có thể nói ra lời xấu hổ như vậy? Thật chẳng giống anh chút nào. Hoắc Minh Hiên kín đáo tỉ mỉ biến đâu mất rồi? Hoắc Minh Hiên cao quý tao nhã biến đâu mất rồi? Hoắc Minh Hiên ngồi trong lòng địch mà vẫn thần nhiên biến đâu mất rồi?

Mà lại có thể thẳng thừng đòi “yêu” thế này!

Hạ An An vì lời này của anh mà lập tức đỏ bừng mặt, lắp bắp nói: “Minh ... Minh Hiên, em nghĩ chúng ta không nên.”

Anh hoàn toàn không hề để ý tới cô, đã cởi bỏ lớp quần áo bên ngoài, sau đó mút khắp người cô. Có điều, lúc đến ngực, anh gặp chút khó khăn.

Anh không cởi được đồ lót của cô.

“Cái này cởi thế nào?”

“Minh Hiên, chúng ta đừng ...”

Vẫn không ngừng trêu đùa trên lưng cô, anh nói: “Cởi thế nào?” Thanh âm của anh dồn dập, lộ rõ sự không thể kiềm chế.

Nhìn vẻ vụng về của anh, Hạ An An thở dài một tiếng. Được rồi, nể tình lúc này anh mới nấu cơm cho cô, bây giờ cô đành chiều anh vậy. Có điều, trước khi cởi, cô cũng không quên ra điều kiện: “Chỉ một lần thôi nha anh?”

“Ừ.” Anh vô cùng sáng khoái đồng ý.

Sau đó, Hạ An An liền ngoan ngoãn cởi đồ lót, chấp nhận để anh tác chiến.

Hai người chiến đấu cả buổi đến tối. Sau khi anh cuối cùng cũng chịu gằm nhẹ một tiếng báo hiệu kết thúc, Hạ An An mới thở dài một hơi. Đang định kêu anh tránh ra, không ngờ, anh lại chậm rãi bắt đầu động tác.

Hạ An An kinh ngạc nhìn anh: “Không phải đã thỏa thuận chỉ một lần sao?”

“Không phát ra không tính!”

“!!!” Ai lại tính như vậy chứ! Nói như anh thì, hôm nay chẳng khác nào anh muốn cô chết trên giường mất.

“Minh ... Minh Hiên, ngày mai chúng ta lại tiếp tục đi, em ... Em chịu không nổi.”

Anh vừa vận động, vừa thì thầm an ủi bên tai cô: “Chỉ một chút thôi là xong. Hơn nữa, em chẳng phải cũng có cảm giác đó sao? Anh cảm nhận được.”

“...” Anh làm vậy thì ai lại không có phản ứng cơ chứ? Cô cũng không phải người chết !

Nửa giờ sau.

“Minh Hiên ... Được ...Được chưa anh?”

“Ừ, sắp xong rồi.”

Một giờ sau.

“Minh Hiên ... Còn bao lâu nữa?”

“Một chút nữa thôi.”

Chẳng biết qua bao lâu sau, Hạ An An vô ý đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

À, trời đã tối đen.

Nhưng mà anh vẫn còn chưa- chịu- xong!

Từ tối hôm qua tới giờ, rốt cuộc cô đang làm cái gì đây?

Cô chưa từng tưởng tượng ra, có một ngày, cô lại “bận rộn” đến vậy, ha ha.

Khi cô đã sắp mệt đến chết, anh cuối cùng cũng phát ra. Hạ An An bây giờ, ngay cả hơi sức mặc quần áo cũng không có. Cho nên, cô không kiềm được mà trừng mắt phẫn hận người đàn ông vẫn tinh thần sáng láng đang mặc quần áo kia.

“Em nghỉ ngơi đi, anh đi đón Thiên Dục.”

Khóe miệng Hạ An An mấp máy, nhưng vì quá mệt, một chữ cũng không thốt nên lời. Anh thấy thế, lập tức tiến đến kề sát vào môi cô, nghe cô nói. Dù lời của cô có chút mơ hồ, nhưng Hoắc Minh Hiên có thể rõ ràng nghe được hai chữ “Chết tiệt”.

Người nào đó không hề giận, yêu thương xoa xoa mái tóc dài của cô. Nhẹ nhàng hôn lên trán cô, anh dịu dàng dặn dò: “Em nghỉ ngơi đi.” Sau đó, anh liền vui vẻ bước ra ngoài.

Lúc này, nội tâm Hạ An An đang kêu gào ...

Đột nhiên nghĩ đến lần trước, khi Bạch Tiểu Thi nói cô ấy vì làm chuyện “này” mà đau lưng, cô còn âm thầm xem thường, nghĩ rằng cô ấy quá khoa trương rồi. Loại chuyện “này” sao có thể đến mức ấy.

Có điều, sau khi trải nghiệm qua sự hung tàn của chồng, cô mới nhận ra, mình đúng là tuổi trẻ nông nổi.

Bạch Tiểu Thi nói Hoắc Minh Xán giống sói đói. Nếu lần sau gặp mặt, cô nhất định phải cho Tiểu Thi biết, Hoắc Minh Hiên là một quái thú, một quái thú điên cuồng!

Thiên Dục của mẹ, mẹ thực xin lỗi con. Dù ở chung nhà nhưng đã một ngày mẹ không gặp con, mẹ thật sự rất nhớ con trai bảo bối.

Sáng hôm sau, Hạ An An vừa tỉnh giấc thì liền phát hiện anh đang nằm cạnh bên. Những đường cong mạnh mẽ, dứt khoát trên gương mặt anh tạo nên ngũ quan đẹp như điêu khắc. Khi cô nhìn anh cũng là lúc anh đưa ánh mắt lưu luyến nhìn cô.

“Dậy rồi à?” Âm thanh sáng sớm của anh trầm khàn, càng tăng thêm cảm giác ôn hòa gợi cảm.

Hạ An An không cử động dõi theo anh một hồi, ý thức chậm rãi hồi phục, lơ mơ nhớ đến một ngày một đêm điên cuồng cùng anh.

Hạ An An vội vàng né tránh ánh mắt anh, dùng chăn che mặt, buồn bực nói: “Anh còn chưa chịu đứng dậy sao?”

Anh không rõ cô trốn anh làm gì, vì thế, anh kéo chăn ra, đưa ánh mắt lấp lánh nhìn cô: “Chúng ta cùng dậy đi.”

Gương mặt Hạ An An lập tức đỏ bừng, vội xoay người né tránh anh: “Anh đứng dậy trước đi.”

Anh không để ý tới vẻ mặt cô, dễ dàng ném chăn sang một bên rồi ôm cô đứng dậy, nghiêm trang nói: “Em một phải không? Có cần anh giúp em mặc quần áo không?” Dứt lời, anh liền lấy đồ lót, định giúp cô mặc vào.

Hạ An An vội vàng giật lại: “Em tự mặc được.”

Lấy kinh nghiệm rút kết được về anh, cô chỉ lo anh cứng đầu không buông nên lập tức cầm quần áo chạy vào nhà vệ sinh. Sau khi cô thay xong, Hoắc Minh Hiên đã không còn ở trong phòng.

Hạ An An rửa mặt rồi ra ngoài, chưa đi được mấy bước thì bánh bao nhỏ đã lon ton chạy đến ôm lấy hai chân cô. Cậu nhóc ngửa đầu lên, đưa ánh mắt trong veo nhìn cô, mày nhúu lại, lo lắng hỏi: “Papi nói hôm qua mami vận động quá độ nên mệt mỏi không dậy được. Bây giờ mami đã khỏe hơn chưa?”

Nghe thấy mấy chữ “vận động quá độ”, khoe miệng Hạ An An khê giật giật, tròng mắt liếc người nào đó đang bận rộn ở nhà ăn, gương mặt bất giác đỏ lên. Sau đó, một tay ôm tiểu bảo bối, cô cố gắng trấn tĩnh, lên tiếng: “Mami đã khỏe hơn nhiều rồi.”

Cậu nhóc đưa tay giữ gương mặt cô, hôn cô một cái: “Mami khỏe thì con yên tâm rồi.”

Hạ An An cắn cắn gương mặt nhỏ, ôm con trai tới nhà ăn.

Hoắc Minh Hiên đang dọn bánh mì lên, nhìn thấy hai mẹ con tới thì liền nói: “Mau ăn sáng đi.”

Hạ An An đặt cậu nhóc xuống bên cạnh rồi giúp cậu cắt bánh mì thành những khối nhỏ. Cậu nhóc vừa ăn vài miếng, đưa mắt hết nhìn người cha mặt lạnh rồi lại đảo qua mẹ xinh đẹp. Sau đó, đột nhiên cậu bắt đầu cười ha ha: “Có phải con sắp có em gái rồi không?”

Hạ An An nhúu mày lại, nhìn tiểu bảo bối đang tỏ vẻ mong chờ nói với mình: “Hôm qua mami ngủ cùng papi xong, bây giờ cảm thấy trong bụng đã có em gái phải không?”

...

Hạ An An chớp chớp mắt nuốt lấy sự ngỡ ngàng, gương mặt vẫn ấm áp vui vẻ như cũ, dịu dàng nói: “Thiên Dục của mami, con cứ ăn sáng trước rồi sẽ có em gái thôi.”

Ánh mắt Thiên Dục liền hưng phấn hẳn lên, vỗ bàn tay nhỏ, cậu nhóc hồ hởi lên tiếng: “Mami hứa với con nha, nhất định phải sinh em gái cho con.”

Hạ An An vì để ngăn chặn miệng nhỏ của con trai, lập tức cười hì hì gật đầu: “Dĩ nhiên rồi.”

Sau khi ăn điểm tâm xong, Hoắc Minh Hiên vẫn chở Thiên Dục đến nhà trẻ xong rồi đưa Hạ An An đến vũ đoàn như thường lệ. Lúc trên xe chỉ còn hai người, Hạ An An liền nghiêm túc thảo luận với Hoắc Minh Hiên đề nghị của tiểu bảo bối.

“Minh Hiên, anh có muốn sinh thêm hay không? Em ... Hôm qua chúng ta hình như không dùng biện pháp bảo vệ, nếu có con, anh muốn em sinh nó hay không?”

Hoắc Minh Hiên đột nhiên quay đầu nhìn cô, ánh mắt mang theo tia kinh ngạc.

Hạ An An cảm thấy ánh mắt của anh thật quá kì lạ. Dù anh không thích thì cũng không nên nhìn cô bằng ánh mắt này chứ! Nhất thời, có chút nóng nảy, cô hỏi: “Thế nào Minh Hiên?”

“An An, em quên bác sĩ đã từng nói qua rồi sao?”

“??”

“Khi mang thai Thiên Dục, em đã từng muốn hủy nó. Lúc ấy, bác sĩ nói thành tử cung của em quá mỏng, đây có thể là cơ hội mang thai duy nhất của em. Cho nên, em mới bỏ ý định hủy Thiên Dục đi. Nói tóm lại, cơ hội em có thể mang thai lần nữa thật sự không lớn.”

Hạ An An chợt cảm thấy như có một gáo nước lạnh dội vào đầu. Không chỉ vì chuyện cô không thể mang thai lần nữa, mà còn vì thiếu chút nữa đã lộ tẩy. Cô không có trí nhớ của Hạ An An đời này, nên dĩ nhiên việc này cô không hề hay biết.

“Em ... ” Cô chợt dạ nói: “Em quên.”

Hoắc Minh Hiên không trả lời, tiếp tục nhìn đường lái xe, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hạ An An chợt cảm thấy lo lắng, không biết anh có hoài nghi điều gì không. Sau đó, cô liền chuyển sang đề tài khác. Thấy Hoắc Minh Hiên vẫn tự nhiên, không biểu hiện gì khác thường, cô mới thở phào một hơi.

Gần đây, vũ đoàn Phi Thiên đang chuẩn bị thực hiện một dự án công ích. Họ muốn đến những địa phương lạc hậu để chấp cánh ước mơ vũ đạo cho các em nhỏ. Địa điểm được chọn là tỉnh Cấn Giang, huyện Cáp Duy. Vốn dự án này đã được chuẩn bị từ mấy tháng trước nhưng mãi đến giờ mới thỏa hiệp thành công.

Chuyện này đã mất thời gian quá lâu nên khi nghe tin thỏa hiệp thành công, Hoắc Minh San quyết định lập tức xuất phát.

Nhiệm vụ lần này, Hoắc Minh San vốn định đi một mình, nhưng Hạ An An là thành viên cốt cán của vũ đoàn nên cũng cần theo cùng.

Vì vậy, Hoắc Minh San biết tin liền báo với Hạ An An đầu tiên. Biết chuyến đi đến huyện Cáp Duy lần này là vô cùng quan trọng với vũ đoàn nên Hoắc Minh San mới muốn dẫn cô theo. Thân là bạn bè, lại còn là chị dâu, dĩ nhiên cô không thể từ chối.

Sau khi ăn cơm tối, Hạ An An đem chuyện này nói với Hoắc Minh Hiên.

Bấy giờ, cả nhà ba người đang ngồi ăn hoa quả ở phòng khách. Hoắc Minh Hiên đang sử dụng máy tính bàn làm công việc, nghe thấy cô nói, động tác liền dừng lại. Nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa, anh hỏi: “Em đi bao lâu?”

Hạ An An ăn một trái cherry, đáp: “Em vẫn chưa biết chắc chắn, có lẽ khoảng một tuần.”

Hoắc Minh Hiên nhíu mày: “Lâu vậy à?”

“Không còn cách nào, vì hoạt động này rất quan trọng đối với vũ đoàn. Không những có thể nâng cao hình tượng mà nếu làm tốt còn có thể khiến mọi người biết đến Phi Thiên, nên tụi em cần dốc hết toàn lực ứng phó.”

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên lại rơi xuống máy vi tính: “Khi nào xuất phát?”

“Sáng mai.”

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên thoáng trầm xuống, cũng không nói thêm gì nữa.

Buổi tối, vì phải xử lý công việc nên anh không ngủ chung với cô được. Hạ An An vậy nhưng lại tỏ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tạm thoát được “sự nhiệt tình” của anh. Chỉ là, nửa đêm, cô mơ màng cảm thấy có người ôm mình nhưng do đã quá mệt nên không thể mở mắt nhìn rõ. Sáng hôm sau, khi thức giấc đã không thấy ai trên giường, cô còn không biết rốt cuộc người ôm mình là Hoắc Minh Hiên hay chỉ là ảo giác.

Cô dậy sớm làm bữa sáng như thường lệ. Hai cha con sau đó cũng lần lượt xuống lầu. Không hiểu vì sao, cô chợt cảm thấy không khí hôm nay có chút nặng nề, ngay cả cậu con trai ngày thường vẫn tíu tít cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng gặm bánh mì.

Hạ An An không hiểu lý do, đang định hỏi thì đã thấy Hoắc Minh San tiến đến từ cửa.

“Cậu còn đang ăn sáng nữa hả? Nhanh lên, sắp không kịp rồi.”

Hạ An An vội vàng nuốt, nói: “Cậu chờ chút, tớ lấy đồ đi ngay.” Vừa ăn, cô vừa chạy lên lầu. Nhìn bóng lưng cô, ánh mắt Hoắc Minh Hiên lại càng thêm trầm xuống.

Hoắc Minh San tự nhiên bước đến bàn ăn rót sữa uống. Trong lúc vô tình, cô phát hiện ra ánh mắt lạnh lẽo của Thiên Dục. Khẽ nhíu mày, cô búng nhẹ lên trán cậu nhóc: “Con trừng gì vậy hả?”

Hoắc Thiên Dục vừa ăn vừa nhỏ giọng thăm thẳm: “Cô trẻ là người xấu.”

Hoắc Minh San vậy nhưng không tức giận, đưa tay lấy bánh mì trong đĩa của Thiên Dục, ha ha cười: “Lại sao đây nhóc con?”

“Cô bắt cóc mami của con.” Vừa nói cậu nhóc vừa giơ tay ngăn ngừa cô trẻ ra tay chôm bánh lần nữa.

Hoắc Minh San bị bộ dáng của nhóc chọc cười, xoa xoa đầu cậu: “Mẹ và cô đi công tác có biết không? Con phải ủng hộ mẹ mới đúng chứ.”

Hoắc Thiên Dục lắc lắc đầu, không thèm trả lời.

Đúng lúc đó, Hạ An An từ trên lầu bước xuống, Hoắc Minh San cũng không trêu cậu nhóc nữa, phát phát tay: “Gặp lại sau nha Tiểu Thiên Dục. Khi về cô sẽ mua đồ ăn ngon cho con.”

Hạ An An cũng nhìn Thiên Dục, lưu luyến không rời, nói: “Mami đi đây bảo bối, mami sẽ về sớm thôi.”

Ánh mắt rơi vào người Hoắc Minh Hiên, cô lên tiếng: “Anh chăm sóc tốt cho Thiên Dục nha.”

Hoắc Minh Hiên không thay đổi sắc mặt, vừa ăn vừa hờ hững đáp: “Ừ.”

Biểu lộ lãnh đạm này của anh khiến Hạ An An có chút buồn bã, anh chẳng hề tỏ ra không nở chút nào.

Hạ An An chợt nghĩ, chồng mình đúng là người sâu không lường được, cô căn bản không thể nhìn thấu anh. Khi ở trên giường anh nhiệt tình như vậy, nhưng khi sinh hoạt bình thường thì lại lạnh như băng. Dù gì bây giờ họ đã là vợ chồng thật sự, hơn nữa còn ấm áp ngọt ngào như vậy, lẽ ra khi cô đi anh phải lưu luyến không rời mới đúng. Đằng này, anh lại biểu hiện như thể cô có đi cũng chẳng sao cả, thật chẳng giống như tình tiết hay phát triển trong kịch tí nào.

Người đàn ông này, thật đáng ghét.

Hạ An An buồn bực xiết chặt túi đeo, không suy nghĩ nữa mà bước thẳng theo Hoắc Minh San ra cửa.

28. Chương 28

Hạ An An vừa bước ra khỏi cửa thì thanh âm đáng thương của Hoắc Thiên Dục vang lên từ sau lưng: “Mami, con sẽ nhớ mami lắm.”

Hạ An An quay đầu lại, thấy con trai đang đứng trước cửa, đôi mắt trong suốt lóng lánh nước, trừng trừng nhìn cô. Hạ An An chợt mềm nhũn trong lòng, cổ họng khò khè, đưa tay lên đầu tạo hình trái tim, nói: “Mami cũng sẽ nhớ con lắm, mau vào ăn sáng ngoan, có biết chưa?”

“Mami nhớ ăn nhiều cơm nha.”

Hạ An An ấm áp trong lòng, gạt gạt đầu rồi cứng rắn xoay người bước lên xe Hoắc Minh San.

Mãi đến khi xe khuất tầm mắt, tiểu Thiên Dục mới chịu quay lại bàn ngồi xuống, cầm cái bánh mì đang ăn dở lên định ăn nhưng không hiểu vì sao nước mắt bỗng nhiên lạch cạch rơi xuống.

Sợ cha bắt gặp, cậu nhóc vội vàng dùng tay nhỏ lau nước mắt, giả vờ như không có chuyện gì tiếp tục ăn bánh.

Nhưng hốc mắt đỏ ửng của cậu nhóc không thể nào lọt khỏi ánh nhìn của người cha lợi hại.

“Con khóc cái gì? Cũng không phải mẹ không trở lại.” Anh lạnh lùng nói.

Nghe thấy lời kia của cha, nhóc con cuối cùng cũng không nhịn được mà oa oa khóc lớn, vừa nấc vừa lên tiếng: “Con ... Con khóc một chút cũng không được sao?”

Hoắc Minh Hiên nhìn cậu nhóc, lạnh giọng đáp: “Không được.”

Thiên Dục nghe vậy nhưng lại càng khóc to hơn, nước mắt nước mũi thì nhau chảy đầy trên mặt. Hoắc Minh Hiên định mắng thêm lần nữa, song thấy bộ dạng đáng thương của cậu lại không thể nhẫn tâm mở miệng. Thở dài một hơi, cầm vài tờ khăn giấy, anh vừa lau nước mắt vừa giúp con trai xì mũi: “Hỉ mũi vào đây. Con xem, nước mũi chảy đầy thấy ghê.”

Mặc dù ra vẻ người cha hung hăng, nhưng động tác của anh lại vô cùng dịu dàng, thanh âm cũng mang theo nỗi xót xa.

Nhóc con nghe lời cha hỉ mũi xong thì chậm rãi nuốt nước mắt xuống. Cầm bánh mì tiếp tục ăn, cậu nhóc liếc mắt nhìn cha, khịt khịt mũi thăm thẳm: “Papi chỉ khéo giả vờ.”

Đôi mày rậm của người nào đó nhướn lên, ánh mắt lợi hại rơi vào người cậu nhóc: “Cái gì?”

Thiên Dục nói nhỏ một câu: “Thật ra papi mới là người không nở nhất. Lúc mami sắp đi, papi luôn dán mắt vào người mami. Papi chỉ giả vờ không quan tâm mà thôi!”

Người nào đó nghe con trai nói xong thì ngẩn người nhưng nhanh chóng lạnh lùng ra lệnh: “Con chuyên tâm ăn đi!”

Cậu nhóc bĩu môi. Dù vậy, do sợ uy của cha nên cũng không nói thêm nữa.

Ngồi trên xe, trong lòng Hạ An An vô cùng không yên. Nếu ai hỏi cô có muốn để chồng con ở nhà một mình mà đi cả tuần như vậy không, dĩ nhiên cô sẽ đáp là không. Nhưng còn cách nào khác đây, cô đã quyết định đi làm thì phải cố gắng hết sức mình.

Hoắc Minh San đang lái xe cạnh bên, nhìn thấy vẻ mặt thê lương của cô thì không nhin được mà lên tiếng: “Ta nói, cậu đừng có như vậy nữa được không? Khuôn mặt ai oán của cậu và nhóc con làm cho tớ có cảm giác như mình là tội nhân thiên cổ vậy á.”

Hạ An An thở dài một hơi, đáp: “Cậu không hiểu đâu, đợi khi có con cậu sẽ biết.”

Hoắc Minh San bĩu môi, cũng không nói thêm nữa.

Hạ An An nhìn đường đi trước mặt, thắc mắc hỏi: “Chúng ta không ra ngoại ô luôn sao?”

“Tớ phải đón một người này đã.”

“Người nào?”

Mười phút sau, tại khu vực gần nhà Hoắc Minh Xán, họ phát hiện Bạch Tiểu Thi một lưng vác balo du lịch lớn.

“Chị dâu, Minh San.” Bạch Tiểu Thi nhiệt tình chào hỏi hai người xong thì kích động trèo lên xe.

Hạ An An nhìn Bạch Tiểu Thi nghi hoặc: “Em cũng muốn cùng đi à?”

Bạch Tiểu Thi gật gật đầu: “Để có thể đi với hai người, em đã phải từ chối mấy đơn hàng đấy.”

Sau khi gả cho Hoắc Minh Xán, Tiểu Thi liền mở một cửa hàng trên Taobao*, chuyên bán hoa quả của Hoắc gia và sản phẩm của Bách Minh, nghe nói lượng tiêu thụ cũng không tệ.

Taobao: Trang web bán hàng online nổi tiếng của Trung Quốc.

Công ty Bách Minh chia thành hai bộ phận, văn phòng và nhà xưởng. Văn phòng do cha của Hoắc Minh Hiền và Hoắc Minh Xán phụ trách, còn nhà xưởng thì do chú ba của Hoắc Minh Hiền và Hoắc Minh Vĩ đảm nhiệm. Hoắc gia làm việc ở văn phòng đặt tại thành phố Nộ Giang nên để thuận tiện, cha của Hoắc Minh Hiền và Hoắc Minh Xán mua một căn nhà ở đây. Còn nhà xưởng của Bách Minh thì ở gần nhà chính của Hoắc gia nên chú ba của Hoắc Minh Hiền và Hoắc Minh Vĩ ở lại đó.

Vậy nên, Hoắc Minh Xán và Bạch Tiểu Thi cùng ở tại thành phố Nộ Giang như vợ chồng Hạ An An.

“Ôi, Minh San, thật sự đồ ăn ở đó ngon lắm sao?” Bạch Tiểu Thi hưng phấn hỏi, ánh mắt sáng rực như hai hòn lửa nhỏ.

“Đồ ăn ngon?” Hạ An An cảm thấy mơ hồ trước câu hỏi của Tiểu Thi. Nơi họ sắp đến là vùng quê nghèo, có gì mà ăn ngon chứ?

Hạ An An nghi hoặc liếc qua Hoắc Minh San, thấy cô bạn nháy mắt ra hiệu. Dù không biết Hoắc Minh San có ý gì nhưng Hạ An An cũng không có ý định bóc mẽ cô ấy.

“Đương nhiên, cô không thấy tôi mang chị dâu theo đó sao? Nếu không có đồ ăn ngon, có chị dâu ở đây, nhất định sẽ có thể sáng tạo món ngon cho cô.”

Bạch Tiểu Thi phấn khích vỗ tay, ôm cánh tay Hạ An An mơ màng: “Chị dâu, chị không biết chứ, từ sau lần từ biệt trước, em thật sự rất nhớ chị.”

Hạ An An tỏ vẻ xem thường, đẩy đẩy đầu Tiểu Thi: “Em nhớ đồ ăn phải không?”

Bạch Tiểu Thi hắc hắc cười, ôm cánh tay cô không buông.

“Phải rồi, chị. Lần trước em đề cử chuyện đồ lót ấy thế nào rồi?”

Bạch Tiểu Thi trưng vẻ mặt kích động hỏi xong, Hoắc Minh San cũng trưng vẻ mặt thấp thỏm trông chờ câu trả lời của cô. Nhìn bộ dạng của họ, Hạ An An trừng mắt đáp: “Vô dụng! Anh hai các người căn bản là không có hứng thú.”

“A?” Bạch Tiểu Thi trưng vẻ mặt không thể tin, nói: “Không thể nào!”

Hoắc Minh San cũng nhụt chí thở dài: “Cứ như vậy thì khi nào hai người mới động phòng đây?”

Chân mày Hạ An An khẽ giật giật, sắc mặt có chút xấu hổ. Bạch Tiểu Thi không dễ dàng bỏ qua biểu lộ này của cô, lập tức trưng vẻ thâm sâu lên tiếng: “À à... chị dâu, có chút gì đó khác thường ở đây nha.”

Bi ánh mắt thâm sâu của Bạch Tiểu Thi nhìn chằm chằm, Hạ An An nhất thời đỏ mặt. Lần này, ngay cả Hoắc Minh San cũng phát hiện thấy, chớp chớp mắt to hỏi: “Chẳng lẽ, hai người động phòng rồi?”

Hạ An An cảm thấy việc này cũng không có gì phải giấu diếm, liền gật gật đầu. Không ngờ, hai người kia lại mặt dày đến mức thi nhau hỏi cô mấy vấn đề như kỹ thuật của anh hai có tốt không, anh hai có duy trì được lâu không, anh ấy khi trên giường có lãnh đạm như lúc bình thường hay không ...

Hạ An An bị hai người kia bắn súng liên thanh một hồi, thiếu chút nữa phát điên. Trong lúc nhất thời nào không theo kịp, chỉ một giây không chú ý mà cô đã lỡ lời bán đứng Hoắc Minh Hiên.

Hai người nghe xong miêu tả của cô thì phản ứng thế này ...

Hoắc Minh San: “Ôi thần linh ơi!”

Bạch Tiểu Thi: ” Quá dữ!”

Hạ An An: “...” Minh Hiên à, em thật sự xin lỗi.

Khi ba người còn đang mãi mê tán gẫu, xe đã ra khỏi thành phố, rất nhanh hướng về đường cao tốc.

Hạ An An đang mơ màng buồn ngủ, trong lúc thiếp đi thì bị tiếng chuông di động cao vút đánh thức. Liếc mắt về phía Bạch Tiểu Thi ngồi sau, cô nói: “Tiếng chuông điện thoại của em chuyên dùng để giết người hay sao hả?”

Bạch Tiểu Thi vội vàng xin lỗi rồi tiếp điện thoại.

“Bạch Tiểu Thi, em đang chết ở đâu vậy hả?” Từ xa cũng có thể nghe được tiếng gầm rú thô bạo của đầu dây bên kia.

Hạ An An trưng vẻ không dám tin nhìn Hoắc Minh San: “Đây là ... giọng của Minh Xán?”

Hoắc Minh San gật gật đầu. Hạ An An nuốt nước miếng, công tử nhẹ nhàng lễ độ trong trí nhớ của cô đó hóa ra lại thô bạo thế này?

Bạch Tiểu Thi để điện thoại ra xa một chút để tránh tổn thương màng nhĩ, lú lú nói: “Làm ... Làm sao?”

“Em đi đâu vậy hả?”

“Không phải em đã nói cùng Minh San đi du lịch rồi sao?”

“Du lịch cái đầu em, người ta là đi công tác.”

“Hả?”

“Về ngay cho anh!”

“Nhưng mà tụi em đã ra khỏi thành phố rồi.”

“Này Bạch Tiểu Thi, em đúng là gốc hết thuốc chữa. Việc của mình không lo làm, ham vui đi với họ làm gì?”

“Minh San nói có đồ ăn ngon.”

“Ha ha ăn, em chỉ biết ăn thôi. Ăn ngon cái gì? Bọn họ là đến vùng sâu vùng xa để tìm trẻ em nghèo có năng khiếu mang về. Nơi đó thì làm gì có đồ ăn ngon chứ?”

Bạch Tiểu Thi cảm thấy dường như có một tia sét đánh ngay đỉnh đầu, trợn mắt hết nhìn Hoắc Minh San rồi lại sang Hạ An An. Về mặt hưng phấn khi nghe chuyện động phòng của Hạ An An và Hoắc Minh Hiên lúc này đã hoàn toàn biến thành vẻ cún con bị mắc mưa.

Hạ An An và Hoắc Minh San sau khi nhìn nhau liền không hề hiền lành mà cười phá lên. Bạch Tiểu Thi thấy thế, lập tức oa oa khóc lớn: “Bọn họ gạt em, bọn họ mang em đến vùng sâu vùng xa! Em bị lừa!”

Người đàn ông ở đầu dãy bên kia thở dài một tiếng, giọng nói bỗng trở nên dịu dàng hơn nhiều: “Em bảo em không ngốc thì là gì?”

“Em vốn ngốc vậy mà, cũng không phải anh không biết.”

“...”

Hạ An An và Hoắc Minh San ngồi ở ghế trước, lúc này lập tức ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Tiểu Thi vừa mắng hai người họ vừa khóc lớn còn Hạ An An và Hoắc Minh San thì hoàn toàn chẳng có chút thông cảm mà cùng cười to.

Vì trong ba người chỉ có mỗi Hoắc Minh San biết lái xe nên họ đi một đoạn thì nghỉ một hồi. Vậy nên mãi đến hai ngày sau mới đến cổng huyện Cấp Dục.

Họ muốn đến thôn còn mất một đoạn đường nhưng vì đường lớn không đi được nên chỉ có thể cùng nhân viên công ích đi bộ vào thôn. Cũng may mà thời tiết hôm nay không tệ nên chỉ mất hai giờ họ đã đến nơi.

Quang cảnh trong thôn nhưng lại không lạc hậu như họ tưởng tượng. Cả thôn có một con đường chính, tuy nhà hai bên đường đều thấp và có chút xiêu vẹo nhưng cũng có cửa hàng bán đồ ăn vặt và một vài nhà hàng, giống như câu nói, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng vẫn đầy đủ.

Sau khi tiến vào thôn, họ bị người dân nhìn chằm chằm như người ngoài hành tinh. Vậy nên, lúc cả ba đi đến trường tiểu học duy nhất của thôn, họ cũng chạy theo dòm ngó.

Khiến cho cả ba đều cảm thấy không được tự nhiên.

Vào trường tiểu học, nhân viên công ích đi cùng liền tiến hành thông báo cho hiệu trưởng. Có lẽ nhân viên công ích này quen biết với hiệu trưởng nên vừa nghe họ từ thành phố Nộ Giang đến làm công ích thì liền tỏ ra vô cùng hoan nghênh. Không chỉ hoan nghênh bằng tinh thần mà hiệu trưởng còn dặn người nhà quay heo sữa làm tiệc đãi khách.

Ba người càng cảm thấy ngại ngùng.

Chưa kể, người dân trong thôn nghe nói có khách từ xa đến nên đều mang vịt, heo, cá cùng góp vào chiêu đãi, nhiệt tình của họ khiến cả ba không cách nào từ chối.

Bữa tiệc được tổ chức trên sân trường tiểu học. Hiệu trưởng đốt đuốc trên sân rồi đặt các loại thức ăn trên kệ nướng. Người giỏi nhảy múa trong thôn bắt đầu ca hát, khiêu vũ.

Người dân nghe nói khách đến từ vũ đoàn nên ồ ồ ào ào yêu cầu biểu diễn một đoạn. Hoắc Minh San lập tức vô cùng không nghĩa khí mà trực tiếp đẩy Hạ An An ra.

Trước sự cổ vũ nhiệt tình của mọi người, Hạ An An không còn cách nào, đành phải biểu diễn một điệu.

Vì nơi này đa phần là dân tộc thiểu số nên nhập gia tùy tục, Hạ An An liền chọn một vũ đạo dân tộc.

Dáng người cô nhảy múa linh hoạt lại đẹp tuyệt trần nên được mọi người rất sảng khoái vỗ tay khen ngợi.

Cô mặc một chiếc quần jean màu xanh lá cây và chiếc áo thun ôm chữ T màu xám, mái tóc dài đen bóng xõa tự nhiên trên vai. Dù cô trang điểm đơn giản nhưng khi nhảy múa vẫn toát lên vẻ xinh đẹp mỹ miều.

Từng cơn gió núi từ xa thổi tới, mái tóc dài của cô uốn lượn theo gió. Hòa quyện với điệu nhảy của cô, mái tóc như thể được thổi một luồng sinh khí, trở thành một vật thể có linh hồn phụ trợ cho mỗi động tác tay, mỗi cái nhấc chân của cô.

Cô đá chân, lắc eo, quay đầu, ánh sáng từ ngọn lửa rọi lên mái tóc khiến gương mặt trắng trẻo mang theo vẻ u sầu từ vũ khúc càng hết như tiên nữ.

Ánh đèn flash chợt lóe sáng, lưu lại khoảnh khắc xinh đẹp này của Hạ An An.

Người dân vây quanh đồng lửa đã phát hiện ra ba người đang tiến đến. Người đi bên trái là trưởng thôn, hai người còn lại là những người cũng đến thôn làm công ích. Hiệu trưởng thấy họ liền đứng dậy tiếp đón.

Hạ An An dừng lại, Hoắc Minh San và Bạch Tiểu Thi cũng đứng lên, hướng về phía mấy người nọ. Trưởng thôn thì khi mới tới họ đã gặp qua, nhưng còn hai người kia ...

Người đứng ở góc phải có mái tóc đỏ nổi bật, mặc một chiếc áo vest nâu, bên dưới là chiếc quần Tây đen. Người này dù rõ ràng có nước da của người Châu Á nhưng ngũ quan lại giống Âu Mỹ, góc cạnh rõ ràng. Chưa kể, đôi mắt của anh ta màu xanh nên lúc cười lên trông vô cùng quyến rũ.

Hạ An An vừa thấy người này thì không khỏi lắp bắp kinh hãi, nhìn về phía Hoắc Minh San thì thấy cô ấy ngoại trừ kinh ngạc ra thì không biểu lộ thêm chút gì. Hạ An An khẽ cười, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn người đàn ông tên Lục Thiên Thành kia chính là chồng tương lai của Hoắc Minh San.

Hạ An An đột nhiên nhớ lại đời trước, vũ đoàn của Hoắc Minh San cũng từng làm công ích. Năm đó, dường như cũng là lúc cô ấy và Lục Thiên Thành quen nhau. Nghĩ đến cảnh Lục Thiên Thành bị Hoắc Minh San hành hạ tới tấp khi ấy, cô nhất thời cảm thấy tội nghiệp.

Đứng cạnh Lục Thiên Thành là một người đàn ông có vẻ ngoài rất dịu dàng. Anh ta sở hữu gương mặt trái xoan đáng mơ ước của bao người. Trên gương mặt nhỏ nhắn, ngũ quan của anh vô cùng tinh xảo, đôi mắt không cười như cười, mũi cao thẳng, đôi môi có đường cong tuyệt mỹ, khi cười lên còn có má lúm đồng tiền.

Người này mặc một chiếc áo sơ mi len, bên trong là sơ mi trắng, bên dưới là quần jean màu xanh đậm. Anh đi giày leo núi, trên cổ còn đeo một cái camera, cả người tản mát hơi thở của nghệ sĩ.

Dù nhìn như một sinh viên mới tốt nghiệp, nhưng trên người anh ta lại toát lên một luồng khí thế mạnh mẽ. Luồng khí thế này, Hoắc Minh San cũng có, chính là khí thế thường gặp ở những người đã có kinh nghiệm chém giết hoặc nhân tài xuất chúng.

Theo Hạ An An phán đoán, dù ăn mặc hết sức bình thường nhưng anh ta chắc chắn không phải nhân vật đơn giản.

Trong lúc cô còn đang suy tư, trưởng thôn đã bước tới giới thiệu: “Hai vị đây đến để giúp đỡ trùng tu trường học. Vị này là Lục Thiên Thành, còn vị này là Tề Tử Thiêm.”

Sau khi trưởng thôn giới thiệu xong, hiệu trưởng cũng giới thiệu từng người trong nhóm Hạ An An.

Mọi người chào hỏi rồi cùng đến ngồi xuống bên đồng lửa. Tề Tử Thiêm ngồi cạnh Hạ An An, liền cười nói với cô: “Hạ tiểu thư khiêu vũ không tệ.”

Khi cười, anh ta trông vô cùng điển trai, đôi mắt nheo lại tạo thành đường cong mê hoặc. Vì làn da trắng nên đuôi mắt của anh ta có chút ửng đỏ, trông thoáng qua rất giống ma cà rồng quyến rũ được miêu tả trong truyện.

Hạ An An âm thầm cảnh giác, dời ánh mắt, khách khí cười: “Cám ơn lời khen của anh Tề.”

Tề Tử Thiêm chỉ gật gật đầu, không nói thêm nữa.

Tiệc kết thúc, Hạ An An ba người được sắp xếp ngủ tại ba gia đình khác nhau. Mặc dù đơn sơ, nhưng người dân ở đây đều dùng đồ tốt nhất chiều đãi họ. Vậy nên, vật dụng và khăn trải giường của Hạ An An đều mới tinh. Có điều, vốn có tật xấu lạ giường, nên dù đã khuya cô vẫn không sao ngủ được, đành thay quần áo ra ngoài.

Không khí nơi đây vô cùng trong lành, bầu trời cũng vô cùng đẹp. Trên cao, những vì sao lấp lánh như những đốm kim tuyến trên thảm nhung, vây quanh viên kim cương mặt trăng chính giữa.

Hạ An An hít sâu một hơi, lập tức cảm nhận được hương cỏ cây thơm ngát xộc đến, khiến cô thích thú nheo mắt thưởng thức.

“Cạch!”

Tại nơi yên tĩnh thế này, tiếng máy ảnh trở nên vô cùng rõ ràng.

Hạ An An quay đầu lại, nhìn thấy Tề Tử Thiêm đang đứng cách đó không xa mỉm cười với mình.

Hạ An An nheo mắt: “Anh Tề đang chụp ảnh sao?”

Tề Tử Thiêm nhún vai: “Tôi thấy cảnh đêm rất đẹp nên muốn chụp một tấm. Mà Hạ tiểu thư đúng lúc đứng trong bóng tối, lại càng thêm lộng lẫy. Hạ tiểu thư và bóng đêm như tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp, khiến tôi không nhìn được mà bấm máy.”

Hạ An An bật cười: “Anh Tề thật khéo nói.”

Tề Tử Thiêm cũng cười đáp lại rồi bước tới: “Hạ tiểu thư là sinh viên mới tốt nghiệp sao?”

Hạ An An cười vui vẻ: “Anh Tề nghĩ tôi còn trẻ vậy à? Nhìn giống sinh viên?”

“Vậy là?”

“Con trai tôi đã bốn tuổi rồi.”

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, cô phát hiện thấy ánh mắt Tề Tử Thiêm hiện lên tia buồn bã. Nhưng chỉ một khắc sau, anh ta đã trở lại vẻ sáng khoái như cũ: “À? Thì ra Hạ tiểu thư đã kết hôn sao?”

“Đúng vậy, tôi đã kết hôn nhiều năm rồi.”

Tề Tử Thiêm đưa mắt chăm chăm nhìn bầu trời, cũng không lên tiếng nữa. Hạ An An cảm thấy giữa đêm khuya lại đứng cùng một người đàn ông thì thật không hay nên liền chào tạm biệt: “Không còn sớm nữa, tôi cũng mệt rồi. Anh Tề cũng nên nghỉ ngơi sớm đi thôi.”

Tề Tử Thiêm gật đầu, cười. Hạ An An dứt lời thì lập tức xoay người đi, nhưng vừa cử động, cô đã nghe tiếng anh ta vang lên từ sau lưng: “Hạ tiểu thư, xin dừng bước.”

Hạ An An quay đầu nghi hoặc nhìn, thấy anh ta lấy một tờ giấy trong túi ra rồi viết một dãy số đưa cho cô: “Đây là số điện thoại của tôi. Tôi làm việc ở công ty giải trí Đỉnh Thiên. Tôi thấy mọi phương diện của tiểu thư đều rất tốt, nếu Hạ tiểu thư có ý định gia nhập làng giải trí thì có thể liên hệ với tôi.”

Hạ An An ngẩng người tiếp nhận, công ty giải trí Đỉnh Thiên. Đây chẳng phải công ty giải trí của các nhóm nhạc hàng đầu cả nước đó sao? Tuy có chút nghi ngờ nhưng cũng không muốn hỏi gì, cô cảm ơn anh ta xong liền trở về phòng.

Tùy tiện nhét tờ giấy vào túi, Hạ An An chẳng mấy chốc mà với đề nghị của anh ta. Nằm trên giường, cô chỉ nhớ đến một lớn một nhỏ trong nhà mình, chẳng bao lâu thì thiếp đi.

Ngày thứ hai Hạ An An đi, không khí tại biệt thự ở đường Kim Sơn đã xảy ra chút biến đổi.

Thiên Dục đang ngồi ăn sáng, nhìn thấy cha đang từ trên lầu xuống thì bĩu môi, bất mãn nói: “Mami vừa đi thì papi liền lơ là bản thân vậy sao?”

Người cha mặt lạnh lúc này đã bước tới ngồi xuống bàn, đang cầm một miếng bánh quy ăn, nghe con trai nói thì kinh ngạc hỏi: “Cái gì?”

“Râu cũng không thềm cạo.” Nhóc con bất mãn nói thảm.

Người nào đó sờ sờ cằm, thật đúng là chưa cạo. Ho nhẹ một tiếng, anh nói: “Cha quên cạo.”

Thiên Dục ăn một nửa phần bánh mì thì đặt lên bàn, nhíu mày cảm thán: “Đúng là chỉ có mami làm mới ngon.” Đưa ánh mắt chăm chú nhìn cha, nhóc con nũng nịu khẩn cầu: “Papi đi tìm mami về có được không?”

Động tác uống cà phê của Hoắc Minh Hiền lập tức dừng lại, ánh mắt thoáng ngượng ngịu: “Mẹ sẽ về ngay thôi.”

Nhóc con tắc lưỡi, nói tiếp: “Papi không lo chút nào sao?”

“Lo cái gì?”

“Mami xinh đẹp như vậy, papi không lo người khác bắt cóc mami à?”

Hoắc Minh Hiên nhíu mày một cái, không hiểu vì sao đột nhiên nhớ đến chuyện Bạch Tập Thần lần trước. Dù đã giáo huấn hẳn ta, nhưng ai biết được loại người này liệu có thừa cơ anh không chú ý mà lại tìm cô hay không?

Trong lòng vô khó chịu, Hoắc Minh Hiên cũng không muốn tiếp tục ăn nữa.

“Chờ cha gọi chú Lý đến đưa con đi học.”

Nhóc con chớp mắt to, nghi hoặc nhìn anh: “Sao papi không chở con đi?”

“Cha muốn đi tìm mẹ con.”

Con trai nói đúng, vợ anh đẹp như vậy, cô ấy ra ngoài nhất định sẽ có không ít đàn ông theo đuổi. Hơn nữa, cô lại đi cả tuần, anh không thể không lo lắng được. Chưa kể, cô chỉ mới đi một ngày anh đã nhớ đến mất ngủ rồi.

Ánh mắt lập tức sáng lên, nhóc con giơ ngón cái về phía cha: “Papi là nhất.”

Hoắc Minh Hiên không hề để ý đến lời nịnh nọt của con trai.

Lên lầu cạo râu, thay quần áo xong, Hoắc Minh Hiên liền chuẩn bị xuất phát. Vừa ra khỏi cửa, anh nghe thấy tiếng Thiên Dục í ới từ đằng sau.

Hoắc Minh Hiên quay đầu nhìn, thấy cậu nhóc đang giơ tay lên đỉnh đầu tạo hình trái tim, cười tí mắt nói: “Con yêu papi! Papi mau mang mami về sớm nha.”

Hoắc Minh Hiên khẽ cứng đờ một chút rồi nhẹ nhàng gật đầu, lên xe rồi đi.

Hai mẹ con này đều thích làm cái động tác quái dị đó, thật hết nói mà!

29. Chương 29

Sau khi lái xe ra khỏi đại lộ Kim Sơn, Hoắc Minh Hiên liền gọi cho Hoắc Minh Xán. Vừa nghe anh nói muốn đến huyện Cáp Duy, Hoắc Minh Xán lập tức tỏ vẻ muốn đi cùng để bắt người vợ chạy trốn về giáo huấn.

Vật chất trong thôn có hạn nên sáng sớm, nhóm Hạ An An đã phải đến giếng nước phía đầu thôn đông rửa mặt. Nhìn quanh không có ai ngoại trừ ba người họ, Bạch Tiểu Thi mới thần bí cười nói: “Chị dâu, em thấy anh Tề hình như có ý với chị thì phải.”

Hạ An An nhướn mày, trừng Bạch Tiểu Thi: “Em nói hươu nói vượn gì thế?”

Hoắc Minh San cũng đập cô ấy một cái: “Mới sáng sớm đã làm loạn. An An là phụ nữ đã có chồng, biết không?”

Bạch Tiểu Thi bĩu môi: “Em... Em chỉ tò mò chút xíu, có cần phải dữ dằn vậy không?”

Hai người không thèm trả lời.

Sau khi ăn sáng xong, họ liền đến trường tiểu học. Tối hôm qua, Hạ An An và Hoắc Minh San đã tiến hành khảo sát những đứa trẻ trong thôn, chọn ra những em có gân cốt mềm dẻo nhất. Bây giờ, họ quyết định kiểm tra lần nữa để tìm ra được người có tư chất tốt nhất mang về vũ đoàn huấn luyện.

Không ngờ, khi họ đến nơi thì Tề Tử Thiêm và Lục Thiên Thành đã có mặt. Hai người đang bàn chuyện với hiệu trưởng.

Vì trường học vô cùng đơn sơ, ngoại trừ mấy phòng cũ đã mục nát dùng để làm lớp học bên ngoài thì chỉ còn một phòng bên trong nhà là nơi làm việc của hiệu trưởng và thầy cô. Vậy nên, lúc nói chuyện với hiệu trưởng, họ đành phải dùng những tảng đá lớn trong sân trường làm ghế.

Ba người nhóm Hạ An An không muốn quấy rầy nên đến ngồi đợi ở những cọc gỗ cách đó không xa, chờ họ bàn chuyện xong.

Bạch Tiểu Thi không biết tìm được ở đâu mấy củ khoai lang nướng, hăng hái ăn.

“Hai người không ăn sao?”

Hạ An An và Hoắc Minh San nhìn cái miệng vì mãi ăn mà nhuộm thành một màu đen của Bạch Tiểu Thi, không hện mà cùng lắc đầu.

Đúng lúc này, từ bên sườn núi cạnh trường học, xuất hiện bóng dáng hai người chậm rãi đi tới.

Vóc dáng hai người này đều cao ráo, dung mạo vô cùng anh tuấn. Người bên trái có khuôn mặt thâm trầm, vẻ lạnh lùng khiến người khác cảm thấy áp lực. Còn người bên phải, gương mặt hiền lành hơn rất nhiều, phối hợp với vẻ đáng sợ của người bên cạnh, càng toát lên vẻ công tử nhẹ nhàng, tao nhã.

Ba người Hạ An An vừa nhìn thấy hai người thì liền lấp bắp kinh hãi. Hạ An An kinh ngạc đứng dậy còn Bạch Tiểu Thi thì như gặp ma, vứt nửa củ khoai lại, kêu khê một tiếng rồi ba chân bốn cẳng chạy mất.

Hoắc Minh Xán thấy cô bỏ chạy, lập tức nổi giận gầm lên: “Bạch Tiểu Thi, em đứng lại đó cho anh!” Lúc này, hoàn toàn bất chấp hình tượng công tử nhẹ nhàng, Hoắc Minh Xán như một chú ngựa thoát cương tức tốc đuổi theo Bạch Tiểu Thi.

Hoắc Minh San thấy vậy thì bĩu môi. Trưng vẻ mặt cao thâm như nhìn thấu mọi chuyện, cô nói: “Thỏ con muốn bỏ chạy khỏi sói lớn? Thật đúng là không biết lượng sức.”

Quả nhiên, không bao lâu sau, Hoắc Minh Xán đã bắt được Bạch Tiểu Thi. Tiểu Thi lúc này sợ tới mức oa oa khóc lớn, Hoắc Minh Xán dù đang tích một bụng giận dữ nhưng vừa thấy bộ dạng này của vợ thì liền mềm nhũn, khê giọng trách cứ: “Em chạy cái gì vậy hả?”

Bạch Tiểu Thi mở to mắt đầy lệ, đáp: “Ai bảo anh gọi điện hung dữ với người ta làm chi?”

Hoắc Minh Xán yêu thương ôm cô vào lòng, nói: “Xin lỗi, chỉ là do anh sợ em ở ngoài một mình bị người ta bắt nạt thôi.”

Hoắc Minh San lập tức nổi da gà đầy người. Điều cô ón lạnh nhất chính là bộ dạng nhão sền sệt này của Hoắc Minh Xán và Bạch Tiểu Thi.

Về phần Hạ An An, chứng kiến Hoắc Minh Xán xuất hiện trước mắt, cô đã ngạc nhiên đến mức không thể dùng lời để hình dung, chỉ cảm thấy tất cả như ảo giác của bản thân. Anh bước chân dài tao nhã hướng đến cô, cô liền kích động đến đỏ mắt, vội vàng hỏi: “Anh ... Sao anh lại tới đây?”

Mấy ngày nay, anh cùng Hoắc Minh Xán hai người luân phiên nhau không quản ngày đêm mà lái xe, chỉ hy vọng nhanh chóng gặp được cô. Anh đã hai ngày một đêm không nghỉ ngơi, thân thể mỗi một sắp không chịu nổi. Nhưng khi nhìn thấy cô, ánh mắt vẫn bắt gặp hiện lên một tia sáng khó phát hiện, mọi mệt mỏi như tan biến hết.

“Anh đến đón em về, khi nào thì em xong việc?”

Hạ An An có chút không dám tin, hỏi: “Anh đi xa như vậy chỉ là để đón em về?”

“Ừ.” Người nào đó thản nhiên gật đầu.

Khóe mắt Hạ An An bỗng đỏ hồng, cảm giác ấm áp lan tỏa trong lòng. Nếu không phải ở đây đang có nhiều người thì cô đã sớm nhào tới ngực anh rồi.

Quả nhiên, người này tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm vô cùng cuồng nhiệt. Lúc cô đi anh không thể hiện gì, nhưng chỉ mới qua vài ngày là đã không chịu được mà tức tốc đến đón cô.

Hiệu trưởng đang nói chuyện, nhìn thấy hai anh em Hoắc Minh Xán đột nhiên xuất hiện thì dừng lại.

Tề Tử Thiêm đưa ánh mắt thoáng qua Hạ An An và Hoắc Minh Xán, con ngươi lóe lên một tia phức tạp.

Hiệu trưởng thấy dáng vẻ không tầm thường của hai người, vội vàng đến chào hỏi. Hạ An An liền giới thiệu: “Vị này là chồng của tôi ạ.”

Tề Tử Thiêm và Lục Thiên Thành cùng bước tới, Hạ An An cũng giới thiệu họ với nhau.

Không ngờ, sau khi cô giới thiệu xong, Tề Tử Thiêm lại khách khí cười, đưa tay hướng đến Hoắc Minh Hiên: “Không ngờ lại có thể gặp được Hoắc tổng ở chỗ này.”

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên hồ hững, nhưng cũng khách khí bắt tay: “Tôi cũng không ngờ lại có thể gặp Tề thiếu ở đây.”

Hạ An An kinh ngạc không thôi: “Hai người quen nhau sao?”

Hoắc Minh Hiên gật đầu với cô, không nói thêm gì nữa. Tề Tử Thiêm lại nhìn thoáng qua hai người, lên tiếng: “Không ngờ Hoắc tổng là chồng của Hạ tiểu thư.”

Phát hiện ánh nhìn khác thường của Tề Tử Thiêm dành cho vợ mình, con người khê chuyển động, Hoắc Minh Hiên liền đưa tay vòng lấy eo Hạ An An, cắt đứt lời nói của Tề Tử Thiêm: “Nơi này có chỗ nào có thể nghỉ ngơi một chút không?”

Hạ An An biết Hoắc Minh Hiên đi đường đã mệt, nên cũng không để ý tới chuyện khác, nhấc Hoắc Minh San một tiếng rồi cùng anh đi đến nhà dân cô đang ở.

“Em quen Tề Tử Thiêm thế nào vậy?” Trên đường về chỗ nghỉ ngơi, Hoắc Minh Hiên tỏ vẻ thản nhiên hỏi.

Hạ An An nhún vai: “Anh ta cũng đến đây làm công ích nên em mới quen biết. Anh cũng quen anh ta sao?”

Hoắc Minh Hiên lạnh lùng đáp: “Trước kia khi kinh doanh có chút lui tới.”

“Vâng.” Hạ An An không mặn không nhạt lên tiếng, đối với đề tài này không có chút hứng thú.

Dù vậy, Hoắc Minh Hiên vẫn không yên lòng. Anh là đàn ông, dĩ nhiên có thể hiểu được ánh mắt của đàn ông khi nhìn thấy con mồi như thế nào, chính là ánh mắt Tề Tử Thiêm nhìn về Hạ An An ban nãy.

Đột nhiên hiện lên một tia sát khí trong ánh mắt, khóe miệng Hoắc Minh Hiên nở một đường cong lạnh lùng.

Tề Tử Thiêm chơi đùa với các cô gái khác thế nào, anh không quan tâm. Nhưng hắn ta dám cả gan đụng tới vợ của anh thì đừng trách anh tại sao không khách khí.

Trong lúc anh còn đang suy tư thì hai người đã đến nơi. Hạ An An cười khổ một cái, nói: “Điều kiện nơi đây chỉ có vậy, anh cố gắng chịu đựng nhé. Anh đeo đôi dép lê này vào rồi cùng em đến đầu thôn đồng rửa chân. Phải rồi, đây là khăn mặt của em, anh dùng đi.”

Thật ra, Hoắc Minh Hiên cũng không phải người cầu kỳ. Sau khi thay dép xong, liền cùng Hạ An An đến giếng nước. Rửa mặt đơn giản xong, hai người nắm tay nhau quay về phòng nhỏ.

“Anh ở đây nghỉ ngơi nhé, em đi xem Minh San bọn họ thế nào rồi.” Hạ An An bỏ lại những lời này, định rời đi. Không nghĩ đến khi cô vừa quay lưng thì Hoắc Minh Hiên đột nhiên nắm lấy cổ tay cô.

Cô nghi hoặc nhìn anh, thấy anh đã nằm xuống, đưa ánh mắt mỗi một nhìn cô: “Em ở đây với anh một chút.”

Thanh âm khàn khàn của anh khiến cô không khỏi đau lòng. Gương mặt thoáng ửng đỏ, cô không do dự đáp: “... Vâng.”

Giường tương đối nhỏ, khó khăn lắm mới có thể chứa đủ hai người. Hạ An An cởi giày, cẩn thận nằm xuống cạnh anh.

Hoắc Minh Hiên tự nhiên đưa cánh tay lót dưới cổ cô, ôm lấy cô vào lòng. Hơi thở thanh đạm và ấm áp của anh nháy mắt bao phủ khắp người cô.

Dù đã lái xe liên tục vài ngày nhưng người anh vẫn sạch sẽ như cũ. Khoảnh khắc anh ôm lấy cô, cô không kiềm được mà hung hăng hôn anh một cái.

Hạ An An đột nhiên cảm thấy mê muội. Trái tim như bị vật gì đó đụng phải, run rẩy cả người.

Hơi thở của anh phả nơi đỉnh đầu cô, cánh tay anh mạnh mẽ siết chặt lấy cô. Cô tựa vào ngực anh, có thể nghe thấy tiếng tim anh đập dồn dập. Hơi thở nam tính của anh thật mãnh liệt, mãnh liệt tới mức khiến hô hấp của cô bỗng tăng tốc bất thường. Dù đã cùng anh làm chuyện thân mật nhất nhưng khi áp sát gương mặt anh, cô vẫn cảm thấy hồi hộp đến nỗi không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh đột nhiên kề môi nhẹ nhàng hôn lên gương mặt cô. Hạ An An căng thẳng đến mức cứng đờ người, tất cả ý thức chỉ tập trung cảm nhận cảm giác tê dại nơi môi anh ma sát trên gương mặt.

“Có nhớ anh không?” Thanh âm khàn khàn của anh vang lên bên tai cô.

Hạ An An chợt cảm thấy đáng vẻ Hoắc Minh Hiên lúc này có chút kì lạ. Theo lý mà nói, khi hai người thân mật thế này thì anh phải thoải mái hơn nhưng anh lại có vẻ rất lo lắng, như thể một đứa trẻ thiếu cảm giác an toàn đang tìm người có thể yên tâm dựa vào.

Hạ An An kinh ngạc ngẩng đầu, thấy hai mắt anh đã nhắm nghiền. Mày anh nhăn lại, dường như đang gặp ác mộng, sự đau khổ ẩn hiện trên gương mặt.

Hạ An An lo lắng vuốt ve mặt anh, hỏi: “Minh Hiên, anh làm sao vậy?”

Anh xoay người nằm trên thân cô, mắt vẫn nhắm chặt, đưa trán ma sát gương mặt cô: “An An, nói cho anh biết, em có nhớ anh không?”

Hành động bất ngờ của anh khiến tay chân Hạ An An luống cuống, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt. Nhìn đáng vẻ như mãnh thú bị thương đang vùi đầu vào người mình yêu của anh, cô bỗng cảm thấy trái tim nhói đau.

Hạ An An bắt giác xoa xoa đầu anh, cất giọng vô cùng dịu dàng, nói: “Nhớ, em rất nhớ anh.”

Anh không trả lời, chỉ dựa đầu vào cổ cô. Hạ An An dù không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác mách bảo cô rằng, người đàn ông này bây giờ cần được cô an ủi. Nghĩ vậy, đưa hai tay ôm chặt đầu anh, cô nhẹ nhàng hỏi: “Minh Hiên, anh sao vậy?”

Hoắc Minh Hiên nhú mày, lắc đầu, chậm rãi xoay người nằm xuống giường.

“Anh muốn ngủ.” Giọng nói của anh đã khôi phục vẻ lãnh đạm bình thường.

Hạ An An nghiêng đầu nhìn anh, chân mày anh đã giãn ra, sắc mặt cũng trở về vẻ lạnh lùng, như thể bộ dạng hệt một đứa trẻ tìm kiếm sự an toàn nơi cô mới này chỉ là ảo giác vậy.

Anh thật quá đổi anh tuấn, mày nhọn mắt sáng, khí thế bức người. Đôi môi mỏng dù lãnh đạm nhưng lại khiến cô mỗi lần trông thấy đều luôn kiềm lòng không đặt tay mà muốn hôn lên đó.

Hạ An An hít sâu một hơi, dời ánh mắt khỏi gương mặt anh. Cô sợ bản thân lại lần nữa không nhận được mà tấn công anh.

Quả nhiên, cô đúng là bị ỉn hết thuốc chữa rồi.

Không lâu sau, cô đã nghe thấy tiếng thở đều đều của Hoắc Minh Hiên, có lẽ anh đã ngủ thiếp đi.

Hạ An An ngủ không được, cẩn thận đứng dậy ra ngoài. Cô đến trường học tìm Minh San thì được thông báo rằng cô ấy không có ở đây. Hạ An An bèn quay lại nhà dân Minh San đang ở thì cũng không gặp cô ấy. Không còn cách nào, cô đành đến tìm Tiểu Thi nhưng vừa mới tới cửa sổ thì nhìn thấy hai vợ chồng kia đang hôn nhau đắm đuối như không thể tách rời.

Vội vàng bỏ đi, Hạ An An thầm mắng to trong lòng. Cửa sổ còn mở toang như vậy, bọn họ cũng thật là quá vô sỉ rồi.

Không biết làm gì, Hạ An An lững thững đi dạo quanh thôn. Trong lúc vô tình, cô phát hiện cách đó không xa có một ngọn đồi nhỏ, quyết định đến đó nghỉ chân một lát. Vừa lên đỉnh đồi, cô đã thấy bên kia có một người đang cầm camera chụp ảnh.

Không hiểu vì sao, Hạ An An chợt nhớ tới lời Bạch Tiểu Thi từng nói. Cảm thấy không được tự nhiên, cô liền im lặng rời đi. Không ngờ, vừa xoay người, cô đã thấy anh ta mỉm cười gọi.

“Hạ tiểu thư.”

Hạ An An chỉ có thể dừng bước, xoay người chào hỏi: “Anh Tề.”

“Hạ tiểu thư sợ tôi như vậy sao? Vừa nhìn thấy tôi liền muốn rời khỏi?”

Hạ An An có chút xấu hổ, đáp: “Không có, chỉ là tôi không muốn quấy rầy anh Tề thôi.”

“Không sao cả. Nơi này rộng như vậy, tôi thường thức phần tôi. Hạ tiểu thư, cô cũng có thể tự thưởng thức phần mình.”

Anh ta nói không sai, cô cũng không tiện từ chối nữa. Giữ một khoảng cách nhất định với anh ta, cô bước đến ngắm phong cảnh dưới chân đồi.

Ngọn đồi này tuy không cao nhưng cũng đủ để mọi cảnh vật trong thôn thu vào tầm mắt. Từ đỉnh đồi đến xa xa nơi chân núi là một bãi cỏ thưa thớt. Dưới chân núi có một con sông nhỏ bao trùm lấy nông trại.

Ánh mặt trời ôn hòa chiếu xuống nơi đây, hòa cùng cơn gió nhẹ không biết từ đâu thổi tới tạo cho người ta cảm giác thoải mái dễ chịu. Trước mắt vừa có trời xanh, vừa có nước biếc, càng khiến người ngắm cảnh như lọt giữa một bức tranh thiên nhiên tuyệt mỹ.

Hạ An An nhìn bãi cỏ trống, kiềm lòng không được mà thốt lên: “Nếu sau này mệt mỏi, mình sẽ xây một ngôi nhà nhỏ ở đây. Vừa nghe tiếng gió núi, vừa nghe tiếng thôn dân ca hát, thân thể dù mệt mỏi thế nào cũng đều có thể thư giãn.”

Thật ra, khi nói câu này, cô chỉ là tự nói một mình vậy thôi. Đột nhiên nhớ đến lúc này còn có người khác, lời cô chẳng khác nào đang nói với anh ta, Hạ An An chợt cảm thấy xấu hổ.

“Xem ra, cuộc sống của Hạ tiểu thư cũng không mấy vui sướng, nếu không sẽ không nghĩ như vậy.”

Anh ta cười vui vẻ, đưa ánh mắt mê người nhìn cô.

Hạ An An cười trừ: “Không có, tôi sống rất tốt. Tôi nói muốn xây nhà ở đây chỉ vì phong cảnh đẹp quá mà thôi.”

Tề Tử Thiêm đắm chiêu gạt đầu, không tiếp tục vấn đề này nữa.

“An An!”

Một thanh âm nặng nề phá tan không gian yên tĩnh.

Hạ An An quay đầu lại, thấy Hoắc Minh Hiên đang đứng cách đó không xa, trưng vẻ mặt cao thâm khó lường nhìn cô, không biết anh đã ở đó bao lâu.

Hạ An An vội vàng bước về phía anh: “Sao anh không ngủ thêm chút nữa?”

Hoắc Minh Hiên thu hồi ánh mắt trên người Tề Tử Thiêm: “Anh không ngủ được.” Vừa lúc Tề Tử Thiêm nhìn sang, Hoắc Minh Hiên khẽ nhếch môi, hờ hững chào: “Chào Tề thiếu.”

Tề Tử Thiêm nhún vai, cười nói: “Phong cảnh nơi đây không tệ, Hoắc tổng muốn ngắm một chút không?”

Hoắc Minh Hiên cười như không cười, ánh mắt mang theo luồng sát khí đáng sợ, đáp: “Tôi là người cục mịch, sẽ không quấy rầy thú vui của Tề thiếu.” Dứt lời, anh hướng về Hạ An An, nói: “Đi thôi, chúng ta về.”

Ánh mắt lạnh như băng của anh lại liếc về phía Tề Tử Thiêm, mang theo ý cảnh cáo.

Nhìn ánh mắt cảnh cáo của anh, Tề Tử Thiêm chỉ cười cười. Đợi đến khi bóng hai người khuất dạng dưới chân đồi, nụ cười vui vẻ mới dần tắt ngúm.

Hai người bước đi yên lặng mãi cho đến khi xuống đồi. Từ khi Hoắc Minh Hiên xuất hiện ban nãy, Hạ An An đã thấy có chút kì lạ, nhưng vì biểu cảm của anh quá đáng sợ nên cô không dám lên tiếng hỏi.

“Anh sẽ không để em xây nhà ở đây đâu.” Hoắc Minh Hiên đột nhiên lên tiếng phá tan không khí trầm mặc.

Hạ An An nghi hoặc nhìn anh, vẫn thấy anh biểu lộ như cũ. Bất gặp cô quay về phía mình, anh nói tiếp: “Anh sẽ không để em mệt mỏi.”

Hạ An An bị vẻ nghiêm túc của anh chọc cười, hì hì thành tiếng: “Em chỉ nói chơi thôi, anh tưởng thật sao?”

Hoắc Minh Hiên không trả lời, tiếp tục bước đi.

Gương mặt của anh vẫn mang theo vẻ nghiêm trọng. Hạ An An bất đắc dĩ thở dài, bước nhanh đến cạnh anh. Hai tay cô giữ lấy mặt anh, ánh mắt lóe lên tia nghịch ngợm vui vẻ: “Anh mới ghen đó sao?”

Anh lập tức dừng bước, không thay đổi sắc mặt nhìn cô, hoàn toàn không phản kháng.

Da mặt của anh mềm mại đến mức khiến Hạ An An muốn chửi người. Cô đồ kị xoa xoa mặt anh, nhẹ giọng nói: “Anh đừng ghen nha. Em chỉ vô tình gặp anh Tề ở đó, vốn chẳng có gì cả, anh như vậy sẽ khiến em xấu hổ đó.”

Bị cô không chút kiêng nể đùa giỡn gương mặt mình, anh cau mày lại nhưng vẫn không phản kháng: “Ai nói là anh ghen?”

Hạ An An chu chu môi: “Vậy sao anh lại làm mặt lạnh với em?”

Anh thản nhiên trả lời: “Anh vốn luôn như vậy mà.”

Hạ An An phản đối trong lòng. Ông chồng của cô thật không thú vị gì hết. Hạ An An đột nhiên cảm thấy gương mặt đang bị cô biến thành đồ chơi của anh thật đáng yêu, nhất là đôi môi mỏng của anh, vì bị đẩy lên đẩy xuống mà trở thành miệng vịt. Phối hợp với vẻ lạnh lùng của anh, dáng vẻ này thật giống như khi anh mặc bộ quần áo ngủ lần trước.

Hạ An An kiềm lòng không đặt, nhón chân hôn anh một cái, cười nói: “Anh thật đáng yêu chết đi được, cục cưng của em.”

Hoắc Minh Hiên: “...” Cô bé đáng ghét này, lại câu dẫn người ta nữa!

30. Chương 30

Khi Hoắc Minh Hiên và Hạ An An đang ẩm áp trò chuyện với nhau thì Bạch Tiểu Thi và Hoắc Minh Xán đã từ ô cửa sổ chứng kiến tất cả.

Bạch Tiểu Thi lúc này kinh ngạc há hốc mồm đến nỗi muốn rớt cả hàm.

Người anh cả dù chỉ ngồi một chỗ cũng toát ra khí thế như mãnh thú kia lại có thể trở nên hiền lành như một chú cừu nhỏ, ngoan ngoãn để yên cho chị dâu chơi đùa trên mặt mình ?!

Gia đình Bạch Tiểu Thi vốn kinh doanh quan tài nên từ nhỏ đã sớm quen đối mặt với xác chết. Cho nên, cô đã luyện được tinh thần thép, trời không sợ, đất không sợ. Mãi đến khi quen biết anh hai của Hoắc Minh Xán, cô mới nhận ra rằng hóa ra trên đời này còn có người đáng sợ hơn cả quỷ như vậy. Người anh này, cô tuyệt đối không bao giờ dám một mình ở gần, vì khí thế của anh ép người đến mức không thở được.

Vậy mà, thật không thể tưởng tượng được ...

Vị anh trai đáng sợ này cũng có ngày bị hạ gục.

Chưa kể, gương mặt tuần tú của anh bị chị dâu tạo thành hình dạng như vậy trông thật đáng yêu nha.

Nhưng, loại hình tượng đáng yêu này của anh thật sự quá kì lạ rồi.

Bạch Tiểu Thi cảm thấy hoa mắt, chọc chọc tay vào người Hoắc Minh Xán đang đứng cạnh, hỏi: “Minh Xán, nói cho em biết đây không phải ảo giác đi.”

Sau hồi lâu vẫn không được đáp lại, Bạch Tiểu Thi liền quay sang nhìn, bắt gặp vẻ mặt không thể tin được của Hoắc Minh Xán. Phải mất vài tiếng gọi của Tiểu Thi, cậu mới hồi phục lại tinh thần, dăm chiêu nói một câu: “Hình như mắt của anh bị hoa rồi, làm sao giờ?”

À ...

Ngay cả Hoắc Minh Xán cũng phản ứng kiểu này, xem ra, đây không phải ảo giác của cô rồi.

Hoắc Minh San và Lục Thiên Thành cùng lúc đó xuất hiện từ một con đường khác, tình cờ bắt gặp hình ảnh này. Hoắc Minh San ngạc nhiên đến nỗi tròn mắt muốn rớt ra, trong một thoáng cứ nghĩ mình bị điên rồi.

Cũng không biết qua bao lâu, Hoắc Minh San mới hồi phục lại tinh thần. Nuốt nuốt nước miếng, cô thầm nghĩ: “Chẳng lẽ đây chính là ví dụ điển hình của câu Vô quýt dày có móng tay nhọn?”

Hạ An An vô tình phát hiện Hoắc Minh San và Lục Thiên Thành, vội vàng thu tay lại. Cô cố gắng kiềm chế xấu hổ, lên tiếng chào hỏi: “Hai người mới đi đâu vậy?”

Hoắc Minh San thấy ánh mắt thâm thúy của Hạ An An nhìn mình và Lục Thiên Thành liền giải thích: “Cậu và Bạch Tiểu Thi ai cũng có người để quán quít bên cạnh nên tớ chỉ có thể tự đi liên hệ các em nhỏ nghèo khó. Anh Lục vừa đúng lúc cũng muốn đi nên mới thuận đường. Cậu không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Hạ An An dăm chiêu gật gật đầu: “Thì ra là thế.”

Lục Thiên Thành là người hay ngại ngùng, thấy ánh mắt của Hạ An An thì ngượng ngịu gãi đầu, thậm chí không dám đưa mắt nhìn Hoắc Minh San.

“Đối tượng cần được viện trợ liên hệ thế nào rồi?” Hoắc Minh Hiên trầm giọng hỏi.

“Cũng không tệ lắm. Những đứa trẻ này xương cốt và năng khiếu đều tốt, cũng đã từng khiêu vũ. Chỉ cần vài ngày tập luyện là có thể về vũ đoàn được rồi.”

“Nói vậy nghĩa là, việc ở đây đã xong có phải không?”

Hoắc Minh San trả lời: “Cũng có thể nói như vậy.”

“Nếu vậy, chúng ta xuất phát thôi.”

Hoắc Minh San có chút ngớ ngời: “Xuất phát? Về nhà sao? Lúc này?”

Hoắc Minh San gật gật đầu: “Gọi Minh Xán nhanh lên, chuẩn bị xuất phát.” Hoắc Minh Hiên vừa nói vừa bước đi. Hạ An An vội vàng đuổi theo khuyên nhủ: “Thật ra, chúng ta không cần phải đi gấp như vậy đâu anh.”

Nếu như anh không nhìn thấy ánh mắt bất thường của người kia nhìn cô, thì có lẽ anh cũng sẽ đồng ý ngày mai mới trở về. Nhưng mà bây giờ ...

“Bây giờ xuất phát.” Anh nói như đinh chém sắt.

Vì Lục Thiên Thành còn phải ở đây một thời gian nên theo tiễn họ đi trước. Hạ An An chú ý thấy ánh mắt lưu luyến không rời của Lục Thiên Thành nhìn Hoắc Minh San. Cô thật lòng hy vọng bọn họ sẽ sớm đến với nhau, chứ không giống như ở đời trước vội vã, qua loa như vậy.

Khi họ đi từ thôn đến huyện đã là giữa trưa, sau khi ăn cơm liền một đường hướng về thành phố Nộ Giang mà đi.

Khi Hoắc Minh Hiên và Hoắc Minh Xán đến đi bằng xe của Hoắc Minh Hiên nên sau khi Hạ An An và Hoắc Minh Hiên lái xe về thì họ ngồi xe của Hoắc Minh San.

“Em đã nói gì với Bạch Tiểu Thi và Minh San vậy?” Người vẫn yên lặng lái xe bỗng lên tiếng.

Đang mơ màng ngủ, Hạ An An giật mình tỉnh dậy, nửa tỉnh nửa mê hỏi: “Sao cơ?”

“Anh thấy ánh mắt họ nhìn mình có vẻ lạ, không phải em đã nói xấu anh gì đó chứ?”

Hạ An An nuốt nước bọt, ánh mắt thoáng vẻ chột dạ: “Không ... Không có.”

“Thật?”

Giọng nói hàm ý của anh càng khiến Hạ An An chột dạ, ngượng ngùng gãi đầu, nói: “Bọn họ hỏi chúng ta có động phòng hay không, em chỉ nói ... chỉ nói một chút.”

“Nói gì?” Anh không thể hiện bất cứ cảm xúc nào, cũng không rõ liệu anh có tức giận hay không.

“Chuyện này Em chỉ nói về biểu hiện của anh một chút.”

“Biểu hiện gì?”

“...”

“Nói!”

Hạ An An nuốt nước bọt, trong lòng thầm mắng Bạch Tiểu Thi và Hoắc Minh San. Hai người kia đúng là chẳng ý tứ gì cả. Ban nãy, khi họ đưa ánh mắt thâm thúy lên lút nhìn Hoắc Minh Hiên, đến cô còn phát hiện chữ huống hồ chỉ là người lợi hại như Hoắc Minh Hiên.

Không còn cách nào, Hạ An An đành ngượng ngịu gãi đầu, lắp bắp kể: “Là nói anh ... Anh cực kì dũng mãnh, em không chịu được ... nhưng anh ... anh thì không ngừng ... không ngừng muốn ...”

Sau hồi lâu không thấy anh đáp lại, Hạ An An bèn dè dặt quay đầu nhìn lại, thấy vẻ mặt anh vẫn không hề thay đổi mà yên lặng lái xe. Qua một lát sau, cô đột nhiên nghe anh lên tiếng: “Bà chủ Hoắc, nếu em còn câu dẫn anh như vậy, anh sẽ không ngần ngại mà dừng xe lại giải quyết tại chỗ đâu đấy.”

Hạ An An nhú mày, lập tức hiểu được anh có ý gì. Lúc này, gương mặt cô bất giác đỏ lên, ánh mắt vô thức hướng về nơi đó của anh, quả nhiên phát hiện chỗ đó đã căng phồng. Hạ An An toát mồ hôi lạnh, trừng mắt liếc anh, thầm mắng trong bụng: “Bắt người ta nói cũng là anh, bây giờ lại trách người ta. Hơn nữa lại còn phản ứng như vậy ... Anh cũng thật là, quá đói khát rồi.”

Đây chính là người đàn ông lạnh lùng mà cô từng biết đó sao?

Đúng là Tiểu Thi nói không sai, nửa thân dưới của đàn ông đều giống động vật.

Sau khi vội vã đi cả ngày đêm, hai ngày sau họ đã về tới thành phố.

Ba người Hoắc Minh San sau khi từ biệt vợ chồng Hạ An An thì mạnh ai nấy về nhà. Lúc này vừa đúng giờ Thiên Dục tan học, Hạ An An và Hoắc Minh Hiên cùng đi đón Thiên Dục trước.

Đã nhiều ngày không gặp Thiên Dục, Hạ An An vừa gặp con trai thì liền ôm chầm cậu nhóc không muốn buông tay.

“Mami có nhớ Thiên Dục không?” Sau khi ngồi trên xe, cậu nhóc chớp chớp mắt to chờ mong hỏi.

Hạ An An hôn nhóc con một cái, ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của con trai, trả lời: “Đương nhiên là mami nhớ con rồi.”

Hoắc Thiên Dục hì hì cười, cạ cạ đầu vào ngực cô, không nhéo nói: “Con cũng rất nhớ mami.”

Trái tim Hạ An An bị cậu nhóc làm cho mềm nhũn, không kìm được mà hôn cậu nhóc vài cái. Vừa ôm con, cô vừa hỏi han tình hình mấy hôm nay, Thiên Dục đều ngoan ngoãn trả lời.

Hai người vui đùa âm ỉ khiến không khí trên xe vô cùng náo nhiệt.

Đang cạ đầu vào ngực Hạ An An, chợt nghĩ ra điều gì đó, Thiên Dục ngẩng đầu đưa vẻ mặt đáng thương nhìn cô, lên tiếng: “Mami, con muốn uống sữa.”

Hạ An An xoa xoa mặt nhỏ, cười nói: “Đợi về nhà mami sẽ pha sữa nóng cho con nha?”

Ánh mắt Thiên Dục chăm chú nhìn vào ngực cô, nhẹ giọng thủ thỉ: “Con muốn uống sữa mẹ, từ nhỏ đến lớn con chưa được uống sữa mẹ bao giờ.”

Trong thanh âm của cậu nhóc ẩn chứa biết bao nhiêu buồn tủi, ngón tay nhỏ đan vào nhau, đáng vẻ đáng thương khiến người nhìn thấy không khỏi đau lòng.

Có điều, Hạ An An nghe thấy vậy lại cảm thấy xấu hổ chết đi được. Hơn nữa, Hoắc Minh Hiên còn đang ngồi bên cạnh, làm cô ngại ngùng mà gương mặt thoáng chút đã đỏ bừng. Hít sâu một hơi hồi phục tinh thần, cô lên tiếng nói với Thiên Dục: “Thiên Dục đã qua tuổi uống sữa rồi mà. Thiên Dục đã bốn tuổi, bốn tuổi đã là bé lớn rồi, không thể uống sữa mẹ nữa có biết không?”

Hoắc Thiên Dục chớp chớp mắt to, dăm chiêu gật đầu: “Dạ, vậy con có thể sờ chỗ này của mami không?” Nói xong, cậu nhóc đưa tay chỉ vào ngực Hạ An An.

Gương mặt vốn đã đỏ của Hạ An An nay lại càng thêm hồng. Vấn đề này, phải trả lời thế nào mới được đây?

“Hoắc Thiên Dục!” Hoắc Minh Hiên đang lái xe bỗng lớn tiếng quát.

Hoắc Thiên Dục nhất thời giật mình, đưa về mặt nhất gan nhìn cha: “Sao ... Sao ạ?”

Hạ An An thấy Thiên Dục sợ tới mức cứng đờ người, liền nháy mắt với Hoắc Minh Hiên nhưng không ngờ, anh không những không thêm để ý mà còn dừng xe lại, lạnh lùng trừng mắt nói: “Ồ trường con cũng nói với các bạn nữ như vậy sao?”

Cậu nhóc bị cha dọa, sợ hãi lắc đầu.

“Con nói như vậy rất bất lịch sự có biết không?”

Cậu nhóc gật gật đầu, đôi mắt long lanh chuyển động, rơm rớm nói: “Nhưng mami là mami của con, sao con lại không được sờ? Chú trẻ nói papi có thể sờ mami, vậy vì sao con không thể? Chú trẻ còn nói, papi có thể uống sữa của mami. Papi đã lớn như vậy, còn có thể uống được. Vậy vì sao con lại không thể?”

Hạ An An không biết phải dùng từ gì để diễn tả cảm xúc lúc này. Trừng về mặt khốn khổ hết nhìn cha rồi đến con, cô chỉ hận không thể đào lỗ chui vào.

Ai đó làm ơn một dao đâm chết cô đi !

Về mặt vô cùng khó coi, Hoắc Minh Hiên lên tiếng: “Chú trẻ nói như vậy lúc nào?” Giọng nói của anh vô cùng lạnh lùng.

Cậu nhóc nép vào lòng Hạ An An, rụt rè trả lời: “Khi con đến chơi nhà bà nội, chú trẻ nói cho con biết.”

Hoắc Minh Hiên nghiêng răng nói: “Đồ khốn Hoắc Minh Húc này !”

Hạ An An cũng không khỏi tức giận, lên tiếng: “Chú trẻ của con chỉ nói bậy bạ thôi.”

“Sau này không được nói vậy nữa biết chưa? Lời này đối với con gái là cực kỳ vô lễ. Dù cho là mẹ con thì con cũng không được nói vậy, hiểu chưa?”

Thanh âm của Hoắc Minh Hiên nghiêm túc đến đáng sợ, cậu nhóc nghe thấy liền ngoan ngoãn gật đầu.

“Cha chỉ tha thứ cho con lần này thôi. Nếu để cha biết được con còn nói vậy thì đừng trách tại sao cha không khách khí, hiểu chưa?”

Cậu nhóc bị vẻ đáng sợ của cha dọa, lúc này liền úp mặt vào lòng Hạ An An, hai mắt đỏ hoe gật gật đầu.

Hoắc Minh Hiên cũng không dạy dỗ gì thêm nữa, khởi động xe lái đi. Có điều, Hạ An An nhìn con trai nước mắt ngấn dài thì đau lòng không tả xiết.

Ôm con vào lòng, cô nhỏ giọng thì thầm vào tai Thiên Dục: “Được rồi, sau này đừng nói lung tung nữa có biết chưa?”

Nghe cô nói vậy, cậu nhóc bỗng không kìm được mà oa oa khóc lớn. Đưa hai tay nhỏ ôm chặt cổ cô, gương mặt nhỏ chôn trong ngực cô vừa nức vừa thút thít: “Mami, con xin lỗi, con không cố ý.”

Hạ An An mềm nhũn, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhỏ, dịu dàng nói: “Được rồi. Mami biết con không cố ý mà, đừng khóc nữa nha bảo bối.”

“Dạ.” Cậu nhóc gật gật đầu, chậm rãi ngừng khóc.

Sau khi về nhà ăn cơm xong, ai nấy về phòng mình tắm rửa.

Tắm xong, Hoắc Minh Hiên cảm thấy không yên tâm, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi quyết định đến phòng con trai. Anh vừa gõ cửa, âm thanh bước chân nhỏ rất nhanh truyền đến. Khóa cửa chuyển động, cửa được mở ra.

Nhóc con vừa tắm xong, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm. Nhìn thấy người ngoài cửa là cha, hai mày của cậu nhú lại. Nhớ đến ban nãy cha vừa mắng mình, môi nhỏ vênh lên nói: “Có chuyện gì vậy papi?”

Gương mặt không chút thay đổi, anh bước từ ngoài cửa vào, không nói lời nào mà chỉ đưa tay dài ôm cậu nhóc vào nhà vệ sinh.

“Papi làm gì vậy?” Cậu nhóc hoảng hốt.

Hoắc Minh Hiên không thèm để ý tới. Sau khi bế con trai vào nhà vệ sinh thì liền cầm máy sấy sấy tóc cho cậu.

Cậu nhóc tròn mắt to nhìn cha, ra vẻ bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Papi chẳng phải mới nổi cơn tam bành đó sao?

“Cha xin lỗi.” Người cha lạnh lùng đang nghiêm túc sấy tóc cho con trai bỗng lên tiếng.

Thiên Dục chớp mắt to hỏi: “Sao ạ?”

Người cha mặt lạnh ho nhẹ một tiếng, khô khốc nói: “Ban nãy mắng con, xin lỗi.”

Thì ra là đến xin lỗi, papi thật là ...!

“Không sao, là do con nói sai.” Tia sáng chợt lóe trong con ngươi đen láy, cậu nhóc lên tiếng tiếp: “À phải, con thật sự không được sờ mami sao?”

“Không được!” Giọng nói của anh vô cùng lạnh lẽo.

Cậu nhóc rung mình một cái, khẽ nói: “Dạ, con biết rồi.” Chẳng phải vừa mới xin lỗi vì mắng người đó sao, đột nhiên lại hung tợn như vậy, papi thật rắc rối mà.

Người nào đó dường như cũng nhận thấy giọng nói nghiêm túc quá mức của mình, ngượng ngịu ho nhẹ một tiếng, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Đợi con cưới vợ xong thì có thể sờ cô ấy, còn người khác thì không được, hiểu không?”

“Dạ.” Nhóc con vẫn lí nhí như cũ.

Thành thạo sấy tóc cho con trai xong, Hoắc Minh Hiên liền ôm con lên giường, đắp chăn cho cậu nhóc: “Con đi ngủ sớm đi.”

Thiên Dục quay lưng về phía anh, nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng.

Hoắc Minh Hiên nhìn cái ót lạnh lùng của con trai, khẽ thở dài một hơi. Thằng nhóc này, cha đã xuống nước như vậy mà vẫn giận dỗi, đúng là quỷ hẹp hòi, ngay cả cha mà cũng để bụng.

Đang định xoay người đi, anh chợt nghe tiếng Thiên Dục nói: “Papi và mami phải mau mau sinh em gái cho con nha.”

Bước chân của Hoắc Minh Hiên dừng lại, lo lắng quay đầu hỏi: “Sao nhất định phải là em gái, nếu lỡ là em trai thì sao?”

Thanh âm của cậu nhóc đột nhiên trở nên hung dữ: “Thì con sẽ đánh nó.”

Hoắc Minh Hiên nhú mày: “Nếu là em gái thì sao?”

Nghe thấy câu này, cậu nhóc liền xoay người, đưa ánh mắt sáng lấp lánh nhìn anh: “Nếu là em gái, con sẽ cho em đồ tốt nhất của con. Con sẽ bảo vệ em, sẽ dạy dỗ những người dám bắt nạt em.”

Chân mày của anh càng thêm nhăn tít: “Em trai em gái đều là em, sao con lại thiên vị như vậy?”

Cậu nhóc chu miệng bướng bỉnh đáp: “Con thiên vị vậy đấy! Con chỉ muốn em gái thôi!”

Môi Hoắc Minh Hiên khẽ vẽ một đường cong, thằng nhóc thú vị này.

Thật ra trong lòng anh cũng nghĩ, nếu có thể có thêm một đứa con gái thì tốt biết mấy, chỉ có điều ...

Tới đây, sắc mặt anh thoáng đượm buồn một chút, hờ hững bỏ lại một câu: “Con ngủ đi.” Rồi quay lưng về phòng.

Khi Hoắc Minh Hiên vào phòng thì Hạ An An mới rửa mặt xong, đang nằm đọc tạp chí trên giường. Vừa thấy anh đến, cô chợt cảm thấy có chút khấn trương. Vì che giấu vẻ lúng túng, cô ho nhẹ một tiếng, nói: “Thiên Dục đâu anh? Đã ngủ rồi sao?”

“Ừ.” Anh đáp khẽ, tự nhiên nằm xuống bên cạnh cô.

Anh nằm cạnh bên, hơi thở nam tính nhất thời phả vào mũi khiến Hạ An An không khỏi lơ đãng.

“Ban này trông thẳng bé thật đáng thương. Thực ra, cho thẳng bé sờ cũng không phải là không được, phải không anh?”

Nói ra câu này, Hạ An An vốn chỉ định xóa tan bầu không khí ngại ngùng nhưng không ngờ, cô vừa dứt lời, anh liền ngồi dậy. Chân mày anh nhíu chặt lại, ánh mắt nguy hiểm chăm chăm nhìn cô, lạnh băng lên tiếng: “Em nổi điên gì vậy?”

Hạ An An không nghĩ anh lại phản ứng mạnh như vậy, nhất thời sợ hãi nuốt nước miếng: “Anh làm sao thế?” Thanh âm của cô đượm vẻ oan ức, tại sao đột nhiên lại mắng người ta chứ?

Anh cũng nhận ra mình hơi lỗ mãng, ho nhẹ một tiếng điều chỉnh giọng nói: “Sau này đừng đề cập đến chuyện này nữa.”

Hạ An An nhìn anh một hồi, cuối cùng hiểu ra, đưa tay捏oài anh một cái: “Hoắc Minh Hiên, ngay cả con trai mà anh cũng ghen nữa sao?”

Ánh mắt anh khẽ chuyển động, nằm xuống giường, lạnh lùng nói: “Vớ vẩn!”

Hạ An An không nhịn được mà cười ra tiếng. Cô xoay người đè lên thân anh, đưa ánh mắt trêu chọc nhìn anh: “Sao ai anh cũng ghen được vậy? Hẹp hòi quá đi à.”

Áo ngủ của cô có chút rộng, nên chỉ cần khẽ cúi người là có thể để lộ ngực.

Hoắc Minh Hiên vừa liếc thấy liền cảm giác cổ họng khô nóng.

Trong lúc vô tình phát hiện ra ánh mắt của anh, cô cúi đầu nhìn, lập tức hiểu ra.

Vội vàng che cổ áo, gương mặt cô đỏ bừng. Đang định ngồi dậy, anh lại đột nhiên đưa tay vòng ra sau lưng cô, ôm lấy cô, kéo cô vào lòng. Đầu cô ép sát vào người anh, hơi thở anh phả vào vành tai cô nóng hổi: “Em phải nhớ kĩ, mỗi centimet trên người em đều là của anh. Dù là ai cũng không được đụng vào.”

Giọng nói của anh mang theo đầy vẻ cảnh cáo và bá đạo. Có điều, không hiểu vì sao, Hạ An An chỉ muốn bật cười.

Người này, quả nhiên là ghen với cả con trai mình, đúng là nhỏ mọn hiếm thấy mà.

Ai da, bờ ngực của chồng, đã lâu không được nằm lên rồi.

Cơ thể mềm mại của Hạ An An cạ vào người anh, khiến cho thân thể khô nóng đã nhiều ngày không được phóng thích của anh như bốc lửa. Khép hờ mắt, anh đột nhiên xoay người đặt cô dưới thân mình.

Hạ An An không nghĩ anh lại làm vậy, nhất thời kinh ngạc lắp bắp: “Anh ... Anh làm gì ... ?”

Khóe miệng anh thoáng ản một nụ cười, nói: “Đã nói em bao nhiêu lần, đừng quyến rũ anh.”

“...” Xin hỏi, cô quyến rũ anh lúc nào a?

“Em có biết một con sói đói nhiều ngày trông như thế nào không?”

Hạ An An bất giác nuốt nước bọt: “Như thế nào?”

Ánh mắt anh tăng thêm vài phần nguy hiểm: “Giọng nói này của em ý là muốn nhìn thấy?”

“???” Xin hỏi, giọng nói của cô ngụ ý muốn thấy bao giờ?

Có điều, anh thật ra cũng không cần câu trả lời của cô. Dứt lời, anh cúi đầu xuống, ùn ùn chiếm tiện nghi như sói đói.

31. Chương 31

Vừa trải qua một đêm chiến đấu dài đằng đẳng, sáng hôm sau, lưng Hạ An An đau đến mức tưởng như không còn là của mình. Có điều, người khiến cô lâm vào cảm giác này lại hoàn toàn thoải mái, sắc mặt hồng hào đến lạ kì.

Từ khi thức dậy, Hạ An An lúc nào cũng trưng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi với người đàn ông nào đó. Người nào đó chẳng những không thèm để ý đến ánh mắt của cô, còn vô cùng sảng khoái lái xe chở hai mẹ con, người đi học, người đi làm.

Vì tối hôm qua bị Hoắc Minh Hiền dày vò khốn khổ nên bài vũ đạo hôm nay khiến cô phải mất không ít công sức mới hoàn thành nổi. Hoắc Minh San thấy vậy thì lắc đầu, bĩu môi nói: “Cậu với anh tố làm gì mà cứ như người chết đói tám năm chưa được ăn cơm vậy hả? Kim chế chút không được sao? Nhìn cậu thiệt tội nghiệp mà.”

Hạ An An hung tợn liếc mắt: “Cậu không nói thì chết sao hả? ”

Hoắc Minh San nhún vai, nói tiếp: “Đạo này cậu gây đi nhiều, cậu cũng không phải không biết.”

“...” Được rồi, cô nhận.

“Nhìn cậu tội nghiệp quá, thôi mai nghỉ một ngày đi. Tố gọi Tiểu Thi tới, chúng ta đi dạo phố.”

Ánh mắt Hạ An An lập tức long lạnh như vì sao, không tiếc tặng cô bạn nụ hôn gió: “Quả nhiên là chỉ có em đầu yêu chị nhất.”

Hoắc Minh San bị hôn gió thì rùng mình đến nổi da gà.

Hạ An An luyện tập một hồi, cuối cùng không chịu đựng nổi nữa mà thay quần áo về phòng nghỉ ngơi. Không nghĩ rằng, cô vừa ngồi xuống không lâu thì ngoài cửa xuất hiện một bóng đen lao vào. Khi cô còn chưa kịp nhìn rõ bề ngoài của người này thì bóng đen đã chạy đến cạnh cô, hai chân quỳ xuống còn hai tay thì ôm chặt eo cô cầu xin: “Chị dâu, cứu em với!”

Hạ An An tập trung nhìn một chút mới nhận ra người vừa đến chính là chú trẻ của Thiên Dục, Hoắc Minh Húc.

Hạ An An còn chưa kịp trả lời, Hoắc Minh San đã đi tới đá cậu ta một cái: “Làm gì vậy nhóc? Bộ quý đuổi tới hả?”

Hoắc Minh Húc trưng vẻ mặt đura dám nói: “Còn đáng sợ hơn quý nữa á.”

Hoắc Minh San cắn một miếng táo: “Ai?”

“Anh hai.”

Hoắc Minh San đồng ý gật gật đầu, tỏ vẻ đồng tình lên tiếng: “Em làm gì mà chọc tới anh hai vậy hả?”

Ánh mắt khê động, Hoắc Minh Húc không dám trả lời. Hoắc Minh San thấy vậy thì nhíu mày thắc mắc, nhìn sang Hạ An An. Hạ An An sau vài lần dùng sức vẫn không thể gỡ nổi tay Hoắc Minh Húc đành bất đắc dĩ nói: “Thiện Dục nhỏ như thế mà cậu cũng dám nói những lời đó, bị anh hai giáo huấn là đáng đời lắm.”

Hoắc Minh San vừa nghe xong, lập tức ngừng ăn táo, bước tới gõ gõ vào đầu Hoắc Minh Húc vài cái: “Ta nói, Hoắc Minh Húc, không lẽ trong đầu em chứa toàn phế liệu hả? Ngay cả Thiên Dục cũng dám đầu độc?”

Hoắc Minh Húc xụ mặt không đáp, trong lúc vô tình phát hiện một bóng người đằng đằng sát khí xuất hiện ngoài cửa thì lập tức gào thét khóc lóc: “Chị dẫu, xin chị cứu em, nếu không anh em nhất định sẽ chém chết em mất! Anh hai, anh hai đừng lại đây. Em biết em sai rồi, anh tha cho em lần này đi?”

Hoắc Minh Hiên từ cửa bước vào, chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua người cậu ta rồi hờ hững bỏ lại một câu: “Theo anh ra đây!”

Dù vậy, khí thế khắp người anh vẫn đủ để khiến Hoắc Minh Húc hoảng sợ mà van cầu nhìn Hạ An An: “Chị dẫu, cứu em!”

Hạ An An ngoảnh đầu đi, nhóc con Hoắc Minh Húc này đáng bị ăn đòn.

Hoắc Minh Hiên thấy cậu ta vẫn ôm chặt Hạ An An không buông, sắc mặt càng thêm u ám, giọng nói đột nhiên lạnh lẽo: “Lại đây!”

Hoắc Minh Húc hết cách, đành ngoan ngoãn đứng dậy, tuyệt vọng đi theo anh trai ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Hạ An An có chút lo lắng: “Bọn họ... sẽ không có việc gì chứ?”

Hoắc Minh San ra vẻ không sao cả phát tay: “Không chết được đâu.”

“ ... ”

Hoắc Minh Hiên mang Hoắc Minh Húc đến một phòng tập luyện của vũ đoàn rồi vừa xắn tay áo vừa nói: “Luật cũ.”

Hoắc Minh Húc nghe xong lập tức bủn rủn, trái tim nhỏ bé bắt đầu nức nở.

Nửa tiếng sau, Hoắc Minh Hiên sửa sang quần áo lại, nhìn người mặt mũi bầm dập đang quỳ rạp trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Đã nhận được bài học chưa?”

Hoắc Minh Húc trưng gương mặt đã sưng bầm gật gật đầu.

“Vậy nói anh nghe từ nay về sau không được làm gì?”

“Dạ không được nói bậy với trẻ nhỏ nữa.” Lời nói của cậu ta có chút mơ hồ, xem ra đã bị ăn đòn không ít.

Hoắc Minh Hiên vừa sửa tay áo vừa nói: “Còn gì nữa?”

“Còn...” Hoắc Minh Húc nhát gan nhìn vẻ mặt đáng sợ của anh, dè dặt hỏi: “Còn gì nữa anh?”

“Còn dám dùng cặp móng chó kia ôm chị dâu lần nữa, anh sẽ tháo luôn cánh tay mày xuống biết chưa?”

Hoắc Minh Húc sợ tới run rẩy cả người. Nhìn bóng lưng thản nhiên của anh trai, cậu tức giận nói:

“Thì ra hôm nay anh đánh em là vì em ôm chị dâu á?”

Hoắc Minh Hiên đang định mở cửa, chợt quay đầu trông mắt một cái. Hoắc Minh Húc lập tức cầm đầu xuống đất, xoa xoa bụi dính trên quần áo.

Hoắc Minh Hiên và Hoắc Minh Húc một trước một sau về phòng làm việc. Hạ An An và Hoắc Minh San nhìn thấy mặt mũi bầm dập không còn ra hình thù của Hoắc Minh Húc thì vừa buồn cười vừa tội nghiệp.

Hoắc Minh Hiên vì đuổi theo Hoắc Minh Húc mới đến đây, nên sau khi dạy dỗ xong thì liền rời khỏi. Hoắc Minh Húc bị đuổi theo từ trường tới vũ đoàn nên sau khi anh trai đi thì cũng trở về.

Có điều, trước lúc Hoắc Minh Húc đi, Hạ An An đưa chút tiền cho cậu kêu đến bệnh viện kiểm tra. Hoắc Minh Húc nhận được tiền, cảm kích muốn rơi nước mắt: “Chị dâu, chị thật tốt.” Dứt lời, cậu bước lên định ôm chị dâu một cái thì đột nhiên nghĩ đến câu giáo huấn ban nãy liền dừng động tác, cảm ơn một tiếng liền rời đi khỏi.

Trước khi về trường, Hoắc Minh Húc tranh thủ đến nhà trẻ một chuyến.

Khi Hoắc Thiên Dục nhìn thấy chú trẻ ở lan can nhà trẻ thì liền ngẩn ngơ cả người: “Chú trẻ, sao chú lại thành ra thế này?”

Hoắc Minh Húc trừng mắt nhìn cậu nhóc có đôi mày y đúc cha cậu, lạnh lùng nói: “Cháu còn dám nói? Không phải chú đã dặn đó là bí mật giữa chúng ta sao? Ai cho cháu nói ra? Thằng nhóc phản bội, sau này chú không chơi với cháu nữa, đừng hòng chơi ké ro-bot của chú nữa nhé.”

Hoắc Thiên Dục nhú mày, méo mặt lên tiếng: “Sau chú lại làm vậy? Cháu là con nít, chú không nên nói vậy mới phải.” Chẳng thể còn hại cháu bị papi la, mém chút còn bị đánh nữa, hừ!

Hoắc Minh Húc nhe răng, tiếp tục nói: “Tóm lại, chú sẽ không chơi với cháu nữa, tiểu phản đồ!” Bỏ lại những lời này, cậu đứng lên định rời đi nhưng chưa bước được mấy bước thì bỗng nghe thấy tiếng Thiên Dục từ đằng sau: “Nếu chú không chơi với cháu nữa cháu sẽ méc ông là chú có bạn gái.”

Hoắc Minh Húc lo lắng quay đầu lại, khiêu khích nói: “Cháu thích thì cứ việc, dù sao chú cũng không có bạn gái.” Đang định ra về thản nhiên lạnh lùng bước đi, Hoắc Minh Húc lại lần nữa nghe thấy Thiên Dục hét lớn: “Bạn gái chú trong tủ quần áo, có thể bơm hơi được.”

Hoắc Minh Húc nghe xong liền tái mặt, cứng đờ xoay người, hít sâu vài hơi rồi mới đến ngồi cạnh Thiên Dục, cố gắng nở một nụ cười khổ: “Robot Transformer màu vàng được không?”

Hoắc Thiên Dục vươn tay nắm lấy ngón tay đang giơ ra của Hoắc Minh Húc: “Quyết định vậy đi.”

Hoắc Minh Húc cắn răng cắn lợi, trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ tươi cười kia, thâm rửa trong bụng. Quả nhiên, cha nào con nấy, đều đã man như nhau!

Sau khi rời khỏi Phi Thiên, Hoắc Minh Hiên không về thẳng công ti mà đến tiệm trang sức. Không lâu trước đây, anh đã đặt một cái dây chuyền, dự định ngày kỉ niệm kết hôn sẽ tặng cho Hạ An An.

Tự biết bản thân tối qua không kịp chế được mà khiến vợ mệt, nên hôm nay anh đã đặt bàn ăn ở nhà hàng, chờ sau khi tan làm sẽ đưa cô và Thiên Dục đi ăn, nhân tiện tặng quà cho cô.

Khi Hoắc Minh Hiên cầm dây chuyền về công ti cũng đã không còn sớm, chỉ một lúc sau đã đến giờ tan ca. Từ phòng họp bước ra, Hoắc Minh Hiên phát hiện vài cuộc gọi nhỡ, đều là của Hạ An An.

Anh liền vội vàng gọi lại.

“Minh Hiên, này...”

Nghe thấy đầu dây bên kia có vẻ ngập ngừng, anh nhú mồm, hỏi: “Em đang ở đâu?”

“À,...Em gọi báo cho anh, hôm nay em không về nhà. Bây giờ em đang cùng Hoắc Minh San đi dạo phố, mai em được nghỉ một ngày.”

Như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, một hồi sau Hoắc Minh Hiên vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

“Minh Hiên? Minh Hiên?”

Phải mất vài tiếng gọi của Hạ An An, Hoắc Minh Hiên mới lấy lại tinh thần. Hít sâu một hơi, anh không mặn không nhạt trả lời: “Ừ. Anh biết rồi.”

“Như vậy nha, giờ em đi thử quần áo, gặp anh sau.”

Nói xong, cô liền cúp điện thoại.

Trở lại phòng làm việc, Hoắc Minh Hiên đầy tâm trạng ngồi xuống ghế.

Cô nàng này, về nhà chưa bao lâu đã chạy ra ngoài chơi! Không biết bản thân đã kết hôn rồi sao? Tại sao lại cứ ở ngoài thế chứ?

Chưa kể, vì để tặng cho cô một bất ngờ, anh đã tốn không biết bao nhiêu tâm tư, rốt cuộc đều như bỏ sông bỏ biển.

Hoắc Minh Hiên thực sự muốn tức chết.

Sau khi đi đón Thiên Dục, sắc mặt của anh vẫn lạnh lùng đáng sợ.

Cậu nhóc nhìn vẻ mặt đen như đất nồi của cha, bĩu môi nói: “Sắc mặt của papi xấu như vậy là do bị mami bỏ rơi chứ gì?”

Ánh mắt người cha đáng sợ càng sâu thêm vài phân:” Chỉ mình cha bị bỏ rơi thôi sao?”

Cậu nhóc kiêu ngạo vuốt cằm: “Con không bị mami bỏ rơi mà, lúc nãy mami vừa đến nhà trẻ tìm con, mua đồ ăn ngon cho con. Mami nói tối nay mami không về nhà, sau khi hôn con xong mami mới đi.”

Khóe mắt giật giật, hai tay của người cha mặt lạnh dồn sức mạnh đến mức muốn bóp nát vô-lăng.

Đối với con trai, cô chu đáo là thế. Nhưng đối với anh, cô lại chỉ gọi một cuộc gọi qua loa thì xong việc?

Sắc mặt của Hoắc Minh Hiên vốn đã đen nay lại càng đen thêm.

Tối hôm đó, Hạ An An và Bạch Tiểu Thi đều ngủ lại nhà Minh San. Từ khi dạo phố đến lúc chuẩn bị đi ngủ, Hoắc Minh Xán không ngừng oanh tạc điện thoại đến khi Bạch Tiểu Thi không chịu được mà tắt máy mới thôi.

“Hai chị không biết chứ, tối qua thiếu chút nữa em bị Hoắc Minh Xán giết trên giường luôn rồi. Bây giờ em thấy anh ta chẳng khác gì thấy cọp. Mà cái con người này, anh ta không nhịn được quá ba bữa, nhịn vài hôm là có khi đổ bệnh nữa í.” Tắt máy xong, Tiểu Thi liền không ngừng nói.

Hoắc Minh San cười gian nhìn Hạ An An: “Hai người đúng là đồng bệnh tương lân. Xem ra, nhiệm vụ giải phóng giành lại tự do của hai cô, sau này đều vào tay tôi rồi.”

Hạ An An ra vẻ xem thường, Bạch Tiểu Thi thì kích động tiến lên, nói: “Chị dâu, hôm qua anh cũng...”

Hạ An An còn chưa kịp trả lời, Hoắc Minh San đã nhanh hơn một bước: “Hôm nay cậu ấy đứng còn không nổi nữa là.”

Bạch Tiểu Thi che miệng cười: “Anh hai cũng... cũng quá mãnh liệt rồi.”

Hạ An An trừng mắt nhìn hai người họ, không muốn nói đến chuyện này nữa.

Liếc về phía chiếc điện thoại vẫn im lìm, trong lòng cô bỗng cảm thấy mát mát. Hoắc Minh Xán nhà người ta thì oanh tạc điện thoại di động của vợ như vậy, còn chồng cô thì...

Từ khi cô gọi điện báo cho anh xong thì anh không hề gọi lại, anh thật sự không hề bận tâm chút nào sao?

Vốn hôm nay cô định ở lại chỗ Minh San để nghỉ ngơi một chút, nhưng bây giờ lại chẳng thoải mái chút nào.

Có điều, cô không hề biết rằng, thật ra tối nay, người nào đó lại một đêm thức trắng...

Ngày hôm sau ba người ăn sáng, đi vào spa trước sau đó một đường xuất phát trung tâm thương mại.

Trong trung tâm thương mại mua rất nhiều đồ đã là giữa trưa, ba người cũng đi dạo lâu rồi đã sớm đói bụng, vừa lúc trong này có một quán mì hương vị không tồi, ba người liền chuẩn bị đi bổ sung năng lượng.

Hoắc Minh San phụ trách mua đồ ăn, mà Hạ An An cùng Bạch Tiểu Thi thì phụ trách chiếm chỗ.

Bởi vì này quán này có vẻ nổi tiếng, cho nên người đến đây ăn mì khá đông, lúc Hoắc Minh San đi phía trước đã xếp thành hàng rất dài rồi, cô đã chịu đựng đến cùng, lúc phía trước cũng chỉ còn lại một người cũng một bà mập không biết từ đâu đến chen ngang trước mặt cô.

Hoắc Minh San nhất thời nổi giận, nhưng dù vậy, cô vẫn lễ phép nhắc nhở bà mập trước mặt, “Ai, cô gì ơi, mời cô xếp hàng được chứ?”

“Xếp hàng? Xếp xếp cái gì? Tôi sắp chết đói rồi có được không?” Bà mập cau gắt nói lại, không chút khách khí.

Ban đầu Hoắc Minh San đã dè dặt tức xuống, nghe cô ta nói như vậy, cơn tức liền dềnh dàng xông lên đầu, “Tôi nói này cô có hiểu phép tắc hay không vậy? Cô không nhìn rất nhiều người đều đang xếp hàng sao? Cô cảm thấy đói? Những người khác đều không cảm thấy đói sao?!”

Bà mập nghe cô nói như vậy liền không vui, cô ta vươn cánh tay gấu đầy đặn của cô ta đẩy Hoắc Minh San thật mạnh, hếch cằm quát lên: “Tôi đang xếp hàng, cô bị làm sao vậy?”

Hoắc Minh San bị cô ta đẩy lui về phía sau vài bước, nhịn xuống xúc động muốn dùng giày cao gót đập thủng vài lỗ trên đầu cô ta, tốt xấu gì vẫn bình tâm tĩnh khí nói chuyện với cô ta: “Tôi nghĩ cô nên biết chút lý lẽ được chứ?”

“Nói đạo lý? Nói đạo lý cái gì? Lão nương đói bụng chính là đạo lý, cô để tôi mua trước trước cô sẽ chết sao, lắm điều cái gì chứ, nghĩ mình gầy là giỏi lắm sao?!”

Hạ An An và Bạch Tiểu Thi trong lúc vô ý nhìn thấy động tĩnh bên này, vội vàng đi tới, Hạ An An vừa vỗ vai Hoắc Minh San ổn định lại cảm xúc của cô ấy, vừa nói chuyện với bà mập trước mặt: “Mọi người đều là người văn minh, đừng kích động như vậy.”

Cũng không nghĩ rằng bà mập ấu thế nhưng lại không nói một chút lý lẽ nào, cười lạnh một tiếng: “Ai ôi, còn tìm người giúp đỡ nữa à, cô cho là lão nương không có ai giúp đỡ sao?!” Lập tức phát phát tay với người cách đó không xa, Hạ An An liền nhìn theo bên đó đi tới mấy người đàn ông trọng tải đều tương đối lớn.

Mấy người này trên cánh tay đều có hình xăm, trên cổ cũng đeo dây chuyền vàng to, vừa thấy liền biết là loại nhà giàu mới nổi. Mấy người đó mang theo một trận gió mạnh mẽ đi đến trước mặt, trong đó một người đàn ông mặc áo ba lỗ màu đen gào lên: “Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì?!”

Hạ An An còn chưa kịp nói chuyện, bà mập đã đi trước một bước: “Mấy ** tìm cảm giác tồn tại đó mà! Dám không cho em mua đồ ăn!”

Hắn ta vừa nghe thấy, tới gần Hoắc Minh San từng bước, chỉ vào mũi cô vênh váo tự đắc nói:“Xin lỗi đi! Lập tức xin lỗi vợ tao ngay!”

Hôm nay cơn tức của Hoắc Minh San đã tích lũy đến mức nhất định, đối mặt với người đàn ông trọng lượng gấp ba lần cô, cô chẳng mấy may sợ hãi, dùng giọng cao hơn hắn ta gào lên:“Tôi thật sự thấy quý rồi, mấy người nghĩ mấy người là ai? Ông trời sao? Tự mình làm sai còn không nhận sai cũng coi như thôi đi, còn bắt người khác xin lỗi! Tôi tình nguyện hôn heo cũng không xin lỗi mấy người.”

Mấy tay nhà giàu mới nổi giờ phút này là lúc trong thâm tâm bành trướng nhất, không nghe được người khác công kích bọn họ, cho nên Hoắc Minh San nói như vậy không thể nghi ngờ là đã kích thích đến lòng tự trọng ảo tưởng của bọn họ, tên béo lúc này liền bùng nổ.

Về mặt hắn dữ tợn trừng mắt nhìn Hoắc Minh San, giận dữ hét lên:“Mày nói thêm câu nữa! Con mẹ nó dám nói thêm câu nữa!”

Hạ An An thấy tình thế không thích hợp lắm, vội vàng ngăn lại sự tấn công của tên béo, không nghĩ tới cô còn chưa tới gần tên béo thì mục béo lại đột nhiên ra tay đẩy cô thật mạnh, thân thể của Hạ An An so với dáng người mập mạp của mục ta quả thực là nhìn không thấy, lúc này bị mục ta đẩy mà ngã xuống đất.

Hạ An An vừa ngã, dáng người mảnh mai của Bạch Tiểu Thi lại càng không ngăn được tên béo, tên béo vừa mắng chửi vừa vươn tay ra, mắt thấy bàn tay kia sẽ rơi trên mặt Hoắc Minh San, lại không biết từ đâu đột nhiên một bóng người chạy tới xô phải tên béo.

Hình dáng ấy so với tên béo kia nhất định có chênh lệch, vẫn khiến tên béo lui về phía sau vài bước, đợi đến khi tên béo đứng vững, khuôn mặt to béo khó coi như muốn ăn thịt người.

“Thằng nhóc con từ đâu tới!”

Người tới tóc ngắn gọn gàng chỉnh tề, mặc một chiếc áo T-shirt màu đen in chữ cái, một cái quần bò màu xanh đậm, cả người hắn tản ra một cỗ tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi, nhìn qua là biết hắn là sinh viên.

Nếu xem nhẹ những dấu vết bị đánh đến xanh tím trên mặt cậu ta, nhìn qua vẫn là sinh viên tương đối đẹp trai.

Mấy người Hạ An An nhìn thấy người tới nhất thời đều lấp bắp kinh hãi, Hoắc Minh San lại nhin không được kinh ngạc hỏi:“Minh Húc, sao em lại ở đây?”

Hoắc Minh Húc vốn là cùng mấy bạn học đi ra mua đồ ăn, trong lúc vô ý nhìn thấy rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt, ôm nguyên tắc xem náo nhiệt không ngại to chuyện, Hoắc Minh Húc và mấy người bạn cũng lại đây xem náo nhiệt, nhưng mà khi cậu thấy rõ ràng những người bị vây ở giữa, nhất thời liền ngây dại, thấy người nhà họ Hoắc bị bắt nạt, cậu sao có thể khoanh tay đứng nhìn được?

Hoắc Minh Húc cũng không trả lời Hoắc Minh San, ánh mắt lạnh lùng trừng mắt nhìn tên béo kia lạnh lùng nói: “Mấy tên đàn ông bắt nạt mấy người phụ nữ, còn gọi là đàn ông sao?!”

Tên béo cũng không để ý tới cậu ta: “Thằng nhóc kia!? Chỗ này không phải chuyện của mày, cút sang một bên!” Hắn ta đẩy cậu ra, vươn tay chộp tới Hoắc Minh San, Hoắc Minh Húc thấy thế, cũng bắt chập tất cả, vội vàng bay lên đập một cước lên bụng hắn ta.

Trọng tải hắn lớn như vậy nhưng cũng bị Hoắc Minh Húc đập cho lui về sau vài bước, đợi đến khi hắn đứng vững thì trợn tròn mắt, dám đập hắn?!!

Mà mấy tên đàn ông bên cạnh hắn khoanh tay nãy giờ, giờ phút này cũng không thể ngồi yên, thấy đại ca mình bị đánh, không chút nghĩ ngợi liền đánh lại Hoắc Minh Húc.

Vài tên béo cùng nhau lao về phía Hoắc Minh Húc quả thực giống như là một trận lốc xoáy, Hoắc Minh Húc một người căn bản không chống lại được, cho nên chỉ phản kháng được vài cái liền bị vài tên béo hợp lực ấn ngã xuống đất.

Hạ An An thấy thế cũng nóng nảy, lập tức lấy túi xách đập vào đầu những người này, mục béo thấy thế, cũng gia nhập vào, lúc này đánh nhau với Hạ An An và Hoắc Minh San.

Bạch Tiểu Thi đã thừa dịp hỗn loạn đi đến một chỗ yên lặng, lấy di động gọi cho Hoắc Minh Xán, nói chuyện điện thoại xong cô cũng tức giận không nhẹ, tuy rằng vóc dáng thấp bé vẫn còn khiêu khích quát lên: “Mấy người nghĩ nhà mấy người mới có đàn ông sao?! Nhà chúng tôi cũng có đàn ông! Đàn ông nhà chúng tôi rất lợi hại, để xem các người còn dám bắt nạt chúng tôi không!”

Không ai trả lời cô, mọi người đều đang tích cực chiến đấu hăng hái, Bạch Tiểu Thi dùng ngôn từ không động được đến bọn họ, lúc này cũng nhảy qua giúp đỡ Hoắc Minh San và Hạ An An trừng trị mục béo kia.

Về sau hiện trường quả thực hỗn loạn không thể giải quyết, cho đến khi cảnh sát đến mới làm mọi người ngừng chiến, sau đó Hạ An An là người liên can bị đưa tới cục cảnh sát.

Đến cục cảnh sát một lúc sau Hoắc Minh Hiên và Hoắc Minh Xán đã tới.

Hoắc Minh Húc là người bị thương nặng nhất, vì bảo vệ mấy người phụ nữ trong nhà, quả thực cậu đã bị một đám béo biến thành bao cát, vết thương bị anh hai đánh ngày hôm qua còn chưa khỏi, hôm nay lại thêm vết thương mới, mặt cậu nhìn qua khỏi phải nói có bao nhiêu thâm không nở nhìn.

Vừa nhìn thấy anh hai mà hắn vẫn luôn kính ngưỡng nhất tiến vào, Hoắc Minh Húc giống như là đột nhiên nhìn thấy mặt trời, nhất thời đôi mắt đỏ lên, vội chạy tới trước mặt Hoắc Minh Hiên ôm đùi anh hai khóc lóc: “Anh hai, anh phải giải quyết giúp em!”

Hoắc Minh Hiên liếc cậu ta một cái, nhìn thấy vết thương trên mặt cậu ta là lúc anh nhướng mày lên, tuy

rằng bình thường lúc anh giáo huấn cậu ta xuống tay cũng rất độc ác, nhưng mà cũng không phải là anh có thể trơ mắt nhìn anh em chịu đánh, tự mình đánh em mình đó là dạy nó làm người, nhưng mà nếu là người khác giáo huấn anh em nhà mình anh cũng không cho phép, người nhà họ Hoắc tuyệt không chấp nhận bị người bên ngoài giáo huấn.

“Đứng lên đi, anh sẽ thay chú giải quyết.” Hoắc Minh Húc nhận được lời hứa hẹn của anh hai mới từ dưới đất đứng lên, lúc đi đến bên cạnh người xuống còn không quên cho đám béo kiêu ngạo kia một biểu tình “Các người chết chắc rồi”, nhưng mà đáp lại cậu ta cũng là cái hừ lạnh khinh thường của đám béo.

Hoắc Minh Hiên đã chuẩn bị qua ở trên đường, mà cục trưởng cục cảnh sát tất nhiên cũng từ trong miệng thượng cấp biết được thân phận của người này, cho nên không lâu sau khi Hoắc Minh Hiên tiến vào cục trưởng cảnh sát liền đi ra nịnh hót nói: “Hoắc tổng đến rồi sao? Mời vào bên trong.”

“Không cần, người nhà tôi đều thăm vấn xong rồi sao?”

Trưởng cục cảnh sát vội vàng gật đầu, “Đều xong rồi.”

“Nếu xong rồi, tôi sẽ dẫn họ về.”

Trưởng cục cảnh sát cũng tươi cười nói: “Hoắc tổng xin cứ tự nhiên!”

Cho đến khi tiễn người nhà họ Hoắc đi cục trưởng cục cảnh sát mới lau mồ hôi trán, phải biết rằng, nhà họ Hoắc ở Lô thị là một địa đầu xà, hưởng chi hai cậu của Hoắc Minh Hiên giữ chức vị quan trọng ở Lô thị, người họ Hoắc lại bao che khuyết điểm nhất, nếu ai đắc tội Hoắc gia, toàn bộ Hoắc gia sẽ không tha cho hắn. Xoay người đi vào, ông ta liền trừng mắt nhìn mấy tên côn đồ to béo một cái, lạnh lùng nói: “Các người lần này thăm rồi!”

Mấy tên đó người nhìn ta, ta nhìn người, trong mắt đều mang theo chút lo lắng, mấy người này cũng không ngốc, người có thể để cục trưởng cảnh sát phải nịnh hót, đó là ai chứ?

Vừa rồi kiêu ngạo lúc này đã có chút sợ hãi.

“Minh Xán, điều tra xem bọn họ là, quê quán ở đâu, còn lại để anh xử lý.”

Hoắc Minh Xán biết ý tứ của anh hai là gì, những người này dám khi dễ trên đầu Hoắc gia, nên cho chút giáo huấn, lúc này mới đáp: “Dạ, em sẽ làm ngay.”

Dẫn dỏ xong Hoắc Minh Hiên và Hạ An An liền lên xe, mà Bạch Tiểu Thi tất nhiên là về nhà với Hoắc Minh Xán, trọng trách đưa Hoắc Minh Húc về trường học liền giao cho Hoắc Minh San.

“Đau không?” Hoắc Minh Hiên vừa lái xe vừa hỏi cô.

Khóe miệng Hạ An An bị trầy da một chút, nghe vậy lắc đầu, “Em xin lỗi, còn phiền anh chạy tới một chuyến.”

Hai trông mắt Hoắc Minh Hiên đột nhiên trầm xuống, “Xem ra, em thật sự khách khí với anh.”

Hạ An An khó hiểu.

“Vì sao không gọi điện thoại cho anh?”

Hạ An An chỉ nghĩ anh nói chuyện vừa mới xảy ra cô chưa gọi điện thoại cho anh, vội vàng giải thích: “Em biết Minh San đã gọi cho anh rồi, cho nên.....”

Ngay cả ý của anh cũng hiểu sai, xem ra cô không hề bận tâm tới anh chút nào, mệt cho anh đêm qua còn vì cô mà mất ngủ.

“Hạ An An.” Anh đột nhiên gọi tên cô có phần nghiêm túc.

Hạ An An theo bản năng liền căng thẳng, chỉ nghe anh nói: “Em chưa thật sự coi anh là chồng em sao.”

Nghe anh nói như vậy Hạ An An nhất thời kinh ngạc, mặc dù cô không tự mình gọi điện thoại cho anh nhưng anh cũng không nên tức giận như thế chứ!

“Minh Hiên, không phải em không muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng Minh San nói cũng như em nói mà, em chỉ là không muốn làm điều thừa mà thôi.”

Sắc mặt anh lạnh lùng đến đáng sợ, cho nên cô còn không biết vì sao mà anh tức giận?

Hoắc Minh Hiên không nói nữa, mà Hạ An An nhìn anh như vậy cũng sợ không dám mở miệng nữa.

Cô càng nghĩ lại càng cảm thấy kỳ lạ, Hoắc Minh Hiên anh ấy tức giận như vậy để làm gì?

Hai người cứ trầm mặc như vậy trở lại biệt thự trên đường Kim Sơn, dừng xe bên ngoài biệt thự sắc mặt Hoắc Minh Hiên vẫn khó coi như cũ giống như muốn ăn thịt người.

Lát nữa Hoắc Minh Hiên còn phải về công ty, đợi Hạ An An lấy đồ cô mua từ cốp sau xuống, còn chưa kịp nói tạm biệt, anh đã lái xe nhanh chóng rời đi.

Trong lòng Hạ An An có chút mất mát, cô vào trong nhà, quảng người thật mạnh lên ghế sa lon, cô không rõ, mình làm như vậy thật sự sai rồi sao? Minh San gọi điện cho anh và cô tự mình gọi điện cho anh có

khác nhau sao? Vì sao anh lại tức giận như vậy?

Hạ An An cảm thấy có chút ủy khuất, trong lúc vô ý nghe thấy có người đẩy cửa vào, cô tưởng là dì giúp việc, quay đầu nhìn thì là Hoắc Minh Hiên.

Cô có chút không thể tin nhìn anh, anh một câu cũng không nói, đi thẳng đến phòng chứa đồ, lúc trở ra trong tay bê hòm thuốc.

Anh bê hòm thuốc đi đến trước gót chân cô ngồi xuống, vẫn không nói một câu với cô, mở hòm thuốc ra, lấy lọ khử trùng dùng tăm bông chấm một chút, vươn tay quay mặt cô lại cẩn thận bôi thuốc khử trùng lên khoe miệng thâm tím của cô.

Hạ An An nhất thời nghiêm mặt lại. Không biết vì sao, dưới sự đụng chạm ôn nhu của hắn, cảm giác ủy khuất nhất thời liền bị phóng đại lên vô số lần.

Cô hung hăng trừng mắt người đàn ông trước mặt, vừa rồi còn hung dữ với cô như vậy, hiện tại ôn nhu vì cô bôi thuốc như vậy để làm gì?

“Vì sao lại tức giận như vậy?! Đều là nói cùng một chuyện, Minh San gọi điện cho anh và em gọi điện anh đều như vậy!”

Bôi xong thuốc khử trùng lại bôi thuốc tiêu viêm, từ đầu tới cuối cũng không để ý tới cô, giống như là không nghe thấy cô nói chuyện.

Hạ An An thấy thế lại càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt không kìm được mà chảy xuống, cô nức nở nói: “Được rồi, về sau cho dù xảy ra chuyện gì em đều gọi điện cho anh trước còn không được sao? Mặc kệ là Minh San đã gọi cho anh hay là Minh Xán đã gọi rồi em đều tự mình gọi cho anh còn..... Á.....”

Còn chưa nói xong, người nào đó vẫn hết sức chuyên chú bôi thuốc tiêu viêm cho cô lại đột nhiên vươn tay ôm cô vào lòng, Hạ An An bị anh kéo vào trong ngực, còn chưa phục hồi tinh thần, lại thấy anh cúi đầu xuống, nụ hôn mang theo hơi thở nồng đậm của anh bao bọc lấy cô.

Bởi vì cô đang nói chuyện, anh dễ dàng tấn công luôn vào, triền miên ma sát, mang theo sự trừng phạt lại mang theo sự thương tiếc, ngậm lưỡi cô mút – hút khẽ cắn, nháy mắt đã phá hủy lý trí của cô không còn một mảnh.

Thân thể Hạ An An từ từ xụi lơ ở trong ngực anh, người đàn ông này thật sự đáng ghét, rõ ràng vừa rồi còn lạnh nhạt với cô, đột nhiên lại đối với cô như vậy, nhưng cô lại không có cách nào, anh vừa chạm vào cô, cô cũng không thể kiên cường nổi.

Hai người hôn nhau cho tới khi hô hấp không thuận Hoắc Minh Hiên mới buông cô ra.

Ánh mắt anh ôn nhu nhìn cô, dưới sự phụ trợ của khuôn mặt tuần dật, ánh mắt anh như vậy giống như có lực nam châm, dường như muốn hút toàn bộ linh hồn cô.

“Hạ An An, bây giờ em đã là người kết hôn rồi, về sau không thể chơi ở bên ngoài biết không?”

Hạ An An chỉ nghĩ ý tứ của anh là bảo cô không được gây rắc rối cho anh giống như hôm nay nữa, lúc này liền gật đầu, ngoan ngoãn vùi thân thể vào trong ngực anh.

Thân thể nhỏ xinh mềm mại vùi trong ngực anh, mùi hương trên người cô xông vào chóp mũi anh, giống như có một đôi tay nhỏ làm loạn bé cướp lấy trái tim anh vậy, có khoảnh khắc, đột nhiên anh không muốn buông cô ra, nghĩ như vậy liền ôm cô.

Quả nhiên, trong sách nói rất đúng, từ xưa hồng nhan họa thủy.

Người phụ nữ này thật đúng là họa thủy!

Có điều tự chủ chống đỡ rất lớn, anh chậm rãi đẩy cô từ trong lòng ra, lấy thuốc tiêu viêm bôi lại cho cô, “Vừa rồi chà hết rồi, bôi thêm một chút.”

Hạ An An trừng mắt nhìn hắn một cái, “Ai bảo anh vừa rồi chà hết?”

“Em nói cái gì, anh lại chà hết bây giờ.”

Không nghĩ rằng Hạ An An thật sự sáp mặt lại gần, “Lại đi.”

Khuôn mặt trắng nõn nhẵn mịn đột nhiên kề sát vào, non mềm như thậ trứng luộc phẳng phất tản ra mùi hương câu dẫn anh ăn cơm.

Hoắc Minh Hiên hít sâu một hơi khổng chế xúc động của mình, đặt thuốc tiêu viêm vào hộp thuốc, “Thật sự không biết e lệ.” Nói xong liền đứng dậy cất hộp thuốc, lúc quay lại còn nói với cô: “Anh tới công ty, em ở nhà một mình cẩn thận nhé.”

Mất thấy anh muốn đi ra khỏi phòng, Hạ An An lập tức chạy chậm tới gần anh: “Minh Hiên.”

Người đàn ông dừng lại quay đầu nhìn cô, nhìn thấy cô đột nhiên nhăn nhó, ánh mắt cũng không ở trên người hắn, “Ôm em một cái.”

“Ừ?”

Cô cắn cắn môi, cúi đầu nhìn mũi chân, “Ôm em một cái rồi hãy đi.”

Ngữ khí vừa mềm vừa ngọt, dính dính ngọt ngọt, giống như một viên bánh trôi nóng bỏng lăn trên trái tim anh.

Hoắc Minh Hiên có chút bất đắc dĩ, tại sao lại giống con muốn ôm một cái vậy? Hơn nữa vừa rồi không phải đã ôm rồi sao? Có điều cô dính anh như vậy thật ra anh cũng rất hưởng thụ.

Cho nên, Boss Hoắc vẫn luôn nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ thật sự ngoan ngoãn ôm cô vào trong lòng, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái: “Như vậy được rồi chứ?”

Cô ở trong ngực anh gật đầu thật mạnh, “Em sẽ làm cơm chờ anh và con về.”

Nhưng là thân thể mềm mại của cô cọ cọ trên người anh, dục hỏa vừa rồi không dễ gì mới áp chế được lại tăng lên.

Lúc này Hoắc Minh Hiên lại luyến tiếc buông tay.

Cho nên anh mới nói, không có việc gì đừng quyến rũ anh!

Anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ, lông mày nhăn lại, hình như còn tự lấu bầu, “Còn bốn mươi phút nữa, vậy đủ rồi!”

“Ừ?” Cô gái nhỏ vùi trong ngực anh chớp mắt nghi hoặc nhìn anh, “Cái gì cơ?”

Hoắc Minh Hiên không trả lời, đột nhiên ngồi xuống ôm ngang cô lên gào thét chạy lên tầng.

32. Chương 32

Lúc Hoắc Minh Hiên thần thanh khí爽 từ trong phòng đi ra mới phát hiện ra anh đã hoang phí một tiếng đồng hồ.

Anh bất đắc dĩ cười cười, quả nhiên là họa thủy, làm anh mê mẩn xoay quanh, có điều, anh rất vui vẻ chịu đựng.

Hơn nữa muốn cô một lần xong, oán khí và tức giận của ngày hôm qua liền biến mất không thấy nữa.

Tâm tình Boss Hoắc rất tốt, ở trên đường đi làm liền quyết định, tối về sẽ đưa vòng cổ cho cô.

Giờ phút này Hạ An An trần như nhộng nằm ở trên giường lại không nói gì đá chân, ông chồng cô thật đúng là..... Cô cũng không biết nên nói anh như thế nào, ban ngày ban mặt cũng.....

Còn nghĩ tới tương ăn như là đói bụng mấy trăm năm vừa rồi vừa anh, Hạ An An nhất thời kéo chăn lên che mặt, xấu hổ muốn chết được không?

Buổi chiều, Hoắc Minh Hiên và Hoắc Thiên Dục về nhà là lúc Hạ An An đã làm xong cơm.

Lại nhìn thấy Hoắc Minh Hiên, Hạ An An lại nghĩ đến bộ dáng như lang như hổ ban ngày của anh, thất lưng của cô bây giờ vẫn còn đau đó, hừ!

Hạ An An vẫn yêu thương bảo bối Thiên Dục nhà cô, nhưng là đối đãi với người nào đó, cô vừa mới bắt đầu đã mất lạnh nhìn anh.

Hoắc tiên sinh rất hiểu bản thân nên biết rất rõ, vì sao trong ánh mắt bà xã anh nhìn anh mang theo phần nộ, hai ngày nay anh muốn cô có hơi mạnh mẽ một chút.

Cho nên ăn cơm xong Hoắc Minh Hiên liền về phòng bỏ chiếc dây chuyền anh đặt làm vào trong túi, ừ, con thỏ nhỏ bị anh giày vò mệt chết rồi, anh nên dỗ dành thật tốt.

Hoắc Minh Hiên gõ cửa phòng Hạ An An, đợi hồi lâu cũng không có ai trả lời, anh đoán có lẽ cô đang tắm, cửa phòng cô không khóa trái, anh nhẹ nhàng vặn cửa lách vào trong, đi vào phòng, quả nhiên nghe thấy tiếng nước từ trong phòng tắm truyền ra.

Hoắc Minh Hiên tự giác nằm lên giường, chờ con thỏ nhỏ của anh đi ra.

Lúc Hạ An An tắm xong đi ra đột nhiên nhìn thấy nằm giăng chân ở trên giường, tay dài chân dài gần như nằm hết cả cái giường liền giật mình, “Anh..... làm gì vậy?”

Hoắc Minh Hiên vỗ ngực, “Muốn nằm đệm thịt của anh không?”

“.....” Anh đây là chờ làm đệm thịt cho cô?

Trong lòng Hạ An An ảm áp, oán khí vì bị anh giày vò cả hai ngày nay đã tiêu mất một nửa.

Hoắc Minh Hiên thấy cô đứng bất động, cũng không biết là ghét bỏ anh hay là tức giận với anh, nhất thời xấu hổ nắm tay ho nhẹ một tiếng, “Không..... Đến nằm một chút sao?”

Nếu người nào đó đã nhiệt tình như vậy chịu làm đẽm thịt cho cô, cô cũng không thể không cho anh mặt mũi được?

Liên chậm rãi trèo lên giường, thoải mái nằm sấp trên người anh.

Cơ thể rắn chắc mà co dãn, toàn thân có mùi hương sữa tắm thơm ngát, khuôn ngực rộng lớn, thân thể nhỏ nhỏ của cô nằm trên người anh không lo bị rơi xuống.

Ừ, thật sự là cái đẽm thịt không tồi.

Hoắc Minh Hiên dùng tay ôm thắt lưng cô, ngửi khí mang theo sủng nịch, “Thoải mái không?”

Hạ An An thích ý nheo mắt lại, “Thoải mái.” Cô dùng tóc cọ cọ vào cằm anh, “Hôm nay em cứ nằm trên người anh ngủ nhé.”

Hoắc Minh Hiên dùng ngón tay vuốt lại sợi tóc tác loạn của cô, ôn nhu lên tiếng: “Ừ.”

Hoắc Minh Hiên thấy cô cũng không tức giận với anh, thì lấy dây chuyền trong túi ra, tự mình đeo cho cô.

Hạ An An đang mãn nguyện hưởng thụ đẽm thịt của riêng cô liền ngẩn người, kinh ngạc nhìn dây chuyền anh đeo trên cổ cô.

Người nào đó liền kiên nhẫn giải thích cho cô, “Chỉ sợ ngay cả ngày kỷ niệm chúng ta kết hôn em cũng quên rồi?”

Ngày kỷ niệm kết hôn? Hạ An An thật sự không biết.

Có điều cô nghĩ Hạ An An đời này hận anh như vậy, chắc cô cũng không nhớ rõ cũng không sao?

Cô áy náy cúi đầu xuống, giọng nói cũng nhỏ hơi hẩn, “Em..... Em không nhớ rõ.”

Hoắc Minh Hiên cũng không trông cậy vào cô sẽ nhớ rõ, ngày kỷ niệm bọn họ kết hôn, một mình anh nhớ là được rồi.

Đeo dây chuyền cho cô xong anh liền ôm thắt lưng cô nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô, “An An, chúng ta đã kết hôn được năm năm, hôm qua là ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta.”

Hạ An An đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, “Hôm qua?”

Người nào đó gật đầu.

Cô vốn dĩ không biết hôm qua là ngày kỷ niệm kết hôn của bọn họ, không chỉ có như thế, vì tránh anh – ông chồng hung tàn, cô còn cố ý chạy đến nhà Minh San không về nhà, mà anh, lại ngóng trông mua dây chuyền chờ tặng cô?

Cô cuối cùng hiểu vì sao hôm nay anh lại tức giận như vậy, vốn muốn chờ cho cô một kinh hỉ, cũng không nghĩ tới cô chỉ lo chơi ở bên ngoài, ngay cả nhà cũng không về.

Nghĩ đến lần trước vì cô không để ý tới anh anh liền mấy ngày mấy đêm không ngủ cuối cùng ngất xỉu nằm viện, lại nghĩ đến hôm nay anh tức giận như vậy, lại nghĩ tới chắc đêm qua anh cũng tức giận đến mất ngủ.

Cũng đúng, rõ ràng là ngày kỷ niệm kết hôn, rốt cuộc lại chỉ có một mình anh.

Ngày hôm qua có lẽ anh sẽ cảm thấy cô độc?

Mà cô thì cái gì cũng không biết vẫn còn tức giận với anh, tức anh giày vò cô muốn chết.

Anh cũng tức giận nhưng lại ngoan ngoãn tới làm đệm thịt cho cô.

Hạ An An nhìn chữ cái viết tắt tên hai người rữ xuống trước ngực, trong lòng không biết là cảm thụ gì, cô hít hít mũi, cổ khắc chế tiếng ghen ngào, “Vì sao hôm qua anh không nói cho em biết?”

Hoắc Minh Hiên thấy cô áy náy hai mắt đỏ bừng, bộ dáng cổ kiềm nước mắt quả thực giống con y như đúc, trong lòng anh vừa mềm vừa đau, cánh tay ôn nhu ôm người con gái giống như gấu trúc nằm trên người anh, ôn nhu nói: “Em chơi vui vẻ như vậy, anh không muốn làm em mất hứng.”

Cho nên anh tình nguyện tự mình tức giận tự mình khổ sở, anh cũng không bằng lòng làm em mất hứng?

Giống như bao nhiêu năm như vậy, một người chịu đau khổ, chịu áp lực, không oán không ghét em, lặng lẽ nuôi lớn con chúng ta?

Hạ An An từ trong ngực anh nhô đầu ra, hai tay cô ôm lấy mặt anh, hôn thật mạnh lên môi anh hôn, “Hoắc Minh Hiên, anh thật đáng ghét, quả thật anh rất đáng ghét!”

Người nào đó nhăn mày, ánh mắt thâm thúy mang theo vài phần vô tội, “Anh làm sao?” Anh làm sao lại để cô tức giận rồi? Vẫn giận anh hai ngày nay muốn cô mạnh mẽ quá sao?

Anh vươn tay捏捏 hai má mềm mềm của cô, giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ, “Được rồi, về sau anh sẽ kiềm chế một chút.”

“.....”

“Một ngày một lần.”

“.....”

“Được rồi, cách ngày một lần?”

“.....”

“Anh nói được làm được, ừ?”

Hạ An An đỏ khóc đỏ cười, cái gì với cái gì?! Tên vô lại này lại nghĩ đi đâu rồi?!

Cô cúi người cắn một cái lên đường cong duyên dáng ở cằm anh, có điều không chú ý tới lực cắn, dường như cô cắn khá mạnh, đến khi nghe thấy anh hít ngậm khí lạnh cô mới phản ứng lại, cô vội vàng buông ra vẻ mặt đau lòng nhìn anh, quả nhiên thấy anh đau đến mức trán nổi gân xanh.

Hạ An An liền áy náy hôn hôn lên cằm anh, lại dùng ngón tay xoa xoa, “Xin lỗi, em cắn đau lắm à.”

Bị cô vừa cắn hôn vừa xoa, Hoắc Minh Hiên liền cảm thấy nơi đó của anh lại rục rịch ngứa đầu dậy.

Anh thật sự là chịu không nổi cô gái này, cô còn giầy vò anh như vậy, anh sắp không nhịn được nữa rồi.

Anh dứt khoát ôm cô trở mình, để cô nằm xuống đối mặt với anh, hôn lên đỉnh đầu cô, anh nhẹ giọng nói bên tai cô: “Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

“A.” Cô bực bội lên tiếng, không cam lòng hỏi một câu: “Anh không làm đem thịt cho em nữa à?”

Hoắc Minh Hiên không trả lời, lại cầm lấy tay cô sờ nơi đó của anh, “Hiện tại đã biết chưa?”

Hạ An An vừa đụng đến cái chỗ cứng như sắt của anh e lệ rút tay về, cô đâm lên ngực anh một cái, đỏ mặt mắng: “Thật sự không chịu nổi anh!”

Người nào đó lại ôm cô sát một chút, nhỏ giọng nói: “Cho nên, vì không để sáng mai em không đứng dậy nổi, đi ngủ sớm một chút.”

Hạ An An cọ cọ trong ngực anh, ngón tay vờ vờ dây chuyền anh tặng, nghĩ lại cô cứ như vậy bỏ lỡ ngày

kỷ niệm bọn họ kết hôn trong lòng liền áy náy không ngừng, cô vươn hai tay ôm lấy cổ anh, ngữ khí mềm nói: “Minh Hiên, em không ngủ được, ngày kỷ niệm một năm một lần cứ như vậy bỏ lỡ, em không cam lòng.”

Nghe cô nói như vậy trong lòng Hoắc Minh Hiên rất cao hứng, anh vỗ đầu cô, kiên nhẫn an ủi, “Không sao đâu, về sau chúng ta còn rất nhiều lần.”

Hạ An An rầu rĩ không nói lời nào, người nào đó đợi một lúc lâu không thấy cô nói tiếng nào lại hỏi dò: “Ngủ rồi sao?”

“Ngủ không được.” Hạ An An vẫn rầu rĩ như cũ.

Người nào đó bất đắc dĩ thở dài, dứt khoát đặt hai tay cô lên lỗ tai anh, “Sờ liền ngủ được.”

Hạ An An bật cười một tiếng, “Làm sao anh biết em có thói quen sờ lỗ tai người khác?”

Hoắc Minh Hiên ôn nhu dùng ngón tay lùa vào tóc cô, “Sớm biết rồi, thói quen này con chính là di truyền từ em.”

“A.....” Hạ An An chui vào trong ngực anh, “Em có làm anh đau không?”

“Không.” Người nào đó khô khan trả lời, không hề đau!

Trước kia Thiên Dục ngủ cùng anh, mỗi tối anh đều bị cái tiểu tử kia nhéo không ngủ được, sau khi anh và cô chung phòng, cô cũng giống con nhéo lỗ tai anh, dù sao anh cũng bị hai mẹ con nhà này giày vò đến thắm.

Nhưng là có cách nào được, vợ con anh, bọn họ không nhéo anh thì nhéo ai? Dù đau vẫn phải chịu đựng, có điều đau nhiều cũng thành thói quen.

Thật ra Hạ An An vẫn biết, cô vẫn có thói quen ngủ nhéo lỗ tai người khác, hồi nhỏ mẹ cô bảo cô phải sửa cái thói quen này, không vì cái gì khác, chủ yếu là người ngủ cùng cô sẽ bị tội, nhưng mà cô không nhéo lỗ tai liền không ngủ được, sau đó cô dứt khoát mua con thỏ tai to, chuyên môn dùng để nhéo lỗ tai.

Sau khi xuyên tới nơi này, lúc mới cô vẫn dùng con thỏ tai to, nhưng sau này lại chung phòng với chồng, chồng cô liền biến thành con thỏ tai to của cô, Hạ An An cũng biết rõ, chồng cô ngủ cùng cô chắc chắn là phải chịu tội rồi.

Hạ An An hôn một lên vùng ngực lộ ra bên ngoài của anh, ừ, ông chồng đáng thương nhà cô, buổi tối ngủ một giấc cũng bị cô nhéo lỗ tai, xem ra, về sau cô phải bồi thường anh thật tốt.

33. Chương 33

Bởi vì đêm qua nhận được dây chuyền bồi thường của ông chồng cô, nguyên một ngày tâm tình Hạ An An đều tốt, cho nên hôm nay tập luyện rất thuận lợi.

Buổi chiều sau khi tập luyện xong Hạ An An vừa bước vào phòng Hoắc Minh San đã ném chìa khóa cho cô, “Tớ có cuộc hẹn, đi trước.”

“Với ai?” Hạ An An nhận chìa khóa thuận miệng hỏi một câu.

“Lục Thiên Thành.” Hoắc Minh San lại thẳng thắn thừa nhận.

“À.....” Hạ An An cố ý kéo dài âm cuối, ý vị sâu xa liếc nhìn cô ấy, Hoắc Minh San trừng mắt nhìn cô một cái, “Đừng nghĩ lung tung, chỉ là đi ăn bữa cơm thôi!” Gần như sợ bị cô vặn hỏi, cô ấy nói xong liền vội vàng chuồn đi.

Nhìn cô ấy chạy như điên Hạ An An có chút đăm chiêu cười cười, xem ra Lục Thiên Thành đã bắt đầu xuất thủ, cũng không biết hai người khi nào thì có thể đến với nhau.

Cô thật sự hy vọng Minh San có thể tìm thấy hạnh phúc thuộc về cô ấy nhanh lên.

“Thùng thùng thùng.”

Tiếng đập cửa cắt đứt suy nghĩ của cô, cô ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một người đàn ông dáng người cao ngất đứng ở cửa, thấy cô nhìn qua, người đó cong môi cười với cô, lông mày khẽ nhướn lên, độ cong mí hoặc lòng người, má lúm đồng tiền chứa đựng ý cười như một đóa hoa đang nở rộ, mê hoặc hồn người.

Tề Tử Chiêm?

Dưới sự kinh ngạc của cô, Tề Tử Chiêm đã từ ngoài cửa bước vào.

Hạ An An rất nhanh lấy lại tinh thần, vọt tới khách khí cười cười, “Tề tiên sinh, tại sao anh tới nơi này?”

Khác với trang phục văn nghệ của anh ta lần trước, hôm nay Tề Tử Chiêm ăn mặc chín chắn hơn rất nhiều, một chiếc áo len màu lam cổ chữ “V” ngắn tay, quần âu màu trắng cắt may khéo léo, tóc cũng tạo mẫu tỉ mỉ.

Anh ta có gương mặt trẻ con, nhìn qua giống một cậu bé mười mấy tuổi, nhưng mà lúc tới gần anh ta lại

cho người ta cảm giác áp bách rất mãnh liệt.

Cho nên, đối mặt với anh ta, Hạ An An có vẻ có chút mất tự nhiên.

“Tôi nhớ lần trước đã cho Hạ tiểu thư số điện thoại của tôi, nhưng là từ đó đến nay cũng không nhận được điện thoại của Hạ tiểu thư, không biết Hạ tiểu thư rốt cuộc suy nghĩ thế nào, cho nên tự mình đến hỏi thăm.”

Hạ An An bị anh ta nói có chút mơ hồ, còn nghĩ mất một hồi lâu mới nhớ ra cái đêm ở thôn nhỏ huyện Cấp Duy, quả thực Tề Tử Chiêm đã cho cô tờ giấy viết số điện thoại của anh ta, anh ta nói các phương diện của cô đều xuất sắc, hy vọng cô có thể đầu quân cho công ty giải trí của anh ta, có điều cô không có hứng thú tiến vào làng giải trí, cho nên cũng không chỉ là chuyện để kể mà thôi, mà tờ giấy kia cũng không biết bị cô nhét vào trong cái hộp nào rồi.

“Thật có lỗi, Tề tiên sinh, đầu tiên tôi muốn cảm ơn ý tốt của anh, tiếp theo, tôi cảm thấy khả năng của tôi chưa có cái năng lực tiến vào công ty giải trí Đỉnh Thiên, cho nên không gọi điện thoại cho anh.”

Trong mắt Tề Tử Chiêm chợt lóe lên ý vị sâu xa rồi biến mất, “Hạ tiểu thư vì sao lại nói như vậy? Một người trước làm việc gì cũng không nên phủ định chính mình, tôi cảm thấy Hạ tiểu thư thật sự rất tốt, tôi tin ánh mắt của mình, tôi cũng hy vọng Hạ tiểu thư tin tưởng chính mình.”

Công ty giải trí Đỉnh Thiên, thật sự là một nơi đào tạo rất tốt, không ít người chen vỡ đầu để được vào đó, hiện nay có rất nhiều minh tinh đều ở dưới trướng của Đỉnh Thiên, nhưng là nơi đó cũng là nơi giao dịch thanh sắc và danh lợi, rất khó có người cam đoan sau khi tiến vẫn là sạch sẽ.

“Ý tốt của Tề tiên sinh tôi xin nhận, có thể mỗi người có sự lựa chọn khác nhau, Đỉnh Thiên là một nơi rất tốt, nhưng là tôi cảm thấy không thích hợp với tôi, vào Đỉnh Thiên cũng không phải là cuộc sống tôi muốn.”

Nếu như trước khi xảy ra tai nạn xe trở thành bà cô mập thối không nở nhìn, cô vẫn là Hạ An An đã tâm bình bình có lẽ cô sẽ nhận lời anh, nhưng mà hiện tại, sau khi trải qua tất cả cô đã hiểu, hạnh phúc thật sự cũng không cần phải oanh oanh liệt liệt, mà là bình bình thản thản, cô rất thỏa mãn với những gì cô có được, cho nên cô không muốn lãng phí tâm trí để theo đuổi những thứ hư ảo đó, cũng không phải cô không có giấc mơ, chỉ là giấc mơ của cô từ một mục tiêu này thay đổi thành một mục tiêu khác mà thôi.

Mặc dù lúc cô nói những lời này rất nhẹ nhàng, nhưng mà trong giọng nói của cô lại lộ ra cảm giác chém đinh chặt sắt, nhìn ra được cô là một người có chủ kiến nhân, mặc dù dù hoặc lớn thế nào cũng niềm tin kiên định của cô không hề dao động.

Tề Tử Chiêm có chút đắm chiêu cười, người phụ nữ thật thú vị.

“Hạ tiểu thư có thể có ý nghĩ của mình, không cầu danh lợi, điều đó làm tôi rất tán thưởng, không biết Hạ tiểu thư có thời gian rảnh cùng tôi đi ăn một bữa cơm không?”

Hạ An An tâm trạng căng thẳng, đang muốn trả lời, lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên ở ngoài cửa: “Ý tốt của Tề tiên sinh tôi xin nhận thay vợ tôi.”

Hạ An An ngẩng đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Minh Hiên đang đứng ở cửa, sắc mặt anh lạnh lùng, ánh mắt lợi hại, cả người tản ra một cỗ hàn ý khiếp người, giống như bảo kiếm ở dưới hầm băng trung nằm vài thế kỷ rồi, mũi kiếm sắc bén có thể lấy tính mạng người khác bất cứ lúc nào.

Tề Tử Chiêm nhìn Hoắc Minh Hiên xuất hiện ở đây, ánh mắt hiện lên một chút phức tạp, ý cười trên mặt không khỏi cứng đờ lại. Mà Hoắc Minh Hiên chỉ thản nhiên nhìn anh ta một cái, biểu tình khó dò, khiến người ta nhìn không ra cảm xúc gì.

“Tề thiếu sao lại rảnh rỗi tới đây vậy?”

Tề Tử Chiêm cười cười, dùng ngón tay thon dài day day mi tâm, “Tôi tới đây tìm Hạ tiểu thư có chút việc, Hoắc tổng tới đón Hạ tiểu thư sao?” Anh nói sang chuyện khác vô cùng tài tình.

“Ừ.” Hoắc Minh Hiên thản nhiên lên tiếng, nhưng thật ra lại không hỏi rõ đầu đuôi, ánh mắt nhìn Hạ An An, “Đi thôi, còn phải đón Thiên Dục.”

Chủ nhân đều phải đi rồi, Tề Tử Chiêm cũng không tiện ở lại chỗ này, cũng biết điều mà cáo biệt, Hạ An An và Hoắc Minh Hiên lên xe, vừa ngồi xuống Hoắc Minh Hiên liền nói với cô: “Anh ta tới tìm em làm gì?”

Ngữ khí của anh mang theo vài phần sắc bén, sắc mặt cũng mang theo mấy phần căng thẳng, Hạ An An sợ anh hiểu lầm, mặt không đổi sắc giải thích với anh, “Lần trước ở thôn nhỏ huyện Cáp Duy, anh ta cho em số điện thoại của anh ta, nói là anh ta làm ở Đỉnh Thiên, cảm thấy điều kiện của em cũng không tồi, muốn mời em tới Đỉnh Thiên để phát triển, hy vọng em suy nghĩ xong thì liên hệ với anh ta, có điều sau khi về liền quên mất chuyện này, hôm nay anh ta tới hỏi xem em suy nghĩ thế nào rồi.”

Hoắc Minh Hiên muốn khởi động xe, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, giọng nói cũng mang theo chút ngưng trọng: “Em nghĩ thế nào rồi?”

Hạ An An ra vẻ thoải mái nhún vai, “Em cự tuyệt rồi.”

“Ừ.” Sắc mặt anh hòa hoãn đi rất nhiều, “Em có biết anh ta là ai không?” Anh lại hỏi.

Hạ An An lắc đầu.

“Anh ta là tổng giám đốc Đỉnh Thiên, là người Tề gia ở khu Giang Ngạn.”

Hoắc Minh Hiên nhẹ nhàng nói một câu làm cô giật mình, tổng giám đốc Đỉnh Thiên đã làm người ta rung động rồi, lại không nghĩ rằng anh ta còn là người Tề gia ở khu Giang Ngạn, phải biết rằng ở khu Giang

Ngạn toàn là hào môn đại tộc, những người này mắt cao hơn đầu, trừ những người trong giới của bọn họ ra, rất ít khi lui tới với những người ngoại giới, mà Tề gia lại càng là hào môn trong hào môn.

Trách không được cô cảm thấy trên người Tề Tử Chiêm có một loại khí chất đặc thù, hóa ra anh ta đúng là thiếu gia nhà giàu.

“Đừng nhìn Tề Tử Chiêm hào hoa phong nhã, anh ta cũng không phải là người tốt, nghệ sĩ ở trong công ty của anh ta không ít người được anh bao dưỡng, về sau em ít lui tới với anh ta thôi.” Anh giống như là hơi hợt nói ra những lời này, nhưng sắc mặt anh lại càng ngày càng ngưng trọng.

Hạ An An vốn vô cảm với Tề Tử Chiêm, Hoắc Minh Hiên khấn trương như vậy nhưng thật ra là lo lắng nhiều mà thôi.

“Biết rồi.” Cô không mặn không nhạt lên tiếng, tất nhiên cũng không cảm thấy hứng thú với Tề Tử Chiêm.

Nhưng là Hoắc Minh Hiên không giống cô, anh bày mưu nghĩ kế, ánh mắt lo âu, hiểu biết của anh về tên Tề Tử Chiêm này là rất ít, trong công ty anh ta có một đồng chuyện phải giải quyết thế mà còn rút thời gian đến hỏi xem Hạ An An suy nghĩ thế nào, Tề đại thiếu mắt cao hơn đầu mà còn muốn mời cô đi ăn cơm, điều này khiến anh không thể không đề cao cảnh giác.

Hoắc Minh Hiên từ trước đến nay đều thích lo lắng chu đáo tới tất cả các vấn đề, cho nên từ khi thấy Tề Tử Chiêm xuất hiện ở vũ đoàn Phi Thiên, cả quãng đường về đến biệt thự Kim Sơn, anh cũng đã nghĩ tới tất cả các khả năng gặp mặt, hơn nữa còn đặt đối sách tương ứng với mỗi trường hợp.

Dù thế nào, bất kể ai mơ tưởng cướp Hạ An An từ trong tay anh đi.

Gần tới ngày diễn, trong khoảng thời gian này Hạ An An trừ thời gian ăn cơm và ngủ thì đều dùng để tập luyện, lúc đi làm thì tập luyện ngay tại vũ đoàn, sau khi tan tầm thì tập luyện ở trong phòng vũ đạo, Hoắc Minh Hiên lại rất săn sóc cô, biết cô sắp diễn, mấy ngày nay cũng không điên cuồng như vậy, mỗi lần đều có chườm có mực.

Hôm nay, cô tập luyện ở trong phòng vũ đạo xong chuẩn bị nghỉ ngơi trong lúc vô tình nhìn vào trong kính thấy hai người đứng ở cửa.

Hạ An An quay đầu nhìn lại, đã thấy một lớn một nhỏ, khuôn mặt hai người tương tự giờ phút này một trái một phải đứng ở cửa, bé thì ghé vào khung cửa nhìn cô đầy trông mong, một đôi mắt tinh nhuận sáng ngời dán chặt vào cô, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, muốn được yêu thương muốn mẹ ôm.

Mà người lớn, đút hai tay trong túi quần, ánh mắt khó hiểu giống hệt tên tiểu tử kia nhìn cô, tuy rằng anh gương mặt anh vẫn lạnh lùng như người khác thiếu anh năm trăm vạn, nhưng Hạ An An lại nhìn ra vẻ mặt của anh lộ ra mấy phần oán niệm.

Hai cha con nhà này nhìn cô như vậy làm gì.....

Tiểu tử kia thấy cô quay đầu lại liền vội vã hỏi cô: “Ba con con ở trong này quấy rầy mẹ luyện múa sao?”

Trong mắt tên tiểu tử kia mang theo chút lo lắng và lưu luyến không rời, coi như sợ cô sẽ bảo nó rời đi vậy, Hạ An An nhìn mà trong lòng mềm nhũn, xem ra trong khoảng thời gian này cô coi trọng múa mà xem nhẹ bảo bối rồi, cho nên nó mới bày ra bộ dáng đáng thương vì thiếu quan tâm đây mà.

Nhưng là, vì sao ba đứa nhỏ cũng là bày ra bộ u oán vậy, tuy rằng mấy ngày nay cô muốn tập luyện, anh cũng không không kiên nhẫn giống trước nữa, nhưng mà buổi tối lúc anh muốn cô vẫn cho anh mà!

Có điều nhìn bộ dáng hai bố con nhà này, Hạ An An cũng không đành lòng, cô thở dài bất đắc dĩ, “Muốn xem thì vào trong mà xem.”

Hoắc Thiên Dục nhất thời mắt sáng lên, vội vàng nói: “Con nhất định sẽ im lặng, tuyệt không quấy rầy đến mẹ tập luyện đâu.”

Tiểu tử kia nói xong liền vẫy tay nhỏ bé với ba nó, trong ánh mắt kinh ngạc của cô hai cha con nhà nọ đều tự động về phòng bê một cái ghế dựa đến, Hoắc Minh Hiên từ trong phòng đi ra gặp tên tiểu tử kia cố hết sức bê cái ghế, thuận tay cầm luôn cái ghế trong tay nó, dễ dàng mang tới phòng luyện múa, đặt hai cái ghế dựa ở góc tường, hai người liền ngay ngắn ngồi trên ghế, không hề chớp mắt nhìn cô chăm chú.

Hạ An An: “.....”

Bị hai cha con nhìn như vậy, Hạ An An cảm thấy rất .

Tiểu tử kia thấy mẹ nó vẫn không nhúc nhích, lập tức thúc giục, “Mẹ mẹ mau tập luyện đi, con và ba ngồi rất yên lặng, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến mẹ.”

Cho nên, đây là hai cha con bị cô từ bỏ tạm thời đang nỗ lực tới gần cô sao?

Nhìn một lớn một nhỏ hai gương mặt tương tự nhau và ánh mắt trông mong của bọn họ, Hạ An An bất đắc dĩ cười khổ, cô không nghĩ tới chồng và con cô cư nhiên dính cô như vậy.

Nếu chồng và con cô muốn thân thiết với cô, cô cũng không thể lãnh khốc vô tình.

Cô dứt khoát coi họ trở thành là người xem của cô, giống như đứng trên sân khấu thật sự tập luyện, nhưng mà ngẫu nhiên xuyên qua gương nhìn vào ánh mắt trông mong của hai cha con kia Hạ An An vẫn có chút không được tự nhiên.

Cho nên từ nay về sau, chồng và con cô lại thành khán giả trung thành nhất của cô, mỗi tối ăn xong cơm ba người liền cực có ăn ý đi vào phòng luyện múa, hai cha con ngồi trên ghế rất xa, mà Hạ An An thì tập luyện trong căn phòng rộng lớn, thi thoảng cô cũng hỏi ý kiến của hai người, như động tác này làm như thế nào mới tốt, mà hai người đều là cực còn đưa ra quan điểm họ với cô.

Lại nói, dưới đề nghị của hai cha con họ cô cũng sửa lại vài động tác, mà này vài động tác bị sửa lại so với động tác ban đầu quả thật đẹp hơn một chút.

Hạ An An quả thực thỏa mãn vô cùng, có một ông chồng, một đứa con ủng hộ và cổ vũ cô như vậy, mặc dù là tập luyện buồn tẻ vô vị cũng trở nên thú vị hơn.

Đầu tháng 8 chính là ngày biểu diễn, lần này là đài địa phương Lô thị tổ chức hội diễn, quy mô không lớn nhưng cũng không nhỏ, nghe nói hôm nay quyền quý Lô thị đều được mời tới, mà Hoắc Minh Hiên chính là khách quý nhất, hơn nữa là khách VIP.

Hoắc Thiên Dục là cục bột nhỏ của mẹ đương nhiên cũng phải đi xem mẹ biểu diễn, cho nên hôm nay nó dậy rất sớm mặc lễ phục vào, ừ, nó nhất định phải thật đẹp trai lên sân khấu, nó phải cho mẹ nó hãnh diện.

Hôm nay Hoắc Minh Hiên cũng một thân tây phục, quần áo được cắt may thủ công khéo léo tôn lên dáng người cao ngất của anh, đầu tóc được tỉ mỉ tạo dáng, tóc mái cũng được chải vượt lên trên lộ ra cái trán trơn bóng no đủ, kiểu tóc này vừa vặn khiến khuôn mặt hắn dài ra, ngũ quan tinh xảo, góc cạnh rõ ràng.

Hoắc Thiên Dục cũng một thân tây phục giống, tóc cũng phun ít keo, mặc dù khuôn mặt còn mang theo nét trẻ con, nhưng là đã có những nét ban đầu của một mỹ nam, sau khi trưởng thành tất nhiên cũng là một mầm tai họa.

Hơn nữa nước da trắng nõn non mịn, tay nhỏ chân nhỏ, phần nộn đứng trước mặt người khác, một đôi mắt to không nháy mắt nhìn, mặc dù không nói gì cũng có thể khiến người khác nhìn thấy mà tan chảy.

Hạ An An thay xong quần áo vừa ra đã nhìn thấy một lớn một nhỏ đứng chung một chỗ, quả thực thiếu chút nữa đã bị hai người làm phát khác, cô kim lòng không đậu chạy tới ôm lấy cục thịt nhỏ hôn mấy cái, thật sự là thích chết đi được.

Đây là con trai của cô, viên thịt tròn tròn lại đẹp giai, cười lên có thể đem người khác vui vẻ, Hạ An An càng nghĩ càng cao hứng, thật sự là hôn như thế nào cũng không đủ, ôm như thế nào cũng không đủ.

Tiểu tử kia hết sức hào phóng tùy ý mẹ nó ôm hôn nó, nhưng lại không keo kiệt chút nào khen tặng mẹ nó, “Hôm nay mẹ thật đẹp.”

Hạ An An tự nhiên cũng hào phóng đáp lại, “Thiên Dục hôm nay cũng là vô cùng đẹp trai.”

Hai người nhìn nhau cười, lại thân thiết một trận.

Người nào đó đứng ở một bên hoàn toàn bị bỏ qua có chút khó chịu, nhìn kia hai mẹ con nhà họ đã muốn hôn, đôi mắt Hoắc Minh Hiên quả thực đều phải trừng lên!

Có phải khoa trương như vậy sao? Thật sự là dọa người!

Hạ An An thân thiết với con xong, mới nhớ tới ông chồng lạnh lùng của cô còn đứng ở bên cạnh, buông con ra, đứng dậy, thân mật ôm cổ chồng cô, trên khuôn mặt tuần tú của anh đặt xuống một hôn, “Thiên Dục ba hôm nay cũng rất đẹp trai nha.”

Mặt ông chồng nào đó không chút thay đổi nhìn cô, ánh mắt khó hiểu, nhìn Hạ An An trong lòng càng âm u.

Tại sao cô có cảm giác như mình bị ghét bỏ, vốn dĩ, cô không muốn vắng vẻ anh, nhưng mà hiện tại bị anh nhìn như vậy, cô nhất thời cảm thấy mình làm như vậy chỉ là tự đa tình, anh giống như không thích cách cô thân thiết với con.

Hạ An An nhất thời có chút xấu hổ, đang muốn coi như không có việc gì thu tay về, cũng không nghĩ tới vừa mới động, người đàn ông trước mặt lại vươn tay ấn thật mạnh thắt lưng của cô vào người anh một cái.

Hạ An An kinh ngạc nhìn anh, đã thấy ông chồng của cô đột nhiên sáp lại gần hôn lên khóe miệng cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Dù có đẹp trai cũng là của em.”

“.....”

Hạ An An không thể ngờ được Hoắc Minh Hiên còn có thể nói câu âu yếm như vậy, tim cô quả thực sắp bị anh làm cho đập muốn chết, trong lúc nhất thời đầu choáng váng, nhìn anh chăm chú một khắc cũng luyến tiếc không rời.

Hoắc Minh Hiên bị cô nhìn như vậy, trên mặt đột nhiên che giấu biểu tình, đột nhiên buông tay ôm cô ra, lạnh như băng nói: “Đi thôi, không còn sớm nữa, đừng lè mè.”

Nhìn sắc mặt anh đột nhiên lãnh đạm xuống Hạ An An kinh ngạc không thôi, cô vừa mới làm cái gì chọc tới anh vậy, làm chi biến sắc mặt nhanh như vậy?!!

Kỳ thật cô không biết là, người nào đó đột nhiên không tự nhiên là bị cô nhìn tới gương mặt thôi, anh sợ nếu bị cô nhìn như vậy sẽ không nhận được mà đỏ mặt, cho nên mới cố ý lạnh mặt.

Ừ, tuy rằng người nào đó không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là như thế.

Bởi vì Hạ An An phải biểu diễn, cho nên ba người vào trước một giờ.

Hai cha con tự mình đưa Hạ An An đến hậu trường, Hoắc Minh San đã chờ ở đó, vừa thấy mấy người liền vội tiếp đón, sau khi chào hỏi xong Hoắc Minh San nói với cô: “Căng thẳng không?”

Phải biết rằng, ở một thế giới khác, từ sau tai nạn xe cô chưa từng khiêu vũ lại, đừng nói tới cơ hội lên sân khấu biểu diễn.

Cho nên đối với Hạ An An mà nói, giờ phút này không căng thẳng là không thể.

Cô rất thành thực gật đầu với cô ấy, “Căng thẳng.”

Hoắc Minh San vỗ lên vai cô động viên tinh thần, “Trước kia ở trường cậu cũng thường xuyên đi ra ngoài biểu diễn, cũng không thấy cậu căng thẳng như vậy, theo lý mà nói cậu đã tích lũy không ít kinh nghiệm, trước kia cậu làm như thế nào hiện tại liền làm thế đi, nếu cậu quá căng thẳng, lại hạn chế sự phát triển của mình.”

Điều Hoắc Minh San nói cô đều biết, nhưng mà Hoắc Minh San không biết là, linh hồn của cô đến từ một thế giới khác đã cướp đoạt cơ hội khiêu vũ của Hạ An An, cô vốn cho là trong cuộc đời này cũng không có cơ hội như vậy nữa, nhưng mà bây giờ ông trời lại đột nhiên đánh rơi xuống miếng bánh, cô bị đập tới choáng váng, sớm đã không còn tâm tình mặc kệ đối mặt với cái gì đều thoải mái lạnh nhạt của năm đó nữa.

“Ai nha, cậu cũng đừng nghĩ nhiều, anh tớ ở trong này, Thiên Dục cũng ở đây, có chúng tớ cổ vũ tinh thần cho cậu, cậu đừng sợ.”

Kỳ thật đối với Hạ An An mà nói, có Hoắc Minh San ở đây cô mới không thể mắc sai lầm, bằng không cô sẽ làm mất mặt anh.

Vừa nghĩ vậy Hạ An An lại càng căng thẳng, gương mặt cô như khóc tang nhìn Hoắc Minh San lại nhìn Hoắc Minh San, giọng nói mang theo chút khẩn cầu, “Minh San..... Tớ có thể không tham gia không?”

Hoắc Minh San quả thực không biết nói gì, mặt cô ấy không chút thay đổi nhìn cô, lạnh lùng nói: “Không thể!”

Hạ An An cũng biết, cô vừa mới hỏi như vậy, chẳng qua là tự an ủi mình thôi.

Hoắc Minh San không đành lòng, lại an ủi cô, “Hạ An An, cậu còn nhớ trước kia cậu như thế nào không? Kiên cường, dũng cảm, không sợ gì cả, cái gì khó nhất cậu liền khiêu chiến cái đó, nhưng mà cậu xem cậu hiện tại là đáng về gì, cậu là Hạ An An tớ quen sao?” Ánh mắt liếc Hoắc Minh San một cái lại nói: “Anh tớ nhìn thấy sẽ xem thường cậu.”

Hoắc Minh San nói câu này trong nháy mắt đã đánh thức cô, năm đó Hoắc Minh San vì cái gì lại thích cô, tất nhiên là vì trên người cô có giá trị khiến anh thích, mà nghĩ tới lúc trước mặc dù đến bây giờ cô vẫn rất

kiêu ngạo.

Kiên cường, cố chấp, dũng cảm, không khuất phục không từ bỏ, đó đều là phẩm chất tốt nhất của Hạ An An, mặc dù gặp phải cuộc sống tồi tệ, nhưng đó là ưu điểm cô từng có được cũng không nên vì cuộc sống khó khăn mà mất đi.

Cô nên tìm lại Hạ An An kiên cường cố chấp dũng cảm một lần nữa.

Ánh mắt nhìn tới hai cha con, lại nhìn Hoắc Minh San, cô hít sâu một hơi, “Được rồi, tớ sẽ làm hết sức.”

Hoắc Minh San thấy cô đã thả lỏng một ít, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hai cha con Hoắc Minh Hiên không thể ở phía sau ở lại lâu lắm, có điều lúc Thiên Dục rời đi vẫn không quên vòng hai tay lên đầu làm hình trái tim nói với Hạ An An: “Mẹ giỏi nhất!” Vừa mới mẹ căng thẳng nó cũng thấy được, nó không biết nên làm như thế nào, chỉ dùng phương pháp này cổ vũ cho mẹ.

Nhìn mặt mũi đáng yêu của viên thịt nhỏ, trong lòng Hạ An An hết sức ấm áp, vội vàng cười với con, “Biết rồi, mẹ sẽ cố gắng.”

Tiểu tử kia nghe mẹ nói như vậy lại không lập tức rời đi, vẫn duy trì tư thế hai tay trên đỉnh đầu làm hình trái tim như cũ nói với ba: “Ba, ba cũng cổ vũ mẹ như vậy đi.”

Hoắc Minh Hiên nhìn viên thịt tay ngẩn ngẩn trước mặt, làm tư thế cũng xiêu xiêu vẹo vẹo cau mày.

Mà Hạ An An nghe con nói như vậy nhất thời mở to hai mắt nhìn, lại gặp lại vẻ mặt lạnh lẽo của ông chồng nhà cô, có chút lo lắng con nói như vậy sẽ khiến cho chồng ngượng ngùng, lập tức muốn giảng hòa.

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, đã thấy ông chồng dáng người cao lớn, thắt lưng thẳng tắp, gương mặt vĩnh viễn lạnh lùng lại đột nhiên đưa hai tay lên đỉnh đầu, làm hình trái tim giống con, trên mặt lại không dư một biểu tình, ngữ khí cũng đậm đặc đến kỳ cục, “Cố lên!”

Nhìn này một màn Hạ An An và Hoắc Minh San đều sợ ngây người.

Khí chất cao quý lạnh lùng còn có gương mặt vĩnh viễn nghiêm nghị dưới điều kiện tiên quyết của tình huống đã làm động tác này, thật sự là.....

Hình ảnh thật đẹp, Hạ An An không dám nhìn.....

Thiên Dục nhìn tư thế của cha cũng là ghét bỏ bĩu môi, “Tay trái phải đặt ở đây, trái tim của ba xiêu xiêu vẹo vẹo.”

Hoắc Boss quả thực muốn giết người, đối với anh mà nói, phải làm động tác quái dị như vậy đã là muốn nũa cái mạng của anh rồi, nếu không phải vợ anh căng thẳng như vậy cần cổ vũ tinh thần, làm sao anh có thể tự hạ thấp bản thân làm cái động tác buồn nôn này để động viên cô.

Nhưng mà xú tiểu tử này.....

Không phá đài của ba con sẽ chết sao?

Hạ An An nhìn sắc mặt Hoắc Minh Hiên càng ngày càng âm u, vội vàng nói:“Kỳ thật.....”

Nhưng nói còn chưa nói xong, đã thấy Hoắc Minh Hiên lại nghe lời di chuyển tay trái một chút, ánh mắt trừng cầu nhìn tiểu tử kia,“Như vậy thì sao?”

Tiểu tử kia quả nhiên còn kiểm tra cho anh một chút, thế này mới vừa lòng gật đầu,“Ừm, không sai.”

Hạ An An:“.....”

34. Chương 34

Thấy ba nó chân tay vụng về cũng làm ra động tác tiêu chuẩn, tiểu tử kia thế này mới cười nói với Hạ An An:“Mẹ cố lên nhá.” Ánh mắt liếc mắt nhìn ba nó một cái, ba nó nhận được tín hiệu của nó, cũng không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, vẫn duy trì động tác hai tay vòng lên đỉnh đầu thành “hình trái tim” khô khan nói:“Cố lên!”

Nhìn này một màn Hạ An An quả thực vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô giờ phút này ở ngay bên cô, bọn họ dùng hành động nói với cô, bọn họ là hậu thuẫn kiên cố nhất của cô.

Tuy rằng phương thức biểu đạt như vậy nhìn qua thật sự có chút..... Không đành lòng nhìn thẳng, nhưng cô vẫn rất cảm động.

Nhất là ông chồng lãnh đạm nhà cô, cô không nghĩ tới một màn này, ông chồng cao quý lãnh diễm, luôn giữ gìn dáng vẻ tao nhã sẽ làm động tác như vậy, tuy rằng thật sự không hợp khí chất của anh.

Nhưng là cô thật sự cảm động, thật muốn ôm một lớn một nhỏ vào trong ngực hung hăng hôn cho đủ.

Hạ An An kiềm chế nước mắt, cũng làm động tác giống hai cha con,“Mẹ sẽ cố gắng, đừng lo lắng!”

Bởi vì sắp bắt đầu diễn, chen vào hậu trường không ít người biểu diễn, hai cha con buộc phải rời đi trước, nhìn bóng dáng hai người rời đi, nước mắt Hạ An An rót cuộc nhin không được rơi xuống dưới.

Vào giờ khắc này, cô thật sự cảm tạ ông trời, đã cho cô gia đình ấm áp như vậy.

Về mặt Hoắc Minh San là không thể tin được, làm bầm lầu bầu, “Nhéo tở đi, người đó là anh tở sao? Nhìn xem tôi có bị thần kinh phân liệt không.”

Nghe thấy cô ấy nói như vậy, Hạ An An bật cười, bộ dáng vừa rời của ông chồng nhà cô, trong lúc nhất thời cô vừa khóc vừa cười, quả thực sắp bị anh làm điên rồi.

Hoắc Minh Hiên và Hoắc Thiên Dục từ phía hậu trường đi ra khán phòng tìm vị trí ngồi xuống, buổi diễn lập tức sẽ bắt đầu, lúc này khán phòng đã ngồi không ít người.

Vị trí Hoắc Minh Hiên được sắp xếp ở phía trước, là một chỗ xem không tồi.

Hoắc Thiên Dục được anh ôm trong ngực, câu được câu không trò chuyện với anh, Hoắc Minh Hiên không yên lòng, tuy rằng vừa rời anh và con đã cổ vũ cho cô, nhưng mà anh vẫn lo lắng cho cô.

Cô là một người hiếu thắng, nếu như xảy ra sai lầm chắc chắn cô sẽ không tha thứ cho mình.

Theo thời gian, người dưới khán đài càng ngày càng nhiều, Hoắc Minh Hiên vẫn lo lắng cho Hạ An An, cho nên có chút không yên lòng, cho đến khi một giọng nói hàm chứa thâm ý sâu xa gọi một tiếng “Hoắc tổng” mới kéo được suy nghĩ của anh về.

Hoắc Minh Hiên quay đầu nhìn, thấy rõ người tới là ai, hai mắt anh không tự chủ híp lại, “Tề thiếu?”

Tề Tử Chiêm cười khanh khách nhìn anh, “Thật sự rất khéo, lại gặp Hoắc tổng ở chỗ này.” Tề Tử Chiêm chỉ chỉ vị trí bên cạnh anh, “Vị trí của chúng ta còn gần nhau.”

Thái dương Hoắc Minh Hiên giật giật, khóe miệng cong lên, ánh mắt hàm chứa mấy phần sắc bén nhìn anh ta, “Thật sự là rất khéo.”

Tề Tử Chiêm ngồi xuống vị trí bên cạnh anh, ánh mắt nhìn viên thịt nhỏ trong ngực anh, “Đây là con trai anh sao sao?”

Hoắc Minh Hiên gật đầu, Thiên Dục ngoan ngoãn chào: “Cháu chào chú.”

Tề Tử Chiêm bị nó làm cho tức cười, “Thật sự là đứa nhỏ đáng yêu.” Mắt nhìn khuôn mặt Hoắc Thiên Dục một lát lại nói: “Thằng bé rất giống Hạ tiểu thư.”

Hoắc Minh Hiền cũng khách khí nói: “Con của tôi và vợ, tất nhiên là nó có nét giống cô ấy rồi.”

Tề Tử Chiêm cười cười, không có nói nữa.

Tiết mục của Hạ An An được sắp xếp ở giữa, lúc Hạ An An lên sân khấu không khí hội trường đã được khuấy động không ít.

Giờ phút này là lúc người xem hưng phấn nhất, mà đó cũng là thử thách tố chất tâm lý của người diễn lên sân khấu.

Người đến hôm nay so với Hạ An An tưởng tượng còn nhiều hơn, trước mắt là cả biển người, nhìn một cái căn bản là nhìn không hết, nhìn trước mắt toàn là đầu người đen kịt, cảm giác lo lắng của Hạ An An vừa mới vừa khắc chế xuống lại nảy lên.

Ánh mắt của cô nhìn qua đám đông chi chít, rốt cục cũng tìm được vị trí người cô muốn tìm, lúc cô nhìn anh là lúc, anh cũng nhìn lại cô.

Viên thịt nhỏ vùi trong ngực anh giờ hai nắm tay cổ vũ cho cô.

Hạ An An cười cười an ủi.

Dưới đài ánh sáng cũng không quá sáng, nhưng mà ánh mắt sâu sắc của anh còn xuyên thủng thứ ánh sáng không rõ ấy nhìn cô chăm chú, cô nhìn thấy anh nhăn mày, sắc mặt căng cứng kỳ cục, cứ như người đứng ở vũ đài là anh vậy.

Không biết vì cái gì, nhìn khuôn mặt anh căng cứng và viên thịt nhỏ vùi trong ngực anh không ngừng cổ vũ cho cô, cảm giác lo lắng nháy mắt liền tan thành mây khói.

Mọi người chung quanh như không tồn tại, trong mắt cô chỉ nhìn thấy hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Mà cô múa cũng chỉ vì hai cha con mà thôi.

Giống như mỗi ngày sau khi ăn xong, trong gian phòng luyện múa rộng lớn, hai cha con đứng giờ ngồi trên ghế, làm người xem trung thành nhất của cô.

Hạ An An mím môi cười với hai cha con, bọn họ cùng cô luyện tập lâu như vậy, hôm nay chính là ngày cô giao nộp thành tích.

Minh Hiền của cô, Thiên Dục của cô, cô muốn cho họ thấy hình ảnh đẹp nhất của cô, cô muốn dùng kỹ

thuật nhảy duyên dáng nhất của mình báo đáp lại phần kiên nhẫn làm bạn với cô nhiều ngày như vậy của hai cha con.

Thu hồi ánh mắt, cô hít sâu một hơi, âm nhạc vừa vang lên.

Cô một thân váy dài cổ điển, tay áo kiểu diềm dài chấm đất, trong âm nhạc tao nhã mà thư thái cô tung ra động tác thứ nhất.

Bước sen nhẹ nhàng, eo nhỏ lắc lư, thân thể mềm mại như rắn nước tay áo tự nhiên phất theo điệu làm cho người ta kinh diễm.

Cô đứng một chỗ nho nhỏ trên sân khấu, người xem của cô chỉ có hai người kia, ánh mắt cô như mừng như giận nhìn bọn họ, tham sân si oán(1) của cô, thế tục khinh mộng(2) của cô, đều vẫn vương trên hai người bọn họ.

(1: tham – ham muốn, sân – giận dữ, si – si mê, oán – oán hận)

2: thế tục khinh mộng: giấc mộng đẹp, bình dị mà đời thường)

Những bước múa thư thái chậm rãi ban đầu trở nên kịch liệt, như muốn giã khỏi trói buộc, phi thiên bay lên trời, cô muốn tới nơi cao nhất xa nhất, cô sẽ vứt bỏ tất cả những tạp niệm trần gian, cô không thể bị ràng buộc, nơi đó là thiên đường cô tha thiết ước mơ, là nơi cô nghĩ đời này vĩnh viễn sẽ không thể tới, cho nên, cho dù vận mệnh có rắc rối bao nhiêu, cho dù trần gian níu giữ cô như thế nào, cô phải thoát khỏi, bay về nơi ánh sáng mà cô hướng tới.

Quá khứ thống khổ ràng buộc cô, hiện thực từng bóp chết giấc mộng của cô, cô muốn quên hết đi.

Ánh sáng ngay trước mắt, chỉ cần cô vượt qua, chỉ cần cô từng bước tiến về phía trước, sau đó cô có thể vĩnh viễn canh gác hạnh phúc tốt đẹp thuộc về cô.

Dưới đài người xem nhìn người ở trên sân khấu xoay tròn rất nhanh hoàn toàn sợ ngây người, càng làm người ta không thể tưởng tượng nổi là, đang xoay tròn như vậy lại có thể phối hợp động tác vũ đạo phức tạp như vậy.

Người múa đẹp rực rỡ, vũ đạo của cô lại kinh diễm khiến người ta không rời được mắt.

Mọi người dường như nhìn thấy tiên nữ đột nhiên bay ra từ những bích họa lồng lẩy trên vách Hang đá Đôn Hoàng Mạc Cao(3), mang tới thịnh yển thị giác cho người xem rung động tâm hồn.

Kết thúc, dưới đài tiếng vỗ tay như sấm dậy, Hạ An An nghe tiếng vỗ tay sôi nổi, đột nhiên cảm giác như mình trở về nhiều năm trước, cô lại trở về với sân khấu thuộc về cô, mà cô còn là tinh linh độc nhất vô nhị

trên sân khấu.

Ánh mắt Hạ An An nhìn hai người, sắc mặt Hoắc Minh Húc rõ ràng đã thư giãn hơn, mà bảo bối của cô lại làm động tác khen ngợi cô.

Màn múa của cô rất thành công, cô thành công đột phá chính mình, để hai người cô để ý nhất thấy được một mặt đẹp nhất của cô.

Tay áo Hạ An An vừa vung, dịu dàng thi lễ với phía dưới khán đài, chậm rãi lui ra sau màn.

Cho đến khi không thấy bóng dáng cô Hoắc Minh Hiên mới thu hồi ánh mắt, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua Tề Tử Chiêm, nhưng thấy ánh mắt anh ta khóa chặt bóng dáng cô, giống như bị hút mất hồn phách, hai mắt ngóng nhìn nơi Hạ An An rời đi, trong mắt anh ta đã tâm và dục vọng chiếm hữu không hề kiêng nể gì.

Hoắc Minh Hiên hai tay nắm thật chặt, có một khắc, anh thật sự muốn một quyền đánh lên khuôn mặt tuần tú đó.

Anh thật muốn móc đôi mắt đang chăm chú nhìn vào Hạ An An xuống.

Trừ anh ra, trên đời này không kẻ nào có thể mơ ước vợ của anh.

Rời đến hậu trường đầu tiên Hoắc Minh San ôm cô một cái thật chặt, nước mắt vòng quanh, quả thực còn hưng phấn hơn cả cô.

“Cám ơn cậu An An, rất thành công, rất thành công, cậu có nghe thấy tiếng vỗ tay vừa rồi không? Đó là khen ngợi cậu đó, cũng là tiếng vỗ tay thuộc về cậu.”

Lúc này Hạ An An lại vô cùng bình tĩnh, cô vỗ vai cô ấy cười nói: “Cuối cùng không để cậu thất vọng, nếu không tớ còn sợ là bị cậu xào mực chứ.”

Hoắc Minh San lại ôm cô chặt một chút, kích động nói: “Tớ không xào mực cậu, không chỉ như thế, tớ còn muốn tăng tiền lương cho cậu, tăng gấp hai.”

Hạ An An cười bất đắc dĩ, tùy cô ấy ôm đủ mới đi thay quần áo.

Tiết mục của Hạ An An đã xong, đối với Hoắc Minh Hiên mà nói, ở tại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì, mang Thiên Dục đến hậu trường tìm cô.

Lúc hai người đi vào hậu trường vừa lúc Hạ An An thay quần áo đi ra.

Hoắc Thiên Dục vừa nhìn thấy mẹ liền ôm cô một cái thật chặt, giơ ngón cái lên, “Mẹ quả giỏi quá.”

Biểu diễn thành công, tâm tình Hạ An An cũng tốt, nhìn khuôn mặt phấn nộn của con, cô càng cảm thấy thật đáng yêu, ôm hôn vài cái mới yêu chiều nói: “Đều vì Thiên Dục cố vũ cho mẹ, mẹ mới giỏi như vậy đó.”

Hai mắt tiểu tử kia sáng ngời, “Thật sao? Con sẽ cố vũ mẹ sinh em gái, có phải mẹ sẽ sớm sinh em cho con hay không?”

“.....”

Hạ An An có chút bồn loạn, ánh mắt cô cầu xin sự giúp đỡ từ Hoắc Minh Hiên, Hoắc Minh Hiên nắm tay đặt lên miệng ho nhẹ một tiếng, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm trước.” Vừa nói xong liền một tay túm lấy viên thịt nhỏ đi ra cửa.

Mỗi lần Thiên Dục đòi em gái với cô, Hạ An An luôn cảm thấy có lỗi với anh, cô cũng rất muốn sinh thêm đứa nữa, chỉ tiếc..... Hạ An An theo bản năng sờ bụng, cô thật sự không thể mang thai sao?

“Anh tớ và Thiên Dục đều đi rồi, cậu còn suy nghĩ cái gì vậy?”

Hoắc Minh San nói kéo lại suy nghĩ của Hạ An An, vừa ngẩng đầu thấy, quả nhiên trong hậu trường đã không thấy bóng dáng của cha con, Hạ An An tạm biệt Hoắc Minh San cũng rời đi.

Hạ An An vào thang máy đi xuống bãi đỗ xe, quả nhiên nhìn thấy hai cha con đã đứng cách đó không xa chờ cô, Hạ An An đang muốn đi tới, cũng không nghĩ thang máy bên cạnh cũng mở ra, một người từ bên trong đi ra.

Nhìn thấy người này, bước chân Hạ An An dừng lại, người này nhìn thấy cô, thân thể cũng cứng đờ, theo bản năng liền thốt ra, “An An.”

Hạ An An cũng phục hồi tinh thần, khách khí chào hỏi, “Bạch Tập Thần.”

Bạch Tập Thần vừa mới xuống thang máy đã thấy Hoắc Minh Hiên đứng cách đó không xa, tuy rằng mấy ngày nay Hoắc Minh Hiên âm thầm ngăn chân anh không ít lần, anh cũng biết Hoắc Minh Hiên đang cảnh cáo anh phải duy trì khoảng cách với Hạ An An, nhưng mà nhìn thấy Hạ An An, lại nhớ tới màn diễn hết sức tuyệt vời của cô trên sân khấu, anh không nhịn được mà gọi cô lại.

“An An.”

Hạ An An quay đầu nhìn anh, mày khẽ nhăn lại, “Có việc gì?”

Bạch Tập Thần chú ý tới ánh mắt sắc bén của Hoắc Minh Hiên nhìn về bên này, miệng anh mấp máy, cuối cùng lại nuốt xuống lời muốn nói, khách khí nói: “Không có việc gì, chính muốn nói, vừa rồi em múa rất đẹp.”

“Cám ơn.” Khách khí bỏ lại một câu Hạ An An liền xoay người đi, mà Bạch Tập Thần cũng đi đến chỗ đỗ xe, ngồi vào trong xe anh cũng không vội vã đi, cho đến khi nhìn thấy xe Hoắc Minh Hiên rời đi anh mới thu hồi ánh mắt, thở dài một hơi.

Nếu nói ngày ấy anh chịu được dụ hoặc của Khương Hiểu Kỳ, nếu anh vẫn còn ở bên cạnh cô, như vậy hôm nay ở bên cạnh cô có thể là anh.

Hôm nay ở trên sân khấu cô quả thực rất đẹp, khi anh nhìn thấy cô hóa thành tinh linh nhảy múa trên sân khấu, một khắc đó anh đổ kị, anh đổ kị với Hoắc Minh Hiên, đổ kị anh ta có được cô xinh đẹp như vậy, mà cô vốn là thuộc về anh mới đúng.

Chỉ là lúc trước sai lầm mà mất đi, anh đã mất cô hoàn toàn.

Bạch Tập Thần ngồi ở trên xe thở dài một hơi, mới khởi động xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Mà người đang ông yên lặng ngồi trong xe thương vụ xa hoa quan sát toàn bộ quá trình Bạch Tập Thần nhìn chiếc xe của Hạ An An rời đi nhếch môi, trợ lý ngồi trên ghế lái thấy ông chủ quan sát lâu như vậy người cũng đã đi hết mới hỏi: “Tề thiếu, có thể xuất phát được chưa?”

Tề Tử Chiêm dựa vào lưng ghế, đôi mắt hoa đào mê người cong lên mị hoặc lòng người, môi mỏng khẽ mở, “Phải người đi điều tra thân phận của người vừa rồi, còn phải tra rõ quan hệ của anh ta với Hoắc phu nhân.”

Đối với lời nói của ông chủ, trợ lý không dám nghi ngờ, lúc này mới lên tiếng, quả nhiên lập tức bắt tay vào làm phái người đi điều tra.

Hạ An An ngồi trên xe lo lắng Hoắc Minh Hiên sẽ hiểu lầm, vội vã giải thích với anh, “Em và Bạch Tập Thần chỉ chào hỏi nhau thôi, anh đừng để bụng.”

“Ừ.” Anh thản nhiên lên tiếng, cũng không biết là có nghe hay không.

Hoắc Minh Hiên đã đặt ở nhà hàng Húc Dương sơn trang, thuộc vùng ngoại thành Lô thị, sơn trang trang trí hết sức cổ điển, mỗi một thiết kế đều là mô phỏng theo phong cách đình viện thời Đường Tống, ở trong đó, giống như thật sự tới từ lâu cổ đại.

Hoắc Minh Hiên đã dặn người ta chuẩn bị tốt thức ăn, mấy người tới ghé lô đặt trước là có thể trực tiếp bắt đầu.

Thức ăn được trình bày rất đẹp mắt, bọn họ ăn cũng rất vui vẻ.

Bởi vì đường xá xa xôi, ba người trở lại Lô thị trời cũng đã tối rồi, Thiên Dục đã sớm ngủ gật trên xe, Hạ An An ôm con vào phòng, vén chăn cho con mới đi xuống lầu, Hoắc Minh Hiên không ở đó, Hạ An An người tới tới sân sau, quả nhiên nhìn thấy anh nằm trên ghế dưới giàn nho.

Trên giàn nho có lấp đèn màu, ánh sáng phát ra khác nhau, nhìn qua rất đẹp mắt, hai chân Hoắc Minh Hiên vắt trên bàn, anh từ từ nhắm hai mắt, cũng không biết là mệt nhọc hay là suy nghĩ chuyện gì.

Dáng người cao ráo, không nhúc nhích ngồi trên ghế giống như một pho tượng điêu khắc hoàn mỹ, ánh đèn đủ màu không ngừng chiếu lên mặt anh, ngũ quan góc cạnh rõ ràng dưới ánh sáng khác nhau hiện ra mị lực khác nhau, loại mị lực này có một lực hấp dẫn thật lớn, hấp dẫn mọi người chú ý.

Mặc dù đã sống cùng anh lâu như vậy, thậm chí đã làm chuyện thân mật nhất cùng anh, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh Hạ An An vẫn có một chút hồi hộp.

Cô hít sâu một hơi, điều chỉnh biểu cảm của mình sau đó mới đi đến bên người anh nói:“Nếu mệt thì lên nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.” Anh cúi đầu lên tiếng, nhưng vẫn không mở mắt.

Hạ An An cảm thấy nhạt nhẽo, lại nói với anh:“Thời gian này, cảm ơn anh và Thiên Dục cùng em tập luyện.”

“Ừ.” Vẫn không mặn không nhạt lên tiếng liền thôi.

Hạ An An nhất thời có chút , anh dường như không hoan nghênh cô! Có phải cô đột nhiên đến quấy rầy thanh tịnh của anh hay không?

Nếu là như thế, vậy cô vẫn nên tự hiểu lấy mà rời đi.

Nhưng cô vừa muốn đi anh lại đột nhiên thấp giọng nói:“Lại đây.”

Hạ An An quay đầu nhìn lại, đã thấy anh mở mắt, một đôi mắt thâm thúy mê người nhìn cô.

“À.”

Hạ An An lên tiếng liền nhu thuận đến bên cạnh anh, đi đến trước mặt anh, anh lại vươn tay kéo cô lại, lại ôm ngang eo cô, Hạ An An đang kinh hoàng, anh đã ôm cô ngồi vững vàng trên đùi anh.

Hơi thở nam tính mạnh mẽ nháy mắt bao phủ cô, hô hấp ấm áp phả trên má cô, thân thể Hạ An An cứng ngắc, trong lúc nhất thời không thể nhúc nhích chút nào.

Anh kề sát môi vào bên tai cô, ôn nhu nói: “An An, hôm nay em rất đẹp.”

Đẹp như tiên nữ giáng trần, nhìn thấy ánh mắt bao nhiêu người bị cô hút hồn, anh thật sự hận không thể chạy lên sân khấu quần cô lại.

Khóe miệng Hạ An An cong cong, cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn dật bức người trước mặt, “Minh Hiên, kỳ thật hôm nay em rất vui, em đã nghĩ em sẽ không bao giờ có thể khiêu vũ nữa, lại không nghĩ rằng em còn có thể đứng ở trên sân khấu, còn có thể cho người khác xem một mặt đẹp nhất của mình.” Càng nói ánh mắt cô càng sáng, bởi vì tới gần anh nên cảm giác hồi hộp cũng chậm chậm mà biến mất.

Hai tay Hoắc Minh Hiên ôm cô hơi siết chặt một chút, anh hôn lên đỉnh đầu cô, giọng nói trầm thấp lại lộ ra chút khàn khàn, “Nếu em muốn, anh cũng sẵn lòng dốc hết sức anh có thể giúp em đứng trên sân khấu lớn hơn.”

Giọng anh ôn nhu trầm thấp lại bao hàm một loại kiên định không cho cự tuyệt.

Nghe anh hứa hẹn với cô như vậy cô không phải không vui, cô lắc đầu, hai tay ôm lấy khuôn mặt anh cọ cọ trên cằm anh, “Không, Minh Hiên, em không cần, hiện tại em rất thỏa mãn, em có anh, có Thiên Dục, em còn có thể làm việc em thích nhất, em không cần sân khấu lớn nhất, với em mà nói, sân khấu lớn nhất là ở đây, ngôi nhà có anh và Thiên Dục.”

Cô ôm cổ anh, hôn hôn lên môi anh, khẽ cười nói: “Cám ơn anh đã cho em tất cả, thật sự vô cùng cám ơn.”

Cầm anh cọ cọ trên đỉnh đầu cô, giọng nói thuần hậu khiến người ta say mê, “An An, em có nhớ lời anh nói với em lần đầu tiên em uống rượu hay không?”

Anh nói, em không phải cái gì cũng không có, anh còn có anh và Thiên Dục. Cho nên cho dù về sau em làm cái gì, anh và Thiên Dục đều vĩnh viễn ủng hộ em, sẽ là sự trợ giúp lớn nhất của em.

Nghe anh hỏi như vậy, ánh mắt Hạ An An bối rối, sau khi thành Hạ An An đời này, vì phòng ngừa chính mình lộ tẩy, cô từng bóng gió hỏi qua Hoắc Minh San một số chuyện mấy năm nay, phần lớn câu chuyện cô không rõ lắm, nhưng trong phạm vi nhỏ cô hoàn toàn không biết.

Như hiện tại Hoắc Minh Hiên hỏi câu này, cô làm sao biết lần đầu tiên cô uống rượu anh nói cái gì với cô.

Hạ An An căng thẳng, bứt rứt vò góc áo, trên mặt cố ý mang theo một chút áy náy nói: “Em..... Em không nhớ rõ.”

“Ừ?” Hoắc Minh Hiên nghi hoặc nhìn cô.

Ở thương trường lăn lộn bao nhiêu năm, Hoắc Minh Hiên đã sớm luyện thành một đôi mắt sắc bén, cho nên Hạ An An ngoài áy náy còn có tia bối rối chợt lóe rồi biến mất không thể tránh được ánh mắt anh.

Không biết vì sao, đột nhiên anh nghĩ tới ngày đó anh nhắc cô không thể mang thai, biểu tình của cô cũng như vậy.

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên liền lại thâm sâu mấy phần.

Không nhớ chuyện ngày trước nhiều nhất chỉ là thấy có lỗi và ảo não, vì sao cô lại có vẻ bối rối, chợt dạ như vậy?

Hạ An An không rõ, giờ phút này Hoắc Minh Hiên sắc mặt thâm trầm là vì tức giận cô không nhớ anh nói gì với cô hay là vì cái khác, có điều, nhìn sắc mặt anh kỳ quái trong lòng cô có một dự cảm không tốt.

Hoắc Minh Hiên là người thông minh cơ trí, đa mưu túc trí, lần trước cô đã không chú ý mà để lộ một lần, cô không dám cam đoan lúc này cô còn có thể lừa gạt cho qua hay không, cô có chút lo lắng, hiện tại có phải anh đã hoài nghi cái gì rồi hay không.

“An An, trong tủ treo quần áo của em có một con búp bê bằng vải nhung in hình cá heo, đó là lần đầu tiên em uống rượu anh mua tặng cho em, lúc ấy anh nói anh sẽ cho em một ngạc nhiên, có điều cái gì em cũng không làm, thật ra sự ngạc nhiên ở bên trong tấm vải nhung, hình như em vẫn chưa phát hiện ra.”

Hạ An An mắt to chuyển vòng vo, đây là lời anh nói với cô — anh sẽ làm cô bất ngờ?

Cô âm thầm thở nhẹ nhõm một hơi, ra vẻ kinh ngạc nói: “Ừ? Ngạc nhiên là gì?”

Trong mắt Hoắc Minh Hiên chợt lóe qua một chút phức tạp, anh cúi đầu xuống che giấu sự khác thường trên mặt, “Em đi mở ra xem đi.”

Không biết vì cái gì, Hạ An An cảm thấy biểu tình của Hoắc Minh Hiên thật sự quái dị, có điều anh là người sâu không lường được, trong lúc nhất thời cô cũng không thể phán đoán suy nghĩ của anh từ vẻ mặt của anh, nghe anh nói như vậy, cô thật lâu mới gật đầu, sau đó mới từ trên người anh xoay người lên lầu.

Nhưng mà Hoắc Minh Hiên nhìn bóng dáng cô rời đi cũng càng thêm thâm trầm.

Vì sao lại như vậy.....

Nếu nói, cô không nhớ mình không thể mang thai, cũng không nhớ ngày đó anh nói cái gì, có thể lý giải

vốn dĩ cô không thêm để ý, hơn nữa mấy năm nay cô cũng sống trong mơ hồ cho nên quên, nhưng là vì sao ngay cả chuyện của mình cũng không nhớ.

Hơn nữa vừa rồi ánh mắt cô nhìn anh bối rối như vậy.....

Sắc mặt Hoắc Minh Hiên càng thêm căng cứng.

(3): Hang đá Đôn Hoàng Cao Mạc là một hệ thống 492 ngôi đền cách trung tâm thành phố Đông Hoàng tỉnh Cam Túc, Trung Quốc khoảng 25 km về phía Đông Nam. Đây còn được gọi với tên Thiên Phật Động hay hang Đôn Hoàng. Tuy được gọi là hang nhưng thực tế nơi đây không phải là hang động mà là các công trình chạm khắc trong đá, thuộc dạng kiến trúc chạm khắc đá)

35. Chương 35

Trong góc sáng sủa nhất của tủ quần áo đúng là có một con thú bông hình cá heo, Hạ An An lấy nó ra, tìm kéo cất lớp vải bên ngoài, ngoài dự đoán của cô là, bên trong trừ một đồng bông ra thì chẳng có cái gì cả.

Hạ An An hốt hoảng, dự cảm bất an càng thêm mãnh liệt.

Rõ ràng bên trong không có gì, tại sao Hoắc Minh Hiên lại lừa cô?

Kiểu người như anh sẽ không rảnh để chơi mấy trò đùa cợt nhạt nhẽo với người khác, nhưng tại sao anh lại lừa cô như thế?

Hạ An An đột nhiên có một suy nghĩ đáng sợ, vì để chứng thực suy nghĩ của mình, cô vội vàng lấy di động gọi cho Hoắc Minh San.

“Hử, An An?” Hoắc Minh San có vẻ biếng nhác, chắc là đang ngủ.

Hạ An An cố gắng ổn định ngữ khí, nói bóng nói gió, “Minh San, tớ tặng cậu một con búp bê nhé, cậu có muốn không?”

Hoắc Minh San bên kia cười ha hả, “Tớ còn tưởng bây giờ cậu không muốn làm mấy con búp bê rẻ rách ấy nữa rồi chứ, thế nào, muốn quay lại nghiệp cũ hả?”

Nghe đến đây, trái tim Hạ An An lạnh đi một nửa, giờ phút này, cho dù cố gắng thế nào cũng không thể khắc chế giọng điệu run rẩy, “Ừ, nếu cậu muốn tớ sẽ tặng cậu, cúp máy nha.”

Thần kinh Hoắc Minh San vốn thô nên không nghe ra giọng nói khác thường của cô, lại cười hê hê: “Muốn muốn muốn, đương nhiên là muốn.”

Hạ An An hít sâu một hơi, “Được, mấy ngày nữa tặng cậu.”

Sau khi cúp điện thoại, Hạ An An cảm thấy toàn bộ thế giới đã biến thành một màu đen kịt.

Quả nhiên, Hoắc Minh Hiên thử cô.

Cô để lộ dấu vết trước mặt anh hai lần, người thông minh cơ trí như anh làm sao không phát hiện ra sự khác thường của cô.

Anh đang nghi ngờ cô, anh đang nghi ngờ, cô không phải Hạ An An cùng anh kết hôn sinh con, cho nên, anh mới thử cô như vậy.

Nếu cô đoán không sai, con thú bông kia là do Hạ An An kiếp này làm ra, bất kể là về thủ công hay quần áo thì nó cũng không thể gọi là tinh tế, Hoắc Minh Hiên sẽ không tặng cô thứ quà rẻ tiền như vậy.

Tuy cô không rõ vì sao Hạ An An lại có sở thích làm thú bông nhưng cô biết, lúc này, cô hoàn toàn lộ tẩy.

Nếu cô là Hạ An An thật thì không thể nào lại không biết món đồ chơi kia là do mình làm chứ đừng nói bên trong còn cất giấu bất ngờ gì.

Hạ An An cảm thấy cơ thể lạnh ngắt, trong một khoảng thời gian rất dài, thậm chí cô còn không thể động đậy, cho đến khi tiếng đập cửa ỳnh ỳnh kéo lại thần trí.

Hạ An An hít sâu một hơi, sau đó đi ra mở cửa.

Người bên ngoài là Hoắc Minh Hiên.

Giờ phút này, Hạ An An không dám nhìn anh, cô rất sợ anh sẽ chất vấn mình, cô không biết nên giải thích với anh như thế nào.

Hoắc Minh Hiên liếc nhìn con thú bông bị cắt tơ tả trên giường, ánh mắt thâm sâu, “Tìm được quà không?”

Hai tay Hạ An An đặt bên sườn lặng lẽ siết chặt, cô im lặng lắc đầu, sợ khi mình mở miệng, giọng nói khàn khàn sẽ làm lộ ra tất cả.

“Ừ.” Anh nhẹ nhàng lên tiếng, không hề giải thích, “Nghỉ ngơi sớm đi.”

Không chất vấn, không dò xét, anh nói những lời này rồi bỏ đi.

Hạ An An như bị hút mất linh hồn, hoang mang lo sợ đi về giường nằm.

Cô nhìn không thấu, thật sự một chút cũng nhìn không thấu, cô không biết rốt cuộc anh có nghi ngờ hay không, cũng không biết có phải anh đã đoán ra cô không phải là Hạ An An này rồi hay không.

Trong đầu rất hỗn loạn, cả đêm mất ngủ.

Hôm sau, cô vẫn dậy sớm làm cơm như thường lệ, không lâu sau hai cha con cũng dậy, Thiên Dục vẫn thân thiết với cô như cũ, mà anh vẫn chào cô như thường ngày, Hạ An An cũng giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, nên làm như thế nào thì làm thế đó.

Thứ cô có thể làm bây giờ chính là tùy cơ ứng biến.

Sau khi đưa Thiên Dục đến nhà trẻ, trên xe chỉ còn lại hai người, mặc dù Hạ An An tự nhủ mình phải cố gắng bình tĩnh, nhưng vừa nghĩ đến khả năng đó, rốt cuộc cô cũng không thể giống như trước, không kiên nhẫn gì mà thân mật với anh.

Không khí trầm mặc trong buồng xe khiến người ta luống cuống.

Hạ An An bồn chồn nắm góc áo, cô rất sợ anh sẽ hỏi cô, rất sợ anh sẽ nói ra tất cả nghi ngờ.

“Hôm nay em không cần đến vũ đoàn, anh mang em đi kiểm tra.” Đột nhiên anh mở miệng phá vỡ yên tĩnh.

Hạ An An quay đầu nhìn anh, “Kiểm tra?”

Anh nhăn mày, sắc mặt âm trầm, “Anh phát hiện em không nhớ được rất nhiều chuyện, không biết có phải do lần trước đựng đầu cho nên ảnh hưởng tới trí nhớ hay không, anh đưa em đi kiểm tra, sợ là có đi chứng.”

Hạ An An túm chặt góc áo, cố gắng duy trì trấn định, “Vâng.”

Hoắc Minh Hiên đưa cô tới bệnh viện tốt nhất, sau khi kiểm tra não bộ toàn diện, Hạ An An ngồi trên ghế chờ kết quả.

Hoắc Minh Hiên đi lấy kết quả, nhưng rất lâu vẫn chưa về.

Thật ra cô không lo lắng bác sĩ sẽ kiểm tra ra là linh hồn cô đến từ một không gian khác, khoa học kỹ thuật hiện nay còn chưa tiên tiến đến mức này, cô chỉ lo lắng nếu trong kết quả kiểm tra thể hiện cô không có biểu hiện nào khác thường, như vậy trí nhớ thiếu sót thì nên giải thích thế nào đây? Hoắc Minh Hiên thông minh như vậy, anh có thể nghĩ ra cái gì?.

Ngay lúc cô đang lo lắng thấp thỏm, suy nghĩ có nên đi qua xem hay không thì Hoắc Minh Hiên đã quay lại.

Hạ An An vội vàng đứng lên, vẻ mặt căng thẳng “Thế nào?”

“Không sao.” Anh thản nhiên nói, sau đó đi thẳng lướt qua.

Nhìn theo bóng lưng anh, trái tim Hạ An An như chìm đến đáy cốc, thái độ lạnh nhạt của Hoắc Minh Hiên, có phải đã phát hiện ra điều gì?

Cho nên, chuyện cô lo lắng nhất, sợ hãi nhất đã xảy ra, tuy đều là Hạ An An, nhưng bởi vì quỹ đạo nhân sinh khác nhau, thật ra cô và Hạ An An đời này vẫn khác biệt.

Hạ An An xảy ra quan hệ với Hoắc Minh Hiên không phải là cô, cùng anh kết hôn cũng không phải là cô, sinh con cho anh lại càng không phải cô.

Còn cô thì chỉ là kẻ gặp được may mắn, đột nhiên tiến vào cuộc đời của Hạ An An, sau đó đánh cắp tất cả những gì thuộc về “cô ấy”.

Tất cả đều không thuộc về cô, thứ thuộc về cô chỉ là một gian phòng mười mấy mét vuông, một cơ thể béo đến nỗi không dám nhìn, còn có một cuộc sống không có ai để nương tựa, cô đơn và cam chịu.

Sau khi lên xe, hai người đều không nói chuyện, Hạ An An vẫn nhìn ra ngoài, lâm vào trầm mặc, mà Hoắc Minh Hiên cũng đang trầm tư.

Xe chạy đến đường Kim Sơn, Hạ An An xuống xe, tạm biệt anh rồi bỏ lên lầu.

Hoắc Minh Hiên đi làm, mà Hạ An An ở trong nhà thấp thỏm đợi hai người trở về.

Buổi tối, Thiên Dục ngoan ngoãn trở lại phòng, nó muốn em gái đến sắp điên lên rồi, trước khi mẹ sinh em gái cho nó, nó sẽ không cướp giường của mẹ với ba, nhưng mà hôm qua và hôm nay Hoắc Minh Hiên đều không đến phòng cô.

Hạ An An vẫn ngủ không yên, lo lắng lại một lần nữa dâng lên.

Cô cảm thấy như mình là một kẻ cướp đáng khinh bỉ, ăn cắp cuộc đời của người khác còn không biết xấu hổ mà dùng như của mình, có thể là vì cuộc đời ở thế giới kia quá cô độc, cho nên vừa gặp được sự ấm áp liền muốn nắm lấy, không cần biết sự ấm áp này có thuộc về mình hay không.

Cô vui vẻ sắm vai Hạ An An kiếp này, cô vô sỉ nhận tất cả thuộc về Hạ An An kiếp này.

Một đứa con kháu khỉnh.

Một người chồng đẹp trai giàu có.

Ngay tại lúc cô trầm luân trong cuộc sống tốt đẹp nhất, hạnh phúc nhất, đột nhiên có một ngày, một đòn đánh tỉnh, cô mới giật mình, thứ không thuộc về cô thì cuối cùng vẫn không thuộc về cô.

Mặc dù cô đã hăm sâu vào trong đó, mặc dù cô và “chồng” đã trở thành vợ chồng danh chính ngôn thuận, nhưng sự hổ thẹn khiến cô không thể nào sống tiếp.

Hoắc Minh Hiên thông minh như vậy, chắc chắn anh đã phát giác ra điều bất thường nên mới không tới phòng cô, lúc ở trong bệnh viện cũng không biết bác sĩ đã nói gì với anh, vẻ mặt anh hôm nay là lạ, ánh mắt nhìn cô cũng lạnh như băng.

Cho nên, trước khi anh tìm cô chất vấn, tốt nhất cô nên thẳng thắn trước với anh, mặc dù không mong anh có thể tha thứ, nhưng ít nhất có thể để anh không hận cô.

Đúng, cô không nên vô sỉ như vậy, mặc dù tất cả đều tốt đẹp khiến cô muốn liều mạng chiếm về cho mình, nhưng cô không thể tiếp tục vô sỉ như thế nữa!!!

Rạng sáng, cuối cùng Hạ An An cũng thuyết phục được bản thân, rời giường, đi tới phòng Hoắc Minh Hiên, đèn trong phòng vẫn sáng, anh chưa ngủ.

Cô gõ cửa, chẳng bao lâu liền nghe thấy anh nói, “Vào đi.”

Hạ An An đẩy cửa vào, nhìn thấy anh đứng bên cửa sổ hút thuốc, mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng nhưng cô vẫn cảm thấy được anh đang phiền muộn.

Trái tim Hạ An An trầm xuống, cô đóng cửa, cúi đầu, hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí: “Minh Hiên..... em muốn nói với anh một chuyện.”

Nghe cô nói như vậy, hai mắt Hoắc Minh Hiên tuyệt vọng nhắm lại, quả nhiên anh đoán đúng.

Có một khắc, anh muốn đuổi cô ra, bảo cô đừng nói cái gì cả, anh muốn sắm vai một kẻ vừa mù vừa điếc,

anh muốn tự huỷ hoại hoặc rằng bản thân không biết gì cả, anh muốn lừa mình dối người cho đến hết cả đời.

Nhưng, người này không phải An An ...

Bác sĩ nói, cô hoàn toàn bình thường, cô không mất trí nhớ, nếu không mất trí nhớ, vì sao cô không nhớ bất kì chuyện gì, vì sao ngay cả con thú bông mình tự làm ra cũng không biết?

Anh đột nhiên nghĩ lại, sau khi cô tỉnh dậy ngày ấy, thái độ đối với anh hoàn toàn khác với trước kia, anh cũng từng hoài nghi, một người vốn hận anh đến tận xương tủy tại sao lại đột nhiên tha thứ cho anh, dù là thế, anh vẫn tự thuyết phục bản thân rằng cô muốn sống cùng anh đến hết đời này.

Nhưng mà hiện tại...

Tất cả những dấu vết đều cho thấy, người này, không phải An An.

Anh không biết cô là ai, anh cũng không biết nên giải thích chuyện này như thế nào, anh không tin quỷ thần, nhưng hiện tại, anh cũng không thể không tin trên đời này còn tồn tại chuyện tá thi hoàn hồn.

Cũng chỉ như vậy mới có thể giải thích được chuyện gì đã xảy ra.

Thân thể của cô là An An, nhưng ” linh hồn cô là của một người khác...

Giờ phút này Hoắc Minh Hiên không có cách nào hình dung ra sự mất mát và khổ sở trong lòng, anh không thể tưởng được, mấy ngày nay, người mình yêu thương lại không phải là Hạ An An mà anh tâm tâm niệm niệm, cô là người khác.

Điều này khiến anh không thể chấp nhận nổi.

Anh đập tắt nửa liều thuốc còn lại, xoay người nhìn cô, sắc mặt anh âm trầm, ánh mắt lạnh như băng, nhìn cô như nhìn người xa lạ, “Cô không phải cô ấy, đúng không?”

Hạ An An lùi về phía sau một bước, tuyệt vọng nhắm mắt, quả nhiên, anh đã đoán ra, cái gì cũng đã đoán ra, cô biết anh thông minh như vậy thì làm sao lại không nghĩ ra?

Nhìn dáng vẻ của cô, Hoắc Minh Hiên chỉ cảm thấy trái tim tan nát, giọng điệu lại nặng thêm vài phần, “Cô là ai?!”

Ngữ khí lạnh lẽo, đây là lần đầu tiên cô thấy anh dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với cô.

Hạ An An liếm môi, cực lực ổn định tinh thần, “Nói ra có lẽ anh cũng không tin, thật ra có đôi khi em cũng không tin sẽ có chuyện như vậy xảy ra, anh nói đúng, em không phải cô ấy, em là Hạ An An sống ở một không gian song song khác, quỹ đạo cuộc sống hai mươi năm trước đều giống nhau, thay đổi duy nhất chính là một chuyện trước khi em tham gia cuộc thi nhảy ‘Ngôi sao tương lai’, hai đời đều giống nhau, trước khi tham gia cuộc thi, Hoắc Minh San đề nghị cho em mượn phòng của anh tập luyện, nhưng em từ chối, cho nên không hề xảy ra chuyện giữa anh và em, em tham gia cuộc thi, đạt giải nhất, em nhận được danh hiệu “Thiên tài khiêu vũ”, có rất nhiều công ty lớn tranh nhau mời em ký hợp đồng, nhưng ngay lúc em tỏa sáng nhất đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, bởi vì vụ tai nạn này mà em không bao giờ có thể khiêu vũ được nữa, cũng bởi vì vụ tai nạn này mà em bị tiêm rất nhiều chất kích thích, cuối cùng biến thành một kẻ béo hơn hai trăm cân, trừ Hoắc Minh San, tất cả bạn bè đều xa lánh em, bao gồm mối tình đầu của em, trong lúc em bất lực nhất đã phản bội em, hơn nữa anh không tưởng tượng nổi đâu, trở thành một kẻ béo như vậy sẽ rất cô độc, mỗi ngày em đều chiến đấu với sự cô đơn đến đáng sợ, cứ như vậy cho đến khi ba mươi tuổi, đột nhiên có một ngày em mở mắt, phát hiện mình đã đến nơi này, tiến vào trong cuộc đời của Hạ An An, em vốn sống trong cô độc và lạnh lẽo, bất ngờ có được sự ấm áp khiến em luống cuống, em thừa nhận em có lòng tham, em cũng không nói sự thật cho anh trước, không những thế, em còn cố ý giấu anh, em biết em là một kẻ vô liêm sỉ, em ăn trộm thứ thuốc về người khác, mặc dù người này chính là em, nhưng bởi vì trải qua những việc khác nhau, dù sao em và cô ấy cũng không giống nhau, xin lỗi anh, Minh Hiên! Em không phải Hạ An An cùng anh trải qua khúc mắc, cùng anh kết hôn, sinh con cho anh! Em xin lỗi, em vẫn vô liêm sỉ chiếm lấy sự quan tâm, thương yêu và bảo vệ của anh, em hy vọng bây giờ em nói sự thật cho anh vẫn còn kịp, xin anh đừng hận em.”

Về mặt Hoắc Minh Hiên rất phức tạp, ánh mắt thâm trầm khiến người ta nhìn không thấu, cũng không biết anh có tin lời cô hay không, nhưng cô thấy sắc mặt anh đã không còn lạnh như ban đầu, ánh mắt nhìn cô cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

“Em ra ngoài trước đi, anh muốn yên lặng một chút.”

“Vâng.” Hạ An An gật đầu, nhìn anh một lát rồi xoay người đi ra ngoài.

Đêm nay, Hạ An An không ngủ được, anh nói anh muốn yên lặng, có lẽ anh đang nghĩ xem nên quyết định thế nào.

Quyết định cho cô ở lại hay để cô đi.

Vừa nghĩ tới có thể anh sẽ để cô đi, Hạ An An liền đau lòng không thôi, cô thật sự luyến tiếc, luyến tiếc anh, luyến tiếc Thiên Dục.

Mãi cho đến năm giờ sáng, Hạ An An vẫn không ngủ được, lăn qua lộn lại khó chịu trên giường, trời tảng sáng, cô muốn ra ngoài chạy một vòng.

Có lẽ ra ngoài hóng gió, ra mồ hôi, trong lòng cô sẽ không còn khó chịu như vậy nữa.

Thay quần áo, quả nhiên bên ngoài rất yên tĩnh, mọi người đều đang ngủ, toàn bộ đường Kim Sơn như đã thú ngủ đông.

Trên đường chẳng có lấy một người, càng không xe qua lại, qua một đêm tích lũy, trên đường phủ kín lá rơi, tiếng bước chân giẫm lên lá rụng như vang vọng trong không gian yên tĩnh.

Vì để ngăn mình suy nghĩ, Hạ An An chạy rất nhanh, trong giây lát cô nghe thấy phía sau có tiếng bánh xe nghiền qua, còn nghĩ, nhà ai mà dậy sớm như vậy, đã chuẩn bị đi làm rồi sao?

Hạ An An cũng không để ý nhiều, vẫn duy trì tốc độ chạy trên đường, cũng không nghĩ tới chiếc xe phía sau từ từ dừng lại trước gót chân cô, sau đó một bóng người cao lớn từ trong xe đi xuống.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mặt, Hạ An An lắp bắp kinh hãi.

“Minh... Minh Hiên... Sớm như vậy anh...”

Hạ An An còn chưa nói xong, Hoắc Minh Hiên đã bước nhanh đến trước mặt cô, khuôn mặt anh lạnh lùng, trong mắt là lửa giận thiêu đốt, “Em muốn đi đâu?”

Hạ An An nhú mào, “Em...”

“Em muốn bỏ anh và Thiên Dục phải không?” Không đợi cô nói xong, anh đã thô lỗ gầm lên.

36. Chương 36

Nhìn bộ dáng nổi giận vô cớ của anh, Hạ An An rất kinh ngạc, thật ra cô muốn nói, cô chỉ đang chạy bộ thôi.

Nhưng cô còn chưa kịp nói, anh đã lại gầm lên: “Hạ An An, em nhớ kỹ cho anh, cho dù em đến từ thế giới nào, chỉ cần em là Hạ An An, em chính là vợ của Hoắc Minh Hiên anh, sống là người của anh, chết là ma của anh, chỉ cần Hoắc Minh Hiên anh còn sống một ngày, em đừng mong bỏ đi!”

“...”

Hạ An An ngơ ngác nhìn người đàn ông nổi giận trước mắt, nhất thời cảm thấy ghen ngào không nói ra lời.

Cô rất muốn khóc.

Cô vẫn lo anh sẽ hận cô, sẽ đuổi cô, lại không ngờ anh lại sợ cô bỏ đi, cô chỉ ra ngoài chạy bộ anh mà đã hấp tấp như vậy, từ trước tới nay, vui buồn hỉ nộ chưa bao giờ anh để lộ ra ngoài, bây giờ phần nộ như thế

cũng là hiếm thấy.

Hạ An An hít mũi, cực lực ổn định giọng nói, “Nhưng mà... kết hôn với anh không phải em, sinh ra Thiên Dục cũng không phải em...” Cô cúi đầu, càng nói càng nhỏ, câu sau nhỏ đến độ không nghe rõ.

Hoắc Minh Hiên đột nhiên vươn tay kéo cô vào trong ngực, giọng nói lộ ra sự kiên quyết không cho phép từ chối, “Không kết hôn với anh, chúng ta sẽ tổ chức lại hôn lễ, Thiên Dục không phải em sinh nhưng em nhưng vẫn đối xử với nó như con ruột của mình, cho dù em là Hạ An An đến từ thế giới nào, em vẫn là Hạ An An.....”

Bảy năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy Hạ An An, anh đã bị cô hấp hồn, Hạ An An khiến anh trầm mê vạn kiếp bất phục.

Cho dù em có biến thành dáng vẻ gì đi chăng nữa, em vẫn là nữ thần trong lòng anh, chỉ cần em vẫn là Hạ An An, em chính là vợ anh.

Anh vẫn sợ linh hồn cô là của người khác, lại không ngờ rằng cô vẫn là Hạ An An.

Cô không phải người khác, cô vẫn là Hạ An An...

Anh biết mà, anh chưa ngu ngốc đến mức đó, nếu cô là người khác, nhất định anh sẽ nhận ra đầu tiên, nhưng trên người cô vẫn tỏa ra mị lực hấp dẫn khiến anh mê đắm, bởi vì cô chính là Hạ An An ...

Anh không yêu sai người.

Hoắc Minh Hiên ôm Hạ An An rất chặt, cơ hồ làm cô không thở nổi, nhưng giờ khắc này cô vô cùng thỏa mãn, đến tận bây giờ, cô mới xác định, người đàn ông này thật sự yêu cô từ bảy năm trước, cho nên, cho dù cô thay đổi thế nào, cho dù cô đến từ đâu, anh vẫn sẽ chấp nhận cô.

Hạ An An vòng tay siết chặt lấy anh, chuyện cô lo lắng nhất đã không xảy ra, anh vẫn là chồng của cô, cô vẫn là vợ của anh.

Mặt trời mới mọc, tiết trời hơi lạnh, trong ngực anh lại rất ấm áp.

Hạ An An chẳng còn sợ gì cả, anh như một bức tường kiên cố, có thể vì cô ngăn gió chắn mưa, chỉ cần ở bên cạnh anh, cô chẳng còn gì phải sợ hãi.

Lúc cô và Hoắc Minh Hiên về nhà thì vẫn chưa tới sáu giờ, hai người cũng không về phòng, Hoắc Minh Hiên ôm cô ngồi trên sofa, anh dùng ngón tay dịu dàng chải tóc cho cô, nhẹ nhàng nói: “Nói cho anh biết cuộc sống của em ở thế giới cũ đi.”

Lực độ chải tóc vừa phải, cô thoải mái díp mắt, buồn ngủ, “Cũng không thay đổi gì lắm, chỉ là quỹ đạo phát triển khác nhau.”

Động tác của Hoắc Minh Hiên dừng lại, giọng nói mang theo chút nghiêm trọng: “VẬY... Ở thế giới đó, anh và em thế nào? Chúng ta có ở bên nhau không?”

“Không, ở thế giới đó anh và em chỉ quen biết, không thân lắm.”

Trong mắt Hoắc Minh Hiên hiện ra sự đau đớn.

Thật ra anh cũng từng nghĩ, nếu không phải trời đất xui khiến xảy ra chuyện đó với cô, có lẽ cả đời này bọn họ sẽ không thể trở thành vợ chồng, quả nhiên, trong thế giới khác, anh và cô chỉ là người xa lạ.

Anh không biết ở đó anh là người như thế nào, nhưng mà ở đây, anh cảm thấy vô cùng may mắn, có thể có được cô, có lẽ đây là ý trời, ông trời thấu anh yêu quá mệt mỏi, cho nên mới để một An An khác đến bên anh, cho anh tình yêu mà An An đời này không có.

Nhưng như vậy thì An An đâu, cô ở đâu? Có thể đến cuộc sống của An An ở thế giới đó hay không?

Như vậy, nếu cô gặp lại mình ở đó, tất cả có thể khác đi hay không?

“Minh Hiên, nếu... em nói nếu, nếu có một ngày em mở mắt ra và phát hiện em lại trở về với cuộc sống của em ở thế giới kia, mà An An vốn ở thế giới này lại trở về, anh sẽ làm thế nào...”

Hoắc Minh Hiên ôm chặt cô, “Nên làm thế nào thì làm như thế, bởi vì đều là em, An An.”

Hạ An An cười, thoải mái cọ đầu trong ngực anh.

“Nếu em trở lại thế giới của em, như vậy em sẽ ở cạnh anh trong thế giới đó sao?” giọng nói của Hoắc Minh Hiên nhẹ nhàng vang lên trên đầu cô.

Hạ An An cũng ngậm ngẩn, sẽ ở cạnh anh trong thế giới đó sao?

Đầu cô thụt lại trong ngực anh, nhẹ giọng nói, “Minh Hiên, em nói như vậy có lẽ sẽ khiến anh tức giận, nhưng mà... em chỉ yêu Hoắc Minh Hiên kiếp này yêu em, thương em, che chở cho em, ở thế giới kia chúng ta chưa từng có gì cả, cho nên anh ở đó và anh ở đây không giống nhau, em nghĩ có lẽ sẽ không ở bên anh trong thế giới đó.

Mặc dù người đưa ô cho Hạ An An, cô cũng không dám chắc chắn 100% người đó chính là Hoắc Minh Hiên, đối với một người chỉ thân hơn người lạ một chút, cô thật sự không yêu nổi.

Hoắc Minh Hiên im lặng hồi, Hạ An An lo lắng nhìn anh, “Minh Hiên, anh giận à?”

Không ngờ Hoắc Minh Hiên lại vùi đầu vào cổ cô, giọng nói mang theo ý cười khó lòng kìm nén, “Không! Sự lựa chọn của em rất chính xác, nghe em nói như vậy, anh rất vui.”

“ ... ”

“Hạ An An em chỉ có thể yêu anh, chỉ có thể yêu anh mà thôi, cho dù em ở đâu, cũng chỉ có thể yêu anh.”

“ ... ”

Hạ An An dở khóc dở cười, người đàn ông này cũng ghen với cả chính mình sao?

Anh không tức giận, Hạ An An thở phào nhẹ nhõm, ôm lưng anh.

Được, em chỉ yêu anh, em chỉ yêu Minh Hiên ở thế giới này.

Hai người không nói gì, theo thời gian yên lặng trôi qua, trong lòng mỗi người đều cảm thấy may mắn và vui vẻ —

Chúng ta đều có được nhau.

Sau đó, Hạ An An vẫn nấu cơm đúng giờ, đi làm đúng giờ.

Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, tất cả đều tiến hành theo thứ tự.

Hoắc Minh Hiên đưa cô đến vũ đoàn như mọi ngày, chẳng qua hôm nay Vũ đoàn Phi Thiên lại không giống ngày thường.

Bởi vì Hạ An An biểu diễn rất thành công, sau thành công của cô, đoàn đội phía sau – Vũ đoàn Phi Thiên cũng được hưởng ké.

Cho nên hôm nay lúc Hạ An An đi đến công ti liền thấy không ít người xếp hàng ở cửa, nam nữ lớn bé đều đủ, vừa nhìn thấy cô, mọi người đã nhiệt tình chào hỏi:

“Cô Hạ, cô nhảy quá đẹp.”

“Chị ơi, em muốn làm học trò của chị, chị nhất định phải nhận em nhé.”

“Em à, ký tên cho anh đi.”

Một đồng người chen chen chúc chúc khiến đầu óc Hạ An An choáng váng, cho đến khi nhân viên công tác đến hỗ trợ, cô mới thoát được khỏi vòng vây.

Đi vào văn phòng, Hoắc Minh San vừa thấy Hạ An An đã ôm chầm lấy cô, “Ôi chao nữ thần của tớ, cậu tới rồi!”

Hạ An An bị Hoắc Minh San làm cho hồ đồ, “Đám người bên ngoài là sao vậy?”

“Còn có thể là sao chứ, đương nhiên là vì buổi biểu diễn của cậu khiến vũ đoàn chúng ta nổi tiếng, những người này là người hâm mộ đến học đấy.” Nói đến đây, hai mắt Hoắc Minh San sáng lên, “Này An An, tớ tính mở thêm một công ti con, chiêu mộ thêm vài thầy cô, chỉ cần có kim bài cậu trong tay thì chẳng sợ lỗ vốn, hê hê.”

Năm đó ở trong trường, thành tích chuyên ngành của Hoắc Minh San cũng không cao, chẳng qua do có đầu óc khôn khéo của người nhà họ Hoắc, rất hiểu việc buôn bán, đứng nhìn vũ đoàn của họ không lớn, thật ra lợi nhuận rất khả quan, muốn mở thêm công ti đều là do Hoắc Minh San khổ công suy nghĩ, đương nhiên, có em chồng khôn khéo như vậy, cô cũng chẳng cần lo vũ đoàn lỗ vốn.

Hạ An An nhún vai, “Tớ không hiểu về chuyện làm ăn, tùy cậu xử lý, dù sao chúng ta cũng có giao tình nhiều năm, nếu cậu cần, vậy thì tớ đành hạ mình đi làm thuê thôi.”

Hoắc Minh San cong môi cười: “Cậu là người yêu của tớ, tớ thương còn không kịp, làm sao nỡ để cậu đi làm thuê chứ.”

Hạ An An trừng mắt nhìn Hoắc Minh San, “Dẻo miệng quá.” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt cô có mấy phần ỷ vị: “Đúng rồi, cậu và Lục Thiên Thành sao rồi?”

Hoắc Minh San phát tay, bĩu môi nói: “Không chơi nữa.”

Hạ An An bị phẫn nhìn qua, “Thế nào lại không chơi?!”

Hoắc Minh San không cho là đúng, ngồi xuống ghế lô, bắt đầu bùng nổ, “Đến tiếng mẹ đẻ còn nói không xong, cậu xem tớ và anh ta giao lưu thế nào, còn nữa, cậu không thấy mái tóc lửa đỏ của anh ta sao, vừa nhìn đã thấy nóng chết đi được.”

Hạ An An không nói gì, xem ra Hoắc Minh San và Lục Thiên Thành đời này giống đời trước y đúc, không ép buộc là không thể đến với nhau.

Bởi vì còn có việc phải làm, Hạ An An cũng không tiếp tục truy hỏi.

Chẳng biết hôm nay Hoắc Minh Hiên bị làm sao, cứ cách một lúc lại gọi điện cho cô, Hạ An An vừa đi WC, di động đã vang lên, cầm lên xem, quả nhiên là Hoắc Minh Hiên.

“Anh sao thế?”

“Em đang làm gì?”

“Em đang ở vũ đoàn.”

“Ừ.” Anh nhẹ giọng đáp, “Đi làm cho tốt, tan ca anh tới đón em.”

Cũng nói y như vậy, không biết lặp lại bao nhiêu lần rồi.

Cuối cùng Hạ An An cũng bùng nổ: “Minh Hiên, anh sợ em bỏ đi à?”

“...”

“Anh yên tâm, em sẽ không bỏ đi đâu, sáng nay em chỉ ra ngoài chạy bộ thôi.”

“...”

“Cho nên anh đừng gọi nhiều như vậy, em cũng không muốn rời xa anh.”

“...”

“Anh đừng căng thẳng nữa nhé.”

“Không có!” Anh tức giận trả lời một câu, “Anh tắt máy đây!”

Hạ An An chợt nghe mấy tiếng “tút tut”, người này thật là!

Vì hôm nay có không ít học viên nên khi Hạ An An và Hoắc Minh làm xong thủ tục nhập học cho mọi người thì đã là giữa trưa.

Hai người vừa rảnh liền tính đi ăn cơm, lúc sắp đi thì có người vào, Hạ An An vừa nhìn đã thấy sợ.

Lục Thiên Thành.

Có điều cái đầu lửa đỏ đã nhuộm thành màu đen, hơn nữa trên tay còn ôm một quyển từ điển, xem ra đang cố học tiếng Trung.

Hạ An An nhăn mày, xem ra Lục Thiên Thành bị Hoắc Minh San cầm chắc rồi.

Hoắc Minh San cũng hoảng, “Sao anh lại tới đây?”

Lục Thiên Thành xấu hổ vò đầu, “Anh muốn mời em ăn bữa cơm.”

Hoắc Minh San nhún vai, “Xin lỗi, hôm nay chúng tôi có rất nhiều việc, không thể ăn cơm với anh được.”

Có việc cái lờ, Hoắc Minh San rõ ràng đang tìm cớ từ chối người ta.

Hạ An An không đành nhìn tiếp, nói: “Không sao, hai người đi ăn đi, chuyện ở đây giao cho tôi là được rồi.”

Lục Thiên Thành vội vàng nói, “Vây làm phiền cô Hạ rồi.”

Hoắc Minh San lại trừng mắt nhìn cô, ý nghĩa của ánh mắt này đại loại là mắng cô nổi giáo cho giặc.

Hạ An An cười khổ.

Đã đến nước này, nếu Hoắc Minh San còn từ chối thì đúng là cố ý, đành gật đầu đáp ứng, không cam lòng đi cùng Lục Thiên Thành.

Đợi đến khi hai người họ đi xa, Hạ An An mới xuống lầu, vừa ra tới cửa đã thấy một người đứng chờ sẵn, Hạ An An dừng lại, người kia cười rộ lên, “Chào cô Hạ.”

Tề Tử Chiêm.

Hạ An An cười cho có lệ: “Chào nh Tề.”

“Cũng đã đến giờ ăn cơm, chắc cô Hạ cũng đang rảnh rồi nhỉ? Cùng ăn bữa cơm được không?”

Hạ An An căng thẳng, nhớ lại lời cảnh báo của Hoắc Minh Hiên, bảo cô tránh xa Tề Tử Chiêm, anh xă nói đương nhiên phải nghe, cô cười nhạt: “Cảm ơn ý tốt của anh Tề, nhưng tôi hẹn bạn mất rồi, không ăn cơm cùng anh Tề được, xin lỗi nhé.”

Tề Tử Chiêm gật đầu đăm chiêu, cũng không tiếp tục dây dưa, “Tiếc quá, để ngày khác vậy.”

Hạ An An từ chối cho ý kiến, thấy anh ta không có gì muốn nói, liền xoay người rời đi.

Cô đi vào nhà hàng mà mình hay đến cùng Hoắc Minh San, vẫn ngồi ở phòng cũ, ông chủ cũng biết cô, mỗi lần Hạ An An tới đều làm trước cho cô, Hạ An An vừa ngồi chưa ấm chỗ đã có đồ để ăn.

Đang định ăn cơm, đột nhiên lại nghe thấy tiếng gõ cửa, cô tưởng phục vụ mang trà tới nên bảo người nọ đi vào.

Cửa mở, Hạ An An quay đầu nhìn theo bản năng, thấy người đang đứng cười đều giả trước cửa phòng, Hạ An An hết nói nổi.

Cô cười xấu hổ cười, “Anh Tề.”

Tề Tử Chiêm ung dung ngồi xuống chỗ đối diện, “Xem ra cô Hạ rất ghét tôi, cho dù là bữa cơm đơn giản cũng không muốn, lại còn tìm lý do để từ chối.”

Bị người ta chọc thủng da mặt, Hạ An An thấy rất gượng gạo, “Không có đâu, tôi hẹn bạn rồi, nhưng cô ấy có việc không tới, cho nên...”

“Nếu đã như vậy, tôi ngồi ở đây cũng không phiền chứ?”

Thôi hết lời.

“Không ngại, anh Tề cứ tự nhiên.”

Món anh ta gọi chưa được mang lên, Hạ An An ăn một mình cũng thấy ngại, cho anh ta ngồi ở đây là vì lịch sự khách sáo nhưng như thế không có nghĩa là cô không tức giận với anh ta. Đã biết người khác không muốn ăn cơm với mình thì anh ta còn cứng đầu làm gì?

Không biết xấu hổ sao?

37. Chương 37

Tề Tử Chiêm cũng chẳng bối rối như Hạ An An, anh ta mỉm cười nhìn cô.

Càng bị nhìn, Hạ An An càng thấy mất tự nhiên.

“Cô Hạ đừng căng thẳng như vậy, tôi chỉ muốn thương lượng với cô về sự phát triển của cô sau này.”

Hạ An An nghĩ sơ cũng hiểu được, cô khách khí nói, “Anh Tề, tôi nghĩ lần trước tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tôi không thích hợp với Đinh Thiên.”

Tề Tử Chiêm cũng không tức giận, rất kiên nhẫn: “Cô Hạ vì anh Hoắc nên từ chối sao? Nếu đã như vậy, tôi không ngại khuyên cô một câu, cô còn trẻ, không cần phải lãng phí tuổi xuân của mình vào cuộc sống hôn nhân.” Hai tay anh ta chạm lại đặt lên bàn, khiến người ta thấy áp lực của kẻ nắm quyền, “Hoắc Minh Hiên quả thật là một người thành công, cô muốn trở thành người phụ nữ đằng sau anh ấy, vĩnh viễn chỉ ở phía sau cũng có thể lý giải được, nhưng mà thời đại bây giờ ấy mà, hôn nhân là một thứ không thực tế, anh Hoắc thành công như vậy, phụ nữ để ý anh ấy cũng rất nhiều, bây giờ cô có thể hấp dẫn Hoắc Minh Hiên, một phần cũng là do tuổi trẻ, nhưng đến khi cô già đi, bên người Hoắc Minh Hiên vẫn còn những người phụ nữ trẻ tuổi, đến lúc đó cũng chỉ thấy người mới cười mà không thấy người cũ khóc, cô đánh đổi cả tuổi thanh xuân cuối cùng nhận về hai bàn tay trắng, trở thành một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, có đáng không? Tại sao không nhân lúc mình còn trẻ mà kiếm đủ vốn, kể cả sau này bị Hoắc Minh Hiên ruồng bỏ, cô vẫn có thể sống như cũ, hơn nữa nếu cô trở nên ưu tú hơn, không phải cũng có thể sánh bằng Hoắc Minh Hiên sao?”

“Nếu cô Hạ đồng ý, tôi cam đoan lập tức có thể ký hợp đồng, hơn nữa mảng truyền thông của công ty chúng tôi rất mạnh, muốn cô nổi ngay lập tức cũng không phải điều gì quá khó, bây giờ công ty chúng tôi đang lên kế hoạch quay một bộ phim điện ảnh, nhân vật nữ chính phải có kỹ năng múa tốt, tôi cảm thấy cô rất phù hợp với vai diễn này, nếu cô đồng ý, không cần thử vai có thể trực tiếp đảm nhận, cô thấy thế nào?”

Không hổ là giám đốc của một công ty lớn, Tề Tử Chiêm rất biết cách lôi kéo người khác, anh ta biết phait ra tay từ đâu mới có thể làm tan rã ý chí của đối phương, nếu cô không sống qua một đời, không biết Hoắc Minh Hiên đã âm thầm trả giá bao năm nay, nhất định cô sẽ suy nghĩ về lời anh ta nói.

Nhưng sau khi trải qua bao biến cố, cảm nhận được sự ấm áp mà Hoắc Minh Hiên mang cho, cô biết rõ bây giờ mình cần gì, cô đã sống cuộc sống huy hoàng nhất, đối với cô mà nói, đứng trên đỉnh danh vọng đã không còn gì là cảm dỗ, bây giờ cô chỉ muốn giữ lấy sự ấm áp mà mình có được, quý trọng những người yêu thương mình, cô có thể múa trở lại đã là may mắn trời cho, vậy nên cô không còn cần hào quang vạn người chú ý nữa.

Hạ An An từ chối ngay tắp lự, “Lòng tốt của anh Tề tôi xin ghi nhận, thế nhưng quyết định của tôi vẫn không thay đổi, tôi cảm thấy cuộc sống của mình bây giờ rất tốt, anh nên nhường cơ hội cho những người thật sự cần nó vẫn tốt hơn.”

Tề Tử Chiêm sống sượng, vừa lúc cơm niêu của anh ta được bưng lên, anh ta hơi cười, đăm chiêu trợn cơm, “Tôi không biết phụ nữ kết hôn có phải đều như vậy hay không, luôn thích áp đặt cuộc sống của mình trong nhà, không phải xoay quanh chồng thì cũng là xoay quanh nhà bếp, hoặc xoay quanh con nhỏ, tôi cảm thấy tư chất của cô rất tốt, nhất định tương lai sẽ rất rực rỡ, quyết định làm người bình thường thật sự là không đáng, hơn nữa cô dám cam đoan Hoắc Minh Hiên có thể chung thủy với cô suốt đời sao?”

Nói cho cùng thì những lời này của anh ta còn mang theo trào phúng không hề che giấu, hơi híp mắt, nụ cười mang theo mấy phần ý vị thâm trường, “Hơn nữa tôi từng được nghe một chuyện rất thú vị.”

Hạ An An nhú mảy, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt, đang muốn cắt ngang, anh ta đã nói: “Tôi nghe nói, lúc trước cô lấy Hoắc Minh Hiên đơn giản là vì bị anh ta... À, tôi không biết cô từ chối tôi là do bị Hoắc Minh Hiên ép hay là cô đã thật sự quên mất nỗi nhục ban đầu, quyết định đâm lao thì phải theo lao.”

Sống lĩnh Hạ An An cứng đờ, không dám tin nhìn anh ta, lúc trước cô và Tề Tử Chiêm cũng không có quan hệ gì, làm sao anh ta biết chuyện này, chỉ có một giải thích duy nhất —

“Anh điều tra tôi?”

Tề Tử Chiêm mím môi cười, đôi mắt hoa đào đẹp đẽ, “Nói một câu khiến cô Hạ chê cười rồi, thật ra từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã có thiện cảm với cô, nếu không cũng sẽ không kiên nhẫn với như vậy, hơn nữa phụ trách việc tìm kiếm nghệ sĩ ở công ty đều là do tôi phụ trách, tôi tìm cô nhiều lần như thế, thật sự là vì không muốn bỏ qua người mà tôi xem trọng, nếu cô sợ quyền thế Hoắc gia mà không dám phản kháng, như vậy tôi có thể cam đoan với cô, chỉ cần cô đồng ý, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể cứu cô ra khỏi bể khổ, không những thế, dựa vào năng lực của Tề gia, tôi còn có thể khiến cho Hoắc Minh Hiên chịu sự trừng phạt đáng có, tội cường hiếp, ít nhất cũng phải chịu ba đến năm năm tù giam, đương nhiên, nếu cô phối hợp, tôi có thể khiến anh ta bị xử nặng hơn, cô yên tâm, đi theo tôi, tôi sẽ không bạc đãi cô, con của cô tôi cũng sẽ coi như con của mình, có Tề gia che chở, toàn bộ thành Lô sẽ không có ai dám bắt nạt cô.”

Thật ra mà nói thì trước khi quen Tề Tử Chiêm, cô chưa bao giờ biết đàn ông cũng có thể đẹp như vậy, làn da vô cùng mịn, khuôn mặt mềm mại, đôi mắt hoa đào không cười cũng cong cong, chỉ đảo mắt cũng có thể khiến người ta mê đắm, một nụ cười giam cầm biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ, không những thế thế, anh ta còn có thân phận hiển hách, sinh ra trong danh môn vọng tộc, còn làm chủ của công ty giải trí số một số hai trong nước, một người như vậy đặt ở đâu cũng là cực phẩm, tuyệt đối không kém cạnh gì Hoắc Minh Hiên.

Có thể được anh ta chú ý là ước mơ của không biết bao nhiêu thiếu nữ.

Nhưng mà, nghe anh ta nói xong, Hạ An An chẳng những không thấy rung động, ngược lại còn phần nộ.

Nụ cười trên mặt Hạ An An nhạt đi, giọng điệu lạnh lẽo, “Anh Tề này, đầu tiên tôi rất cảm ơn ý tốt của anh, tiếp theo, tôi muốn khuyên anh, chuyện nhà tôi thật sự không cần phiền anh nhúng mũi, Minh Hiên không ép buộc tôi chuyện gì, quả thật lúc trước chúng tôi xảy ra một số việc không vui, nhưng chuyện Minh Hiên làm mấy năm nay đã sớm chữa lành vết thương cho tôi, có lẽ trên đời này thật sự còn rất nhiều người không chung thủy cả đời như lời anh nói, nhưng thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn tin Minh Hiên.”

Hạ An An cười tự giễu: “Nếu anh ấy thật sự muốn tìm phụ nữ ở bên ngoài thì mấy năm nay không biết đã tìm được bao nhiêu cô rồi. Có lẽ anh Tề đây không biết tôi của ngày trước, lúc ấy tôi tệ hơn bây giờ rất nhiều, chẳng quan tâm tới gia đình con cái, cả ngày chỉ đắm chìm trong thế giới của mình, lấy rượu giải sầu, đối lại là người khác, chỉ sợ là không dễ dàng tha thứ cho mình khi cưới một người như vậy, nhưng Hoắc Minh Hiên không bỏ rơi tôi, anh ấy vẫn chăm sóc tôi, còn lo cho con của chúng tôi, không những thế còn mở được công ti, thử hỏi, lúc tôi suy sụp nhất, tôi tệ nhất, người đàn ông ấy không rời bỏ tôi, vậy tại sao tôi không thể hy sinh vì anh ấy? Cuộc sống bây giờ của tôi rất hạnh phúc, tôi cũng không hy vọng bất luận kẻ nào chen vào phá hoại gia đình mình, anh Tề đây là người đàn ông ưu tú, anh đáng để yêu một cô gái tốt, hoàn toàn không cần lãng phí thời gian vào người phụ nữ đã kết hôn như tôi, người ta nói phá một tòa miếu chứ không phá một cuộc hôn nhân, tôi tin nhất định anh Tề đây không phải loại người chia

rẽ hạnh phúc gia đình người khác, tôi rất biết ơn sự ưu ái của anh dành cho tôi, tôi ăn xong rồi, nếu anh không còn gì muốn nói, xin phép đi trước.”

Hạ An An nói xong liền đứng dậy, vừa muốn rời đi, Tề Tử Chiêm đã túm lấy cổ tay cô, Hạ An An nhìn mày nhìn anh ta, Tề Tử Chiêm cũng ý thức được hành vi của mình quá lỗ mãng, vội vàng buông tay, cười xin lỗi, “Những lời cô nói đều là thật lòng sao?”

Hạ An An hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn anh ta, “Từng câu từng chữ đều là thật.”

Trong mắt Tề Tử Chiêm có cái gì chợt lóe rồi biến mất, giọng điệu của anh ta vẫn khách khí như cũ, “Nếu cô không ngại, chờ tôi ăn xong rồi đưa cô về.”

Mặc dù bị cô từ chối, anh ta vẫn cười thản nhiên như vậy, dù sao thì Tề Tử Chiêm cũng là cao thủ tình trường, biết dùng phương pháp gì để hóa giải xấu hổ.

Người như vậy, quả thật rất hấp dẫn, nhưng Hạ An An lại thấy nguy hiểm, quá đáng sợ, tốt nhất vẫn nên cách xa ra, cô không muốn dây dưa gì với anh ta nữa.

“Không cần đâu, cảm ơn anh.” Lịch sự nói xong lời này, Hạ An An quay người đi thẳng.

Tề Tử Chiêm nhìn bóng lưng cô, rất lâu sau mới hồi phục tinh thần, cong môi cười.

Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên anh theo đuổi phụ nữ, Tề Tử Chiêm cũng không ngờ có một ngày anh lại để ý tới phụ nữ đã có chồng, vốn dĩ anh chỉ ôm tâm lý thương thức để đối xử với cô, nhưng từ sau khi xem màn múa tuyệt vời của cô trên sân khấu, anh lại nhớ mãi không quên, nhưng chỉ cần nghĩ cô là người phụ nữ của Hoắc Minh Hiên, anh vẫn cố không dây dưa gì với cô. Đối với Tề đại thiếu mà nói, theo đuổi phụ nữ đã có chồng cũng chẳng phải chuyện về vang gì, nhưng ngay khi anh đang muốn từ bỏ, trời đất xui khiến thế nào lại để anh nghe được chuyện quá khứ của cô và Hoắc Minh Hiên.

Anh không kìm nổi mà ra tay.

Nhưng kết cục lại nằm ngoài dự đoán.

Cảm giác bị từ chối thật sự rất khó chịu, nhưng anh không hận cô, ngược lại rất hâm mộ Hoắc Minh Hiên, anh ta có được một người vợ như vậy.

Anh cũng không phải người không biết rõ mình, nếu người ta đã nói rõ ràng như thế, anh cũng không muốn làm người chia rẽ hạnh phúc gia đình họ, anh tin, anh nhất định có thể gặp được người khiến anh rung động.

Chỉ là.....

Anh lấy di động ra, mở đến bức ảnh chụp trộm Hạ An An ở huyện Cáp Duy, bức ảnh cô múa bên đồng lửa, mái tóc dài bay bay theo gió, khuôn mặt trắng trẻo hiện ra trong ánh lửa khiến người ta mê đắm. Một tấm khác là dưới bầu trời đầy sao, cô mẫn nguyện nhắm mắt. Cả hai tấm ảnh đều đẹp đến mức khiến người ta say lòng.

Tề Tử Chiêm nhìn bức ảnh, chợt cười tự giễu, đáng tiếc, anh chơi nhiều năm như thế, đến khi hồi tâm chuyển ý muốn thành gia lập thất, ông trời để anh quen biết cô, tưởng rằng ông trời ban ơn, không ngờ cô lại là hoa đã có chủ, có lẽ đời này anh với cô chỉ có thể được đến thế.

Tuy không cam lòng, nhưng anh vẫn muốn nhìn cô hạnh phúc...

Mấy năm nay, anh đã làm tổn thương không ít phụ nữ, có lẽ cô chính là người ông trời phái tới để trừng phạt anh.

Tề Tử Chiêm mỗi một tựa lưng vào ghế, cho dù thế nào đi chăng nữa, cô gái ở sơn thôn nghèo nàn như ánh lửa làm chói lòe hai mắt, cả đời không bao giờ có thể quên.

Ít nhất cô cũng từng khiến anh khao khát, trên đời thật sự có một người như vậy, có thể khiến anh rung động.

Thật ra vừa rồi Hoắc Minh San và Lục Thiên Thành cũng không đi xa, cho nên khi Tề Tử Chiêm tìm Hạ An An, Hoắc Minh San là người biết đầu tiên.

Nhân lúc Lục Thiên Thành không chú ý, Hoắc Minh San vội vàng chạy vào nhà vệ sinh gọi điện cho anh, tình báo chuyện này.

Cúp điện thoại, sắc mặt Hoắc Minh Hiên sa sầm tăm tối, ánh mắt độc chiếm của Tề Tử Chiêm khi nhìn Hạ An An lại hiện lên trong đầu anh.

Đến lúc tìm Tề Tử Chiêm nói chuyện rồi.

Bất kể là ai, chỉ cần để ý tới người phụ nữ của anh, anh sẽ không bỏ qua.

Tề Tử Chiêm vừa ăn cơm xong liền nhận được điện thoại của Hoắc Minh Hiên, nói muốn gặp mình.

Giọng điệu của Hoắc Minh Hiên thật sự không tử tế cho lắm, Tề Tử Chiêm đoán có lẽ anh ta đã biết chuyện mình tìm Hạ An An.

Cũng không từ chối, hẹn địa điểm.

Lúc Tề Tử Chiêm tới quán trà, Hoắc Minh Hiên đã chờ ở đó, anh mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, quần âu đen, quần áo được cắt may khéo léo tôn lên vóc người cao to khỏe mạnh, anh im lặng ngồi một chỗ, dù không làm gì cũng khiến người ta có cảm giác bị đè ép.

Tuy rằng mình cũng là người khí chất xuất chúng, nhưng khi đứng trước mặt Hoắc Minh Hiên thì vẫn còn kém cạnh.

Muốn ngang ngửa anh, thật sự rất tốn sức.

Tề Tử Chiêm cười nhẹ, đi tới ngồi đối diện Hoắc Minh Hiên, khách khí chào hỏi, “Giám đốc Hoắc.”

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên thâm thúy sâu xa, môi khẽ mở, giọng điệu chẳng tỏ rõ nóng lạnh, “Anh muốn thế nào?”

Tề Tử Chiêm ngừng vọc vờn nhìn anh, “Anh có ý gì?”

Hoắc Minh Hiên cầm cốc trà lên uống một ngụm, giấu đi sát khí chợt loé qua, “Mọi người đều là người thông minh, Tề thiếu cần gì phải giả bộ hồ đồ?”

Đối đầu cùng kiểu người như Hoắc Minh Hiên quả thực cần phải có ý chí mạnh mẽ quyết liệt, cảm giác không giận mà uy của anh không phải ai cũng có thể chịu được, chẳng qua rất nhanh, Tề Tử Chiêm đã cảm thấy hô hấp thoải mái hơn, có lẽ anh ta là người lặn lội trong thương trường nên cũng có định lực.

Hít sâu mấy hơi, Tề Tử Chiêm mới cười nhạt, “Tôi và giám đốc Hoắc cũng chẳng qua lại trên phương diện làm ăn, giám đốc Hoắc tìm tôi tất nhiên sẽ không liên quan đến công việc.” Anh ta đảo mắt, như bưng tỉnh đại ngộ, “Là vì cô Hạ sao?”

Hoắc Minh Hiên không cho ý kiến, anh tựa lưng vào ghế, hai tay đan vào nhau để trên đầu gối, bình tĩnh nhìn Tề Tử Chiêm, vẻ mặt anh bao phủ một tầng sương mù chẳng nhìn ra cảm xúc, đôi mắt âm trầm khó hiểu giống như bóng tối dưới đáy đại dương, bên trên là biển êm sóng lặng, nhưng ẩn giấu bên dưới lại là sóng mãnh liệt, chỉ cần bất cẩn sẽ bị sóng ngầm đánh cho tan xương nát thịt.

Cánh môi hơi mở, ngữ khí lạnh nhạt như đang trần thuật, “Nếu anh Tề có ý đồ với vợ tôi, tôi khuyên anh nên sớm từ bỏ đi.”

Kỳ thật lúc trước Tề Tử Chiêm đã quyết định không dây dưa với Hạ An An, nhưng không biết vì sao, khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Hoắc Minh Hiên, nhìn thấy thái độ như nắm giữ tất cả của anh, trong lòng Tề Tử Chiêm dâng lên sức chiến đấu.

Anh sinh ra trong gia tộc họ Tề giàu mạnh số một số hai ở thành Lô, cũng có thể so với nhà họ Hoắc, Hoắc Minh Hiên xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, Đỉnh Thiên của anh cũng là do một tay anh tự lập, bất kể là về bối cảnh hay năng lực, anh cũng chẳng kém cạnh gì Hoắc Minh Hiên, mặc dù trong lòng anh

đã muốn từ bỏ Hạ An An, nhưng đối mặt với Hoắc Minh Hiên, anh không muốn thua như thế.

Tề Tử Chiêm dựa lưng vào ghế, cong môi cười, “Tính thích chưng diện ai cũng có, anh Hoắc có thể cam đoan cô ấy vẫn là vợ của anh sao? Năm đó anh dùng sức mạnh mới có được cô ấy, tất nhiên tôi cũng có thể dùng quyền thế Tề gia đoạt lại cô ấy từ trong tay anh.”

Giống như bị máy hút công suất lớn hút sạch không khí xung quanh, im phăng phắc, áp bức dồn ép lồng ngực khiến người ta khó chịu, ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn.

Thái dương Hoắc Minh Hiên giật giật, đôi mắt anh vẫn bình thản không dậy sóng. Anh lạnh lùng nhìn Tề Tử Chiêm, không biết đang nghĩ cái gì.

38. Chương 38: Nhân Sinh Thay Đổi

Ánh mắt anh quá sắc lạnh làm nụ cười trên mặt Tề Tử Chiêm cứng ngắc, anh ta vẫn cực lực duy trì trấn định thong dong, bình thản nhìn trả Hoắc Minh Hiên.

Cũng không biết qua bao lâu, Hoắc Minh Hiên đột nhiên bật cười, đôi mắt thâm trầm như cơn lốc khuấy đảo, trong nháy mắt biển xanh dậy sóng.

Hoắc Minh Hiên nâng chén trà lên uống một ngụm, gần như không chút để ý: “Mấy năm nay Đinh Thiên làm giao dịch danh – sắc, tuy rằng anh Tề làm việc cẩn thận nhưng nói cho cùng vẫn để lại dấu vết, chỗ tôi có đoạn ghi âm của anh Tề và một sĩ quan cấp cao, tôi tin thứ bên trong sẽ khiến anh Tề hứng thú.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tề Tử Chiêm đột ngột thay đổi!

Quả nhiên anh ta thấy Hoắc Minh Hiên lấy bút ghi âm từ trong túi ra, mở đoạn ghi âm, đoạn đối thoại từ từ phát ra, đợi nghe xong, sắc mặt Tề Tử Chiêm đã khó coi đến cực điểm.

Tề đại thiếu vừa rồi còn cố giữ trấn định, giờ phút này nhìn Hoắc Minh Hiên như nhìn thấy quỷ, Hoắc Minh Hiên vẫn duy trì nụ cười bí hiểm, anh cất bút ghi âm vào túi, “Nếu tôi phát tán đoạn đối thoại này ra ngoài, mặc dù có chỗ dựa là Tề gia, chỉ sợ anh Tề cũng khó tránh khỏi tai ương, Tề Tử Chiêm, anh muốn rơi vào cảnh chó cùng dứt đuôi sao?”

Rốt cuộc Tề Tử Chiêm cũng không thể giả vờ bình tĩnh được nữa, anh ta nghiêng tới, khuôn mặt điển trai vì phần nộ mà trở nên vằn vện, “Hoắc Minh Hiên, anh phải biết rằng, cho dù anh có phát tán ra ngoài, cho dù anh có tống được tôi vào tù, nhưng anh cho rằng Tề gia sẽ bỏ qua cho anh sao? Anh cảm thấy người hợp tác với tôi sẽ bỏ qua cho anh sao? Không, không chỉ anh mà toàn bộ Hoắc gia cũng sẽ bị kéo theo!”

Hoắc Minh Hiên chẳng sợ hãi gì trước sự uy hiếp của anh ta, không những thế, đôi mắt anh vẫn sâu như

đáy biển, khí thế không thua kém chút nào, “VẬY anh Tề có thể yên tâm, mặc dù Hoắc gia sụp đổ, dù tàn nhưng tôi cũng sẽ kéo Tề gia theo, có không thể lôi được cả Tề gia xuống địa ngục nhưng tôi cũng sẽ lột được một tầng da của nhà họ Tề!”

Khóe môi Tề Tử Chiêm giật giật, anh ta cảm thấy kẻ trước mắt này không phải người bình thường mà là một con rắn có nanh sắc và nọc độc đáng sợ, một khi bị Hoắc Minh Hiên quần lấy, con mồi chỉ còn đường chết.

“Cho nên, Tề Tử Chiêm, anh nên hiểu, có cần vì một người không yêu anh, hơn nữa còn là vợ của người khác mà hy sinh toàn bộ Tề gia hay không?”

Tề Tử Chiêm cười lạnh, “Còn anh thì sao, bởi vì một người mà khiến Hoắc gia vạn kiếp bất phục, đáng sao?”

“Có đáng hay không thì cũng chỉ có mình tôi rõ, mặc dù lời tôi nói chưa chắc anh đã hiểu, nhưng tôi có thể tha thứ nốt lần này, nếu không ấy mà, một khi tôi đã ra tay thì muốn dừng cũng không được đâu, cho nên, trước khi làm cái gì, tốt nhất là anh nên suy nghĩ lại đi!”

Nhìn Hoắc Minh Hiên không hề sợ hãi, dáng vẻ như nắm giữ tất cả trong tay, Tề Tử Chiêm thật sự muốn choảng cái cốc này vỡ đầu anh ra.

Nhưng mà, Tề Tử Chiêm biết, một khi Hoắc Minh Hiên đã xuống tay thì đối phương sẽ không còn đường thoát, năm đó kẻ hại anh suýt nữa ngồi tù bây giờ sống không bằng chết, gia thế của người kia cũng ngang ngửa với Hoắc Minh Hiên, nhưng anh vẫn có thể tự tay đưa kẻ thù vào bẫy mà chẳng dính dáng gì đến chuyện này, nếu anh thật sự muốn hại ai, kẻ đó chắc chắn không còn đường thoát.

Mặc dù hôm nay bị Hoắc Minh Hiên nắm mũi dắt đi, cơn giận của Tề Tử Chiêm không thể át, nhưng lý trí còn sót lại nói cho anh ta biết, lúc này không thể lấy cứng đối cứng với anh, nếu không Tề gia rất có khả năng sẽ sụp đổ.

Hít sâu mấy hơi, ngón tay siết chặt, Tề Tử Chiêm cố nén tức giận, giả vờ bình tĩnh nói: “Được.”

Nếu anh ta đã đáp ứng, Hoắc Minh Hiên cũng không cần dây dưa với anh ta, đứng dậy, bỏ lại một câu: “Chỉ mong anh Tề nói được làm được.” Lúc này mới xoay người rời đi.

Cho đến khi bóng lưng anh hoàn toàn biến mất sau khung cửa, Tề Tử Chiêm như bị hút hết sức lực ngã, vào ghế sa lon, vốn còn định nhìn về mặt tức giận khó nén của Hoắc Minh Hiên, không ngờ cuối cùng người tức giận khó nén lại là mình.

Hoắc Minh Hiên, không thể không thừa nhận, anh ta quả thực có năng lực hơn so với những gì anh tưởng.

...

Tan tầm Hoắc Minh Hiên vẫn theo lễ thường tới đón Hạ An An, ngồi trên xe, Hạ An An kể chuyện Tề Tử Chiêm tìm cô cho anh, cô không muốn giấu Hoắc Minh Hiên điều gì.

“Anh ta tới tìm em vẫn vì chuyện gia nhập Đỉnh Thiên, nhưng em từ chối rồi, hơn nữa em còn nói hết, có lẽ về sau anh ta sẽ không tới tìm em nữa.”

“Ừ.” Anh đánh tay lái, ậm ừ qua loa.

Hạ An An nghiêng đầu nhìn gương mặt chẳng thay đổi gì của anh, bĩu môi, tên này, đúng là chẳng ai biết anh đang nghĩ cái gì.

Trở về nhà, ăn cơm xong, Hạ An An trở lên phòng tắm rửa, Hoắc Minh Hiên và Hoắc Thiên Dục ngồi trên sofa, Hoắc Minh Hiên lật xem tạp chí tài chính kinh tế quý này, mà Hoắc Thiên Dục thì xem truyện tranh tiếng Anh.

Thỉnh thoảng thằng bé lại giương mắt nhìn bố nó, mắt to như hạt châu, nó cảm thấy hôm nay bố nó là lạ.

“Có chuyện gì thế? Trông bố cứ kiểu gì ý.”

Ông bố nào đó vẫn lật tạp chí, không trả lời, thằng nhóc dẩu mỏ, khinh nhau hả?!

“Chắc liên quan tới mẹ đúng không?”

Ông bố nào đó vẫn lật tạp chí, không trả lời.

Hoàn toàn bị bơ, quyết tâm đập nổi dim thuyền: “Không phải bố gặp tình địch chứ?”

Ông bố nào đó chau mày, lạnh lùng nhìn thằng bé, thằng bé bị nhìn mà rùng mình một cái, lại tỏ vẻ thấy chết không sờn: “Chắc là đúng rồi.” Dừng một chút lại nói: “Người kia là ai đó bố? Khiến bố lo lắng như vậy, chắc rất giỏi hả?”

Ông bố nào đó đột nhiên dựa vào ghế sofa, lạnh lùng bỏ ra một câu, “Tiểu bạch kiểm, không đáng bận tâm.”

Thằng bé mở to mắt, trượt xuống từ ghế, trèo lên trên đùi bố, cầm lấy bàn tay to của bố nó, nhẹ giọng ra lệnh, “Năm tay lại.”

“??”

“Bố cứ nắm tay lại đi.”

Ông bố nào đó ngoan ngoãn nghe lời nắm tay lại, thằng bé liền nắm tay thành nắm đấm nhỏ đụng tay với anh, mở to mắt nhìn bố già nhà mình, giọng nói trẻ con có lẫn vài phần kiên định: “Con thấy bố là tốt nhất, có bố ở đây, không ai có thể cướp mẹ đi được!”

Anh hít mắt lại, im lặng nhìn khuôn mặt của con trai, thằng bé bị ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn chăm chăm, nhụt chí trẻ môi, trượt từ đùi anh xuống, “Con đi ngủ đây.” Vô dụng, vô dụng, thật sự không hề có tác dụng tí nào, vì sao mình lại có ông bố ăn hại như vậy chứ hả? Hứ!

Người nào đó nhìn con trai đi lên lầu, trong lòng râm ran, anh vút tạt chí qua một bên, đứng dậy vươn vai.

Con xem trọng mình như vậy, anh nhất định không thể để thằng bé thất vọng, không ai có thể cướp mẹ của con trai anh đi được!

Tâm trạng anh rất tốt, đột nhiên nhớ ra, bây giờ vợ anh diễn xong rồi, hôm nay anh có thể điên cuồng một chút.

Há, chính là như vậy.

Cho nên ngày hôm sau, Hạ An An thật sự không bò dậy nổi.

Nhưng nghĩ đến ông xã ngày ngày bị cô nhéo tai, cô nhịn.

Ngày mai là thứ bảy, vừa lúc Thiên Dục không đến trường, Hạ An An tính dẫn thằng bé đi chơi một ngày.

“Ngày mai anh có đi làm không?”

Thứ bảy và chủ nhật Hoắc Minh Hiên thường xuyên tăng ca, cô cũng không chắc anh có thời gian rảnh hay không.

Ngày mai Hoắc Minh Hiên vốn có kế hoạch khác nhưng nghe thấy dẫn con đi chơi, mặc kệ là chuyện quan trọng hay gì cũng vớt lại phía sau, dù sao mấy năm nay anh cũng bề bộn công việc, Thiên Dục lớn như vậy còn chưa được đi công viên chơi, có cơ hội thế này, đương nhiên là anh muốn đi cùng vợ con.

“Không có.”

“Vậy ngày mai nhà mình đi chơi nhé.”

Thiên Dục vừa nghe nói được đi chơi, hí hửng vỗ tay, phải biết rằng đây là lần đầu tiên nó được đi công viên cùng với bố và mẹ.

Nó hưng phấn vô cùng, ăn cơm xong đã bắt đầu chuẩn bị đồ đi chơi, quần áo như thế nào, ngày mai có phơi nắng được hay không, có cần mang theo ô hay mũ gì không, a ha ha, hình như có rất nhiều đồ phải chuẩn bị.

Hạ An An nhìn đứa nhỏ bận trước bận sau, trong lòng cảm thấy chua xót, cô cố nén nước mắt, giữ lấy đứa nhỏ dỗ dành: “Thiên Dục đừng nôn nóng, đồ cần chuẩn bị mẹ đều chuẩn bị xong rồi, giờ con chỉ cần đi ngủ là được, để ngày mai tỉnh táo rồi chơi thật vui.”

Đứa nhỏ cảm thấy mẹ nói rất đúng, gật đầu, “Con đi ngủ đây, chúc mẹ ngủ ngon.”

Thấy thằng bé chạy vào phòng rồi, Hạ An An mới thở dài một hơi.

Có thể là biết ngày mai ra ngoài đi chơi, tối nay Hoắc Minh Hiên cực kỳ sẵn sàng, hiếm khi không đòi hỏi tí nào, Hạ An An nằm trong ngực anh lâm bầm: “Ngày mai chúng ta phải dẫn Thiên Dục đi chơi thật vui.”

Cô nghe thấy anh “ừ” một tiếng mới an tâm đi ngủ.

Hạ An An cảm thấy ngày hôm nay trôi qua rất nhanh, ngủ chưa được bao lâu đã bị ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào làm tỉnh.

Mơ mơ màng màng mở mắt, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa nhìn đã thấy hãi, giống như bị ác mộng làm tỉnh, cô giật mình ngồi bật dậy.

Hạ An An nhìn rõ tất cả trước mắt, cảm thấy như có bàn tay siết chặt lấy cổ, siết đến mức không thở nổi.

Chuyện này... chuyện này... chuyện này.....

Hạ An An run rẩy giơ tay lên trước mặt, hít sâu vài hơi mới có dũng khí nhìn lại, lúc nhìn thấy từng vòng thịt quen thuộc trên cánh tay, bên tai cô như có tiếng sét vang lên ầm ầm.

Vì sao lại như vậy?! Vì sao cô lại trở lại rồi?!

Không không không, nhất định là mơ, nhất định là mơ! Nhất định là như thế!

Cô tự an ủi như vậy, nằm xuống giường, không ngừng lẩm bầm nhanh chóng ngủ tiếp, chỉ cần tỉnh dậy, cô vẫn sẽ nằm bên cạnh Hoắc Minh Hiên, tất cả đều là nằm mơ, là nằm mơ!

Ngay lúc cô không ngừng cố vũ cho mình chìm vào giấc ngủ, một tiếng chuông réo rất vang lên, đó là tiếng chuông báo thức di động, Hạ An An muốn kiềm chế mình để không chú ý tới nó, nhưng tiếng chuông vẫn cứ lặp lại đều đều, tiếng sau vang hơn tiếng trước.

Cô muốn ngủ cũng không được.

Cuối cùng cô cũng phải thò tay lấy điện thoại xuống tắt chuông báo thức, nhưng lúc nhìn thấy ngày tháng hiển thị trên màn hình, Hạ An An giật mình khiếp đảm.

28 tháng 5, một đêm...

Chẳng lẽ tất cả những gì cô đã trải qua đều chỉ là giấc mộng?

Chồng cô con cô, chẳng lẽ tất cả đều là mơ?

Sao có thể như thế? Làm gì có giấc mơ nào chân thực như vậy? Chân thực đến nỗi khiến cô nhớ rõ từng chi tiết.

Nhìn căn phòng quen thuộc trước mắt, cô không thể tin nổi, quả thật không thể tin nổi, vì sao cô lại trở về? Vì sao?!

Hôm nay đã nói là phải dắt con trai đi công viên chơi rồi, cô đã chuẩn bị tất cả mọi thứ, thằng bé mong chờ như vậy, một nhà ba người bọn họ đáng lẽ đã có một ngày cuối tuần vui vẻ, nhưng mà... Rốt cuộc tại sao?!

Vì sao lúc cô hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất, lúc cô nghĩ rằng có thể ở bên cạnh chồng con cả đời thì sự thật lại đập tan tất cả?

Mặc dù biết mọi thứ đều là hạnh phúc cô may mắn có được, mặc dù biết tất cả đều không thuộc về mình, nhưng vì sao lại xảy ra nhanh như thế, vì sao?!

Tàn nhẫn như vậy, bất ngờ đến không kịp phòng, hoàn toàn không cho cô cơ hội chuẩn bị.

Cô còn chưa yêu đủ, còn chưa hạnh phúc đủ, cô còn muốn sinh thêm một đứa con cho Minh Hiên.

Cuối cùng thì vì sao lại như vậy?! Vì sao?!

Hạ An An bưng mặt, oà khóc.

Không còn, tất cả đều không còn, cô lại trở về thế giới của mình một lần nữa, cô vẫn là Hạ An An béo đến

thảm thương không nở nhìn, vẫn là Hạ An An cô độc trong căn hộ sáu mươi mét vuông này cho đến lúc chết.

Chồng cô, con trai cô, vốn thuộc về một Hạ An An khác, An An bị cướp đoạt đi giấc mơ, bị ép phải từ bỏ tất cả để mang thai sinh con, cuối cùng thống khổ không chịu nổi mà tự sát, cô ấy đã trải qua nhiều đau khổ, hạnh phúc phải là thứ cô ấy nên có được, mà cô chưa trải qua thứ gì, dĩ nhiên không có tư cách nếm mùi hạnh phúc, cho dù cô có cẩn thận bao nhiêu, có quý trọng bao nhiêu, nhưng thứ không phải của cô vẫn sẽ không thuộc về cô.

Thứ thuộc về cô chỉ có cuộc sống cô đơn không chỗ dựa này.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, Hạ An An mới bước xuống giường đi vào phòng vệ sinh, nhìn khuôn mặt trong gương, Hạ An An lại khóc.

Quay lại rồi, quả nhiên cô đã quay lại cuộc sống này, cuộc sống thực sự thuộc về cô.

Hạ An An trốn trong phòng vệ sinh chết lặng, cho đến khi tiếng chuông di động vang lên mới kéo suy nghĩ của cô về, cô vốn không muốn để ý, nhưng tiếng chuông di động lặp đi lặp lại khiến cô thấy phiền, bắt buộc phải quay lại giường, cầm di động, là bếp trưởng gọi tới.

Tuy rằng mới qua một đêm, nhưng nhìn lại hai chữ “Bếp trưởng”, Hạ An An có cảm giác như đã qua cả mấy đời.

Cô đứng chờ hồi lâu rồi mới ấn nút nhận.

Bếp trưởng là người nóng tính, gọi lâu rồi cô mới rề rà bắt máy, anh ta chửi ầm lên.”

“Đầu bếp Hạ, mời cô nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi? Sao còn chưa đi làm? Không phải hôm qua tôi đã dặn cô là hôm nay có khách bao khách sạn, cô phải tới sớm sao? Vì sao giờ còn chưa tới? Tôi ở đây sắp bần chết rồi. Nếu cô không muốn làm chung thì nghỉ việc đi cho tôi còn tuyển người khác!”

Nếu là trước kia, bị cuộc sống tra tấn đến khúm núm nhẫn nhục, Hạ An An đã sớm cúi đầu khom lưng giải thích với bếp trưởng, nhưng bây giờ, cô hoàn toàn không còn hưng thú với công việc, hơn nữa công việc này cũng chỉ là sự lựa chọn bắt buộc dĩ, cô không thích, không thích tí nào.

Giống như phát tiết tất cả đau khổ trong những năm qua, Hạ An An cười lạnh một tiếng, đáp trả lại từng từ, “Vậy anh chọn người khác đi, tôi nghỉ việc.”

Bếp trưởng không ngờ cô sẽ nói như vậy, sững lại một giây, sau đó lập tức quát lên: “Hạ An An, cô nghĩ mình là ai? Cô cảm thấy chúng tôi thiếu cô thì không làm ăn được sao? Được lắm, cô được lắm, cô nghỉ việc đi, nhưng tiền lương tháng này đừng hòng lấy.”

“Ừ.” Hạ An An lạnh nhạt nói, “Nếu không còn gì thì tôi dập máy đây.”

“ ... ”

Không nghe được đầu bên kia đáp lại, Hạ An An liền dập máy.

Cô thẫn thờ ngồi lên ghế sofa, nhìn mọi thứ quen thuộc trước mắt, trong lòng không biết là có mùi vị gì, cô còn có thể quay lại được không? Còn có thể quay lại thế giới có chồng cô và con cô được không?

Có phải Hạ An An bên đó cũng đã quay lại rồi? Nếu không quay lại, vậy Minh Hiên và Thiên Dục thấy cô không tỉnh, nhất định sẽ rất đau khổ.

Có khi nào Minh Hiên lại mất ngủ không?

Có khi nào Thiên Dục lại trốn một mình khóc thầm không?

Cô rất nhớ họ, thật sự rất nhớ, nhưng cô còn có thể quay lại sao?

Ngồi một lúc, Hạ An An mới đi thay quần áo, cô muốn thấy Minh Hiên ở đây một lần.

39. Chương 39: Hoắc Minh Hiên Kiếp Này

Tập đoàn Lam Diệu vốn là tập đoàn đứng đầu của thành phố, Lam Diệu bây giờ so với Lam Diệu cô biết đã phát triển hơn rất nhiều, nó không đơn giản chỉ phát triển về phần mềm, mấy năm nay công ti không ngừng lớn mạnh, nó đã thôn tính cả công ty Tuệ Kế có số lượng bất động sản lớn nhất, các mắt xích của khách sạn Phi Ưng, còn có vài trung tâm thương mại của thành Lô bị Lam Diệu thu vào trong túi, ngay cả sản nghiệp Bách Minh của nhà họ Hoắc nay cũng nằm dưới chướng tập đoàn Lam Diệu, mà giá trị của Hoắc Minh Hiên cũng là nước lên thì thuyền lên, có thể nói, ở thành Lô, không mấy ai có đủ khả năng chống lại quyền thế và tài lực của anh, mặc dù là những đại tộc ở bờ sông Giang An cũng không thể không kính nể Hoắc Minh Hiên vài phần.

Lúc Hạ An An ngồi taxi đến tập đoàn Lam Diệu, vừa lúc gặp được một đoàn Limousine chạy qua, tài xế vội tạt xe qua một bên nhường đoàn xe qua trước.

“Đây là đoàn xe của giám đốc Hoắc.” Lái xe giải thích cho cô, “Chúng ta chờ một chút, chờ đoàn xe của giám đốc đi rồi mới đi qua.”

Kỳ thật anh ta nói gì Hạ An An cũng không nghe thấy, lúc hàng xe giá trị xa xỉ lần lượt dừng lại trước cửa tập đoàn Lam Diệu, lúc Hoắc Minh Hiên bước xuống từ chiếc xe thứ hai, ánh mắt cô đã bị anh hấp dẫn.

Anh mặc tây trang cắt may khéo léo, từng chi tiết quần áo đều toát lên vẻ xa hoa và phẩm vị, vóc người anh cao gầy, nhẹ nhàng chín chắn, cả người lộ ra uy nghiêm không ai có thể xâm phạm.

Trên người anh tỏa ra khí thế cao quý, từng nơi trên thân thể đều có hơi thở lạnh bạc xa cách, anh giống như trăng sáng được vây quanh bởi những vì sao, anh rạng rỡ, hấp dẫn mọi người, nhưng anh cao xa như vậy, chẳng ai có thể theo kịp.

Tuy vẫn là khuôn mặt lạnh lùng ấy, tuy vẫn giống với Hoắc Minh Hiên sớm chiều ở cùng cô như đúc, nhưng người này không phải chồng cô, cũng không phải người cô yêu, cô nhớ kỹ, anh cách xa như vậy, xa đến nỗi cho dù cô dùng ánh mắt cũng không đuổi kịp, anh không phải anh, không phải người có vướng mắc với cô, cũng không phải người kết hôn với cô, cũng không phải người sẽ dễ dàng tha thứ cho cô, cũng không phải người cho dù cô có thể nào vẫn yêu cô như cũ.

Anh và cô không có quan hệ gì cả, giữa bọn họ không có khúc mắc, cũng chưa từng gặp mặt.

Chẳng có gì nghi ngờ khi Hoắc Minh Hiên đó vẫn luôn yêu cô, bởi vì họ từng có rất nhiều khúc mắc, bởi vì họ là vợ chồng rất nhiều năm, nhưng còn Hoắc Minh Hiên này? Bọn họ chẳng có gì cả, bọn họ chỉ là hai người xa lạ!

Nhìn người đàn ông cao quý uy nghi như chúng tinh cũng nguyệt, anh cao cao tại thượng, anh không phải Minh Hiên sẽ yêu cô, thương cô, bảo vệ cô.

Anh và Minh Hiên đó không giống nhau, không phải là một!

Hoắc Minh Hiên đó vừa mới bắt đầu đã thích cô, không chỉ coi cô như trân bảo, nhiều năm vẫn ở bên cô không rời không bỏ, yên lặng nuôi lớn con của hai người, cho dù cô làm gì anh cũng đều ủng hộ, lúc cô cần anh nhất anh cũng không tiếc thể diện mà cổ vũ cho cô.

Nhưng Minh Hiên này, giữa họ chẳng có bất cứ điều gì!

“Này cô, đến nơi rồi.”

Tài xế kéo suy nghĩ của cô về, Hạ An An lau nước mắt, nhìn tập đoàn Lam Diệu, cô cười khổ một tiếng, “Quay lại đường cũ đi.”

Hạ An An mua phòng ở một tiểu khu bậc trung, tuy rằng chỉ khoảng 60,70 mét vuông nhưng giá thuê vừa phải, sau khi bị tai nạn cô không thể khiêu vũ, trường học cường chế đuổi học, cô không còn chỗ để đi, lúc ấy chỉ có thể dùng số tiền thắng được trong cuộc thi nhảy và tiền nhận được từ người đại diện để thanh toán trước tiền đặt cọc nhà, khoản vay mua nhà cũng phải mất vài năm mới thanh toán xong.

Điều này vẫn dựa trên sự việc khi cô xảy ra tai nạn giao thông đã có một người hảo tâm giấu danh tính thanh toán phí giải phẫu đất đò cho cô, nếu không, chỉ sợ bây giờ ngay cả nhà cô cũng chẳng có để mà về.

Có điều, có ngôi nhà thuộc về mình cũng không tệ, ít nhất lúc đau khổ còn có nơi để trốn tránh, ví dụ như bây giờ.

Hạ An An muốn về nhà nhanh nhanh, sau đó chui vào mai rùa, bộc lộ những bi thương và không cam lòng.

Vừa xuống xe, cô đã nghe thấy có người gọi tên mình. Giọng nói chói tai, ngữ điệu kiêu căng phách lối, sống lưng Hạ An An cứng đờ.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Khương Hiểu Kỳ đang bước xuống từ chiếc xe hơi đỏ thẫm đỗ ở đầu đường bên kia.

Hôm nay cô ta mặc váy Bohemia, tóc dài để xoã, tóc mái dùng kính giữ trên đầu, cô ta rất đẹp, nháy mắt đã đánh tan ý chí của Hạ An An.

Cô còn nhớ ở thế giới kia, có lần Hoắc Minh Hiên đưa cô đi họp lớp, lúc biết được chồng cô là người sáng lập ra tập đoàn Lam Diệu, khuôn mặt Khương Hiểu Kỳ tràn đầy hâm mộ, phần nộ, không cam lòng không thể che giấu, nhưng mà bây giờ, ánh mắt cô ta vênh vào tự đắc, nét mặt cô ta vui sướng khi người khác gặp họa, ánh mắt nhìn cô như đang nhìn người đáng thương và buồn cười nhất trên đời.

“Có việc gì thế?” Cô cố gắng giữ cho giọng nói ổn định.

Khương Hiểu Kỳ khoanh tay trước ngực, cao ngạo bước đến trước mặt cô, quét mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới, cười cợt nhả: “Không có gì, chẳng qua hôm nay tới phòng bếp của khách sạn tìm cô nhưng nghe nói cô bỏ việc rồi, tới xem cô thế nào.”

Hạ An An lùi về phía sau theo bản năng, lạnh lùng nhìn cô ta, “Rồi sao, còn chuyện gì nữa không?”

“Ôi chào...” Cô ta tiếc hận thở dài, “An An à, làm bạn bè đã nhiều năm rồi, tôi không thể không khuyên cô một câu, mọi việc không nên quá tính toán, cô xem lại bản thân mình bây giờ đi, có thể trở thành đầu bếp là may lắm rồi, chẳng lẽ cô muốn làm nhân viên bán hàng hay phục vụ khách sạn hả, những nghề đó đều cần nhan sắc, nhưng cô ấy mà, vẫn thích hợp với phòng bếp đầy khói dầu hơn, cô không suy nghĩ mà đã bỏ việc như vậy, tôi sợ cô chết đói thôi.”

Tay Hạ An An siết lại thành quyền, cô hít sâu mấy hơi áp chế phần nộ đang cuộn cuộn bốc lên: “Cám ơn cô đã quan tâm, chỉ có điều chuyện của tôi không đến phiên cô lo, nếu không có chuyện gì khác, tôi đi trước.”

Nói xong, không đợi Khương Hiểu Kỳ trả lời, cô đã xoay người rời đi, nhưng mới đi được hai bước lại nghe thấy cô ta nói tiếp: “Hạ An An, cô cũng đừng trách năm đó Bạch Dạ Thần không muốn cô, cô soi gương nhìn xem bản thân mình bây giờ là cái dạng gì, cô cảm thấy người đàn ông nào dám yêu mình hả?”

Mắt Hạ An An giật giật, lúc này cô hận không thể băm Khương Hiểu Kỳ ra thành mảnh nhỏ, nhưng cô vẫn ra sức kìm chế, chỉ vì những gì cô ta nói đều đúng.

...

Về đến nhà, thay quần áo đã ướt mồ hôi trên người ra, lại tắm rửa, Hạ An An mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Đứng trong nhà vệ sinh, nhìn khuôn mặt béo phệ trong gương, lần đầu tiên Hạ An An muốn giảm béo.

Vì tai nạn giao thông mà trở thành thế này, thứ cô thích nhất là nhảy cuối cùng không thể nhảy, người cô tin cậy nhất lại bỏ cô mà đi, trên đời này trừ tham sống sợ chết, cô chẳng còn gì để mà theo đuổi, cho nên đối mặt với thể trọng quá cỡ cô cũng chẳng còn bận tâm, thứ cô muốn đời này cũng không có lại được, cần gì phải ép buộc bản thân thay đổi nhiều như vậy? Cuối cùng tập thành thói quen sống ngày nào hay ngày ấy.

Nhưng mà, trải qua hạnh phúc, trong lòng có người mình yêu, mặc dù cô biết đời này không còn cơ hội gặp, nhưng vì trong lòng có nhung nhớ, bất kể thế nào, cô cũng không muốn Minh Hiên nhìn thấy cô như thế này.

Có lẽ có một ngày nào đó, Minh Hiên cô yêu sẽ tới thế giới của cô, cô không muốn anh nhìn thấy Hạ An An anh yêu có bộ dáng như bây giờ.

Khuông Hiểu Kỳ nói rất đúng, bộ dạng này khó mà khiến đàn ông yêu thích, mặc dù Minh Hiên không để ý, nhưng cô không muốn để anh chịu ảm ức, bởi cô bây giờ không xứng với anh.

Cô muốn giảm béo, cho dù khổ, cô cũng phải giảm béo.

Cô muốn có lại sự tự tin sau khi giảm béo, cô không muốn kéo dài cuộc sống tự ti này.

Hạ An An là một người có ý chí rất mạnh mẽ, chỉ cần cô đã nhận định thì không gì có thể ngăn cản được.

Trong những ngày giảm béo, mỗi ngày Hạ An An đều ảo tưởng trong lúc ngủ mình có thể sẽ về được bên đó, nhưng lúc mở mắt ra, thấy bản thân mình vẫn còn ở đây, Hạ An An đã không còn cảm thấy không cam lòng giống như lúc mới bắt đầu, bởi vì dù thế nào đi nữa, cuộc sống đối tốt với cô, cô nhận, cuộc sống đối xử tệ với cô, cô cũng không thể trốn tránh, lại nói, cho dù chỉ có thể nhớ hai cha con họ trong lòng, cũng đủ để cô nhớ cả đời.

Hoắc Minh San chẳng biết từ đâu mà biết được chuyện cô bỏ việc, gọi điện thoại cho cô hỏi tình hình, lại hoàn toàn đồng ý với chuyện này, mặc dù là nói chuyện qua điện thoại nhưng Hạ An An cũng có thể cảm nhận được sự hưng phấn của Hoắc Minh San.

“Ê, An An, cậu tới vũ đoàn của tớ làm đi! Đừng ra ngoài làm công nữa, cho dù không đảm đương được vai trò cô giáo nhưng giúp tớ xử lý chuyện công vụ cũng được mà, bây giờ cậu là đại cổ động của vũ đoàn tớ, chuyện ở vũ đoàn cậu cũng phải tham gia chứ.”

Tiền tích cốp bao nhiêu năm nay, trừ chi tiêu hàng ngày ra, cô đều quăng đến vũ đoàn của Minh San, lúc mới bắt đầu chẳng có lợi nhuận gì, nhưng vũ đoàn dần lớn mạnh, mấy năm nay cũng kiếm về cho cô không ít, cho nên lúc trước cô dễ dàng từ bỏ công việc như vậy cũng không phải là do nhất thời xúc động, mà vì cô còn có đường lui.

Đối với người bạn không rời không bỏ này, hơn nữa còn là cô em chồng của mình ở một thế giới khác, Hạ An An càng ngày càng thấy thích.

“Ok, tớ sẽ đi làm, nhưng không phải bây giờ, qua mấy tháng nữa đi.”

“Vì sao lại muốn mấy tháng nữa, hả hả hả? Cậu lại định làm cái gì? Mai tớ tới tìm cậu, chúng ta đi dạo phố.”

“Thôi thôi!” Hạ An An vội vàng từ chối, “Gần đây tớ có việc, không muốn ra ngoài.”

“Chuyện gì mà thần bí thế?”

“Nói chung là cậu cũng đừng tới tìm tớ, coi như tớ bế quan tu luyện đi, đúng thời điểm tớ sẽ đi ra ngoài.”

“...”

“Được rồi, nhớ lời tớ nói, không có việc gì đừng tới tìm tớ.”

Cô nghe thấy Hoắc Minh San hừ mũi nói thềm: “Hừ, ai mà thềm tìm, bye!”

Hạ An An nghe tiếng tút tút truyền tới, khe thở dài, quả nhiên vẫn là cái tính này, một chút cũng chẳng thay đổi.

Sau đó Hoắc Minh San lại gọi cho cô vài lần hẹn ra ngoài, đều bị cô từ chối.

Hoắc Minh San chắc là hận chết cô.

Hạ An An cảm thấy việc giảm béo giống hệt như tu luyện, nếu muốn tu luyện tốt thì phải hoàn toàn yên tĩnh không bị ai quấy rầy, cho dù có ý chí mạnh mẽ nhưng chỉ cần bên cạnh có người dụ dỗ, cuối cùng vẫn thành công cốc, tất cả cố gắng lúc trước đều thành uổng phí.

Hạ An An hiểu đạo lý này, cho nên mới từ chối gặp Hoắc Minh San.

Những tháng ngày giảm béo quả thực chính là vừa đau khổ lại vừa vui vẻ, đau khổ trong sự hành hạ và vui

về khi gặt hái được thành công, từ tháng sáu đến tháng mười, trong bốn tháng, cuối cùng Hạ An An cũng giảm được một nửa so với trọng lượng ban đầu.

Tuy rằng vẫn béo hơn Hạ An An ở thế giới kia năm cân, nhưng có thể giảm đến năm mươi cân, Hạ An An cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Hơn nữa cảm giác mồm mĩm cũng rất tốt.

Hôm nay Hoắc Minh San lại gọi điện tới, bảo em họ của Lục Thiên Thành kết hôn, mời cô đi uống rượu mừng.

“An An, đây là tờ hẹn giúp Thiên Thành, nếu cậu không đến thì là đắc tội với người ta đó.” Hoắc Minh San trịnh trọng nói.

Hạ An An cười khỏ một tiếng, “Được, tớ đi.”

“Ế? Thật à?” Hoắc Minh San hưng phấn, giọng điệu cũng cao thêm vài phần, “Vây... Tớ và Thiên Thành tới đón cậu nhé?”

“Ừ.” Hạ An An vừa đáp xong, Hoắc Minh San đã cúp điện thoại luôn.

Bế quan tu luyện lâu như vậy, cuối cùng nên xuất quan thôi.

Em họ Lục Thiên Thành cũng sinh ra trong danh môn, một khi đã như vậy, cô không thể ăn mặc quá giản dị, nếu không sẽ khiến Minh San mất mặt, cũng may trước kia cô có chuẩn bị mấy bộ quần áo, chờ sau khi giảm béo xong sẽ mặc, giờ vừa đúng lúc.

Tiết trời hơi lạnh, Hạ An An mặc váy dài tới đầu gối, lại khoác thêm áo khoác, xác định không có vấn đề gì mới đi ra cửa, vừa ra ngoài đã nhận được điện thoại của Hoắc Minh San, Hạ An An nhìn quanh, quả nhiên thấy một chiếc xe chậm rãi chạy tới.

Lúc Lục Thiên Thành dừng xe lại, Hoắc Minh San vội vàng nhảy xuống, đến khi xác định được người trước mắt đúng là Hạ An An, Hoắc Minh San hét ầm lên: “Ồi giới ơi Hạ An An ơi, cậu... cậu... Trời ạ, không phải tớ nằm mơ chứ?”

Hạ An An rất vừa lòng với biểu hiện kinh ngạc của Hoắc Minh San, cô xoay một vòng, “Thế nào? Không làm cậu mất mặt chứ?”

Hoắc Minh San lại không nhận được mà rơi nước mắt, đột nhiên nhào qua ôm lấy cô, nức nở nói: “An An, giống như tớ lại nhìn thấy cậu vậy, đây mới là Hạ An An tớ quen, vừa gầy vừa đẹp lại nỗ lực, trời ạ... Tớ kích động quá, cậu chính là anh hùng trong lòng tớ.”

Hạ An An cũng đỏ mắt, vỗ lưng an ủi Hoắc Minh San, “Được rồi, đừng khóc, cẩn thận hỏng lớp trang điểm, lát nữa lại phải trang điểm lại.”

Lúc này Hoắc Minh San mới thả Hạ An An ra, nhìn cô nhưng vẫn không dám tin, rất lâu sau mới kéo cô lên xe.

Lục Thiên Thành cũng giật mình khi nhìn thấy Hạ An An, lúc anh quen biết Hạ An An, cô đã mập rồi, thế nên anh không biết vốn dĩ Hạ An An gầy xuống lại đẹp như vậy.

Hoắc Minh San thấy Lục Thiên Thành nhìn chằm chằm vào Hạ An An thì bực mình đập anh một cái, “Mất tập trung cái gì đấy? Mau lái xe đi.”

Lục Thiên Thành lúc này mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng khởi động xe, vẫn còn không dám tin: “Xem ra câu ‘Người béo đều có tiềm lực’ là rất đúng, An An, anh không nghĩ em lại đẹp như vậy, mới vừa rồi anh cũng chưa nhận ra.” Tiếng Trung của Lục Thiên Thành càng ngày càng trôi chảy.

Hoắc Minh San lại đập anh thêm cái nữa: “Mỹ nhân cũng không phải của anh, tập trung lái xe đi.”

Lục Thiên Thành cười khổ, lập tức xin hàng: “Anh có ý gì đâu, đang khích lệ từ tận đáy lòng đấy chứ.”

Hoắc Minh San lại cười nhạo anh một hồi.

Hạ An An nhìn hai người thân thiết cãi qua cãi lại, đột nhiên nghĩ tới Hoắc Minh San và Lục Thiên Thành ở thế giới khác, kiếp này họ đã trở thành một đôi vợ chồng, mà ở thế giới kia họ chỉ vừa mới quen nhau. Ở thế giới ấy, Hạ An An nóng lòng hy vọng Hoắc Minh San có thể tìm được hạnh phúc, nhưng đến thế giới này lại là Hoắc Minh San nóng lòng hy vọng cô có thể tìm được hạnh phúc.

Cô có thể tìm được hạnh phúc sao?

Cô nghĩ tới ngày nhìn thấy anh dưới chân tập đoàn Lam Diệu, cười khổ lắc đầu, bọn họ không thể.

Đây là lần đầu tiên Hạ An An theo Hoắc Minh San tham gia yến hội, địa điểm là một khách sạn rất nổi tiếng ở thành Lô, bởi vì Hoắc Minh San và Lục Thiên Thành muốn giúp đón khách nên sau khi sắp xếp xong cho Hạ An An liền rời đi.

Người tới tham gia đều là những người có vai vế, Hạ An An không quen không biết, cô mừng tiền lễ xong liền chọn một góc yên tĩnh ngồi xuống ăn đồ ăn.

Bây giờ đang trong giai đoạn giữ dáng, cô chỉ chọn rau dưa salad, thêm một ít hoa quả có hàm lượng calo thấp. Lúc bỏ một quả nho vào miệng thì cảm thấy đại sảnh vốn náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh bất thường, Hạ An An ngạc nhiên nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy một người bước vào cửa.

Hạ An An ngơ ngác, quả nho rơi xuống chân váy cô cũng không biết.

Tây trang xa xỉ, mỗi chi tiết đều được xử lý cẩn thận, khí thế uy nghiêm và đáng sợ tỏa ra từ những hành động nhỏ nhất, anh lạnh lùng, luôn giữ khoảng cách với người xung quanh. Vẻ mặt thâm trầm như biển trong đêm, bình tĩnh không gợn sóng lại ẩn giấu sát khí, anh như cơn gió đông bắc, mọi người đều bị gạt tránh xa.

Nhưng dù là một người đáng sợ như vậy, trên người anh vẫn có hào quang bẩm sinh, như ánh dương ban ngày, hào quang của anh không ngừng hấp dẫn mọi người tới gần, tân khách đều tranh nhau chào hỏi anh.

Hạ An An thu hồi ánh mắt, nhặt quả nho rơi trên váy lên vứt vào thùng rác bên cạnh bàn.

Không biết vì sao, trong lòng lại khó chịu, cô nhớ Minh Hiên của cô.

Muốn ôm anh một cái, muốn sờ mặt anh một lúc, muốn cắn môi anh, thật sự rất nhớ anh, nhiều tháng qua, mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ anh.

“Hạ An An?”

Ngay lúc cô đang nhớ về Minh Hiên của cô ở thế giới khác thì một giọng nói vô cùng kinh dị đã đánh gãy suy nghĩ của cô, Hạ An An lau nước mắt theo bản năng, ngẩng đầu nhìn người đến.

Nhìn thấy người kia, Hạ An An ngơ ngác.

Bạch Dạ Thần và Khương Hiểu Kỳ?

Lúc hai người kia thấy rõ cô thật sự là Hạ An An, vẻ mặt kinh ngạc quả thực không thể nói ra lời, đây là Hạ An An mặt toàn thịt mà mình biết sao?

Mặt cô vốn tròn, hơi nhiều thịt một chút thì thành khó coi, nhưng đó là lúc cô trăm cân.

Ngũ quan của cô rất dễ nhìn, sau khi gầy xuống ngũ quan thì càng thêm rõ nét, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng, còn có bờ môi anh đào dày mỏng vừa phải, lúc cô nhìn người đối diện, đôi mắt lấp lánh như thủy tinh, sóng mắt lưu chuyển có thể câu dẫn hồn người, giờ phút này trong mắt cô còn có ánh lệ, nhìn qua rất quyến rũ.

Đáng nói hơn là, cô có làn da trắng mịn trời sinh, mọi người đều nói trắng lấp xấp, huống chi cô còn có khuôn mặt được coi là đẹp hơn người thường. Thấy cô gái xinh đẹp trước mặt, Bạch Dạ Thần và Khương Hiểu Kỳ đều ngây ngẩn.

Khương Hiểu Kỳ thấy cô rục rở hẳn lên, trong kinh ngạc còn mang theo cảm xúc khác, đổ kị, phần hận, không cam lòng, vẻ mặt phức tạp khó hiểu quả thực như đèn kéo quân hiện lên trên mặt cô ta.

Thấy là hai người họ, Hạ An An lại chẳng có bao nhiêu cảm xúc, thái độ của cô vẫn tự nhiên, “Hai người cũng ở đây à?”

Bạch Dập Thần lấy lại tinh thần đầu tiên, nụ cười trên mặt anh ta cứng ngắc, “Không ngờ lại gặp được em ở chỗ này.”

Khương Hiểu Kỳ cũng phục hồi lại tinh thần, thấy ánh mắt Bạch Dập Thần nhìn Hạ An An, sắc mặt cô ta trầm xuống, giọng điệu khó chịu, “Đi thôi, không phải anh nói muốn tìm người quen sao?”

Bạch Dập Thần xấu hổ thu hồi tầm mắt, nhăn mày gật đầu với Khương Hiểu Kỳ, lại nhìn liếc qua Hạ An An, “Anh đi trước đây, hy vọng em chơi vui.”

Hạ An An gật đầu, Khương Hiểu Kỳ liền vội vàng lôi Bạch Dập Thần đi, nhìn cô ta lo lắng kích động, Hạ An An cười trào phúng, bị uy hiếp dễ dàng như vậy à? Hai người họ cũng không ân ái như cô tưởng.

Có điều, cô đã sớm không còn hứng thú với Bạch Dập Thần, hai người này muốn sống muốn chết cũng chẳng liên quan gì tới cô.

Vốn dĩ vì người kia mà cô đã ăn đủ khó chịu, bây giờ lại xuất hiện Bạch Dập Thần và Khương Hiểu Kỳ, Hạ An An càng cảm thấy phiền muộn, dứt khoát ra khỏi phòng, lên đài ngắm cảnh hít thở không khí.

Nhưng có người lại cố tình không để cô được yên tĩnh, cô vừa ra một lúc, anh ta liền đi theo.

“An An.”

Lúc Hạ An An nghe thấy giọng nói này, đầu mày nhíu lại, quay đầu nhìn, quả nhiên là Bạch Dập Thần.

Ban này ở trong phòng có rất nhiều người, cô không muốn trở mặt làm gì để tất cả mọi người đều trở thành khó coi, nhưng bây giờ xung quanh không có ai, cô cũng lười hoà nhã với anh ta.

“Có việc gì thế?”

Thái độ như thế của cô làm cơ mặt Bạch Dập Thần cứng đờ, một lúc lâu sau mới hỏi: “Mấy năm nay em sống tốt chứ?”

Hạ An An thật sự rất muốn cười, lúc cô vẫn còn béo ú, hai người gặp mặt, anh ta cũng chưa từng hỏi cô sống có tốt hay không, không những như thế còn cố ý giữ khoảng cách với cô, giống như nói nhiều với cô

một câu cũng khiến thân phận của anh ta bị hạ thấp, nhưng khi cô vừa khôi phục lại dáng dấp xinh đẹp, anh ta lại vội vàng quay ra thăm hỏi, thái độ chuyển biến nhanh như vậy cũng phải dễ.

Hạ An An nghiêm mặt, “Tôi sống rất tốt, cuộc sống rất phong phú, tôi không hận anh, càng không muốn nhắc lại những chuyện đã qua, anh còn gì muốn nói không?”

Bạch Dập Thần ngơ ngác nhìn cô, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào.

“Cho nên, anh không còn gì để nói hả?”

“An An...” Bạch Dập Thần u oán, giọng nói ảm ức rung động tâm can, như đang khấn cầu cô đừng cố tình gây sự như thế nữa.

Hạ An An sắp ghé tởm muốn chết, một câu cũng chẳng muốn nói, trực tiếp xoay người rời đi. Bạch Dập Thần thở dài nhìn theo bóng lưng cô, cô không muốn gặp, anh ta cũng không thể tự làm mất mặt mình, dứt khoát xoay người bỏ đi.

Hạ An An bước lên hành lang tầng hai, định xuống tầng từ cầu thang khác, mà Bạch Dập Thần lại trực tiếp đi xuống từ cầu thang ngắm cảnh, phòng xung quanh tầng hai đều là ban công, vì để ngắm cảnh 360 độ, lúc Hạ An An đi qua cầu thang, vô tình nhìn thấy một góc áo xuất hiện ở góc khuất ban công, từ đây vuông góc với cầu thang cô đã đi qua, mà đứng từ đó vừa đúng lúc có thể nghe thấy cô và Bạch Dập Thần nói chuyện, Hạ An An nghi ngờ Khương Hiểu Kỳ lén chạy theo nghe lén hai người nói chuyện.

Lần trước Khương Hiểu Kỳ chạy đến nhà Hạ An An chế giễu cô, cô vẫn còn nhớ, vừa lúc có thể tính sổ với cô ta luôn, nghĩ đến đây, Hạ An An l cởi giày cao gót ra cầm trong tay, thận trọng bước đến bên kia.

Cô đi vô cùng nhẹ, sợ làm kinh động tới người trốn ở góc đó, từng bước từng bước, chẳng mấy chốc đã đến góc khuất, khi cách chỗ đó hai ba bước, Hạ An An bước nhanh hơn, bất chợt nhảy ra, không ngờ lại đụng vào một bức tường thật.

Hơi thở quen thuộc đột nhiên ập tới, Hạ An An hoảng hốt một hồi, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Gương mặt lạnh lùng gần trong gang tấc.

Nhìn gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, có một khác, Hạ An An cảm thấy như mình đang trở lại thế giới kia, lại gặp Minh Hiên và con của mình.

Cứ ngơ ngác nhìn khuôn mặt này như vậy, đầu Hạ An An trống rỗng.

40. Chương 40: Vô Tình Gặp Mặt

Thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt khác thường, người đàn ông vô thức nhú mày, tay đỡ trên lưng cô cũng thả lỏng, anh lịch sự hỏi: “Cô Hạ, không sao chứ?”

Một câu “Cô Hạ” chẳng khác gì xô nước lạnh tạt vào người Hạ An An, hạnh phúc bất chợt ban nãy bỗng dưng biến mất, Hạ An An tỉnh táo lại trong nháy mắt.

Người này... không phải Minh Hiên của cô.

Cô lui về sau vài bước, hốt hoảng cúi đầu, “Không... không sao.”

“Ừ, không sao là tốt rồi.” Anh lịch sự nói, sau đó từ tốn bước qua, không hề lưu luyến, lạnh lùng rời đi.

Hạ An An quay đầu nhìn bóng lưng Hoắc Minh Hiên, giống nhau đến thế, nhưng rốt cuộc lại chẳng phải một người.

Cô Hạ.

Anh khách khí mà xa cách như vậy.

Anh không phải anh ấy, không phải Minh Hiên em yêu.

Minh Hiên của em sẽ vội vàng ôm lấy em, sẽ hỏi xem em có sợ hay không, sẽ quan tâm vì sao em lại cởi giày, sẽ dịu dàng gọi em là An An chứ không phải ‘cô Hạ’.

Minh Hiên, Minh Hiên của em, em thật sự rất nhớ anh, anh có nhớ tới em không? Có phải An An kia đã quay về rồi? Anh đã nói anh vẫn sẽ yêu An An kiếp đó, nhưng anh có thể nhớ tới An An kiếp này?

Tôi của kiếp đó, nếu cô đã trở về, xin cô nhất định phải yêu Minh Hiên, yêu lấy đứa bé, nhất định phải thay tôi yêu họ.

Hạ An An dựa vào tường, từ từ trượt xuống, nghĩ đến hạnh phúc ở thế giới khác, nghĩ đến hạnh phúc cô không bao giờ có được, Hạ An An khóc không thành tiếng.

“Nếu đau khổ như vậy thì cứ xông tới cướp người đi, trốn ở đây khóc thì giải quyết được cái gì?”

Ngay giữa lúc Hạ An An đang khóc đến mơ hồ, một giọng nói lạnh lùng vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

Hạ An An ngẩng đầu nhìn, anh ta mặc áo sơ mi đỏ, tựa người vào ban công, trong tay cầm một ly Champagne, khóe miệng cong lên như vui sướng khi người gặp họa, đôi mắt hoa đào mang theo mấy phần trào phúng, thấy khuôn mặt cô bị nước mắt làm ướt nhẹp, ý cười của anh ta lại càng sâu.

Hạ An An nhìn gương mặt quen thuộc này, bật thốt ra, “Tại sao anh lại ở đây?”

Người đàn ông hơi nhú mày, “Cô quen tôi à?”

Hạ An An vội vàng thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nói: “Không biết.”

Ở kiếp này, đây là lần đầu tiên cô gặp Tề Tử Chiêm, hôm nay em họ của Lục Thiên Thành kết hôn, lại nghĩ đến lần Lục Thiên Thành và Tề Tử Chiêm tới huyện Cáp Duy ở kiếp trước, hai người này không phải thân thích cũng là bạn bè, cho nên Tề Tử Chiêm xuất hiện ở đây cũng chẳng có gì lạ.

Tề Tử Chiêm uống một hơi cạn sạch, anh ta đi tới trước mặt cô rồi ngồi xổm xuống, đôi mắt quẩn rũ nhìn cô không chớp, “Hôm nay em họ tôi kết hôn, cô nói xem tại sao tôi lại không được ở đây? Sao? Bị em họ tôi bỏ rơi à? Cho nên mới lén lút ngồi khóc ở chỗ này?”

Em họ? Nói như vậy Lục Thiên Thành và Tề Tử Chiêm cũng là anh em họ hàng, cô cẩn thận suy nghĩ, hình như trước kia Hoắc Minh San quả thực có nhắc tới nhà của Lục Thiên Thành có họ hàng ở Giang An.

Bởi vì mấy năm nay Hạ An An đều sống đến đâu hay đến đó, cho nên lúc Minh San hẹn cô đi chơi, cô đều từ chối, vậy nên cũng chỉ gặp mặt Lục Thiên Thành có vài lần, hơn nữa đều là nghe Minh San kể lại chuyện của họ, cho nên họ hàng nhà Lục Thiên Thành có những ai, cô cũng không rõ.

Tề Tử Chiêm thấy cô ngơ ngác nhìn mình thì không nói nữa, mặt mày anh ta cau có, hơn nữa Tề Tử Chiêm còn phát hiện, ánh mắt cô rất kỳ quái, giống như đang nhìn anh, lại như xuyên qua anh để thấy một người khác.

Tề Tử Chiêm nghĩ sơ sơ, khóe miệng lại thêm mấy phần trào phúng: “Đừng nghĩ linh tinh, tôi không giống em họ tôi đâu.”

Hạ An An thu hồi suy nghĩ, cũng lười giải thích, mặc kệ là thế nào, đối với người như Tề Tử Chiêm, cô có thể tránh được thì nên tránh.

Hạ An An đứng lên, không coi ai ra gì mang giày vào rồi muốn rời đi, vừa xoay người, Tề Tử Chiêm đột nhiên túm cổ tay cô, cườm khẩy: “Không phải cô thật sự định cướp chú rể chứ?” Ánh mắt lại đánh giá cô vài lần, “Cô mà cũng có thể cướp được sao?”

Hạ An An không thèm để ý đến anh ta, lạnh lùng nhìn bàn tay đang túm cổ tay mình, Tề Tử Chiêm cũng ý thức được, tự biết mà buông.

Tâm trạng bây giờ của Hạ An An cực kỳ không tốt, cũng lười khách khí với Tề Tử Chiêm, thấy anh ta buông tay liền quay đầu đi thẳng.

Không ngờ vừa đi được mấy bước đã nghe thấy giọng nói của anh ta truyền tới: “Nếu thật sự khó chịu như thế thì tôi có thể làm chồng cô một đêm, cho cô ‘phát tiết’.”

Sống lưng Hạ An An thẳng đờ, đột nhiên nghĩ đến một Tề Tử Chiêm khác cũng từng dây dưa với cô, quả nhiên là playboy, mới gặp một lần mà đã nói ra lời đồi bại như vậy, đúng là cặn bã!

Hạ An An quay đầu, vô cảm nhìn anh ta, gần từng chữ: “Phát, tiết, con, mẹ, anh!”

Sau đó đi thẳng.

Mà Tề Tử Chiêm cũng ngơ ngác nhìn theo bóng lưng cô, mặc dù không muốn thì cũng đâu cần phải phản ứng như vậy chứ? Huống chi Tề đại thiếu anh nào có kém cỏi gì? Thế mà lại bị cô ghét bỏ như vậy?!

Lần đầu tiên bị từ chối, Tề Tử Chiêm cảm thấy rất khó chịu!

Hạ An An đi xuống lầu, gửi tin nhắn cho Hoắc Minh San rồi bỏ về trước, lúc Hoắc Minh San gọi lại mắng Hạ An An thì cô cũng đã ngồi trên xe buýt rồi.

Về nhà rửa mặt xong nằm trên giường, chuẩn bị đi ngủ, Hạ An An nghĩ, Hoắc Minh Hiên lạnh lùng lại xa cách với cô như vậy, rất đáng ngờ, có lẽ nào anh thích cô rồi hay không, nếu thật sự thích cô thì tại sao lại lạnh lùng với cô như vậy?

Lại nói, từ trong miệng Trương Trạch Giai cô mới biết Hoắc Minh Hiên thích mình, có lẽ tất cả chỉ là phân tích của Trương Trạch Giai, có lẽ Hoắc Minh Hiên cũng không phải đã thích cô từ trước, mà là sau khi kết hôn với cô mới từ từ có tình cảm?

Hạ An An không rõ, cuối cùng ngủ quên mất.

Hôm nay lúc ở trên xe đã nói với Minh San là ngày mai cô sẽ đi làm ở vũ đoàn, mà trước lúc ngủ, Hạ An An vẫn còn ảo tưởng, nếu như vừa mở mắt đã thấy mình ở thế giới kia thì tốt biết mấy.

Hôm sau, Hạ An An tỉnh dậy, vẫn là phòng đầy, cô thở dài, vội vàng xuống giường rửa mặt thay quần áo, sau đó bắt xe tới vũ đoàn Phi Thiên.

Hoắc Minh San đã đợi cô, thấy cô đến liền kéo cô tới văn phòng giới thiệu với mọi người, bởi vì đã có kinh nghiệm, nhiều người ở đây Hạ An An cũng quen biết, rất nhanh đã xoá bỏ được khoảng cách ban đầu, bởi vì cô bị chấn thương trong vụ tai nạn nên không thể khiêu vũ, Hoắc Minh San đã xếp cô làm ở văn phòng, chuyên môn phụ trách công việc liên quan tới học viên.

Tuy rằng bây giờ không thể khiêu vũ, nhưng tuyển chọn học viên có năng lực cũng không làm khó được Hạ An An, đây cũng là điểm mà Hoắc Minh San xem trọng ở cô..

Giữa trưa, hai người vẫn tới quán Gia Sa ăn cơm, vừa rồi vì công việc nên Hoắc Minh San chưa kịp nói, giờ được rảnh thì bắt đầu trách cô.

“Hôm qua cậu làm sao đấy? Vì sao chưa ăn cơm đã bỏ về rồi? Có phải có người bắt nạt cậu đúng không?”

Hạ An An lắc đầu, “Không mà, tại tớ nhớ ra có chuyện chưa làm nên về làm nốt.”

Hoắc Minh San giận không thể tả, tận tình khuyên bảo: “Vì cậu mà tớ lo lắng muốn chết, cậu nói xem, lúc béo không có bạn trai thì thôi đi, bây giờ cậu đã như trước rồi, cũng nên nhân dịp này tìm đối tượng đi, hôm qua đi tham gia hôn lễ có rất nhiều người ưu tú, cậu không biết tận dụng cơ hội này mà còn vội về sớm, cậu nói xem tớ phải xử lý cậu như nào đây? Bây giờ cậu cũng sắp ba mươi rồi, đừng để đến lúc con tớ biết đi mua nước mắm rồi mà cậu còn chưa lấy ai.”

Hạ An An đột nhiên nghĩ tới, ở một thế giới khác, cô cũng từng nói với Hoắc Minh San mấy lời hết như vậy.

Vận mệnh rất buồn cười, người xung quanh không hề thay đổi, nhưng mà tất cả bên trong lại xảy ra không giống ban đầu.

Hạ An An đùa: “Thật sự là có thể có khả năng này, cho nên cậu sinh em bé muộn một chút đi.”

Hoắc Minh San đá cô một cái, cả giận nói: “Hạ An An, cậu hết thuốc chữa rồi.”

Hạ An An thấy Hoắc Minh San tức giận, lập tức xin tha, sắc mặt Hoắc Minh San lúc này mới tốt hơn đôi chút.

Buổi chiều tan làm, Lục Thiên Thành đến đón Hoắc Minh San, hai người tính đưa cô về, nhưng Hạ An An lại từ chối.

Nhìn ngã tư đường trước mắt, quá mức lạnh lùng, Hạ An An chợt cảm thấy ngũ vị tạp trần.

Quán cà phê đối diện vẫn vắng khách như vậy, quán ở góc đường cách đó không xa đã sớm bán rồi, tất cả vẫn chẳng có gì thay đổi, nhưng mà người chờ ở chỗ này đón cô đã không còn.

Khi ấy, họ sẽ cùng đi đón con, sau đó về nhà, cùng ăn cơm, cùng vui đùa, cuộc sống ấm áp lại hạnh phúc.

Nhưng bây giờ, cô chỉ có một mình, chỉ có thể trở lại ngôi nhà cô đơn lạnh lẽo.

Lúc Hạ An An phục hồi lại tinh thần, chợt nhận ra mình đi bộ đã lâu, cô vội vàng lau nước mắt, vẫy một chiếc xe.

“Cô gái, cô muốn đi đâu?”

Vốn nên trở lại chung cư Minh Đàm, cũng không biết vì sao vừa mở miệng lại chuyển thành: “Tôi số 112 đường Kim Sơn”

41. Chương 41: Em Rất Nhớ Anh

Hạ An An bị anh làm cho rối rắm.

Hồi lâu không thấy cô đáp lại, Hoắc Minh Hiên nheo mắt hỏi, “Thế nào?”

Hạ An An vội khôi phục tinh thần, hít sâu một hơi, ra vẻ thoải mái, “Được!”

Sau đó xoa xoa tai anh.

Cô cách anh rất gần, hơi thở quen thuộc trên người anh tràn ngập trong không khí, hơi thở chỉ thuộc về Hoắc Minh Hiên như độc dược khiến Hạ An An trầm luân không rời nổi.

Rõ ràng biết Hoắc Minh Hiên cô yêu và người này không giống nhau, nhưng cô vẫn không kìm nổi ham muốn ở gần anh, cho dù chỉ trong chốc lát.

Nhưng cô chưa bao giờ tưởng tượng nổi người đàn ông này sẽ bảo cô sờ tai anh, trước khi quen Hoắc Minh Hiên, cô biết anh là người lạnh lùng chưa bao giờ nể tình thân, mà Hoắc Minh Hiên hiện tại còn lạnh lùng hơn so với người cô biết, nhưng anh lại dung túng cô như vậy.

Chẳng lẽ chỉ đơn giản là để chứng minh cô không sợ anh sao?

Hạ An An xoa một chốc, bị áp lực trên người anh làm cho khó thở, có chút xấu hổ, “Mười phút rồi, bây giờ tin tôi không sợ anh rồi chứ?”

“Ừ.” Hoắc Minh Hiên cũng chẳng so đo rốt cuộc cô có sờ đủ mười phút hay không, ậm ừ cho có rồi tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, hết như cô không tồn tại.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng xa cách của Hoắc Minh Hiên, Hạ An An thở dài, cô cảm thấy cô không hiểu anh của kiếp này.

Đưa cô đến trước tiểu khu xong, xe của Hoắc Minh Hiên rời đi luôn, Hạ An An về đến phòng thì ngã lên giường, vừa rồi ngủ được hơi thở quen thuộc trên người Minh Hiên, cô lại nhớ một Minh Hiên khác.

Giờ này họ đang làm gì, anh và An An đó, còn cả Thiên Dục, có lẽ một nhà ba người đang ngồi trên ghế sofa ăn hoa quả, nhưng cô thì sao, chỉ có một người ở nơi này, cơ đơn sống từng ngày.

Hôm sau, Hạ An An bị tiếng chuông di động đánh thức, nhận điện thoại, nghe thấy tiếng Hoắc Minh San ầm ầm ở đầu bên kia: “Hạ An An, tớ đang dưới lầu, mau xuống đây!”

Hạ An An rời giường rửa mặt thay quần áo xong mới thông thả đi xuống, quả nhiên nhìn thấy xe của Lục Thiên Thành đang đỗ ở cửa tiểu khu, cô nghĩ chắc có việc gì gấp, cũng không dám trì hoãn, sau khi lên xe liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Hoắc Minh San kinh ngạc nhìn cô, “Không.”

Hạ An An chớp chớp mắt, “Vậy cậu gọi tớ dậy sớm như vậy để làm gì?”

“Tớ đưa cậu tới một nơi.”

“Chỗ nào?”

“Nhà cũ của tớ.”

“...”

Hóa ra là quả trong vườn nhà họ Hoắc đã chín, bà Hoắc gọi các cô về ăn.

Trước kia Hoắc Minh San cũng nói muốn dẫn cô tới nhà cũ của mình, chẳng qua lúc đó Hạ An An rất tự ti, chỉ cần không phải đi làm thì cứ ru rú trong nhà chẳng đi đâu, cho nên chưa bao giờ tới nhà cũ của Hoắc Minh San, bây giờ, nghĩ tới người nhà họ Hoắc ở thế giới khác, cô cảm thấy đi gặp họ cũng không có gì là không tốt.

Cô từng tới nhà cũ của Hoắc gia ở thế giới kia, vẫn là một đại viện độc lập, tường viện vẫn phủ đầy rêu xanh, trong sân trồng rất nhiều thường xuân, vừa đi vào, đập vào mắt là một màu xanh biếc bạt ngàn, hết như lạc vào trong tranh.

Bà Hoắc cũng biết cô, vừa thấy cô thì giật mình, vội hỏi cô giảm béo như thế nào, còn năn nỉ cô chỉ cho mình; Bạch Tiểu Thi nghe nói cô là đầu bếp, thân thiết kéo tay cô, người phụ nữ đã ngoài ba mươi nhưng vẫn như trẻ con dặn cô ngày khác nhất định phải trở tài nấu nướng.

Loại cảm giác này thật sự rất khó hình dung, vốn dĩ những người này đều là người nhà, nhưng bây giờ lại khách khí gọi cô một tiếng “cô Hạ”, trong lòng Hạ An An không biết có cảm giác gì, nhưng rất nhanh cô đã tự an ủi mình, quên đi, dù sao kiếp này và kiếp đó không giống nhau, cần gì phải để ý nhiều như vậy?

Sau đó Tú Liên liền kéo cô vào phòng khách nói chuyện phiếm, đang tám say sưa, Hoắc Minh Húc từ bên ngoài hí hửng chạy vào: “Anh cả về.”

Hoắc Minh Húc đã hơn hai mươi tuổi, nhưng vì từ nhỏ được người lớn trong nhà nuông chiều nên đến giờ vẫn chỉ là thằng nhóc để chỏm còn chưa lớn.

Vừa nghe thấy anh cả về, mấy anh em nhà họ Hoắc vội vàng đứng dậy, lúc nhìn thấy bóng người cao lớn uy nghi từ cửa tiến vào đều gọi một tiếng: “Anh cả.”

Địa vị của Hoắc Minh Hiên ở Hoắc gia càng ngày càng cao.

Anh mặc tây trang, tuy vẫn là gương mặt lạnh lùng rập khuôn, nhưng anh cũng là người trưởng thành nhất trong mấy anh em, hơn nữa trên người còn lộ ra khí chất uy nghiêm, anh vừa xuất hiện đã làm lu mờ mấy anh em của nhà họ Hoắc.

Đi theo anh còn có một người cô gái nhỏ, khác với người luôn trang điểm dày như búp bê ở thế giới kia, cô ta ở thế giới này trông thành thực chừng chạc hơn rất nhiều, lúc đứng cạnh anh, quả thật là xứng đôi vừa lứa.

Liên Cẩm.

Nhìn thấy hai người họ cùng vào, sống lưng Hạ An An trong nháy mắt cứng đờ.

Trên tay Liên Cẩm còn cầm bao lớn bao nhỏ, giúp việc trong nhà vội vàng nhận lấy, bà Hoắc oán trách nói: “Mỗi lần đến đều mang nhiều đồ như vậy, con bé này thật là...”

Liên Cẩm cười, Lý Tú Liên ngồi cạnh bà Hoắc vội vàng đứng dậy kéo Liên Cẩm ngồi xuống cạnh bà, Liên Cẩm lễ phép dịu dàng hỏi thăm sức khỏe của bà Hoắc, có thể thấy bà thật sự rất thích cô ta, Liên Cẩm nói hai ba câu đã chọc cho bà cười vui vẻ.

Hoắc Minh Hiên cũng ngồi trên ghế sofa đối diện, anh chỉ thoáng nhìn cô, không hề kinh ngạc vì sao cô lại ở chỗ này, cũng không lưu luyến quá nhiều, ánh mắt giống như nhìn một người xa lạ.

Không biết vì sao, trái tim Hạ An An đau đớn.

Liên Cẩm vẫn đang nói chuyện với bà Hoắc, lúc này mới phát hiện ra ở đây còn có người ngoài, ánh mắt ở trên người Hạ An An nghi hoặc, hỏi: “Cô là...”

“Cô ấy là Hạ An An, bạn thân của tôi.” Hoắc Minh San trả lời, giọng lạnh như băng, Minh San và Liên Cẩm ở thế giới này cũng không hợp nhau.

Liên Cẩm không tức giận, khách khí chào Hạ An An, Hạ An An cũng lịch sự đáp lại.

Đi giúp việc bưng trà lên, Hoắc Minh Hiên uống một ngụm, bà Hoắc trừng anh: “Khi nào thì hai đứa mới lo hôn sự hả? Cũng phải để cho bà già ta có cháu để ôm chứ, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, ngay cả Liên Cẩm cũng sắp 28 rồi? Cũng là lúc nên làm rồi.”

Liên Cẩm bị những lời này của bà Hoắc làm cho đỏ mặt, e lệ cúi đầu, ngượng ngùng kêu một tiếng: “Bà!”

Hoắc phu nhân cũng cười, “Xem này xem này, con bé này da mặt mỏng, còn xấu hổ, Minh Hiên, cháu là đàn ông thì phải chủ động.”

Hoắc Minh Hiên chậm rãi uống trà, giải thích, “Bà, Liên Cẩm là trợ lý của cháu.”

Sắc mặt Liên Cẩm u ám, cũng vội vàng nói: “Đúng vậy, bà, cháu và anh Minh Hiên là quan hệ cấp trên cấp dưới, bà đừng gán ghép lung tung, nếu không anh ấy lại không vui.”

Bà Hoắc ra vẻ mất hứng, “Nó thì không vui cái gì?! Tính tình nó quái gở, trong lòng nó chắc chắn đang rất vui đấy.”

Từ lúc Liên Cẩm xuất hiện, Hoắc Minh San vẫn luôn cau kỉnh, có lẽ là không quen nhìn Liên Cẩm ra vẻ nũng nịu, hoặc là không quen nhìn người nhà họ Hoắc coi Liên Cẩm như người thân, rốt cục cô không chịu nổi, vứt nửa quả cam đang ăn dở vào thùng rác, nói với bà Hoắc: “Cháu ra vườn hái quả tươi đây.”

Đợi bà Hoắc gật đầu đồng ý, cô liền kéo Hạ An An và Lục Thiên Thành ra ngoài.

Sau khi mấy người ngồi lên xe, Hoắc Minh San không nhịn được bắt đầu bộc phát, “Em thật sự không chịu nổi cái con Liên Cẩm đấy, chẳng biết mọi người bị mù hay sao mà không ai nhìn ra Liên Cẩm là cái đứa giả tạo vậy hả, mọi người lại còn thích nó, còn gán ghép nó cho anh của em nữa?! Ồi giời ơi, em thật sự không chịu nổi nữa rồi! Nếu nó thật sự trở thành chị dâu của em, em sẽ chết!”

Lục Thiên Thành vừa lái xe vừa kiên nhẫn dỗ dành, “Em bớt giận đi, nếu như đã ghét cô ta, cần gì phải để ý đến cô ta làm gì cho thêm bực mình?”

Hoắc Minh San cảm thấy Lục Thiên Thành nói có lý, lại nghĩ đến cái gì, cô quay đầu nhìn Hạ An An nói: “Đúng rồi, cậu không biết Liên Cẩm, để tớ nói cho cậu biết...”

Sau đó Hoắc Minh San kể một thôi một hồi những chuyện xấu xa của Liên Cẩm cho cô nghe, nhưng Hạ An An lại chẳng nghe nổi câu nào.

Từ thái độ của người nhà họ Hoắc đối với Liên Cẩm, quả nhiên, mọi người đã coi cô ta là con dâu trong nhà.

Ở thế giới kia, sau khi Liên Cẩm tốt nghiệp bắt đầu vào làm trong công ty của Hoắc Minh Hiên, nhưng Hoắc Minh Hiên không muốn cô nghỉ ngơi nhiều nên đã điều Liên Cẩm sang phòng ban khác, mà ở thế giới này, vì không có bước ngoặt ấy, cô ta vẫn là trợ lý của anh, hai người sớm chiều ở chung, có thể sinh ra tình cảm hay không?

Mặc dù Hoắc Minh Hiên ở thế giới này cũng đã thích cô từ hơn mười năm trước, nhưng họ không hề xảy ra quan hệ, ai có thể cam đoan anh vẫn còn thích cô như ban đầu?

Hạ An An vội vàng lắc đầu xua tan những ý nghĩ ấy, cho dù thế nào, Hoắc Minh Hiên ở hai thế giới cũng không giống nhau, trong thế giới này, cô và anh không có mối quan hệ gì, cô không có tư cách hỏi việc riêng tư của anh.

Anh muốn yêu ai, tương lai muốn kết hôn với ai, cũng chẳng liên quan gì tới cô.

Không biết vì sao, Hạ An An lại cảm thấy rất khó chịu.

Vườn nhà họ Hoắc

rất lớn, Lục Thiên Thành và Hoắc Minh San vui vẻ phấn chấn bắt đầu hái quả, nhưng Hạ An An vẫn không yên lòng, đi lung tung trong vườn, lúc phát hiện ra thì cô đã lạc đường.

Bốn phía trồng quýt rậm rạp, liếc mắt một cái căn bản nhìn không đến đâu, Hoắc Minh San và Lục Thiên Thành đã sớm chẳng còn bóng dáng.

Hạ An An thử gọi vài tiếng nhưng không có ai đáp lại, cô bắt đầu lo lắng.

Điện thoại của cô đã hết pin, không biết thời gian cũng không thể gọi người tới, vừa rồi chỉ mãi lo suy nghĩ, căn bản không biết mình đã đi bao xa rồi.

Mất thấy mặt trời dần dần lặn xuống, Hạ An An càng lúc càng lo, vườn nhà họ Hoắc quá lớn, cô đi một lúc vẫn không thấy lối ra.

Lúc này đã qua giờ cơm trưa, sáng hôm nay lại dậy sớm, trên đường cũng chỉ ăn tí bánh quy, Hạ An An thấy đói bụng, đành vừa đi vừa hái một ít quả ăn cho đỡ đói.

Cũng không biết Minh San có phát hiện đã để lạc mất cô hay không, bây giờ có phải đang đi tìm cô hay không? Vườn nhà họ Hoắc lớn như thế, trước khi trời tối liệu bọn họ có thể tìm được cô không?

Lúc đi qua chỗ gặp gheñh, Hạ An An không cẩn thận để trật chân, nhất thời không ổn định được trọng tâm, ngã xuống, lúc cô đứng lên mới phát hiện mình không đi được.

Hạ An An ngẩng đầu nhìn mặt trời đã sắp xuống núi, trong lòng tuyệt vọng, chỗ bị treo không ngừng truyền đến cơn đau, sắc trời dần tối, xung quanh chỉ toàn rừng cây rậm rạp, cũng không biết trong vườn có dã thú hay không.

Hạ An An lết đến dựa vào một cây đào, vén ống quần lên mới phát hiện mắt cá chân đã xưng to.

Hạ An An dựa vào cây đào nghỉ ngơi trong chốc lát, lúc mở mắt thì phát hiện sắc trời đã tối, một lúc nữa xung quanh sẽ tối đen như mực, lúc đó cô sẽ không thể nhìn thấy gì nữa.

Trong lòng lại càng thêm sợ hãi, không tự chủ mà bắt đầu nghĩ đến những chuyện đáng sợ lúc trước nhìn thấy nghe được, Hạ An An suy nghĩ lung tung, càng lúc càng sợ hãi.

Một người trong tình cảnh yếu ớt nhất sẽ nghĩ đến người mình tin cậy nhất, lúc này cô nghĩ tới Minh Hiên, nếu có anh ở đây thì tốt, anh nhất định sẽ đi theo cô, nhất định sẽ không để cô chạy lung tung một mình, nhưng Minh Hiên của cô sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Hạ An An ôm gối khóc òa lên, càng sợ hãi lại càng khó chịu, trong lòng lại càng nhớ anh.

Vì sao lại bắt cô trở về?! Vì sao không để cô được sống vui vẻ?! Vì sao lại tàn nhẫn cướp đi hạnh phúc của cô?!

“Minh Hiên, anh ở đâu, mau tới cứu em, em sợ lắm!”

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, không có ai trả lời cô.

“Minh Hiên, anh mau tới đây! Em sợ lắm! Minh Hiên, anh ở đâu? Anh trở về được không? Trở về bên cạnh em được không?”

Mặc dù biết sẽ không có người trả lời cô, nhưng cô vẫn không kìm lòng được mà lớn tiếng gọi, Minh Hiên của cô, Minh Hiên yêu cô, cô thật sự rất nhớ anh, thật sự rất nhớ.

“Minh Hiên, em sợ lắm, anh mau tới đây đi? Minh Hiên, rốt cuộc anh ở đâu?”

“Anh ở đây.”

Một giọng nói trầm thấp đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh xung quanh, giống như người lênh đênh trên biển nhìn thấy ánh sáng, giống như người sắp chết khát trong sa mạc đột nhiên thấy ốc đảo, tiếng trả lời này

như âm thanh của thượng đế từ trên trời vọng xuống đầy vực âm u cứu rỗi linh hồn.

Hạ An An ngẩng đầu.

42. Chương 42: Ôm Anh

Sắc trời đã tối, trong bóng đêm mờ mờ, Hạ An An trông thấy một bóng người cao lớn vội vã đi về phía mình.

Anh dừng lại trước mặt Hạ An An, trong bóng tối, cô không nhìn rõ khuôn mặt anh, chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn lo lắng: “Có bị thương không?”

Hạ An An có chút hoảng hốt.

Thấy cô không trả lời, Hoắc Minh Hiền ngồi xổm xuống, ánh mắt dừng trên người cô, “Chỗ nào bị thương?”

Hạ An An phục hồi tinh thần, cảm xúc mơ hồ tan biến hết, chỉ vào mắt cá chân bị thương, “Chỗ này.”

Thái độ của anh rất tự nhiên nắm chân cô kéo ống quần lên, giọng nói trầm trầm nói: “124872154678 là bao nhiêu?”

Anh nắm chân như vậy làm cô cảm thấy không được tự nhiên, nhưng sau khi nghe anh hỏi, cô nghi ngờ nhìn anh, không rõ vì sao Hoắc Minh Hiền lại hỏi cô về số học dưới tình huống này.

Anh vẫn nhìn mắt cá chân cô, kiểm tra chỗ bị sưng lên: “Trả lời tôi, là bao nhiêu?”

Mặc dù giờ phút này động tác tay của anh rất dịu dàng, nhưng giọng điệu của anh lại mang theo uy hiếp, Hạ An An lấy lại tinh thần, ngoan ngoãn tính toán câu hỏi của anh.

Không ngờ anh lại lợi dụng lúc cô lơ là không để ý mà tăng lực tay, chỉ nghe thấy tiếng mắt cá chân kêu lên rắc rắc, sau đó một cơn đau tái truyền đến.

Hạ An An đau đến chảy cả nước mắt, cũng quên mất sự đáng sợ của anh, tức giận trừng mắt nhìn anh, giận dữ hét lên: “Anh làm cái gì đấy? Đau.”

Hoắc Minh Hiền từ từ đứng lên, thản nhiên đáp trả: “Muốn đau hay muốn tàn phế?”

“ ... ”

Người đàn ông dáng người cao lớn đột nhiên ngồi xổm xuống, lãnh nhạt nói một câu: “Lên đi, tôi công cô.”

Nhìn tấm lưng rộng lớn của anh, Hạ An An không dám nhúc nhích, nếu là Hoắc Minh Hiên kia, có lẽ cô đã sớm nhảy lên lưng anh, nhưng mà, Hoắc Minh Hiên này, bọn họ không có quan hệ gì, ngay cả bạn bè cũng không phải, cho nên, cô do dự.

“Cô muốn tự đi cũng được, nhưng chắc chắn là không thể quay về trước sáng mai.” Giọng điệu của anh đột nhiên lạnh đi rất nhiều.

Hạ An An nuốt nước miếng, do dự một lát, cuối cùng vẫn nghe lời leo lên lưng anh.

Lưng anh rất rộng, so với Minh Hiên của cô còn rộng cô, anh công cô hết như công một con búp bê vải không có sức nặng.

Nằm úp sấp trên lưng anh, Hạ An An cảm thấy đầu choáng váng, anh cũng hay dùng sữa tắm, cho nên trên người anh và Minh Hiên của cô đều có mùi giống nhau.

Hơi thở quen thuộc, giống như có bàn tay to lớn đè chặt trái tim, Hạ An An nhất thời thấy khó thở.

Hơn nữa dựa vào anh gần như vậy, hai má anh ngay đúng tầm mắt, cô có thể nhìn thấy được, tóc anh nhẹ nhàng đâm vào mặt, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng anh thở.

Xung quanh yên tĩnh đến kỳ cục, cô có thể nghe được tiếng bước chân anh giẫm trên lá rụng, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh.

Hoắc Minh Hiên không nhận thân tình, Hoắc Minh Hiên từ chối người từ ngoài ngàn dặm, nhưng lại hạ thấp bản thân để công cô, làm cho cô kinh ngạc rất nhiều.

“Tại sao vừa rồi cô gọi tôi?”

Ngay lúc cô đang miên man suy nghĩ, anh đột nhiên hỏi.

Hạ An An đột nhiên nhớ ra vừa rồi cô gọi anh khá khẩn thiết, nhất thời đỏ mặt, bịa chuyện: “Bởi vì, anh là người giỏi nhất trong mọi người, em... nên em gọi anh...”

“À?” Anh dài giọng, “Không phải trước kia em gọi tôi là anh Hoắc sao?”

Hạ An An đảo mắt, tiếp tục bịa chuyện, “Nhà họ Hoắc có mấy anh em cơ mà, nếu em đều gọi ạn Hoắc thì ai biết là gọi ai?”

Anh không nói nữa, Hạ An An âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ hy vọng anh đừng hỏi thêm gì, nếu không cô thật sự không biết nên bịa chuyện như thế nào.

“Về sau cứ gọi anh như vậy đi, nghe hay hơn anh Hoắc.”

“...”

“Hử?” Trong giọng nói lộ ra vài phần nguy hiểm.

Hạ An An cúi thấp đầu, rất lâu sau mới nhỏ giọng trả lời: “Vâng.”

Xung quanh lại lâm vào yên tĩnh, trong bầu không khí ấy, Hạ An An có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở trên người anh, hơn nữa hai người rất gần, từng bước đi của anh, thân thể cô ở trên lưng anh cọ qua cọ lại, Hạ An An quần bách muốn chết, khuôn mặt cũng đỏ lên một cách không tự nhiên.

Có vậy thôi mà cũng nghĩ linh tinh được, quả nhiên cô rất đáng khinh.

Vì để phá tan không khí kỳ quái, cũng để cho mình tự nhiên hơn chút, cô ra vẻ vô tình hỏi: “Đúng rồi, làm sao anh biết em ở đây?”

“Bởi vì anh nghe thấy em gọi anh.” Anh nghiêm túc trả lời.

Hạ An An âm thầm bĩu môi, “Vậy tại anh cũng thính quá.”

“Ừ.” Anh lạnh nhạt đáp lại, “Chạy cũng rất nhanh.”

Hạ An An không ngờ rằng người đàn ông lạnh lùng này lại biết cách nói đùa, nhìn anh như vậy thôi chứ thực ra anh cũng không phải người xa vời khó gần gì, hơn nữa bởi vì quá mức quen thuộc với thân thể anh, vừa tới gần anh, sẽ làm cô nghĩ đến một Hoắc Minh Hiên khác.

Hạ An An cong môi, ôm bả vai anh thật chặt, bốn chôn ban đầu cũng chậm rãi tiêu tan, cả người buông lỏng, cô cảm thấy buồn ngủ, bất tri bất giác lại ngủ mất.

Lúc tỉnh lại đã là ngày hôm sau.

Hoắc Minh San và Bạch Tiểu Thi đang đánh bẹp bên giường, vừa thấy cô tỉnh thì vội tới hỏi liên thanh như

bắn rap.

“Hạ An An, tốt nhất là thành thật khai báo đi, cậu và anh trai tới có quan hệ gì? Vì sao anh tới lại công cậu về? Hơn nữa cậu còn ngủ trên lưng anh tới như thế hả hả hả?” Hoắc Minh San cười khả ố, nói xong còn nhướn mày ngả ngớn.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua nhanh chóng ulla về, lúc này cô mới nhớ ra lúc ấy được anh công về, vốn chỉ muốn chớp mắt một lúc, không ngờ lại ngủ thẳng đến bây giờ, sau đó xảy ra chuyện gì thì cô hoàn toàn không biết, nghĩ đến người nhà họ Hoắc chắc chắn đã thấy cô ngủ như lợn chết trên lưng anh, cộng thêm ánh mắt đầy hàm ý của hai người này, Hạ An An đỏ mặt.

Hoắc Minh San thấy vậy, bắt đầu cười bỉ ổi: “Hí hí...Quả nhiên là có vấn đề nhé.”

Bạch Tiểu Thi xem vào: “Này này này, An An, em mau khai báo thành khẩn đi, em và anh ấy có phải đã sớm quen biết rồi đúng không, em phải biết rằng bình thường anh ấy không bao giờ công gái đi một đoạn xa như vậy đâu, hơn nữa lúc em mất tích, nhà mình đã sai không ít người đi tìm, hoàn toàn không cần anh ấy phải tự mình đi đâu, anh ấy chủ động đi tìm em, động cơ thật sự làm người ta nghi ngờ, tự công em về thì cũng thôi đi nhưng đằng này lại còn xử lý vết thương cho em, rồi bôi thuốc, chị chưa từng thấy anh ấy đối xử với cô gái nào như vậy đâu nhé, em thừa nhận đi, có phải hai người... ý... ý rồi hay không?”

Hạ An An nghe thấy cô nói như vậy, vội vàng giật chân ra, quả nhiên nhìn thấy trên mắt cá chân bị tẹo hôm qua đã được băng bó cẩn thận, lại nhìn ánh mắt ẩn ý của hai người, Hạ An An cảm thấy choáng váng, cô hít sâu một hơi, cầm gối ném vào mặt họ, mắng: “Hai người đừng nói hươu nói vượn nhé, chuyện không phải như mọi người nghĩ đâu.”

Hai kẻ kia lại được đà lần tới, hóng hớt nhìn cô.

“Gì gì gì? Mau nói đi.”

“Đúng đúng, rốt cục hôm qua đã xảy ra chuyện gì, tớ hỏi anh tới rồi, ông ý cứ như hũ nút ý, một chữ cũng không chịu nhả ra, cả đêm hôm qua tớ và Tiểu Thi chưa được ngủ ngon, sắp bị cậu và ông ý tra tấn đến chết rồi.”

Hạ An An trừng mắt nhìn cô một cái, mắng: “Đáng đời!” Thở dài một tiếng, Hạ An An tránh nặng tìm nhẹ kể lại chuyện ngày hôm qua.

Hai người kia nghe xong mà tụt mood, Hoắc Minh San như cây dưa hấu ngã vật lên giường, sớm đã chẳng còn hưng phấn như ban nãy, nhưng chợt nghĩ tới cái gì, xốc lại tinh thần trong nháy mắt: “Điều à, tớ cảm thấy thái độ của anh tới với cậu là lạ, ông ý là người như nào tớ biết mà, rất lạnh nhạt với phụ nữ, ngay ôm bình thường cũng không nhé, làm sao giờ có thể tốt bụng băng bó cho cậu, hả?”

Bạch Tiểu Thi cũng thấy khả nghi, lập tức phụ họa: “Đúng, chị cũng hiểu, chẳng lẽ là anh cả nhà mình là thâm thương?”

Hoắc Minh San nhảy dựng lên, “Em biết ngay mà.” Ánh mắt tha thiết nhìn Hạ An An, Hạ An An lại vội vàng chạy vào buồng vệ sinh, “Tớ đi rửa mặt, hai người muốn tự sướng thì tự sướng đi, đừng kéo tớ vào.”

Hạ An An vội vàng chạy biến, cũng không đi để ý hai người kia còn tự sướng nữa hay không, vào đến wc rồi, tâm trạng của Hạ An An lại trở nên phức tạp.

Anh công cô về, còn băng bó cho cô, vì sao anh tốt với cô như vậy?

Trước khi Hạ An An tỉnh dậy, Hoắc Minh Hiên phải xử lý chuyện trong công ty nên đã đi trước, sau khi ăn sáng xong, Hạ An An và Hoắc Minh San cũng rời đi.

Sau khi trở về, Hạ An An suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn gọi điện cho Hoắc Minh Hiên, cho dù thế nào, Hoắc Minh Hiên cũng đã giúp cô, theo lễ phép thì phải nói câu cảm ơn với anh ấy.

Nhưng cô vẫn cảm thấy lo lắng, anh không nhận điện của người lạ, nếu anh không nhận điện thoại của cô, về sau cô khó có khả năng gặp lại anh, tất nhiên cũng rất khó có cơ hội nói lời cảm ơn với anh.

Nhưng ngoài dự liệu là, điện thoại vừa vang lên đã có người nghe.

“Alo?” Là giọng nói trầm của Hoắc Minh Hiên.

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, Hạ An An nhất thời bối rối, vô thức nắm chặt điện thoại, cố gắng duy trì giọng điệu bình thản: “Anh....Minh Hiên” Cho dù cô tự thuyết phục mình như thế nào, cô vẫn không thể trực tiếp gọi anh là Minh Hiên, “Ngày hôm qua cảm ơn anh.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc một hồi, “Muốn cảm ơn anh thế nào?”

Hạ An An không ngờ anh lại hỏi như vậy, đứng ngốc ra, rất nhanh đã bình tĩnh lại: “Nếu không thì chờ khi nào anh rảnh em mời anh ăn cơm nhé?”

“Ừ.” Anh đồng ý.

“Như thế đi.” Ngay lúc Hạ An An chuẩn bị cúp máy, anh lại nói: “Anh muốn ném thử tay nghề của em.”

“...”

“Sao? Không được à?”

“Không phải.” Anh muốn ném thử tay nghề của cô? Ý là muốn đến nhà cô, không biết vì sao, mặt Hạ An

An lại đỏ lên, “Chỉ cần anh Minh Hiên...không chê.”

“Ừ, bây giờ anh đang có việc, qua hai ngày nữa là có rảnh.”

“Dạ.” Cô ngơ ngác lên tiếng, anh còn giải thích với cô? Nhưng thái độ anh bình thường như vậy, cô cũng phải tỏ vẻ thản nhiên: “Vây chờ anh hết bận rồi lại liên lạc lại nhé, anh làm việc trước đi, em cúp máy đây.”

Dập máy rồi nhưng Hạ An An vẫn cảm thấy bồn thần, Hoắc Minh Hiên thật sự muốn đến nhà cô ăn cơm sao?

Lại liên tưởng đến lời của Hoắc Minh San và Bạch Tiểu Thi nói Hoắc Minh Hiên đơn phương thầm mến cô, Hạ An An càng thêm rối loạn.

Cô vốn nghĩ Minh Hiên này sẽ không yêu cô như Minh Hiên kia, cho nên mới cảm thấy anh khác Minh Hiên của cô, nhưng nếu Minh Hiên này cũng tốt với cô như Minh Hiên của cô, cũng đau cô thương cô, như vậy cô có thể chấp nhận anh hay không?

Ngày hôm sau, Hạ An An vẫn đi làm như thường.

Bởi vì còn hồ sơ của học sinh chưa kiểm tra xong nên hôm nay Hạ An An tan tầm muộn hơn mọi ngày, lúc cô ra khỏi vũ đoàn, đang muốn đón taxi, không ngờ có một chiếc xe thể thao từ từ đỗ lại bên cạnh.

Cửa kính xe hạ xuống, lộ ra gương mặt đẹp trai hút hồn, anh ta đá lông nheo với cô, khoe miệng cong cong: “Cô Hạ, cùng ăn một bữa cơm được không?”

Hạ An An nhăn mày, khỏi cần nghĩ đã nói luôn, “Cảm ơn ý tốt của anh Tề, nhưng xin lỗi, tôi còn có việc, không thể đi ăn với anh.”

Tề Tử Chiêm cười rạng rỡ, “Hóa ra cô còn biết tôi họ Tề, xem ra cô còn nhớ tôi, một khi đã vậy, cô Hạ cũng đừng nên chơi trò lạt mềm buộc chặt chứ.”

Lạt mềm buộc chặt?

Hạ An An không còn gì để nói, đột nhiên cảm thấy cái gã này thật đáng ghét, cô không muốn nhiều lời cùng anh ta, khách khí nói một tiếng xin lỗi rồi xoay người rời đi, không ngờ cô vừa mới đi được hai bước, người đàn ông cao lớn uy mãnh đeo kính đen đột nhiên ngăn cô lại, cô nghe thấy giọng nói thản nhiên của Tề Tử Chiêm ở phía sau, “Nếu cô Hạ đã khách khí như vậy, tôi cũng chỉ có thể mời cô lên xe.”

Anh ta cố ý nhấn nhá chữ “Mời”, Hạ An An tất nhiên biết ý anh ta là gì.

Hạ An An tức giận trừng Tề Tử Chiêm, anh ta tự đắc vẩy tay với cô.

Ở thế giới kia, cô là vợ của Hoắc Minh Hiên, Tề Tử Chiêm ít nhiều gì cũng phải nể mặt Minh Hiên, không dám làm càn, nhưng bây giờ, cô không có Minh Hiên, vậy nên Tề Tử Chiêm mới dám đối xử với cô như vậy.

Đương nhiên, cô cũng biết, cô không phải đối thủ của anh ta.

Hạ An An hít sâu một hơi, ăn bữa cơm cũng không chết được.

Nhưng khi Hạ An An ngồi trên xe, nhìn khung cảnh càng lúc càng vắng vẻ bên ngoài, trong lòng bắt đầu thấy hốt hoảng.

Cô quay đầu nhìn Tề Tử Chiêm, lạnh giọng hỏi: “Anh Tề, anh muốn dẫn tôi tới chỗ nào ăn cơm?”

Tề Tử Chiêm xoay đồng hồ, như chẳng thèm để ý, “Nếu đã bỏ tiền ra, đương nhiên phải đến nơi tôi cảm thấy vui, cô Hạ không cần lo lắng, cơm nước xong tôi sẽ đưa cô về an toàn.”

Xe lại chạy hơn nửa giờ, rốt cục cũng tới nơi — Húc Dương Sơn trang.

Kỳ thật trước kia Hạ An An đã tới nơi này cùng Hoắc Minh Hiên, cô rất thích chỗ này.

Cô và Tề Tử Chiêm vào phòng, cô muốn ăn cơm trong phòng riêng, vào rồi mới phát hiện lại có cả một phòng khách và phòng ngủ, Hạ An An đề cao cảnh giác, dọc theo đường đi sự kiên nhẫn của cô đã sớm bay mất, lúc này cũng chẳng thèm lịch sự với anh ta, “Không phải nói chỉ ăn cơm thôi sao? Anh đưa tôi tới đây là có ý gì?”

Tề Tử Chiêm nhếch miệng cười, nháy mắt với cô, “Đương nhiên là muốn ăn cơm, chẳng qua con người tôi thích sạch sẽ, trước khi ăn cơm cũng phải tắm sạch sẽ, cô có muốn tắm không, tôi không ngại tắm uyên ương đâu.”

Hạ An An lạnh lùng nói, “Không.”

Tề Tử Chiêm cũng không trêu cô nữa, đi thẳng vào buồng vệ sinh, một mình Hạ An An ở lại trong phòng khách lại càng cảm thấy Tề Tử Chiêm đưa cô đến đây chắc chắn không có ý gì tốt, nhưng ngoài cửa có vệ sĩ canh chừng, cô muốn chạy cũng không được.

Hạ An An lấy điện thoại, chuẩn bị nhắn tin cho Lục Thiên Thành, Lục Thiên Thành là họ hàng với anh ta, có Lục Thiên Thành nói chuyện, ít nhiều anh ta cũng sẽ suy nghĩ một chút.

Hạ An An lấy điện thoại ra, nhìn một cái mà trợn tròn mắt, không có tín hiệu!

Hết cách, cô đành phải từ bỏ con đường xin giúp đỡ này, tìm trong phòng xem có thứ gì giúp chạy trốn được không, cô chuẩn bị đi xem phòng ngủ, trong phòng ngủ có cửa sổ, nếu bên ngoài cửa sổ không có ai canh, cô có thể nhảy từ đó ra.

Nhưng mà, lúc cô mở cửa phòng ngủ ra, bên trong chất đống đầy dụng cụ, cả người cô như bị sét đánh, thiếu chút nữa là đứng không vững.

Treo trên tường là các loại roi da, trên giường lớn chỗ nào cũng là dây thừng, trên bàn còn có nến, dao nhỏ, còn có vài món đồ chơi mô phỏng, cả căn phòng quả thật đáng sợ đến ghê người.

“Sợ à?!”

Ngay giữa lúc cô bị mấy thứ này làm cho chết đứng, từ phía sau vang lên giọng nói hàm chứa ý cười.

Nghe thấy giọng của anh ta, Hạ An An có cảm giác như quỷ từ địa ngục đến triệu hồi mình rồi.

Hạ An An lui vài bước, đến một khoảng cách an toàn mới dám ngẩng đầu nhìn anh ta.

Mặc dù thế giới này ít hơn năm năm so với thế giới kia, nhưng Tề Tử Chiêm cũng chẳng có gì thay đổi, khuôn mặt anh ta vẫn đẹp như vậy, trời ghen người oán, chỉ cần hơi hơi cong môi cũng có thể câu mất hồn người.

Nhưng chẳng ai ngờ được một kẻ nhìn qua tốt đẹp như vậy lại có sở thích đáng sợ thế này, Hạ An An nhìn Tề Tử Chiêm, ngoài phần nộ còn có thêm vài phần sợ hãi.

Tề Tử Chiêm phì cười, “Em yên tâm đi, mấy thứ đó tôi không dùng trên người em đâu.”

Tề Tử Chiêm đã thay quần áo, từ từ xắn ống tay áo lên, “Đi thôi, chúng ta đi ăn.”

Ra khỏi phòng rồi, Hạ An An vẫn không không chế được mà run rẩy.

Kẻ này thật sự rất nguy hiểm, cô nên làm cái gì bây giờ, phía sau có nhiều vệ sĩ quá, cô phải làm gì để thoát thân bây giờ?

Nhưng lúc này, cô thật sự không có đường để chạy, chẳng lẽ hôm nay lại rơi vào tay Tề Tử Chiêm sao?

“Ồ, giám đốc Hoắc, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Hạ An An đang miên man suy nghĩ, chợt nghe thấy Tề Tử Chiêm hỏi một câu như vậy.

Giống như người lênh đênh trên biển nhìn thấy ngọn hải đăng, Hạ An An ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy vài người đứng cách đó không xa, mà người bị vây quanh chính là Hoắc Minh Hiên.

Tây trang giày da, uy nghiêm quý khí, lúc cô nhìn anh, anh đang cúi đầu nói gì với người bên cạnh, anh bình tĩnh ung dung chỉ điểm giang sơn, trên người của anh có một loại khí thế vương giả như có thể nắm giữ tất cả trong tay.

Nhìn thấy anh ở đây, Hạ An An giống như thấy được ánh rạng đông, ánh mắt cô tha thiết nhìn anh, đang muốn mở miệng cầu cứu, không ngờ anh chỉ lạnh lùng nhìn cô, sau đó bỏ đi, coi như không quen biết.

Hạ An An hệt hăng, lời ra đến họng như bị cái gì chặn lại.

Nhưng Hạ An An hiểu, con người này, từng là hậu thuẫn lớn nhất của cô, ở thế giới kia, cô là vợ anh, không có ai dám làm khó cô bởi anh luôn bảo vệ cô trong tòa thành của mình, nhưng hiện giờ, giữa bọn họ không có quan hệ gì, anh chẳng có lý do gì để giúp cô cả.

Tuy hiểu được đạo lý này, nhưng Hạ An An vẫn đau lòng không chịu nổi.

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên dừng trên người Tề Tử Chiêm, tuy rằng vẫn là giọng điệu lạnh nhạt, nhưng trong lạnh nhạt lại có mấy phần uy hiếp, “Anh Tề cũng ở đây sao?”

Tề Tử Chiêm chỉ vào Hạ An An, “Dẫn bạn đến ăn cơm.”

Hoắc Minh Hiên liếc mắt nhìn cô một cái, nhưng thấy cô vẫn cúi đầu, cũng không biết nghĩ gì, trong mắt Hoắc Minh Hiên hiện lên hàn ý đáng sợ.

“Chúng tôi đi ăn cơm trước, lát nữa sẽ tìm giám đốc Hoắc.” Tề Tử Chiêm nói xong liền bỏ đi, bởi vì phía sau còn có hai bảo tiêu đi theo, Hạ An An bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục theo sau.

Thật ra, giờ phút này, trong lòng cô có rất nhiều suy nghĩ phức tạp, cô muốn cầu cứu anh, muốn anh giúp cô, nhưng cô lại sợ anh sẽ từ chối, họ chỉ gặp nhau vài lần, cũng không tính là quá quen biết, hơn nữa anh và Tề Tử Chiêm, bởi vì Lục Thiên Thành mà còn có quan hệ họ hàng thông gia, mặc dù có Minh San là cầu nối nhưng con người Hoắc Minh Hiên luôn công tư phân minh, cô biết anh chưa bao giờ nể nang thân tình, cô không dám cam đoan anh sẽ chịu đắc tội với Tề Tử Chiêm để cứu cô, huống chi vừa rồi anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng như vậy, nếu bị anh từ chối, cô sẽ cảm thấy khó chịu hơn cả việc bị Tề Tử Chiêm làm gì.

Hạ An An từ từ đi lướt qua Hoắc Minh Hiên, trong lòng khổ sở vô cùng, rất muốn nhào vào ngực anh, rất muốn được anh bảo vệ, nhưng lý trí đã nhắc nhở cô, Hạ An An, hết hy vọng rồi, cô không có tư cách được anh bảo vệ, bởi vì hai người không có quan hệ gì cả.

Mất thấy hai người sắp đi qua nhau, không biết lấy đâu ra can đảm, Hạ An An túm góc áo anh, nhỏ giọng

nói: “Minh Hiên, cứu em!”

Cô thấy anh khựng lại, cũng chẳng dám ôm hy vọng gì, nói xong thì tuyệt vọng nhắm mắt, đang định buông góc áo anh ra, lúc cô cho rằng mình sẽ cứ thế đi theo Tề Tử Chiêm, anh đột nhiên túm cổ tay cô lại.

“Chờ một chút!” Hoắc Minh Hiên lớn tiếng nói.

Tề Tử Chiêm đi đằng trước chợt dừng lại, quay đầu nhìn anh, thấy anh túm cổ tay Hạ An An kéo ra phía sau, lấy người che trước mặt cô, giọng điệu thẳng thừng: “Anh Tề, người yêu tôi gần đây đang cầu kinh với tôi, tôi không biết cô ấy trêu chọc tới anh, xin lỗi trước nhé.” Quay đầu lại nói với Hạ An An, tuy rằng trách cứ nhưng lại ẩn giấu cưng chiều, “Em ghét anh thì tìm người khác chọc tức anh là được, chẳng lẽ em không biết anh quen biết với cậu ấy sao?”

Tề Tử Chiêm: “...”

Hạ An An: “...”

Hoắc Minh Hiên lại không để ý tới ánh mắt mơ hồ của cô, anh quay đầu nhìn Tề Tử Chiêm, “Nếu cô ấy có chỗ nào đắc tội anh, tôi thay cô ấy xin lỗi, mong rằng anh đừng so đo.”

Tề Tử Chiêm nheo mắt, “Giám đốc Hoắc quen cô ấy à?”

“Ừ, cô ấy là người của tôi.” Anh khẳng định.

Sắc mặt Tề Tử Chiêm hơi thay đổi, tuy Hoắc Minh Hiên nói xin lỗi nhưng vẻ mặt lại chẳng có gì là giống đang xin lỗi, thẳng thừng như vậy, hiển nhiên là không mang được cô đi thì sẽ không chịu bỏ qua.

Khoảng thời gian này, Hoắc Minh Hiên vô tình hay cố ý đều nhằm vào nhà họ Tề, anh cũng không biết cuối cùng mình đắc tội anh ta chỗ nào, có điều sức ảnh hưởng của Hoắc Minh Hiên thật sự quá lớn, hiện nay vị trí của anh cũng không thích hợp xung đột với anh ta.

Mặc dù rất nghi ngờ lời nói của Hoắc Minh Hiên nhưng Tề Tử Chiêm không còn cách nào khác, đành phải nói, “Thì ra là thế, nếu là người của giám đốc Hoắc, sau này cần phải để ý kỹ vào đấy.”

“Tất nhiên rồi.”

Gật đầu với Tề Tử Chiêm, Hoắc Minh Hiên kéo tay cô bỏ đi.

Cho đến khi đưa cô vào một phòng trống, anh mới buông tay cô ra, “Xin lỗi nhé, mạo phạm em rồi.”

Hạ An An theo bản năng sờ chỗ tay bị anh túm, lắc đầu, “Không sao, em nên cảm ơn anh mới phải.”

Hoắc Minh Hiên rút tay vào túi quần, nhìn cô chăm chú, “Sao em lại ở cùng Tề Tử Chiêm?”

Cũng không biết có phải Hạ An An ảo tưởng hay không, cô cảm thấy trong giọng nói của anh lộ ra ý chất vấn, bị anh hỏi như vậy, đầu Hạ An An cúi xuống càng thấp.

Hai tay cô vò góc áo, rất lâu sau mới nói: “Anh ta đến chỗ làm tìm em, em bị ép tới đây.”

“À...” Anh lên tiếng, giọng điệu lại bình thường hơn chút, “Em ở đây nghỉ tạm trước đi, anh còn phải ra ngoài xử lý một số chuyện.” Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, “Khoảng nửa tiếng thôi, xong việc anh đưa em đi ăn cơm.”

Hạ An An gật đầu, Hoắc Minh Hiên nhìn cô một cái rồi đi ra ngoài.

Cho đến khi bóng dáng anh biến mất, Hạ An An mới thở phào nhẹ nhõm, hôm nay đúng là quá nguy hiểm, nếu không phải Hoắc Minh Hiên xuất hiện đúng lúc, không biết bây giờ cô ra sao rồi.

Cuối cùng cô cũng biết vì sao Minh Hiên muốn cô cách xa Tề Tử Chiêm rồi, người này thật sự là rất nguy hiểm.

Sau khi bình tĩnh lại, Hạ An An có cảm giác mệt mỏi trước nay chưa từng có, ngồi trên ghế sofa một lúc đã ngủ thiếp đi.

Lúc Hoắc Minh Hiên quay lại đã thấy cô nằm ngủ say trên ghế.

Nhìn cô như thế, Hoắc Minh Hiên sững sốt một lúc mới bước tới gần, anh nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, cuối cùng không đành lòng đánh thức, lại sợ cô ngủ ở đây bị cảm lạnh, anh cởi áo, muốn đắp lên cho cô, lại nghe cô nói mớ.

Hoắc Minh Hiên thấy cô chau mày, vẻ mặt đau khổ, nghĩ chắc là cô gặp ác mộng, anh vỗ mặt cô, dịu dàng gọi: “An An? An An?”

“Minh Hiên... Minh Hiên...”

Nghe thấy từng tiếng ‘Minh Hiên’, Hoắc Minh Hiên dừng lại, không dám tin nhìn cô, cô như con cá đau khổ giãy dụa trên cạn, “Minh Hiên... Em không muốn rời khỏi anh, đừng... em không muốn rời khỏi anh...”

Hoắc Minh Hiên chau mày, nét mặt thay đổi trong nháy mắt, bởi vì kim chế, gân xanh trên mu bàn tay từ từ nổi lên.

“Em không muốn rời khỏi anh, em không muốn rời khỏi anh và con... đừng...”

“Con? Con nào?” Đôi mắt vốn thâm trầm của Hoắc Minh Hiên giờ phút này lại sâu thêm mấy phần, anh cười bất đắc dĩ, dịu dàng nói: “Mơ sinh con cho anh à?”

Hạ An An rốt cục bình tĩnh từ trong ác mộng, vừa mở mắt, nhìn thấy gương mặt quen thuộc mỗi giờ mỗi phút đều xuất hiện ở trong đầu cô, nhất thời cô không phân rõ rốt cuộc là mơ hay là thật, cũng không kìm chế được mà ôm nhào tới ôm chặt lấy cổ anh, khóc oà lên: “Minh Hiên... em không muốn rời khỏi anh! Em không muốn!”

Sống lưng Hoắc Minh Hiên cứng đờ, anh không dám tin, nhất thời chỉ cảm thấy cơ thể không còn là của mình, tay chân không biết đặt đâu, rất lâu sau mới tìm lại được tiếng nói, “An... An An, em làm sao vậy?”

Hạ An An sợ anh sẽ đẩy mình ra, cô lại càng ôm chặt hơn, cầu xin anh, “Minh Hiên, ôm em, ôm em được không?”

Khóe miệng Hoắc Minh Hiên cong lên với biên độ không thể nhận ra, anh hoàn toàn không tin vào những gì mình nghe được, lại càng không dám tin những gì mình nhìn thấy, lớn từng này nhưng chưa bao giờ anh trải qua cảm giác tay chân luống cuống.

Hoắc Minh Hiên cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Rất lâu sau, anh mới từ từ dang tay ôm cô, ra sức khắc chế giọng nói run run của mình, dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy? Có phải gặp ác mộng không?”

Hạ An An vùi mặt vào bả vai anh, gật đầu, “Ừ, gặp ác mộng, ác mộng sợ lắm!”

Hoắc Minh Hiên siết chặt lấy cô, giọng nói dịu dàng không giống anh ngày thường, “Đừng sợ, anh ở đây, nhé.”

“Vâng!” Hạ An An ngoan ngoãn nói, ôm anh, một giây cũng không muốn rời.

43. Chương 43

Hoắc Minh Hiên ôm cô, cô không buông, anh cũng không nỡ buông ra, tuy rằng giờ phút này anh ngồi quỳ cạnh sô pha, muốn giữ động tác này thật sự rất khó, nhưng anh lại không cảm giác được, anh vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy để cô ôm, một giây cũng không muốn rời.

Cũng không biết qua bao lâu, Hạ An An mới rút tay về, cô cúi đầu bối rối: “Xin lỗi, em vừa gặp ác mộng,

xúc phạm tới anh, xin lỗi.”

Thấy cô đột nhiên trở nên xa cách, Hoắc Minh cảm thấy có chút mất mát, anh hơi rĩ mi che giấu sự khác thường: “Không sao, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Hạ An An gật đầu, cũng không dám nhìn anh, đi ra cửa, nhưng phát hiện anh không đi cùng, cô quay đầu nhìn lại, thấy anh vẫn duy trì tư thế cũ, Hạ An An hơi lo lắng hỏi anh: “Anh làm sao thế?”

“Không sao, em đi trước đi.”

Hạ An An không biết anh làm sao, cũng nghe lời đi trước, cho đến khi cô đi khuất khỏi tầm mắt, Hoắc Minh Hiên mới không chịu nổi mà quỳ trên đất.

Ngồi lâu như vậy, chân anh tê hết rồi.

Quỳ trên đất một lát, để cảm giác tê trên đùi giảm bớt, anh mới từ từ chống ghế đứng lên, lúc này vẫn thấy rất khó chịu, chân như không phải của mình, mãi một lúc sau, máu lưu thông, chân anh mới có cảm giác lại.

Lúc Hoắc Minh Hiên ra khỏi phòng, anh đã là người cẩn thận như cũ, tổng giám đốc cao quý uy nghi, từ dáng vẻ của anh căn bản là không nhìn ra vừa rồi anh khó khăn như vậy.

Hai người đi vào một ngăn riêng của Húc Dương Sơn trang, ăn cơm xong rồi quay lại phòng.

Hoắc Minh Hiên đưa cô đến trước cửa rồi nói: “Hôm nay em yên tâm ngủ ở đây đi, ngày mai anh đưa em về.”

Hạ An An lo lắng hỏi: “Vậy anh ngủ chỗ nào?”

“Anh ở phòng khác.” Sau đó anh đi.

Hạ An An nghĩ rằng tối nay lại mơ thấy ác mộng, không ngờ trải qua một đêm an ổn.

Nhưng Hoắc Minh Hiên lại là một đêm khó ngủ.

Anh ở bên ngoài hứng gió lạnh vài tiếng đồng hồ, đoán rằng cô đã ngủ say mới rón rén trở lại phòng.

Quả nhiên đã ngủ say.

Cô quấy lấy hết chặn, chỉ để lộ cái đầu, cả người nhìn qua như con sâu béo. Lúc ngủ cô có vẻ rất an phận, khuôn mặt trắng nhỏ, cũng không biết cô mơ thấy được ăn gì mà lại chép miệng vài cái.

Anh không tìm lòng được mà vươn tay ra, vốn định sờ khuôn mặt cô, nhưng sắp chạm vào lại dừng lại.

Người khác nói, Hoắc Minh Hiên anh bày mưu nghĩ kế, không gì không làm được, nhưng mà lúc đối mặt với cô anh mới biết, hóa ra Hoắc Minh Hiên anh là người vụng về nhất gan, thậm chí ngay cả chạm vào cô cũng không dám.

Anh cong ngón tay kề vào má cô, không bỏ xuống được, lại không nỡ rút về, ngay lúc đang tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên Hạ An An áp má lại, giống như con mèo tìm được chỗ ấm, nhẹ nhàng cọ vào tay anh.

Hoắc Minh Hiên cảm thấy như bị điện giật, bị cô cọ đến nỗi ngón tay cứng ngắc như không phải của mình.

Cơ thể anh sống sượng, một lúc lâu sau mới hồi thần, khoe miệng cong lên thành nụ cười bất đắc dĩ, rút cục mấy ngón tay tìm lại được cảm giác, nhẹ nhàng xoa mặt cô.

“An An, em nói anh nên làm thế nào với em đây?”

Mặt cô nhẩn nhụi, anh không nỡ, anh giống như kẻ trộm vô sỉ, tham lam lưu luyến trên mặt cô không muốn rút tay.

Anh ra khỏi phòng, thả mình lên ghế, rút ra một điều thuốc, rít một hơi dài, lúc này mọi khó chịu trong lòng mới tiêu tán đi đôi chút.

Xung quanh cực kỳ yên tĩnh, trong phòng cũng không bật đèn, trong bóng tối, anh đột nhiên nhớ tới ngày đầu nhìn thấy cô.

Lúc đó Lam Diệu vừa thành lập không lâu, anh và đội tinh anh đang nghiên cứu trò chơi mới nhất, trừ ăn ngủ, dường như cuộc sống của anh đều bị những con số chiếm cứ.

Thật ra từ lúc nhỏ anh đã có hứng thú với trò chơi và số liệu, lúc người khác vẫn đang học trung học, anh đã bắt đầu nghiên cứu những trò chơi số liệu phức tạp, lúc người khác có mối tình đầu, lúc người khác nảy sinh tình cảm khác phái một lòng sống chết với tình yêu thì anh đã sáng tạo ra mini game thu lợi nhuận đủ để chi trả cho tất cả sinh hoạt phí của mình.

Có thể nói, toàn bộ thanh xuân của anh đều bị trò chơi và số liệu chiếm giữ, đương nhiên, sự vất vả nghiên cứu của anh thu về lợi ích rất lớn, lúc học năm nhất đại học, trò chơi anh thiết kế được một công ty lớn thu mua, anh nhận được một khoản tiền khá khả quan, sau đó anh dùng số tiền này thành lập một văn phòng ít người, đây là tiền thân của Lam Diệu.

Tuy rằng anh thành công khi còn trẻ, nhưng trong mắt người khác, anh là quái vật, một người giữ mình trong sạch không giống như thanh niên trai tráng.

Mấy người bạn anh quen hễ tụ tập cả đám, chỉ cần không phải làm việc, đều hào hứng thảo luận về phụ nữ, như cô này xinh không, ngực cô kia to không, như cô nào có eo lưng mảnh khảnh, nhưng lạ là, anh không cảm thấy hứng thú với đề tài của bọn họ, ngược lại, anh cảm thấy bọn họ rất nhàm chán, lãng phí thời gian để nói những chuyện không cần thiết, còn không bằng viết thêm số liệu.

Cho đến ngày đó, anh gặp cô.

Lúc đó anh dùng số tiền mình tích góp mua được một căn phòng, từ khi chuyển ra ngoài anh rất ít khi về nhà, trừ ngày lễ ngày tết cũng về gọi là cho có, mà ngày đó vừa lúc là tết Đoan Ngọ.

Bố và mẹ kế của anh ở trong tiểu viện độc lập, nghe nói bố anh có một người bạn làm sĩ quan quân đội bán trao tay cho ông ấy, phòng anh ở trên lầu hai, trước bữa cơm anh đều nhốt mình trong phòng, anh cũng không muốn lãng phí thời gian làm gì.

Ngày đó thời tiết rất tốt, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu vào mắt anh chói lóa, anh đứng dậy kéo rèm lại, ngay lúc anh chuẩn bị quay lại với công việc, chợt nhìn thấy cô đang nhaut trong khuôn viên nhà.

Anh chưa bao giờ biết trên đời lại có cô gái xinh đẹp như vậy.

Hậu viện trồng toàn hoa baby, tím nhạt, trắng sữa, phấn hồng nở rộ như tấm thảm nhưng rực rỡ nhiều màu, cô nhẹ nhàng nhảy múa như chú bướm nhỏ tung tăng.

Khi ấy cô mặc chiếc váy dài thắt eo, mái tóc dài để xoã, sợi tóc mềm vắt vương trên má.

Cô đang dạy vũ đạo cho Hoắc Minh San, mỗi lần xong một động tác cô sẽ dừng lại, chỉ cho Minh San động tác vừa rồi, trên mặt cô đều là nhiệt tình, cả người cô mang theo một sức sống tuổi trẻ tràn trề, cô kiên nhẫn như thế, lần lượt hướng dẫn Hoắc Minh San, cho dù Minh San làm sai, sự nhẫn nại của cô vẫn như trước. Cô rất thích cười, lúc cười rộ lên, đôi mắt cô như ánh sao lấp lánh, chỉ cần nhìn vào đôi mắt ấy, tất cả mọi chuyện không vui đều tan thành mây khói.

Nhiều năm sau, Trương Trạch Giai hỏi anh, vì sao bên cạnh anh có nhiều gái đẹp như vậy mà anh lại chỉ chung thủy với một người chẳng có gì là đặc sắc, lúc ấy anh cũng không trả lời, chỉ thâm cười nhạo trong lòng, anh cảm thấy Trương Trạch Giai có mắt như mù, cô đẹp đến thế, cậu ta lại nói cô không đẹp, trước khi nhìn thấy cô, anh cảm thấy những người khác đều như nhau.

Chiều hôm đó, anh biết cô là bạn học của Minh San, là sinh viên xuất sắc của học viện vũ đạo Cận Châu.

Cũng không biết vì sao, từ ngày nhìn thấy cô, ngoài trò chơi và số liệu ra, anh lại có thêm một phần để ý,

chỉ cần ngừng làm việc, anh sẽ nhớ tới cô.

Từ đó anh thường xuyên về nhà, nhưng cô rất ít khi theo Minh San về, anh về mười lần, nhiều nhất chỉ có thể thấy cô một lần.

Anh phát hiện ra một chuyện rất kỳ quái, không biết vì sao, anh càng không gặp được cô thì lại càng muốn gặp cô.

Anh bắt đầu vụng trộm ngắm cô, lúc tan tầm, anh sẽ lái xe tới trước cổng trường học, mỗi ngày đều chờ ở đó, cũng vì có thể nhìn thấy cô, số lần nhiều hơn, anh bắt đầu hiểu cô ít nhiều, anh biết cô thích quán đồ uống nào, thích cửa hàng quần áo nào, thích dùng loại sữa tắm nào.

Anh biết tính tình cô nóng nảy, nhưng anh cũng biết cô có ý chí kiên cường, anh thấy được khuyết điểm trên người cô, cũng thấy được ưu điểm của cô, dù nói thế nào, càng hiểu về cô, anh lại càng si mê cô.

Anh cảm thấy mình quá rẻ rách, anh chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có một ngày như vậy, vì một cô gái mà lãng phí rất nhiều thời gian, như một tên trộm rình rập ở nơi cô không thể thấy, lén lút nhìn cô, mặc dù trong lòng tự mắng chửi mình, nhưng anh lại không khống chế được ý muốn tới gần cô.

Cho đến một ngày, anh thấy cứ nhìn cô như vậy không bao giờ có thể thỏa mãn được dục vọng trong lòng mình.

Anh không muốn đứng từ xa nhìn cô, anh muốn ở gần cô, nói chuyện với cô.

Anh cố ý đặt một bộ đồ múa và một đôi giày từ nước ngoài, chuẩn bị tặng cho cô, anh muốn nhân cơ hội này để kéo gần khoảng cách.

Lúc đó anh đã sắp hai bảy rồi, nhưng anh cảm thấy mình cứ như gã thanh niên với mối tình đầu, trước giờ anh là người không sợ trời không sợ đất nhưng giờ lại sợ gặp cô, đêm trước khi tặng quà, anh hồi hộp đến mất ngủ.

Ngày hôm sau, anh đến học viện Cận Châu, anh biết hôm nay cô không có tiết. Vì theo dõi cô trong một thời gian dài nên ngay cả phòng ngủ của cô ở đâu anh cũng biết. Hôm đó, anh cầm món quà đã chuẩn bị kỹ lưỡng đến ký túc xá nơi cô ở, phải hối lộ bác gái trông coi một bộ đồ makeup mới có cơ hội vào, anh chuẩn bị tất cả xong xuôi mới dám đến phòng cô, cửa phòng không đóng, nhưng anh vẫn lịch sự định gõ cửa, chợt từ bên trong vang lên tiếng nói làm anh ngừng lại.

“An An, hay cậu lấy anh tớ đi, làm chị dâu tớ ý, như vậy ngày nào chúng ta cũng ở cạnh nhau rồi he.” Người nói là Minh San.

“Thôi đi, anh cậu đáng sợ lắm, tớ muốn trốn còn không kịp nữa là, làm sao có thể lấy anh ấy chứ?” Giọng nói này quen thuộc đến không thể quen thuộc, anh vừa nghe đã biết là cô.

“Chả hiểu, sao cậu lại sợ ông ấy thế? Vì sợ mà chẳng dám đến nhà tớ luôn, anh tớ thật sự đáng sợ như vậy sao?”

“Đương nhiên! Sợ chết đi được ấy. Cậu không biết thì thôi chứ mỗi lần nhìn thấy anh cậu là cả người tớ đều run lên! Cứ như muốn đòi mạng luôn.”

Hoắc Minh San phì cười, “Khoa trương thế cơ à?”

“Đương nhiên! Cho nên, về sau đừng bảo tớ lấy anh cậu nữa nhé, tớ lấy ai thì lấy nhưng chắc chắn không lấy anh cậu đâu.”

Cơ thể Hoắc Minh Hiên như bị đóng vào cọc gỗ, hồi lâu cũng không động đậy được tí nào, trái tim như bị đào một lỗ hổng, trong nháy mắt, đau đớn lan khắp toàn thân.

Không biết trải qua bao lâu, rốt cục hai chân anh mới tìm lại được cảm giác, siết chặt túi quần, anh ngơ ngác đi xuống tầng.

Anh không ngờ cô sợ anh như vậy, trách không được lúc gặp anh ở nhà cô không nói gì với anh, anh còn tưởng rằng cô xấu hổ, hóa ra cô sợ.

Hóa ra trong mắt cô, anh đáng sợ như thế, đáng sợ đến nỗi nói với anh một câu thôi cũng như muốn mạng của cô.

Anh rất ít khi để ý ăn mặc, nhưng hôm nay, vì cô, sáng sớm anh đã dậy tút tát lại tất cả, anh coi trọng cô như thế, nhưng ý nghĩ của anh rất đơn giản, anh muốn thân thiết với cô hơn, muốn nói chuyện cùng cô, anh chưa bao giờ cầu mong xa với là cô cũng nhớ thương anh.

Nhưng anh không ngờ với cô, anh lại là một thứ quá nhiều, nếu như anh chẳng biết cái gì, anh tới tìm cô mà không suy nghĩ, trong lòng cô nhất định sẽ không thoải mái.

Anh ném túi quần vào thùng rác, nếu không tặng được cho cô, có giữ lại cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Từ đó anh bắt đầu từ bỏ suy nghĩ tới gần cô, thật ra anh còn định nghĩ quên đi những cảm xúc với cô, bằng không, cảm giác muốn tới gần lại không thể tới gần sẽ giày vò anh thống khổ, nhưng anh phát hiện hoàn toàn phí công, càng kim chế thì càng nhớ tới, sau đó anh sẽ lại vứt hết tất cả, lúc muốn nhìn cô thì sẽ lên đi nhìn, lúc cô cần giúp anh sẽ âm thầm giúp đỡ.

Anh nhìn cô từng bước lột xác trưởng thành. Nhiều năm rồi, anh vẫn âm thầm theo cô đi qua vô số các giải đấu, anh là một trong hàng ngàn người xem dưới khán đài, yên lặng cổ vũ cho cô, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn không biết đến sự tồn tại của anh.

Cô đạt giải quán quân trong cuộc thi khiêu vũ, cô trở thành con cưng của giới quảng cáo, cô bắt đầu có fan, cô hấp dẫn rất nhiều người xuất sắc tiếp cận, anh vẫn yên lặng, ở một góc mà cô không nhìn thấy, dõi theo cô.

Cho nên, ngày đó, sau khi cô chụp xong quảng cáo, lúc chiếc xe tải lao tới chỗ cô, anh cũng tận mắt nhìn thấy.

Tai nạn thảm khốc, cơ thể cô văng ra khỏi xe, đập mạnh vào rào chắn.

Anh ngồi trong xe đỗ phía xa và nhìn thấy tất cả, một khắc đó, hô hấp anh như đình trệ, anh không có thời gian lo lắng, anh nhảy khỏi xe, chạy như điên về phía cô.

Cả người cô đều là máu, cô nằm im trên đất, như con búp bê rách mềm oặt trong tay anh, lúc ấy anh chẳng còn cảm giác tồn tại.

Anh không biết, hóa ra con người lại có thể chịu đựng được sự đau khổ lớn như vậy, giống như có lưỡi dao rạch trong thân thể.

Anh như một cỗ máy không có tư duy, anh ôm cô vào xe, phóng như điên trên đường, đưa cô tới bệnh viện gần nhất, hoàn toàn mất hết lý trí mà hét lên với bác sĩ: “Mau cứu cô ấy! Các người phải cứu sống cô ấy!”

Cô được đẩy vào phòng phẫu thuật, anh bản thân ngã ngồi lên ghế.

Cô sao rồi? Sẽ chết sao?

Anh chợt nghĩ tới khuôn mặt luôn rạng rỡ của cô, anh nhìn cô trưởng thành, cũng thấy cô ngã xuống nhưng lại không chịu từ bỏ, dừng cảm tiến tới.

Vậy cô có thể vượt qua lần này?

Anh không biết mình còn có thể nhìn thấy nụ cười của cô, nhìn thấy điệu nhảy của cô, còn có thể nói chuyện với cô hay không?

Bác sĩ mặc bộ đồ vô trùng từ phòng bệnh ICU đi ra, anh ngơ ngác đứng dậy, lạnh lùng nhìn ông ta, nếu như ông ta dám nói ra một chữ không tốt, anh nhất định sẽ đánh ông ta chết ngay tại chỗ.

Anh xiết chặt nắm tay, không ngờ bác sĩ lại nói: “Bệnh nhân mất máu quá nhiều, cần truyền máu gấp, nhưng máu trong kho không đủ, anh có phải người thân của bệnh nhân không, bây giờ chúng tôi cần triệu tập tình nguyện viên hiến máu ngay lập tức, hy vọng anh có thể giúp chúng tôi.”

“Cô ấy nhóm máu gì?” Anh nghe thấy giọng nói bình tĩnh của mình.

“Nhóm AB.”

Rất nhiều lúc anh cảm thấy cô và anh đời này hữu duyên vô phận, không ngờ trong tình huống khẩn cấp này, vận mệnh lại trói buộc họ vào nhau.

Anh cảm tạ ông trời ban ân cho anh.

“Tôi cũng nhóm máu AB.”

Khi anh mặc đồ vô trùng nằm bệnh cạnh giường bệnh của cô, lúc nhìn máu mình chảy qua dây dẫn truyền dần vào cổ tay cô, anh có một cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có, anh cẩn thận nắm tay cô, giờ khắc này, anh và cô như hòa thành một thể, trong cơ thể cô chảy máu của anh, mạng của cô là anh cho, cho dù về sau không thể ở cạnh cô, anh cũng thấy thỏa mãn.

Cô mất máu quá nhiều, lấy máu của một mình anh căn bản không đủ, nếu ra ngoài tìm máu căn bản là không đủ, cho nên anh không để ý tới lời khuyên của bác sĩ, cố ý lấy máu của mình cho cô.

Anh chẳng lo mình sẽ chết vì cứu cô, thậm chí anh còn vui vẻ vì cô mà chết, chỉ cần cô còn sống là được, ít nhất trên người cô đang chảy dòng máu của anh, cô còn sống, anh cũng còn sống.

Cuối cùng cô cũng thoát khỏi tình trạng nguy kịch, nhưng anh mất quá nhiều máu, thân thể trở nên yếu ớt, thời gian đó lại là thời điểm mấu chốt nhất của Lam Diệu, hơn nữa vì chuyện của Lạc Mỹ Châu, Liễu Nguyên Hạo đã cắt đứt quan hệ với anh, sự ra đi mang đến tổn thất vô cùng lớn cho Lam Diệu, thời gian đó, anh gầy đi rất nhiều, các chức năng của cơ thể đột nhiên suy giảm, các bệnh mới cũ toàn bộ đều bị nhiễm, quả thực anh bị đủ các loại bệnh tật tra tấn.

Không chỉ như thế, chi phí phẫu thuật của cô quá lớn, anh biết bố mẹ cô đều đã mất, họ hàng thân thích cũng không đáng tin cậy, bạn bè cô quen đều là sinh viên, cũng chẳng có kinh tế, đương nhiên, anh cũng biết cô còn có bạn trai, nhưng anh không muốn liên lạc với anh ta, anh ích kỷ lại chấp nhất, anh hy vọng trên đời này chỉ có một mình anh trả giá vì cô, thể thôi.

Anh dùng toàn bộ số tiền anh kiếm được, nhưng vẫn không đủ, anh lại bán nhà, trong lúc khó khăn nhất, thậm chí anh còn định bán cả Lam Diệu.

Cũng chính vào lúc đó, Trương Trạch Giai biết chuyện anh thích cô, Trương Trạch Giai vốn nghe lời anh lúc này lại nảy ra xung đột, còn chửi anh là đồ ngu ngốc.

Ừ, cậu ta chửi không sai, anh thật sự rất ngu ngốc, nhưng mọi người trên đời cũng có lúc vờ ngu ngốc, anh thông minh nhiều năm như vậy, cũng cần một lần vờ ngu ngốc, anh rất vui lòng để cơ hội đó cho cô.

May mắn là, anh vượt qua, cô cũng vượt qua.

Vì không để cho cô mang gánh nặng, lúc giúp cô nộp viện phí, tiền thuốc men anh điền tên người khác, bác sĩ hỏi quan hệ giữa anh và cô, anh cũng chỉ nói anh là một người tốt muốn cứu mạng người.

Cho đến khi cô hoàn toàn thoát khỏi trạng thái nguy kịch, anh mới nhờ bệnh viện giúp liên lạc với bạn bè cô, anh rút lui, tiếp tục tránh ở nơi cô không thấy.

Anh vẫn trước sau như một, vụng trộm lén lút nhìn cô, lúc cô cần giúp đỡ sẽ yên lặng giúp đỡ cô, như trời mưa thì đưa cô dù, như cô không tìm thấy việc anh nhờ người đi hỏi khách sạn, rất nhiều việc rất nhiều chuyện, anh đều làm vì cô.

Anh đã quen yên lặng bảo vệ cô như thế, nhìn cô, cho dù về sau cô yêu người đàn ông khác, cho dù cô kết hôn sinh con [tuy rằng mỗi nghĩ đến đây đều khiến anh đau khổ không chịu nổi] nhưng anh sẽ không từ bỏ, sẽ giống như nhiều năm trước, đứng ở nơi cô không thấy, yên lặng trả giá vì cô.

Cô là Hạ An An mà anh dõi theo từ ngày đầu, cô là Hạ An An anh đánh đổi rất nhiều thứ mới cứu được, nếu có một ngày anh từ bỏ cô, anh sẽ thấy tiếc cho sự trả giá nhiều năm của mình, cho nên, cuộc đời này, dù cô độc, anh cũng sẽ bảo vệ cô.

Anh cho rằng anh và cô sẽ giữ cuộc sống có khoảng cách như vậy, nhưng sự thay đổi đột ngột của cô khiến anh rối loạn.

Cô chạy đến chỗ anh ở, cô khóc với anh, cô xoa tai anh, cô ngủ trên vai anh như con mèo, cô thân thiết gọi anh là Minh Hiên, cô nằm mơ cũng sợ anh sẽ rời khỏi cô.

Cô làm đảo lộn hoàn toàn.

Vốn còn lo lắng cô sẽ sợ anh, vốn còn lo lắng anh tới gần cô sẽ làm cô khó chịu, cho nên anh mới yên tĩnh trốn đi, sợ bị cô nhìn thấy.

Nhưng cô lại cố tình chủ động tới gần anh như thế.

Cô vừa đối tốt với anh một chút, anh lại không thể tự kiềm chế được mình.

Không thể kiềm chế ham muốn ôm cô, muốn nói chuyện với cô, muốn cô sống bên cạnh cả đời.

***

Sáng hôm sau, Hạ An An tự nhiên tỉnh lại, rời giường thay quần áo, rửa mặt chải đầu xong, cô vừa mở cửa

đã nhìn thấy Hoắc Minh Hiên đang ngồi trên sofa, gạt tàn trên bàn có không ít tàn thuốc, cửa sổ phòng khách mở toang, gió lạnh không ngừng thổi vào, làm mùi khói thuốc nhạt đi không ít.

Thấy Hoắc Minh Hiên xuất hiện ở đây, Hạ An An cũng giật mình, nhưng nhìn khuôn mặt mệt mỏi của anh, đôi mắt phủ đầy tơ máu giống như cả đêm không ngủ, cô không khỏi lo lắng: “Hôm qua... có phải anh không tìm được phòng không?”

Hoắc Minh Hiên cầm điếu thuốc hút được một nửa rồi lại dụi vào gạt tàn, anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt anh hôm nay có gì khác, cô cũng không biết có phải ảo giác hay không, cô nhìn thấy trong ánh mắt anh có ánh sáng loè loè.

Anh nhìn cô không chớp mắt, lại dùng giọng điệu lạnh nhạt nói với cô: “Cô Hạ thấy nợ ân tình người khác, không thể không trả đúng không?”

“???” Hạ An An bị anh làm cho hồ đồ.

Anh đứng dậy, khoác áo lên người, giọng điệu vẫn cứng rắn như cũ, “Tôi giúp em hai lần, em tính hồi báo tôi như thế nào?”

Hạ An An áy náy day dứt, cô cắn môi dưới, mắt mở to căng thẳng: “Anh muốn em làm gì?”

Hai tay anh đút túi quần, thái độ đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Tôi cần cái gì em sẽ làm cái đó thật chứ?”

Anh giúp cô hai lần là thật, nếu không có anh, bây giờ cô làm sao mà bình yên vô sự đứng ở chỗ này, cho nên anh hỏi như vậy, cô gạt đầu không hề suy nghĩ.

“Ồ...” Anh đáp một tiếng, cúi thấp đầu, giống như suy nghĩ thứ gì, nghiêm túc nhìn cô, “Tôi nghĩ, trước mắt tôi cần một người vợ.”

“!!!???!!!”

44. Chương 44: Chân Tướng

Anh nhìn cô chăm chú, vẻ mặt khó lường, nhìn không ra cảm xúc, “Vừa rồi cô Hạ đã đồng ý, sẽ không nuốt lời chứ?”

Hạ An An thật sự sợ hãi. Anh có ý gì? Cái gì gọi là “cần một người vợ”? Chẳng lẽ anh muốn cô làm vợ anh?

Hạ An An nuốt nước miếng, nhìn anh như nhìn quái vật, “Anh...anh Hoắc... anh có ý gì?”

Hoắc Minh Hiên nghiêm túc, “Không phải vừa rồi em nói điều kiện gì cũng đồng ý sao? Bây giờ tôi đang thiếu một người vợ, cho nên hy vọng em có thể làm vợ tôi.”

Hạ An An dờ dẫm một cách kỳ cục, cô cố kéo ra nụ cười: “Anh Hoắc, anh thật biết cách nói đùa. Ha ha ha.”

“Tôi không nói đùa.”

“ ... ”

Hạ An An cảm thấy mình còn chưa tỉnh ngủ, cho nên bây giờ tất cả đều là mơ.

Cô nhớ ngày hôm qua, lúc ăn cơm vẫn còn bình thường, khi đó hai người vẫn khách khí với nhau, làm sao vừa tỉnh dậy, anh lại đột nhiên đưa ra đề nghị cô phải lấy anh?

Ồi giờ ơi, ai có thể nói cho cô biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì không?!

Nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt, vẻ mặt thâm trầm, Hạ An An cảm thấy đầu óc trống rỗng, cứ ngơ ngác nhìn anh, nhất thời không biết nên làm gì.

Hoắc Minh Hiên thấy cô không trả lời, đi tới gần cô, ra vẻ đương nhiên, “Nếu không phản đối thì chính là đồng ý.”

“ ... ”

Anh túm tay cô đi ra ngoài cửa, “Đi thôi, chúng ta tới nhà em lấy hộ khẩu.”

“ ... ”

“Lấy hộ khẩu rồi tới cục dân chính đăng ký kết hôn.”

“ ... ”

Cho đến khi bị Hoắc Minh Hiên kéo lên xe, Hạ An An vẫn còn mơ hồ.

Cô ngơ ngác bị anh kéo về nhà, ngơ ngác mở cửa phòng, đi theo anh vào, sau đó lại ngơ ngác nhìn anh tìm sổ hộ khẩu.

Rốt cục anh cũng tìm được sổ hộ khẩu từ trên tủ đầu giường, lúc anh túm tay cô đi ra ngoài, Hạ An An mới như bừng tỉnh khỏi đại mộng, đột nhiên giãy tay anh ra.

Không, cô không thể cứ thế lấy Hoắc Minh Hiên, người cô yêu là một Minh Hiên khác, chẳng qua cô chỉ nhìn Minh Hiên này để tìm kiếm bóng dáng Minh Hiên kia, anh không phải là anh ấy!

Cô không thể cứ lấy anh như thế, cô không thể vô trách nhiệm như thế.

Sống lưng Hoắc Minh Hiên cứng đờ, anh chau mày nhìn cô, lại thấy lông mày cô nhíu chặt, môi mân lại thành một đường thẳng như đang giãy dụa kịch liệt.

“Làm sao thế?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Hạ An An hít sâu một hơi, gương mặt vốn đầy hoang mang trong nháy mắt trở nên bình tĩnh, cô nhìn anh, gần từng tiếng: “Minh Hiên, chúng ta cần nói chuyện.”

Thực ra Hoắc Minh Hiên cũng không muốn nói chuyện với cô, anh vất vả lắm mới lấy được dũng khí, chỉ hy vọng một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, nhận giấy chứng nhận kết hôn với cô, nắm chắc cơ hội ràng buộc quan hệ của anh và cô, anh sợ nếu càng chậm trễ, anh sẽ không còn dũng khí để trói buộc cô bên người.

Nhưng nhìn gương mặt tái nhợt và đôi mắt ướt nước của cô, sự kiên định của anh lại trùng xuống, siết chặt nắm đấm, anh nói: “Được.”

Hai người ngồi trên ghế sofa, anh bình tĩnh nhìn cô, “Em muốn nói chuyện gì?”

Hạ An An hít sâu một hơi, vắn vè góc áo: “Anh có thích em không? Hay là em nên hỏi, đột nhiên anh kéo em đi kết hôn là vì thích em hay là hy vọng em trả nợ ân tình cho anh?”

Hoắc Minh Hiên nhăn mày, ánh mắt anh rời khỏi người cô, nhất thời không trả lời.

Cô quá rõ tính tình người đàn ông này, anh luôn mạnh miệng, thích trốn tránh tình cảm của mình, trong lòng thích muốn chết nhưng ngoài miệng lại không nói ra.

Cô rất sợ anh lại trốn tránh tình cảm, cho nên nghiêm túc bổ sung một câu: “Hôn nhân không phải trò đùa, em hy vọng anh có thể trả lời em, vì sao muốn kết hôn với em.”

Hoắc Minh Hiên đột nhiên mím môi, đôi mắt sâu không thấy đáy, “An An, em phải biết rằng, không phải cô gái nào cũng có cơ hội thiếu nợ ân tình của tôi, tôi cũng không phải thiếu niên nông nổi, sẽ không coi hôn nhân là trò đùa.”

“Được. Minh Hiên, em không biết vì sao anh lại đột nhiên muốn kết hôn với em, trước kia chúng ta chưa từng qua lại với nhau, em nghĩ, có phải vì trong thời gian gần đây em có một số hành vi khác thường nên mới khiến anh có ý nghĩ như vậy?”

Đôi mắt anh có ánh sáng chột lóe, anh đột nhiên anh dựa mạnh vào sô pha, giọng nói thâm sâu, “À? Sau đó?”

Không phủ nhận, vậy chắc đúng rồi.

Hạ An An điều chỉnh hô hấp, cúi đầu không nhìn anh, chuẩn bị rất lâu mới bình tĩnh lại: “Nếu như vậy, em có chuyện phải giải thích với anh.”

Ngón tay Hoắc Minh Hiên giao nhau đặt trên đầu gối, mắt nhìn mu bàn tay, giọng trầm trầm, “Giải thích chuyện gì?”

“Thực ra.” Hạ An An xoa ngực đang đau đớn, cố gắng khống chế cảm xúc: “Em hành động như thế, là vì em thích một người rất giống anh, nhưng em không cách nào ở cạnh người kia, em vừa nhìn thấy anh sẽ không tự chủ được mà nghĩ đến anh ấy, cho nên mới có những hành động kỳ lạ, nếu vì vậy mà anh định kết hôn với em, em chỉ có thể xin lỗi anh, em không thể kết hôn với anh, như vậy không công bằng với anh.”

Khóe môi Hoắc Minh Hiên cong lên không đổi, đôi mắt anh vẫn âm trầm như cũ, anh đột nhiên nghiêng người, đôi mắt như cát giấu dòng nước xoáy dừng trên người cô, như muốn hút cả linh hồn, môi anh hơi mấp máy, giọng nói lạnh nhạt nghe không ra vui buồn, “Người kia là ai?”

Hạ An An kiên trì lắc đầu, “Xin lỗi, em không thể nói với anh.” Bởi vì em có nói anh cũng không tin, một chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy, không ai sẽ tin.

Hạ An An hiểu được, nếu Hoắc Minh Hiên vì thích cô nên mới muốn kết hôn với cô, cô nói như vậy, nhất định anh sẽ đau lòng khổ sở, nhưng nếu cô không nói, tùy tiện lấy anh, như vậy lại càng có lỗi.

Cô biết, trước đây là do mình sai, cô không khống chế được cảm xúc mới khiến anh hiểu lầm, cô không trốn tránh sai lầm của mình.

“Em xin lỗi, là em không kìm chế được tình cảm, chính vì anh và anh ấy quá giống nhau.”

Hoắc Minh Hiên không trả lời, anh vẫn nhìn cô chăm chú, cơ mặt căng cứng, môi khê nhếch, trên mặt anh cũng không có hoài nghi và phẫn nộ, bình tĩnh như thế, thật sự không thể đoán được anh đang nghĩ gì.

Cũng không biết qua bao lâu, anh mới từ từ rời mắt, cầm sổ hộ khẩu lên, như không có việc gì, giọng điệu cũng trở nên bình thản, “Đi thôi.”

Hạ An An kinh ngạc nhìn anh, “Đi đâu?”

“Cục dân chính!” Giọng nói anh cứng rắn, không cho phép người ta từ chối.

“ ... ”

Hạ An An ngơ ngác nhìn anh, quên cả phản ứng, chẳng lẽ vừa rồi cô nói chưa rõ sao? Vì sao nói đến thế rồi mà anh còn muốn kết hôn với cô?!

Hoắc Minh Hiên thấy cô ngơ ngác, anh đành kéo cô từ trên ghế salon ra ngoài cửa, Hạ An An rất nhanh lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi: “Anh đang làm gì vậy? Anh bình tĩnh một chút, anh buông em ra trước đã!”

Hoắc Minh Hiên không nói lời nào, một bước cũng không dừng, mắt thấy sắp tới cửa, Hạ An An cũng bắt đầu nóng nảy, “Minh Hiên! Anh đang làm cái gì vậy?! Buông ra! Mau thả em ra!”

Có thể là bị cô làm phiền, anh đột nhiên xoay người, bước tới vài bước, Hạ An An không đề phòng quay lại, theo bản năng lui về sau, bước chân anh rất lớn, chỉ vài bước đã ép cô tới góc tường.

Anh chống tay vây cô giữa bức tường và lồng ngực, người luôn thông dong bình tĩnh, gặp nguy không loạn giờ phút này lại có vẻ kích động dị thường, khuôn mặt anh rét lạnh, ánh mắt hung dữ trừng cô, giọng lạnh lùng, “Em đừng quên tôi cứu em ra khỏi tay Tề Tử Chiêm như thế nào, nếu không phải tôi, em còn có thể bình yên vô sự đứng ở chỗ này sao? Tôi không cần biết trước đây em thích ai, tôi cũng không cần biết em nhìn tôi mà nghĩ tới ai, em nợ tôi ân tình, lấy tôi là cách duy nhất để em trả nợ! Nếu em còn không nghe lời, em có tin tôi cứu em ra khỏi tay Tề Tử Chiêm như thế nào thì cũng có thể đưa em về tay anh ta như thế không?”

Về mặt anh rất đáng sợ, âm sâu như biển lớn giấu mối nguy hiểm, Hạ An An bị anh làm kinh sợ, nói không ra được lời nào, mặc dù là người bình thường, bị anh quát như vậy cũng bị dọa mất mật, huống chi Hạ An An lại chỉ là một cô gái yếu ớt, hơn nữa nhìn thấy gương mặt quen thuộc của anh, cô lại nghĩ đến một Minh Hiên khác.

Minh Hiên đó sẽ không quát cô như vậy, cũng sẽ không nói với cô như vậy.

Không biết vì sao, ảm ức trong lòng dâng lên, Hạ An An rũ đầu, nước mắt cứ như vậy mà chảy xuống, nhưng bởi vì sợ anh, cô không dám khóc thành tiếng, chỉ thút thít nức nở.

Nhìn cái đầu quả dưa trước mặt này, thêm vào bã vai run run vì khóc, cơn tức trong lòng Hoắc Minh Hiên chợt bay biến hơn phân nửa, bình thường anh rất ít khi tức giận, có thể quát cô như vậy cũng vì anh sắp bị cô làm tức chết rồi.

Cô bị anh dọa sợ, muốn khóc cũng không dám khóc thành tiếng, bã vai gầy yếu, anh còn có thể nghe thấy tiếng cô nghẹn ngào.

Cơn tức tiêu tan, thấy cô đáng thương, trái tim Hoắc Minh Hiên cũng sắp bị vò nát, anh vươn tay kéo cô vào lòng, khi thân thể mềm mại của cô chạm vào thân thể, sự tức giận của anh hoàn toàn tan thành mây khói, trong lòng chỉ còn áy náy và tự trách.

Anh dùng cằm cạo lên đỉnh đầu cô, an ủi: “Được rồi, không muốn lấy thì không lấy, anh sẽ không ép em, vừa rồi là anh không tốt, anh quát em, chỉ là anh tức giận thôi!”

Vòng tay rộng lớn ấm áp của anh, khiến người ta tham lam muốn có, hơi thở quen thuộc, xúc cảm quen thuộc, rõ ràng chính là Minh Hiên .....

Nhưng cô biết rõ, anh không phải anh ấy, anh không trải qua đoạn thời gian đó với cô, anh cũng không có những kỷ niệm trong khoảng thời gian đó, mà người cô yêu là anh lúc ấy.

Hai người không giống nhau.

Cô từ từ nín khóc, Hoắc Minh Hiên ôm cô cũng không muốn buông ra, anh thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ, “Nhưng anh không rõ, vì sao em thích người khác, trong lúc ngủ mơ lại gọi tên anh? An An, thật sự em không thích anh sao?”

Muốn cô giải thích như thế nào? Muốn cô nói với anh về một cuộc sống khác trong cuộc đời khác sao? Nói ra anh sẽ tin sao? Anh làm sao có thể tin? Anh nhất định sẽ cảm thấy cô bị điên rồi.

“Minh Hiên, em xin lỗi, em xin lỗi, món nợ của em, em sẽ dùng cách khác để trả cho anh, chỉ là.....”

Khuôn mặt Hoắc Minh Hiên hiện lên thống khổ, anh nhắm mắt lại, gần như dùng hết sức mạnh toàn thân mới áp chế được khổ sở đang cuộn cuộn dâng lên, anh từ từ thả cô ra, mỗi hành động đều đau khổ vạn phần.

Hạ An An được anh ngậm che chở mà lớn, được anh dùng máu của mình giành lại mạng sống khỏi tay tử thần, bé cũng đáng yêu, gây cũng xinh đẹp.

Từ lúc cô mười tám tuổi đến ba mươi tuổi, anh nhìn cô, từ một cô gái non nớt trở thành nữ thần xinh đẹp, lại từ nữ thần ngã xuống nhân gian, anh nhìn cô lần lượt vươn lên rồi ngã xuống, anh vì cô vui mà vui, vì cô buồn mà buồn, trong cuộc đời cô, có lẽ anh chỉ là một người khách qua đường, nhưng trong cuộc đời anh, cô lại là một phần không thể thiếu...

Hạ An An được anh che chở hơn mười hai năm, nhưng anh chưa bao giờ ôm cô, cả đời này hai người chỉ có thể là người lạ, mà hạnh phúc của cô và anh chỉ có thể vĩnh viễn ở trong giấc mơ ảo.

Hoắc Minh Hiên cau mày giấu đi lệ quang trong mắt, anh dịu dàng lau đi nước trên má cô, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng anh lau nước mắt cho cô.

“Đừng khóc, anh sẽ không ép em. An An, đồng ý với anh, em phải sống, được không?”

Hạ An An gật đầu, cố nén nước mắt.

“Được rồi, anh cũng phải đi đây. Đừng lo nữa, Tề Tử Chiêm sẽ không đến tìm em gây phiền toái đâu, em phải sống tốt, tuy rằng những lời này sẽ khiến anh đau khổ, nhưng anh hy vọng em có thể bạc đầu giai lão với người em thương.” Anh không cho em được hạnh phúc, anh hy vọng người khác có thể thay anh làm em hạnh phúc.

Cứ như vậy cũng được, anh yên lặng nhìn cô lớn lên, có lẽ trong cuộc đời của chúng ta, trừ giấc mộng thì không thể ở cùng nhau, nếu như có thể, anh hy vọng anh có thể vĩnh viễn ở lại trong mơ, có thể cùng nhau bạc đầu giai lão, nhưng giấc mơ không phải là hiện thực.

Cô gái của anh, anh sẽ yên lặng dõi theo em, yên lặng yêu em, anh sẽ nhìn em khoác lên người bộ váy cưới, anh sẽ nhìn em lấy người em thích nhất, anh sẽ yên lặng chúc phúc cho em, đáng tiếc, cuộc đời này, người ở cạnh em suốt đời không phải anh.

Cho dù anh biết trên đời này không ai yêu em hơn anh.

Anh gắng sức khống chế giọng nói đã khàn, nhưng vẫn không thể không nói câu từ biệt cuối cùng, “Anh đi nhé.”

Hạ An An xoay mặt sang chỗ khác, không dám nhìn vẻ mặt của anh, gật đầu.

Anh từng trải qua sóng to gió lớn vô số lần, đã sớm luyện được tác phong gặp chuyện vẫn có thể bình tĩnh ung dung, mặc dù trời có sập cũng chẳng làm anh bối rối, anh nghĩ, bóng lưng anh lúc rời đi phải đẹp một chút, tao nhã một chút, nhưng cho dù anh cố gắng như thế nào vẫn không thể tránh được lúc xoay người, lưng anh cứng ngắc, bước chân cứng ngắc, anh cảm thấy đáng vẽ của anh thật sự là khó coi chết đi được, nhưng anh vẫn không khống chế được đau khổ trong lòng.

Cho đến khi cánh cửa phía sau khép lại, hoàn toàn ngăn cách anh và cô, anh không kim được mà cười, hai hàng lệ chảy xuống.

Chỉ sợ đây sẽ là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau, bỏ lỡ, đời này sẽ không còn cơ hội nữa, từ nay về sau, gần nhau trong gang tấc mà như cách cả biển trời.

Anh hít sâu một hơi, lạnh lùng lau nước mắt, sửa sang lại quần áo, anh vẫn là tổng giám đốc cao quý của tập đoàn Lam Diệu, anh chỉ có thể đi về phía trước, không ngừng đi về phía trước, như vậy, anh mới có thể để tất cả bi thương lại phía sau.

Hoắc Minh Hiền rời đi đã lâu nhưng Hạ An An vẫn chưa thể hồi phục tinh thần, cô từ chối, là vì cô không muốn gặp lại Hoắc Minh Hiền nữa, nhưng không biết vì sao, cô vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Hạ An An thất thểu đi về phòng ngủ, vốn muốn nằm trên giường nghỉ ngơi một chút, lại vô tình nhìn thấy cái hộp đặt trên bàn trang điểm, cô mở ra, bên trong là một chiếc ô.

Nhìn chiếc ô này, không biết vì sao, đau khổ trong lòng lập tức phóng đại lên vô số lần, nước mắt tràn ra.

Hạ An An ôm chiếc ô vào trong ngực, khóc không thành tiếng.

Ít nhất, anh còn đưa cho cô một chiếc ô. Lúc cô cần nhất anh đã cổ vũ cô, anh để cô biết, trên đời này, không phải ai cũng vô tình.

Nhưng cô cũng chỉ có thể cảm kích.

Cô không biết vì sao mình lại thương tâm như vậy, rõ ràng cô không yêu Minh Hiên này, nhưng mỗi khi nghĩ đến bộ dáng ẩn nhẫn thống khổ của anh, cô lại cảm thấy khổ sở vô cùng, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy anh chính là người cô yêu.

Cũng không biết khóc bao lâu, Hạ An An ôm chiếc ô ngủ thiếp đi.

Hạ An An mơ một giấc mơ rất kỳ lạ. Trong cơn mưa tầm tã, cô đi tới rừng cây xa lạ, xung quanh đều là đại thụ che trời, màn mưa dày đặc làm tầm mắt mơ hồ, cô muốn đi ra ngoài, nhưng cô lại không tìm thấy cửa ra.

Hạ An An bồn chồn lo lắng, muốn kêu cứu lại không thể phát ra âm thanh, cô muốn chạy, nhưng chân chẳng còn sức lực.

Ngay lúc cô lo lắng không biết thế nào, chợt nhìn thấy một bóng người đi tới, mặc dù trước mắt mưa mù tràn ngập, nhưng cô vẫn nhận ra người đó.

Sao Minh Hiên của cô lại gầy như vậy?

Người anh mỏng như tờ giấy, cho dù mặc áo gió rộng thùng thình nhưng vẫn không thể che giấu cơ thể gầy trơ xương, giống như bị thương nặng, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Nhìn thấy anh, cô vô cùng kích động, nước mắt chảy tràn, vội vàng chạy tới, nhưng anh không nhìn thấy cô, bình thản đi lướt qua người, cô rất kinh ngạc, lập tức đuổi theo anh, cô muốn gọi anh, nhưng cô lại không phát ra được âm thanh nào, cô không biết vì sao anh không nhìn thấy cô, cũng không biết anh muốn đi đâu, cô thậm chí đi theo bên cạnh anh, cho dù anh không nhìn thấy cô, cô cũng muốn một khắc không ngừng đi theo anh.

Màn mưa mù mịt từ từ tiêu tán, cô nhìn thấy anh đi vào một căn nhà gỗ, sàn nhà cao, mái hiên rộng, là phong cách cổ của Nhật Bản, cô đi theo anh, trước khi vào cửa, Hạ An An ngẩng đầu nhìn, phía trênaf một

bảng hiệu gỗ, trên tấm bảng dùng thẻ chữ triện nạm vàng hai chữ “Đền Nguyệt”.

Bên trong chỉ có một phòng, cô thấy anh ngồi trên chiếu, đối diện là một ông già mặc kimono.

Cô ngồi xuống chỗ trống bên cạnh hai người, bọn họ không nhìn thấy cô.

Ông già rót một ly trà cho anh, mặc dù tóc đã bạc, nhưng giọng nói vẫn giàu từ tính như cũ, “Đền Nguyệt của ông lâu rồi chưa có khách tới, hoan nghênh.”

Tiếng Trung của ông không lưu loát.

Hoắc Minh Hiên nhìn cốc trà trước mắt, không hề động, “Cháu đến đây du lịch, không ngờ thời tiết không tốt, trời mưa to, vừa lúc có thợ săn đi ngang qua, người đó nói nơi này có bán ô, cho nên cháu đến mua ô.”

“Ta biết, mọi người đến Đền Nguyệt đều là để mua ô, nhưng không phải ai cũng có thể tìm ra chỗ này, cháu có thể tìm được, chứng minh cháu có duyên phận với nơi đây, có điều, ô của tôi vẫn đang làm, cháu chờ một lúc được không?”

Hoắc Minh Hiên nhú mày nhìn sắc trời, nghĩ một lát rồi gật đầu, “Cũng được.”

Ông lão đứng dậy, cầm lấy một chiếc ô đã gắn 24 thanh, lại ngồi xuống đối diện Hoắc Minh Hiên, bỏ thêm một chút hương liệu vào lư hương trên bàn.

Ông đặt khung ô trên bàn, nụ cười ôn hòa khiến người ta buông lỏng đề phòng, “Trên đời này có chuyện làm cho cháu tiếc nuối, không cam lòng và đau khổ, đúng không?”

Có lẽ là khuôn mặt ông lão quá mức hòa ái, cũng có lẽ là giọng nói của ông rất từ tính, Hoắc Minh Hiên cũng không kinh ngạc vì sao ông lại đột nhiên hỏi vấn đề này, anh kiên nhẫn suy nghĩ, cầm chén trà lên uống một ngụm, cúi đầu che giấu sự phức tạp trong mắt.

“Có.”

“À?”

“Cháu thích một cô gái, cháu không muốn giữ khoảng cách với cô ấy nữa, cháu không muốn giúp đỡ cô ấy mà không để cô ấy biết nữa, cháu không cam lòng, nhiều năm rồi cháu và cô ấy vẫn là những người xa lạ, cháu tiếc, vì sao không có chuyện ngoài ý muốn để chúng cháu đến với nhau, nhưng cháu không biết làm sao, cô ấy sợ cháu, cho nên cháu không dám tới gần, cho dù có chuyện ngoài ý muốn, bọn cháu cũng không thể ở bên nhau, vì thế, cháu rất đau khổ.”

“Đi tới đây, cháu có mệt không?”

Hoắc Minh Hiên không rõ vì sao ông lại đột nhiên chuyển đề tài, anh cũng trả lời, “Cháu hơi mệt.”

“Nếu thế thì ngủ một giấc đi, trong phòng có giường, khi cháu tỉnh dậy, ô đã làm xong rồi.”

Hoắc Minh Hiên không quá lo lắng, anh gạt đầu, đứng dậy đi vào bên trong.

Hạ An An cũng đi theo anh vào, cô nhìn anh nằm xuống, nhìn anh nhanh chóng ngủ say, cô không đi, chỉ ngồi người nhìn gương mặt gầy yếu tiều tụy của anh.

Cô không biết anh xảy ra chuyện gì, đã không còn phong thái như xưa, gương mặt anh tái nhợt không có huyết sắc, nhìn như người đã chết qua một lần.

Anh như vậy làm cô rất đau lòng, cô muốn ôm anh, cô muốn sờ mặt anh, nhưng tay cô không thể chạm được vào anh, cô như một bóng ma trong suốt, cô nhìn thấy anh, anh không thấy cô.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ông lão ngoài phòng vẫn đang làm ô cho Hoắc Minh Hiên, ngoài trời vẫn mưa, giọt mưa ngưng tụ trên mái hiên, lăn xuống, tí tách nhỏ giọt trước sân nhà, hết như tiếng ai oán thở dài.

Cũng không biết qua bao lâu, Hoắc Minh Hiên tỉnh lại, anh nhăn mày, ôm ngực thở dốc, không biết có phải gặp ác mộng hay không.

Đợi đến khi thấy rõ khung cảnh trước mắt, anh mới bình tĩnh lại, cô thấy anh thở dài một tiếng, nằm trên giường một lát rồi mới xốc chân bước xuống, vừa lau mồ hôi vừa bước ra ngoài.

Ô anh cần đã làm gần xong, ông lão đang dùng màu nước vẽ tranh lên mặt ô.

Hoắc Minh Hiên ngồi đối diện ông, bên ngoài đã ráng chiều, giọng nói của anh cũng có vài phần lo lắng, “Còn bao lâu nữa mới xong?”

“Cháu nằm mơ à?”

Hoắc Minh Hiên gạt đầu.

“Mơ thấy cô gái kia sao?”

Hoắc Minh Hiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn ông, ông cười khó hiểu, “Không cam lòng và tiếc nuối của cháu đều đi vào trong mộng đúng không?”

Hoắc Minh Hiên chau mày nhìn ông, gật đầu.

Ông lão hất một nét thật mạnh lên trên mặt ô, “Nói xem.”

“Cháu mơ thấy cháu và cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn cháu kết hôn và có con, nhưng vì đây là chuyện ngoài ý muốn nên cháu đã làm tổn thương cô ấy, cô ấy rất hận cháu, như biến thành người khác, cả ngày lấy rượu giải sầu, cháu muốn dùng tình yêu để bù đắp những thương tổn đã gây ra, nhưng hoàn toàn phí công, cô ấy không gượng dậy nổi, không còn là cô ấy nữa.”

“Sau đó thì sao?”

Khuôn mặt Hoắc Minh Hiên đau khổ vặn vẹo, giống như thật sự trải qua tình cảnh ấy, “Sau đó, cô ấy tự sát.”

Âm thanh cuối cùng rơi xuống, cũng là lúc ông lão hoàn thành nét bút cuối cùng trên mặt ô, ông giơ nó lên trước mặt, xoay tròn kiểm tra một lần, “Rất đẹp.” Ông cười sung sướng, đưa ô cho anh, “Đây là ô của cháu, cháu cầm lấy đi, phía trên ngưng kết giấc mộng của cháu, trong giấc mơ có tình yêu của cháu, sự sợ hãi, sự vui mừng, tất cả tham sân si oán của cháu đều ở bên trong, hy vọng cháu biết quý trọng.”

Hoắc Minh Hiên bị lời nói của ông làm cho hồ đồ, anh sững sờ nhận lấy, không biết có tin hay không, anh cũng không hỏi nhiều, nói cảm ơn, trả tiền rồi đứng dậy bỏ đi.

Giấc mơ chấm dứt.

Hạ An An bừng tỉnh từ trong mộng, cô ngơ ngẩn nhìn trần nhà, hồi lâu cũng chưa bình tĩnh lại.

Nhìn thứ trên tay, là chiếc ô đó.

Ngưng kết tham sân si oán của Hoắc Minh Hiên.

Những chuyện xảy ra trong mơ là thật sao?

Vì sao Hoắc Minh Hiên ở Đền Nguyệt lại mơ thấy cuộc sống ở thế giới khác, còn giống hệt như trước khi cô tới?

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ tất cả những gì cô trải qua đều là một giấc mơ? Mà giấc mơ ấy là tiếp tục cơn ác mộng của Hoắc Minh Hiên?

Cơn ác mộng của anh dừng lại sau khi cô tự sát, sau đó bởi vì chiếc ô này, cô lại rơi vào trong mộng của anh, tiếp theo anh lại mơ một giấc mơ đẹp khác?!

Là như vậy sao?

Chiếc ô này thật sự thần kỳ như vậy sao?

Hỗn loạn, Hạ An An không nghĩ ra, bây giờ cô chỉ có một ý muốn mãnh liệt, cô muốn tìm Hoắc Minh Hiên hỏi cho rõ, cô muốn hỏi anh, có phải anh từng mơ giấc mơ đó hay không...

45. Chương 45: Vợ Anh

Hạ An An không kịp rửa mặt, vừa thay quần áo xong đã vội vàng chạy tới tập đoàn Lam Diệu, giờ này Hoắc Minh Hiên chắc chắn ở đó.

Dọc đường đi, cô thử liên hệ với anh, di động của anh báo bận. Cô không biết anh bận thật hay là do không muốn nhận điện thoại của cô? Chắc anh hận cô lắm? Nhớ đến bóng lưng hiu quạnh rời đi hôm qua, nhớ đến khóe mắt anh vương vấn lệ, lòng cô đau đớn, bây giờ cô chỉ muốn nhìn thấy anh, muốn hỏi rõ ràng, rốt cục anh có nằm mơ như vậy hay không, hoặc là nói, bọn họ có mơ giống nhau hay không, nếu anh thật sự là Minh Hiên trong mộng của cô, cô nhất định sẽ giải thích với anh, nhất định sẽ ôm anh, nhất định sẽ lại yêu anh.

Cô muốn nhìn thấy anh, ngay bây giờ, cô không muốn giữa bọn họ còn khúc mắc gì nữa.

Đến nơi, không ngờ lại bị bảo an cản lại bên ngoài.

“Thưa cô, bây giờ là giờ hành chính, chỉ có nhân viên mới được vào.” Tuy rằng bảo an nói rất lịch sự nhưng cơ thể lại chặn trước người cô, hiển nhiên không chút nhượng bộ.

Dù Hạ An An đã sốt ruột đến mức không biết phải làm sao nhưng cũng không dây dưa lằng nhằng gì, chỉ nói, “Tôi thật sự có việc gấp, anh cho tôi vào được không?”

Bảo an vẫn nghiêm túc nhìn cô, “Xin lỗi.”

Hạ An An không ngờ Lam Diệu lại quản lý nghiêm ngặt như vậy, chẳng lẽ hôm nay cô không gặp được Hoắc Minh Hiên sao?

Cô nản lòng lùi về sau, xem ra, cô chỉ có thể chờ anh ở đây.

“An An?”

Cô nghe thấy có người gọi mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, không biết từ khi nào đã có một chiếc xe dừng lại ở đó, cửa kính hạ xuống, lộ ra khuôn mặt quen thuộc, nhìn thấy người này, trong lòng Hạ An An mừng rỡ, đang muốn mở miệng gọi anh, nhưng chợt nhớ ra ở thế giới này, cô chưa từng gặp anh, cô bước qua, cười lịch sự, “Chào anh.”

Thấy cô thật sự là Hạ An An, Trương Trạch Giai sững sốt không dám tin, “Thật là em à? Em ở đây làm gì?”

Mắt Hạ An An sáng lên, “Em... em tìm Minh Hiên.”

“Minh Hiên?” Hiển nhiên là Trương Trạch Giai rất kinh ngạc với cách xưng hô của cô, anh cau mày trầm tư một lát, sau đó lại cười, “Hoắc Minh Hiên không có ở công ty, vừa lúc anh cũng phải đi tìm cậu ta, để anh đưa em đi.”

Hạ An An mừng rỡ, “Cám ơn anh.”

Trương Trạch Giai giúp cô mở cửa xe, Hạ An An ngồi ghế sau, cô vừa ngồi xuống đã nghe anh tự giới thiệu: “Anh là bạn học của Minh Hiên, Trương Trạch Giai.”

Hạ An An tất nhiên làm bộ như vừa mới quen anh, chào lại, “Chào anh Trương.”

“Em tìm Minh Hiên làm gì?”

Hạ An An ôm cánh tay thật chặt, “Em...muốn hỏi anh ấy một chuyện.”

Trương Trạch Giai gạt đầu đắm chiêu, ánh mắt thâm sâu nhìn cô, “Em và cậu ta hẹn hò à?”

Hạ An An cười bất đắc dĩ, “Không đâu.”

“Vậy cũng tiếc... Người tốt như thế, nếu anh là phụ nữ chắc chắn sẽ lấy cậu ta rồi. Nhưng anh không hiểu, em không thích Minh Hiên chút nào sao? Nếu có một người lắng nghe hết tất cả các show diễn của em, đi cùng em qua những cuộc thi lớn nhỏ, lúc em xảy ra tai nạn, vì truyền máu cho em mà thiếu chút nữa cậu ta chết, lúc em cần tiền thuốc lại không tiếc bán nhà, thậm chí còn muốn bán cả công ty, người như vậy, cho dù là ai đi chăng nữa cũng đều muốn cưới.” Lúc Trương Trạch Giai nói những lời này, giọng nói anh ta mang theo chút gì trào phúng, ý trong ý ngoài đều tỏ vẻ bất mãn với cô.

Hạ An An nghe xong thì giật mình, Hoắc Minh Hiên xem cô diễn, Trương Trạch Giai ở thế giới kia từng nói cho cô biết, nhưng mà, anh ta còn nói Hoắc Minh Hiên vì cứu cô, thiếu chút nữa thiếu máu mà chết? Vì trả viện phí cho cô mà còn muốn bán cả Lam Diệu?

Sao có thể?!

Hạ An An nhìn Trương Trạch Giai một cách ngờ vực, giống như bị thứ gì chặn ở cổ, rất lâu sau cô mới tìm được giọng của mình, “Anh vừa nói gì?! Cái gì là anh ấy vì cứu em mà suýt chết? Cái gì là anh ấy vì trả viện phí cho em mà không tiếc bán nhà? Em không biết, anh có thể nói rõ ra không?”

Trương Trạch Giai nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô qua kính chiếu hậu, trông không giống như đang giả vờ, chẳng lẽ cô thật sự không biết?

Anh nghĩ sơ sơ cũng hiểu được, nhất thời dở khóc dở cười, “Hoắc Minh Hiên à Hoắc Minh Hiên, cậu thật đúng là... Tôi cũng không biết nên nói cậu như thế nào nữa ... EQ sao lại thấp vậy chứ, đáng đời ế lâu như vậy!” Trương Trạch Giai nghiêm túc lại, nói với cô: “Lúc trước em xảy ra tai nạn suýt chết, là Hoắc Minh Hiên cứu em, vì thế cũng mất đi nửa cái mạng, lúc ấy Lam Diệu đang trong giai đoạn khó khăn nhất, nếu không phải cậu ấy có ý chí chống đỡ, chỉ sợ đã không chịu nổi rồi.”

Những lời của Trương Trạch Giai làm cho Hạ An An ngỡ ngàng, hóa ra người trả viện phí cho cô là Hoắc Minh Hiên? Anh còn truyền máu cho cô? Mạng của cô là anh cứu?

Nhưng cô không biết!

Nếu không phải trời xui đất khiến, chỉ sợ đời này cô không có cơ hội biết được những điều ấy từ miệng Trương Trạch Giai!

Hạ An An chợt nhớ đến giấc mơ hôm qua, anh gầy như tờ giấy, tưởng chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, có lẽ lúc đó là lúc gian nan nhất trong đời anh? Vừa muốn cứu cô, vừa muốn cứu Lam Diệu, áp lực thế nào, cô không tưởng tượng nổi.

Vì sao?!

Vì sao anh không nói?!

Cô xảy ra tai nạn xe từ mười năm trước, mười năm, anh giấu cô mười năm, cô bỏ lỡ anh mười năm.

Trái tim như có thứ gì đè chặt, Hạ An An không biết nên làm thế nào, cô che mặt khóc không thành tiếng.

Hoắc Minh Hiên!

Cô sống ba mươi năm mới biết, hóa ra trong đời mình từng xuất hiện một người như vậy, anh trốn ở nơi cô không thấy, lặng lẽ đánh đổi vì cô, còn suýt chết.

Từ 18 tuổi đến 30 tuổi, anh đứng ở nơi cô không thấy, anh cùng cô đi qua mưa gió mười hai năm.

Tối hôm nay cô mới biết!

Số phận trên người, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Trương Trạch Giai nhìn cô qua kính chiếu hậu, không biết nên an ủi thế nào, nếu anh là phụ nữ, có lẽ cũng chỉ có thể ngồi khóc mà thôi.

Thôi, để cô khóc đi, khóc có lẽ tốt hơn.

Hoắc Minh Hiên vất vả tới bây giờ cũng không dễ dàng gì, có lẽ, đã đến lúc khổ tận cam lai?

Trương Trạch Giai đưa cô tới bãi đỗ xe của trung tâm thương mại lớn nhất thành Lô, đã khóc cả đường, Hạ An An không còn nước mắt nữa.

Hoắc Minh Hiên đang thảo luận với quản lý về vấn đề sản phẩm mới, thật ra chuyện này vốn không cần anh phải tự mình lo, chẳng qua trong lòng anh đang rất khổ sở, chỉ muốn làm mình bận rộn để bớt buồn.

Anh biết, chỉ khi đi về phía trước mới có thể bỏ bi thương lại phía sau.

Quản lý cửa hàng đưa bản kế hoạch cho anh xem, anh lật hai trang, chợt nghe có người nói: “Ồ quản lý Trương.”

Hoắc Minh Hiên cảm thấy ngạc nhiên, Trương Trạch Giai là người phụ trách bộ phận kỹ thuật của Lam Diệu, chuyện cửa hàng chẳng liên quan gì tới cậu ta, tới đây làm gì, hay là bộ phận kỹ thuật xảy ra chuyện?

Nghĩ như thế, Hoắc Minh Hiên lại cảm thấy nóng ruột, nhìn ra cửa, anh thấy người đi sau Trương Trạch Giai.

Hoắc Minh Hiên tưởng mình xuất hiện ảo giác, lắc đầu, nhìn lại, cô đã đi đến trước mặt anh.

Đúng là khuôn mặt khắc thật sâu trong đầu anh, anh còn ngửi được mùi hương trên người cô, chân thật như thế, thậm chí anh còn có thể thấy mí mắt cô còn có nước chưa khô.

Không phải ảo giác.

Nhưng anh không rõ, cô đến đây làm gì?

Anh ngơ ngác nhìn cô, người vốn gặp nguy vẫn có thể bình tĩnh, luôn trấn định ung dung, một khắc này, anh lại bối rối không biết nên làm gì.

Xung quanh còn có vài người đang đứng, nhìn thấy thế cũng lo, bọn họ đều biết giám đốc Hoắc ghét nhất người ta làm phiền anh lúc anh đang làm việc, quản lý Trương dắt cô gái này vào làm gì? Còn nữa, vì sao về mặt giám đốc kỳ quái thế?

Trương Trạch Giai thấy hai mắt Hoắc Minh Hiên như hận không thể mọc luôn trên người Hạ An An, nhất thời tức giận, muốn đánh tan bầu không khí xấu hổ ở đây, anh ho nhẹ một tiếng: “Cô ấy tìm giám đốc có việc, chúng ta ra ngoài trước đi!”

Mọi người đều cảm thấy bầu không khí lúc này có chút kỳ quái, nghe Trương Trạch Giai nói như vậy, tuy nghi hoặc, nhưng đều ngoan ngoãn đi ra ngoài, dù sao quản lý Trương cũng là con giun trong bụng giám đốc.

Sau khi cửa phòng khép lại, phòng họp to như vậy chỉ còn lại Hoắc Minh Hiên và Hạ An An.

Tuy rằng không gặp mới có một ngày, nhưng khi thấy anh, Hạ An An có cảm giác như đã trải qua cả một đời người.

Trên đường cô đã nghĩ tới vô số tình huống có thể xảy ra, ví dụ như nhào vào ngực anh khóc lóc ầm ĩ, hoặc là chửi ầm lên, trách anh vì sao không nói cho cô.

Nhưng không ngờ, lúc thật sự nhìn thấy anh, cô lại có thể bình tĩnh đến thế: “Anh có quen bạn nhỏ Thiên Dục không?”

Hoắc Minh Hiên nhướng mày, vẻ mặt khó tin, “Em... làm sao em biết?”

Hạ An An cong môi cười, mắt hồng hồng, được rồi, cô không cần hỏi nữa, anh chính là Minh Hiên của cô.

Hạ An An không kìm được, chạy tới ôm anh thật chặt.

Hoắc Minh Hiên bị cô làm cho mơ hồ, anh cúi đầu nhìn cái đầu nho nhỏ, cơ thể anh cứng ngắc, cổ họng vì bối rối mà tắc nghẽn, rất lâu sau anh mới tìm lại được giọng nói của mình: “Em vừa hỏi Thiên Dục sao?” Đây là đứa nhỏ xuất hiện trong giấc mơ của anh, anh chưa từng nói với bất kỳ ai, làm sao cô biết được?

Hạ An An cọ vào ngực anh, lau nước mắt tràn ra, sau đó ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt cô nhu hòa, đôi mắt mang theo lưu luyến không gì che giấu, “Không phải là con của chúng ta sao?”

Hoắc Minh Hiên kinh ngạc, anh nắm vai cô kéo ra, “Em...” Lời vừa ra khỏi miệng lại không biết nên nói thế nào.

Hạ An An biết anh đang nghĩ gì, cô đưa chiếc ô trong tay cho anh, “Hôm qua em mơ thấy anh đến Đền Nguyệt mua cái ô này, em còn biết anh gặp ác mộng ở đó, anh mơ thấy bị Lạc Mỹ Châu hạ thuốc, trời đất xui khiến xảy ra quan hệ với em, cuối cùng em kết hôn với anh, nhưng vì em không thể tham gia thi đấu nên em rất hận anh, cuối cùng còn nhảy lầu tự tử, đúng không?”

“An An...” Hoắc Minh Hiên giống như không biết cô, “Làm sao? Làm sao em có thể thấy giấc mơ đó?”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của anh, Hạ An An đoán rằng, hôm qua cô mơ giấc mơ kia có lẽ cũng là chuyện lạ, có thể là vì cô ôm cái ô đi ngủ, cho nên mới mơ thấy Hoắc Minh Hiên đi mua ô.

Hạ An An dịu dàng nhìn anh, ngữ khí nhu hòa, “Minh Hiên, anh có còn nhớ hôm qua em nói với anh là em thích một người rất giống anh không, thật ra người đó chính là anh ở trong mơ, chuyện này nói ra cũng không thể tưởng tượng được, bởi vì em cũng mơ thấy giấc mơ đó, không, phải nói là vì chiếc ô này, linh hồn em đi vào giấc mơ của anh, nói chính xác hơn, là đi vào giấc mơ kéo dài, bởi vì anh mơ tới lúc em tự sát là kết thúc, nhưng giấc mơ của em lại bắt đầu từ đó, khác với ác mộng của anh, đó là mộng đẹp, trong mơ, chúng ta một nhà ba người hạnh phúc.”

Hoắc Minh Hiên chăm chú nhìn cô, không biết qua bao lâu, đôi môi anh kéo ra nụ cười, “Hóa ra là em! Thật sự là em!”

Cô rất ít khi nhìn thấy anh cười, không ngờ rằng lúc anh cười lại đẹp như vậy, đuôi mắt hẹp dài cong lên, khóe mắt hơi phấp phồng, còn có ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt, như ngọn lửa hồi sinh từ đồng tro tàn.

Hạ An An ngơ ngác nhìn anh, “Thật sự là em? Là sao?”

Anh không giải thích, chỉ nghiêng đầu che giấu thần sắc phức tạp trong đôi mắt, lúc quay đầu lại, anh đã thu hết ý cười, hai tay anh đút túi, vẻ mặt bình thản, trong mắt lại lộ ra mấy phần bí hiểm, “Em nói em thích anh trong mơ? Thích nhiều không?”

Hạ An An không rõ vì sao anh lại hỏi cô chuyện này, vẻ mặt anh rất nghiêm túc, cô hoảng hốt không dám nhìn.

Hạ An An cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Rất thích.”

Nhìn cô thẹn thùng trước mặt, hạnh phúc trong lòng anh dâng lên dạt dào, mặc dù ở trong mơ, chuyện thân mật gì bọn họ cũng đều đã làm, nhưng dù sao cũng chỉ là mơ, mơ và thực tế không giống nhau, Hoắc Minh Hiên đã sớm biết điều này, cho nên mặc dù là mơ thấy cô từ thế giới thật đi vào, anh cũng không coi nó là sự thật, sau khi tỉnh lại, anh đã quên nó ra sau đầu rất nhanh.

Mơ dù đẹp, nhưng cũng chỉ là mơ, không phải sự thật.

Không ngờ rằng, bởi vì chiếc ô đó mà linh hồn cô đi vào giấc mơ của anh, cho nên tất cả những gì trong

mơ cũng không phải do anh tự nghĩ ra, mà cô trong hiện thực vẫn luôn tham dự vào đó.

Cho nên, cô xấu hổ như vậy, là vì thích anh sao?

Tâm trạng của anh Hoắc rất tốt, đau khổ do bị cô tra tấn hai ngày này trong nháy mắt tan thành mây khói, khoẻ môi nhếch lên, ho nhẹ một tiếng: “Cô Hạ, rốt cuộc khi nào thì em mới trả nợ cho anh đây?”

“Ồ?” Hạ An An nhăn mày, tại sao lại nói chuyện này?

Bị đôi mắt mãnh liệt của anh nhìn gần như vậy, Hạ An An cố lảng tránh, tay vò góc áo, đang muốn nói lại nghe thấy anh bảo: “Hình như anh đã nói với em, hiện tại anh cần một người vợ.”

Nói như vậy rồi, anh có ý gì không cần nói cũng biết.

Hạ An An nhất thời đỏ mặt, “À.”, đầu cúi xuống, cười xấu hổ, đảo mắt, nói: “VẬY... em làm vợ anh nhé?”

Mắt người nào đó sáng lên, lại không cho là đúng: “Có lợi không lấy đúng là ngu.”

Hạ An An rầu rĩ, anh làm gì vậy, một chút hưng phấn cũng chẳng có, lại biến thành cô mong mỏi được lấy anh.

Dù lòng kích động nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, Hoắc Minh Hiên khụ một tiếng, làm như không có chuyện gì: “Cô Hạ, vì để em càng yêu anh hơn, anh phải nói thật với em một chuyện.”

Nghe anh nói như vậy, Hạ An An cũng căng thẳng, lo lắng nhìn anh,

“Chuyện gì?”

Mắt anh híp lại, như có tia sáng loé lên, “Chúng ta còn chưa dắt Thiên Dục đi chơi công viên đâu.”

“!!!!!!”

Hạ An An kinh ngạc nhìn anh, nhất thời thiên ngôn vạn ngữ lại không hoá thành lời.

Hoắc Minh Hiên đứng đó, tay đút túi quần.

Làm sao anh biết?!

Nếu cô đi vào giấc mơ kéo dài của anh, vậy anh phải không biết chuyện xảy ra sau đó mới đúng.

Chẳng lẽ...

Cô đoán, rất có thể Hoắc Minh Hiên lại mơ một giấc mơ, chính là giấc mơ sau đó, mà chiếc ô lại đưa linh hồn cô đi vào trong giấc mơ của anh, tất cả những chuyện xảy ra trong đó đều là giấc mơ của Hoắc Minh Hiên, cho nên một khi anh tỉnh lại, hành trình của cô cũng kết thúc?!

Hạ An An che miệng, kinh ngạc không nói nên lời, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao vừa rồi anh lại nói hóa ra là cô, có lẽ anh cũng không đoán được cô thật sự đi vào trong giấc mơ của anh?

Hạ An An kích động, nước mắt tràn ra, cô che miệng đi về phía anh, ôm dính lấy anh, cả người run rẩy, giọng khàn khàn, “Em mặc kệ, em muốn ôm anh, anh nhất định phải ôm em!”

Hoắc Minh Hiên trong có vẻ ung dung bình thản nhưng thực ra là làm bộ, lúc này cũng lộ vẻ mặt bối rối không biết nên làm gì.

Thấy anh không động đậy, Hạ An An cũng nóng nảy, ầm ục nói, “Ôm!”

Anh vốn không biết linh hồn cô đi vào trong mơ của anh, chỉ nghĩ rằng trong mơ cô dính người như thế chỉ là do ước muốn của anh, không ngờ rằng ngoài đời thật cô cũng dính người như vậy.

Vật nhỏ dính người, thật sự là... dù sao anh cũng thích.

Hoắc Minh Hiên ho nhẹ một tiếng, không nhẹ không nặng ôm người trong ngực, Hạ An An dựa vào ngực anh, khóc bù lu bù loa lên.

Đều là anh, hóa ra đều là anh, người dùng cả tính mạng để cứu cô, nói chuyện tình yêu với cô cũng là anh.

Từ đầu tới cuối đều chỉ có anh!

Người này... thật sự không biết nên nói thế nào, dù sao cô cũng đã biết, tám đời đều thua trong tay anh.

Hoắc Minh Hiên nhìn cô, nhú mày, khóc ghê vậy?

Cảm động như vậy sao?

Hoắc Minh Hiên không biết nên an ủi thế nào, đành dịu dàng vỗ đầu cô, mềm giọng nói, “Đừng khóc, em cứ khóc thế này thì cục dân chính tan tằm mất.”

Hạ An An cúi giận đăm ngực, tự nhiên nói chuyện này để làm gì? Có ai an ủi như vậy không?

Chẳng qua được anh ôm như vậy, Hạ An An mới nín khóc, cho dù thế nào thì bọn họ cũng ở cạnh nhau. Trải qua nhiều khúc mắc, rốt cục vẫn đi tới kết thúc.

Hoắc Minh Hiên thấy cô ngừng khóc, túm tay cô đi ra cửa.

Hạ An An bị anh làm cho hồ đồ, “Đi đâu?”

“Không phải muốn lấy anh sao? Đến nhà em lấy sổ hộ khẩu.”

Quả nhiên một đường về đến nhà, cô cầm hộ khẩu lại chạy tới cục dân chính, thuận lợi nhận giấy chứng nhận kết hôn, lúc nhân viên cục dân chính đưa giấy chứng nhận qua, Hạ An An còn chưa kịp lấy, Hoắc Minh Hiên đã cướp mất nhét vào trong túi áo khoác.

Hạ An An nhìn anh, anh thản nhiên nói: “Để anh giữ cho.”

“...” Em tranh cướp gì với anh? Có nhất thiết phải như vậy sao?

Ra khỏi cục dân chính, nhìn bầu trời trong xanh trên đầu, Hạ An An đột nhiên hoảng hốt, ồ, bây giờ cô là người có gia đình rồi? Nhưng lấy Hoắc Minh Hiên? Đây là sự thật, không phải mơ, tức là cô không cần phải lo lắng thấp thỏm mỗi khi tỉnh giấc, từ nay về sau, cô chính là vợ hợp pháp của anh.

Rốt cục cùn lấy được giấy chứng nhận kết hôn, tâm trạng anh rất tốt, tảng đá đè nặng trong lòng nhiều năm cuối cùng cũng được thả xuống, người anh thương nhớ bấy lâu rốt cục cũng thành vợ anh, anh không còn phải lo lắng đêm dài lắm mộng nữa.

Trời quang vạn dặm không mây, ánh nắng ấm áp ôn hoà.

Hôm nay là một ngày lành.

Hạ An An vô tình nhìn thấy đôi môi của anh kéo căng như muốn nứt ra, quả thực như bị động kinh vậy đó.

Cô đột nhiên phát hiện, có đôi khi làm mặt lạnh cũng rất mệt mỏi, giống như giờ phút này, gặp chuyện vui muốn cười thì cười, tự mình tạo áp lực làm gì không biết?

Hoắc Minh Hiên tuyệt đối không biết vợ anh đang tỏ ra bất mãn với anh, anh ra về như không có việc gì, giúp cô mở cửa xe, chờ cô lên, sau đó anh mới ngồi vào.

Sau khi biết người kia chính là Minh Hiên cô yêu, lúc ở cùng anh, Hạ An An tùy ý hơn rất nhiều, tuy rằng người kia thật sự còn cường thế hơn Minh Hiên trong mơ, nhưng nghĩ tới bây giờ cô là vợ anh, lúc đối mặt với anh cũng không còn thấy bất an như trước.

Cho nên, lúc hai người ngồi trên xe, Hạ An An tự nhiên ngồi sát bên cạnh khoác tay anh, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai anh, hỏi: “Minh Hiên, em thật sự lấy anh rồi à?”

Cô tới gần khiến Hoắc Minh Hiên cứng người, mặc dù ở trong mơ, anh và cô từng có vô số lần thân mật, nhưng mà mơ và thật là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau, dù sao cũng là cô gái anh yêu từ lâu, cô vừa tới gần, anh sẽ cảm thấy bối rối.

Anh không dám nhúc nhích, chỉ sợ hơi động một chút cô sẽ khó chịu rời đi, tuy rằng đối mặt với sự thân cận của cô, anh cảm thấy bối rối, nhưng anh vẫn hy vọng cô có thể thân mật với anh nhiều thêm chút nữa.

Hoắc Minh Hiên nghiêng đầu nhìn cô, ra vẻ bình tĩnh: “Ừ.”

Hạ An An bật cười khanh khách, hai má cọ trên vai anh, bị cô cọ như vậy, Hoắc Minh Hiên đột nhiên cảm thấy cổ họng khát khô, vì che giấu sự khác thường của mình, anh dùng tay thận trọng lấy ví tiền từ trong túi ra, tận lực duy trì bề ngoài bình tĩnh để cô dựa vào thoải mái, hành động không quá tiện lợi cũng mới rút được một tấm thẻ đưa cho cô.

“Đây cầm.”

Hạ An An đang cảm thán vận mệnh thật sự kỳ diệu, tất cả trước mắt đều tốt đẹp giống như ảo giác, anh đột nhiên lên tiếng phá ngang suy nghĩ của cô.

Hạ An An cúi đầu nhìn, chỉ thấy anh thản nhiên đưa ra một tấm thẻ, cô cũng không nhận, nghi hoặc nhìn anh.

“Đây là thẻ lương của anh, em cầm lấy, muốn mua gì thì mua.”

Hạ An An tròn mắt!

Thẻ lương của tổng giám đốc tập đoàn Lam Diêu?!

Cô nuốt nước miếng, vẻ mặt khiếp sợ, “Vậy... anh cầm đi, em không thiếu tiền mà.”

Hoắc Minh Hiên nheo mắt, lạnh giọng nói, “Đừng quên bây giờ em là vợ anh, không được khách khí với anh như vậy.”

Hạ An An chưa bao giờ thấy có người ép người khác cầm tiền của mình, nếu ở trong mơ cô cảm thấy người kia rất đáng sợ thì trong hiện thực anh còn đáng sợ hơn gấp mấy lần so với người trong mơ.

Cho nên Hạ An đành phải nhận lấy, cầm thẻ mà như nóng phỏng tay, mắt húng lăm lăm, “Yên tâm đưa thẻ cho em, anh không sợ em bỏ đi mất à?”

Vốn tưởng rằng nói thầm anh không nghe được, không ngờ cô vừa dứt lời, anh lại bổ sung một câu: “Em cứ thử xem..”

Hạ An An ngược mắt nhìn anh, vẻ mặt anh lạnh lùng vô cảm nhưng khóe miệng lại cong lên như cười như không, trông rất đáng sợ, Hạ An An rùng mình, lập tức nói: “Em đùa đấy.” Rũ đầu xuống, “Em nào dám?!”

Hoắc Minh Hiên thấy cô như nai con bị hoảng sợ, nước mắt dâng lên ầm ứ, anh có chút tự trách, tại sao lại dọa cô thế? Nhưng anh cũng không có làm cái gì mà? Nhất gan như vậy, lừm thôi cũng làm cô sợ rồi?

Nhận thấy mình làm sai, Hoắc Minh Hiên ho nhẹ một tiếng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta tới nơi em ở trước đi, chuyển đồ của em đến đường Kim Sơn.”

“Ồ?” Hạ An An kinh ngạc nhìn anh.

Hoắc Minh Hiên vừa thấy ánh mắt cô như vậy, trong lòng cũng cảm thấy nặng nề, giọng điệu cũng lãnh đạm không ít, “Đã kết hôn rồi thì anh không có ý định ở riêng với vợ anh.”

Nghe thấy anh nói chữ “vợ”, Hạ An An đỏ mặt, cô cúi đầu, tay xoắn góc áo, rất lâu sau mới nói: “Vâng, em biết rồi.”

Hoắc Minh Hiên thấy cô cúi đầu, lại lâm vào tự trách, anh ngu ngốc muốn chết, lại dọa cô rồi.

Thôi, xem ra sau này có nhiều việc rồi.

Bởi vì lẩn qua lẩn lại như thế, đầu cô đã rời khỏi vai anh, anh vốn tưởng rằng cô cất thẻ xong lại dựa vào anh nữa, nhưng không ngờ cô cất xong cũng chẳng có động tĩnh gì.

Hoắc Minh Hiên cảm thấy sốt ruột, ho nhẹ một tiếng nhắc nhở cô, “Em... không dựa nữa à?”

Hạ An An nghi ngờ nhìn anh.

Hoắc Minh Hiên bị cô nhìn như thế, lại thấy bối rối, cố tình tỏ vẻ trấn định uy nghiêm, sống lưng thẳng tắp, võ vai như là một điều hiển nhiên.

Nhưng Hạ An An thấy anh như thế thì lại buồn cười, muốn cô dựa vào vai anh à?

Ồi, thì ra dính người không phải cô, là anh mới đúng.

Cô cố nén cười, kéo tay đang vỗ vai của anh ra.

Khoé miệng Hoắc Minh Hiên cong lên một biên độ khó phát giác.

46. Chương 46: Yêu Anh Thật Tốt

Hai người đến chỗ ở của Hạ An An thu dọn đồ đạc, sau đó chuyển đồ tới đường Kim Sơn. Lúc Hạ An An đứng trước cửa biệt thự, tư vị trong lòng quả thực không thể dùng từ ngữ để hình dung, cô không ngờ mình còn có cơ hội trở lại nơi này.

Vào trong phòng, bên trong vẫn ngăn nắp như cũ, giữa các phòng cũng không có gì ngăn cách, tường vẫn là màu trắng sữa, sofa vẫn là màu be, trong phòng ăn để một bàn ăn bằng đá hình chữ nhật, tất cả chẳng thay đổi gì, quả thực giống hệt như trong mơ.

Nhìn thấy nơi đó, cô nhớ lại, cô từng cùng anh và con ăn cơm, cùng ngồi trên sofa xem TV, ký ức tốt đẹp tràn ngập trong từng góc gác.

Vừa nghĩ tới con, cô lại thấy nhớ Thiên Dục.

Cũng không biết sau này cô và Minh Hiên có thể sinh ra tiểu Thiên Dục hay không.

Hoắc Minh Hiên kéo hành lý đến một nửa cầu thang mới phát hiện cô không theo kịp, anh quay đầu nhìn lại, cô ngơ ngác đứng trong phòng khách, vẻ mặt như vui như buồn, cũng không biết cô đang nghĩ gì.

“Làm sao thế?” Anh lên tiếng hỏi.

Hạ An An lấy lại tinh thần, cô cúi đầu che giấu đi sự quẫn bách, theo anh lên lầu.

Sau khi lên tới tầng hai, Hoắc Minh Hiên dừng lại, anh mắt tự nhiên nhìn cô, cũng cố ra vẻ trấn định: “Em muốn ở chung phòng với anh không?”

“...” Hỏi trực tiếp như vậy muốn cô trả lời thế nào?

Hạ An An ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt đương nhiên, “Cơ thể anh còn tốt, cơ thể em cũng tốt, vì sao chúng ta lại ở riêng?”

Ánh mắt anh thâm trầm, không nói nhiều, gạt đầu đồng ý, sau đó nghiêm túc kéo hành lý vào phòng.

Chuyển xong đồ đạc thì hai người đều mệt phờ, vào phòng tắm tắm sạch sẽ, lúc đi ra thì dì giúp việc cũng sắp nấu cơm xong.

Hạ An An chỉnh chu bản thân kỹ lưỡng rồi mới ra khỏi phòng, Hoắc Minh Hiên vừa lúc thay quần áo đi ra, anh vừa xắn ống tay áo vừa nói với cô: “Đói lắm rồi phải không?”

“À...” Hạ An An không yên lòng trả lời.

Thật ra cô vừa nhìn thấy anh thì bắt đầu nghĩ vớ vẩn, không vì cái gì khác, chỉ vì động tác xắn tay áo của anh thật sự rất gợi cảm, con người anh, giơ tay nhắc chân cũng lộ ra cảnh đẹp ý vui, chỉ một động tác nhỏ cũng có thể tản mát ra hơi thở nồng đậm nam tính, Hạ An An nhìn anh một chốc đã cảm thấy hô hấp không thông.

Sau đó cô có hành động cực kỳ táo bạo.

Cô đi qua, cầm bàn tay của anh, cúi đầu xuống hôn.

Hoắc Minh Hiên:“...”

Hôn qua tay rồi mà Hạ An An còn không bỏ qua, giang tay ôm lấy thân thể cứng ngắc của anh, cô chôn đầu trong ngực anh, thì thầm: “Minh Hiên, anh là của em!”

Hoắc Minh Hiên:“...”

Thật ra lúc này trong lòng Hoắc Minh Hiên đang rất sung sướng, cả người anh như được ngâm trong hồ mật, ngọt từ đầu đến chân.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng ôm lưng cô, giọng nói dịu dàng, “Ngoan, chúng ta đi ăn cơm trước nhé?”

Bé ngoan nhà anh Hoắc gật gù nghe lời, kéo tay anh xuống lầu.

Dì giúp việc làm toàn những món Hạ An An thích ăn, cô biết đây là do Hoắc Minh Hiên dặn dò, trong lòng âm ỉ vô cùng, cô gấp một miếng sườn bỏ vào trong bát anh, dịu dàng nói với anh, “Anh ăn nhiều vào.”

Anh Hoắc ngơ ngác nhìn miếng sườn trong bát, nhiều năm qua anh đều sống một mình, nói thật, đây là lần đầu tiên có người gấp thức ăn cho anh.

Hơn nữa người gấp còn là vợ anh, nhìn miếng sườn vợ gấp, Hoắc Minh Hiên nhất thời thấy tiếc không nỡ ăn.

Không phải nằm mơ, anh có vợ, có người nhà, sau này bọn họ sẽ có con, về sau anh sẽ không ngủ một mình, ăn cơm một mình.

Có người nói hôn nhân là địa ngục, nếu thật sự là như thế, vậy để anh ở trong địa ngục vĩnh viễn không siêu sinh đi.

“Ăn cơm xong anh lại đến công ty à?”

“Không.” Bởi vì miếng sườn này mà giọng của anh Hoắc hơi khàn.

“Ồ.” Hạ An An cúi đầu, “Nhưng mà lúc em đi tìm anh, trông anh có vẻ bận lắm.”

“Anh là ông chủ, bận hay không là do anh quyết.” Hôm nay là ngày đầu tiên anh kết hôn, cô gái anh trông chừng nhiều năm như vậy cuối cùng cũng lấy anh, cho dù không có thời gian anh cũng sẽ rút bớt thời gian để ở chung với cô nhiều hơn, công việc gì, vứt.

Hạ An An cười bất đắc dĩ, chồng cô đúng là tùy hứng, nhưng anh có thể ở nhà với cô, cô cũng rất mừng.

Hạ An An hãy còn đang vui sướng, đột nhiên nghĩ đến những lời Trương Trạch Giai nói với cô, cô nghiêm mặt nói: “Minh Hiên, em nghe Trương Trạch Giai nói năm đó em xảy ra tai nạn xe, là anh đã cứu em đúng không?”

Sống lưng anh cứng đờ, lập tức xem thường: “Cũng không tính là cứu em, chẳng qua đúng lúc thấy em gặp tai nạn, anh đưa em vào viện, em mất máu nhiều quá, mà nhóm máu của anh với em lại giống nhau, cho nên quyên ít máu cho em, chẳng qua là tiện tay thôi.”

Tiện tay?

Nào có ai tiện tay trả luôn tiền thuốc men đắt đỏ, còn muốn bán cả nhà? Lại có người nào tiện tay hi sinh nhiều như thế, đến nỗi gầy trơ cả xương?

Đến lúc này mà anh còn có thể nói nhẹ nhàng bằng giọng như vậy, tính cách khó chiều, trách không được Trương Trạch Giai nói đáng đời anh ế lâu như thế.

Nhưng cô cũng biết người kia mạnh miệng, chỉ cần cô biết anh cứu cô là được rồi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh đang và cơm vào trong miệng, đàn ông lúc ăn cơm và ngủ luôn để lộ ra một mặt hồn nhiên nhất, toàn thân anh đều không có một chút phòng bị nào anh đang nhai nuốt cơm, thái dương lay động, cô nhìn thấy đuôi lông mày anh có nếp nhăn mờ mờ.

Tuy rằng thân thể anh cường tráng, bởi vì chăm sóc tốt, nhìn qua trông anh cũng chỉ tầm đầu ba mươi, nhưng mà anh đã ba mươi tám rồi, dấu vết năm tháng luôn xuất hiện bằng cách thức rất riêng.

Đàn ông ba mươi tám, phần lớn đều có con đi mua nước mắm được rồi, nhưng anh vẫn còn đơn độc, vì cô mà giữ mình mười hai năm.

Nghĩ đến đây, Hạ An An cảm thấy chua xót. Cô cúi đầu xuống, giả vờ đang ăn cơm, thật ra là đang che giấu lệ quang nơi khóe mắt, mặc kệ thế nào, về sau nhất định phải đối tốt với anh, nhất định phải yêu anh, bồi thường cho anh những năm tháng thiếu sót.

Ăn cơm xong, Hạ An An tự giác đi vào bếp rửa chén, anh Hoắc không có việc để làm, đứng ở cửa phòng bếp ngắm vợ.

Cô mặc tạp dề, ở trong phòng bận lên bận xuống, miệng còn hát khe khẽ. Cuộc sống như vậy, anh đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần, không ngờ có một ngày anh lại có được nó.

Trước mắt này có phải thật hay không? Anh không nằm mơ chứ? Có khi nào biến mất lúc anh tỉnh dậy, rồi lại tiếp đối mặt với cuộc sống cô đơn bất đắc dĩ, đêm đêm thở dài?

Hạ An An rửa bát xong, quay đầu lại đã thấy anh đứng ở cửa, ánh mắt anh rất kỳ quái.

Trên mặt anh mang theo sự lo lắng cùng nỗi chua xót, Hạ An An thấy đau lòng, cô đi qua xoa lên mi tâm của anh, dịu dàng nói: “Làm sao vậy? Nhấn mặt làm gì, thành nếp nhăn đấy.”

Anh Hoắc lại kéo cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, giọng khàn khàn, “An An, anh đã 38 tuổi rồi.”

“Em biết.”

“Nhưng mà anh chưa có con.”

“...”

“Sinh cho anh một đứa, nhé?”

Hạ An An vùi mặt vào ngực anh, mặt hồng thắm, “Em là vợ anh, tất nhiên phải sinh con cho anh.”

“Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu đi, anh chờ không kịp.”

Anh Hoắc nói xong liền ôm ngang cô đi lên lầu, Hạ An An định nói nhưng bị anh dùng hành động ngăn cản.

Cô thở dài bất đắc dĩ, được rồi, anh cũng ghen mười mấy năm, đây là anh nên có.

Mặc dù ở trong mơ cô đã được trải nghiệm uy lực của anh, cũng đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, nhưng không ngờ trong hiện thực anh lại nguy hiểm đến thế.

Vừa mới bắt đầu anh còn dịu dàng mềm giọng nói ngon ngọt bên tai cô, “Nếu em đói anh sẽ dẫn người mua gà nướng cho em nhé?”, “Nếu đau em cứ cắn vai anh, đừng sợ, em cắn thế nào anh cũng không đau đâu.”

Tuy rằng kém xa vạn dặm so với dự đoán, nhưng nghe xong những lời này, cô lại cảm thấy ấm lòng, anh không nói cái gì mà “Em đẹp quá”, “Em đúng là yêu tinh”, “Anh sẽ chết ở trên người em” Nghe những câu đó sẽ làm lòng người dâng trào, mà sự thật, anh sợ cô đói, sợ cô đau.

Hạ An An nhẹ nhàng ôm cổ anh, chủ động đưa thân thể lên, cô không đói, cũng không đau, cho nên Minh Hiên, anh muốn em đi.

Sau đó, anh Hoắc muốn cô thật.

Không e dè chút nào...

Trước khi Hạ An An thiếp đi thì trời đã tối.

Sau một hồi đánh nhau kịch liệt, anh Hoắc sảng khoái cả người, ôm vợ đi tắm, rồi lại bôi thuốc vào nơi anh làm bị thương.

Nhìn nơi đó sưng tấy lên, anh Hoắc rất chi là áy náy, tuy rằng vừa rồi anh đã cực lực khắc chế dùng sức, nhưng anh vẫn làm cô bị thương, mà vừa rồi cô cũng không kêu đau, cũng chẳng bảo khó chịu, còn đón ý hòa theo anh, lại không biết rằng hành động của cô chính là muốn lấy mạng của anh, có vài lúc anh suýt đánh mất lý trí.

Hoắc Minh Hiên tay chống đầu, ngơ ngẩn nhìn gương mặt lúc ngủ của cô, cô ngủ như một đứa trẻ, gò má tròn phềnh đỏ, quả thực rất đáng yêu.

Anh vươn tay, cẩn thận sờ tóc cô, xúc cảm mềm mềm tốt đẹp dưới tay khiến anh mê mẩn, thật tốt, cô ở

bên cạnh anh, ở nơi anh có thể nhìn thấy, ở nơi anh có thể chạm vào.

Anh cúi người ngửi tóc cô, đây là mùi hương thuộc về Hạ An An, anh muốn ghi nhớ cả đời.

Thân thể của anh hơi giật giật, Hoắc Minh Hiên giống như bị kích thích, lập tức thu hồi động tác, anh sợ mình sẽ đánh thức cô, hôm nay cô mệt rồi, không ngờ anh vừa động, đôi móng vuốt nhỏ đột nhiên chạm vào vành tai anh, đầu ngón tay mềm mềm sờ trên mặt anh.

Hoắc Minh Hiên sững sốt, cúi đầu nhìn cô, cô nhắm mắt, vẫn còn đang ngủ say, lúc này anh mới thở dài nhẹ nhõm, cười bất đắc dĩ, “Thích sờ tai người khác như thế à?”

Hạ An An xoa tai của anh, đột nhiên nói mớ: “Minh Hiên, anh là con thỏ lớn của em.”

Ánh mắt người nào đó nhu hòa, anh vươn tay nhéo mặt cô, “Đúng, anh là con thỏ lớn của em, cái gì không nhớ thương, lại nhớ thương tai anh.”

Hạ An An bị anh nhéo mà nhúu mày, khó chịu dịch đầu, có lẽ là muốn phát tiết bất mãn trong lòng, tay nắm tai anh bất chợt siết lại.

“!!!!!!” Đau.

Hoắc tiên sinh vội vàng buông tay đang nhéo má cô ra, nhưng mà người này lại nín lấy không buông như cũ, anh bị cô nín cũng chỉ có thể ép mình nằm trên giường, anh vừa nằm nghiêng ở bên người cô, vừa nghĩ cách để lỗ tai anh thoát khỏi bàn tay cô.

Nhưng mà người phụ nữ này nín rất chặt, hệt như không kéo đứt tai anh sẽ không bỏ qua, Hoắc Minh Hiên cảm thấy nếu còn bị cô nắm như vậy, tai anh sẽ rụng luôn mất, anh vươn tay ra, gỡ dưới nách cô.

Hạ An An bị anh gỡ mà bật cười, quả nhiên buông lỏng tai anh ra, tai anh Hoắc khó khăn lắm mới thoát khỏi ma trảo của cô, anh vội vàng xoa, trừng mắt nhìn người vẫn đang say ngủ, cụt hứng nói: “Em quả thực muốn giết anh mà!”

Dứt lời, đôi tay vừa buông ra lại đột nhiên hướng về tai anh, vuốt vuốt một hồi cũng không tới, cô nhăn mày, Hoắc Minh Hiên nhìn cô, thở dài một tiếng, nắm lấy bàn tay đang sờ lung tung của cô đặt lên vành tai anh, cam chịu nói: “Cho em! Cho em hết đây!”

Hạ An An rốt cục cũng sờ được tai anh, đầu mày giãn ra.

Anh Hoắc bị sờ tai tâm tình khó chịu, dứt khoát vươn tay kéo cô vào lòng, nhìn cái đầu vùi trên ngực mình, vừa phần nộ vừa yêu thương lại có chút bất đắc dĩ: “Thật không biết nên làm thế nào với em mới đúng!”

47. Chương 47: Người Luôn Mang Theo Giấy Kết Hôn

Ngày hôm sau, lúc Hạ An An tỉnh lại thì Hoắc Minh Hiên đã không còn trên giường, cô thay quần áo, rửa mặt xong rồi đi xuống lầu, vừa lúc nhìn thấy anh đang ngồi trên sofa mở laptop xem tin tức.

Đây là thói quen của anh, cho dù trong mơ hay là sự thật, mỗi buổi sáng anh đều xem tin tức.

Anh Hoắc nghe thấy tiếng bước chân, sự bối rối lại dâng lên, tuy rằng hôm qua làm hết những chuyện cần làm nhưng khi ở cạnh cô anh vẫn cảm thấy lo lắng, vì để che giấu sự khác thường của mình, anh tiếp tục giả bộ lướt web, nói mà không ngắt đầu: “Em ăn sáng đi, ăn xong rồi anh đưa đi làm, buổi tối mình về nhà anh.”

“Về nhà anh?” Hạ An An giật mình.

Người nào đó vẫn không ngắt đầu lên, “Chuyện của chúng ta cũng nên nói một tiếng với người trong nhà.”

“À.” Hạ An An cúi đầu, ngoan ngoãn đi vào ăn sáng.

Ăn xong, Hạ An An nghĩ dù sao cũng đã đến lúc phải đi gặp người nhà của Hoắc Minh Hiên, cho nên lại đi thay một bộ quần áo nghiêm túc.

Anh Hoắc đúng lúc cũng chuẩn bị xong, hai người cùng đi.

Hạ An An liếc mắt nhìn anh, giật mình, “Ồi, Minh Hiên, sao tai anh đỏ thế?”

“...” Ánh mắt anh Hoắc không được tự nhiên, bịa chuyện, “Hôm qua bị muỗi đốt.” Nói xong đi luôn.

Hạ An An cũng không ngu, cho dù bị muỗi đốt thì làm sao cả hai bên đều bị đốt được, lại nhớ tới lúc ngủ cô có thói quen nhéo tai người khác, Hạ An An đoán rằng, tai anh đỏ như thế chắc chắn là do cô làm.

Cứ nói thẳng là bị cô nhéo đi, cần gì phải nói bị muỗi đốt? Sợ cô áy náy à?

Mũi Hạ An An tê tê, vội vàng đi lên chắn trước mặt anh, anh Hoắc còn chưa kịp phản ứng đã bị cô sờ lên tai, vừa chạm tay đã giật mình, “Sao nóng thế?!”

Vừa đỏ vừa nóng, thế mới biết hôm qua cô nặng tay thế nào.

Hạ An An cảm thấy áy náy vô cùng, mắt phấp hờn, cô hít mũi, giọng nói nhỏ xịu, “Em phải mua con thỏ tai to về, nếu không thế nào cũng có ngày em nhéo hồng tai anh mất.”

Anh Hoắc thấy cô áy náy, trong lòng cũng ấm áp dễ chịu, lại chợt thấy lo lắng, giọng nói bắt đầu biến đổi, “Tai anh bền lắm, tay em làm sao nhéo hồng được.”

Ở trong mơ, anh cũng bị cô nhéo thành quen, trong hiện thực chắc cũng là vậy, ừ, anh Hoắc thật tình nghĩ như thế.

Hạ An An thấy anh nghiêm túc, nhất thời cảm thấy chồng mình rất đáng thương, cô nhào vào ngực anh, ôm siết lấy, “Minh Hiên, em yêu anh, thật sự rất yêu anh.”

Sống lưng Hoắc Minh Hiên cứng đờ, trong lòng ấm áp, giọng nói cũng trở nên kỳ lạ, “Anh biết.” Thật ra anh cũng rất yêu em, chỉ là... anh không biết nên nói như thế nào.

Hai người lại anh anh em em một lúc mới đi ra cửa.

Hoắc Minh Hiên đưa cô đến vũ đoàn, tới nơi, Hoắc Minh San cũng giật mình, “Không phải cậu xin nghỉ sao? Sao lại tới?”

Hạ An An đặt túi vào ngăn kéo, “Xong việc rồi nên tới thôi.”

“À.” Không hỏi thêm gì nữa

Hạ An An ngồi xuống bàn công tác, nhìn Hoắc Minh San đối diện đang xem danh sách học sinh, muốn nói lại thôi.

Cho dù thế nào, Minh San cũng là bạn tốt nhất của cô, chuyện cô kết hôn cũng phải nói lại một tiếng, huống chi đối tượng cô kết hôn lại là anh trai của Minh San.

Hạ An An uống một ngụm nước che giấu sự mất tự nhiên của mình, lơ đãng nói: “Minh San, tớ kết hôn rồi.”

Hoắc Minh San ngẩng đầu nhìn cô, “Á há há há, không buồn cười tí nào.” Xong lại cúi đầu tiếp tục xem danh sách.

Hạ An An thở dài bất đắc dĩ, “Tớ thật sự kết hôn rồi, hôm qua xin phép nghỉ là để đến cục dân chính đăng ký.”

Hoắc Minh San lại ngẩng đầu nhìn cô, bắt đầu nghiêm túc, nghi ngờ hỏi: “Lấy ai?”

Xong lại xem danh sách, không ngờ Hạ An An lại nói một câu, “Anh trai cậu.”

Hoắc Minh San đột nhiên ngẩng đầu, mắt nguy hiểm, “Hạ An An, hôm nay không phải cá tháng tư đâu!”

Thật ra Hạ An An cũng rất muốn nói, ngay cả cô cũng không tin, hai ngày này phát sinh rất nhiều chuyện, có đôi khi cô còn cảm thấy giống như không phải thật, nhưng sự thật là như thế, “Tớ có lừa cậu đâu! Tớ lấy anh trai cậu rồi, bọn tớ còn định tối nay tới nhà cậu nói chuyện với ba mẹ.”

Hoắc Minh San hít khí lạnh, ánh mắt nhìn Hạ An An như nhìn quái vật, sau đó ngờ nghệch hỏi: “Really?”

Hạ An An thở dài, gật đầu, Hoắc Minh San vui mừng ra mặt, tính hóng hớt lại nổi lên: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thần tốc quá! Tớ đã nói hai người có vấn đề mà, cậu còn không thừa nhận, nếu không sao lại cười nhanh thế, hê, hai người thật sự đã nhận giấy chứng nhận rồi à?”

Hạ An An im lặng gật đầu.

“Oh my god! Tớ không nằm mơ chứ, tức là bây giờ cậu là chị dâu tớ?”

Hạ An An tiếp tục im lặng gật đầu.

“Ồ hồ hồ, trời cao có mắt! Đại hỉ, đại hỉ! Cậu có biết không, tớ vẫn cảm thấy trên thế giới này cậu là người xứng với anh tớ nhất, ngay lúc bắt đầu tớ đã biết, quả nhiên, cuối cùng cậu vẫn lọt vào tay anh tớ, ha ha ha, không bộ dáng Liên Cẩm khi nghe tin anh trai tớ lấy cậu như thế nào nhỉ, nhất định là giống như ăn shit, ha ha ha!”

Hạ An An trợn mắt nhìn cô, cứ như lên cơn thần kinh luôn, Hạ An An ôm tài liệu đi ra ngoài, Hoắc Minh San thấy thế, lập tức đuổi theo, miệng không ngừng ồn ào, “Ê, đừng đi nha, tớ còn chưa hỏi xong đâu, quay lại đây cho tớ!”

Hạ An An bị Hoắc Minh San quần quít hỏi han cả một ngày trời, cô sắp bực chết rồi.

***

Nhân viên tập đoàn Lam Diệu hôm nay phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ, bình thường, giám đốc tập đoàn Lam Diệu sau giờ tan tầm không tăng ca thêm bốn năm giờ là không chịu về hôm nay bất ngờ về sớm.

Nhưng đối với việc anh lớn đột nhiên bị nước vào não, nội bộ tập đoàn Lam Diệu cũng nhôn nhao chúc mừng, cuối cùng khỏi tăng ca.

Hoắc Boss sốt ruột phóng tới vũ đoàn Phi Thiên, không biết vợ anh có đang đợi anh không nữa.

Ở trên xe không có chuyện gì làm, anh lấy giấy chứng nhận kết hôn ra xem, không biết anh đã lặp lại động tác này lần thứ bao nhiêu trong ngày, xem mãi vẫn chưa thấy đủ.

Anh kết hôn, anh có vợ, từ giờ trở đi anh không còn độc thân, không kim lòng được xoa gương mặt trong ảnh, cô gái trong hình với nụ cười xinh đẹp.

Khoé môi anh cong lên, giọng nói dịu dàng, “Nhìn em vui như vậy, muốn lấy anh lắm à?”

Hoắc Boss như bị tâm thần phân liệt ngồi nhìn tấm ảnh rồi cười man rợ, sau đó mới cất chứng nhận kết hôn vào trong túi, hài lòng tựa lưng vào ghế ngồi, nhiều năm rồi, khó có được một ngày anh vui như vậy, sau khi kết hôn với cô, anh mới chính thức cảm thấy cuộc đời không còn gì tiếc nuối.

Lát nữa là anh có thể được gặp cô.

Hôm nay vũ đoàn tan tầm sớm, Hạ An An đi ra cuối cùng, vừa đóng cửa thì Hoắc Minh Hiên đến, Hạ An An lập tức chui vào trong xe, về mặt lo lắng nhìn anh: “Làm sao bây giờ, em rất căng thẳng!”

Hoắc Minh Hiên thấy cô thật sự căng thẳng, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt cũng nhắm lại, Hoắc boss nhất thời đau lòng, kéo cô vào lòng dỗ dành an ủi: “Có anh ở đây, đừng lo.”

Anh ôm thoải mái, giọng nói của anh kiên định hữu lực, được anh ôm như vậy, Hạ An An cảm thấy như rơi vào trong một tòa thành thành lũy chắc chắn, dần bình tĩnh lại.

Hai người đi tới nhà họ Hoắc, Lý Tú Liên mở cửa thấy hai người cùng ở ngoài thì rất ngạc nhiên, “Cô Hạ, Minh Hiên, hai đứa sao lại cùng đến vậy? Gặp nhau ở bên ngoài à?”

Hạ An An có chút xấu hổ, nở nụ cười chào hỏi Lý Tú Liên, “Dì Hoắc, chúng cháu...”

Nhưng còn chưa nói xong, Hoắc Minh Hiên lại đột nhiên túm tay cô kéo vào trong phòng, nghiêm túc nói với mọi người: “Con tới để thông báo với ba và dì một tiếng, con muốn cưới An An, chúng con đã lấy giấy đăng ký rồi, chuẩn bị vài ngày tới sẽ cử hành hôn lễ.”

Hoắc Gia Đình đang ngồi trên sofa xem báo, nghe anh nói như vậy thì bỏ kính ra vút lên bàn, hung dữ trừng Hoắc Minh Hiên, quát: “Còn ra cái thể thống gì nữa! Sắp bốn mươi tuổi rồi còn làm chuyện không có chừng mực như vậy à?! Không biết hôn nhân đại sự là do cha mẹ mai mối hay sao? Anh coi đây là trò đùa à?”

Hạ An An thấy ba Hoắc gầm lên giận dữ thì sợ tới mức rụt cổ lại, vì để trấn an cô, Hoắc Minh Hiên ôm cô, sắc mặt không chút thay đổi, không nhẹ không nặng nói: “Con tới thông báo là vì kính trọng hai vị trưởng bối, hôn nhân của con tất nhiên phải báo hai người biết, còn chuyện này, từ nhỏ đến lớn con luôn độc lập, cho nên hôn nhân là tự con làm chủ!”

“Mày...” Hoắc Gia Đình bị anh chọc tức, mặt đỏ lên, không thở ra hơi, ôm ngực ho sù sụ.

Hoắc Minh San biết tối nay anh trai cô và An An sẽ trở về nói chuyện kết hôn, cô cũng biết anh cô và ba vẫn không hợp nhau, cho nên sau khi tan làm thì vội và g chạy thẳng về nhà để ngừa hai người này có xung đột cô có thể đứng ra làm người hoà giải.

Cho nên lúc này, Hoắc Minh San nhanh chóng đi tới giúp ông thuận khí, an ủi: “Ồi ba à, ba cũng đừng vội gạt phắt đi chứ, tính tình anh thế nào ba biết mà, ba nghe anh ấy nói rõ tình hình rồi mắng sau cũng được.”

Lý Tú Liên cũng vội vàng hoà giải: “Minh Hiên, con và An An ngồi xuống nói rõ chuyện của các con xem nào, con yên tâm, làm trường bối chỉ cần chuyện con quyết định, chúng ta đều toàn lực ủng hộ.”

Hạ An An nhìn anh không chớp mắt, bàn tay nhỏ bé khấn cầu kéo kéo góc áo anh, Hoắc Minh Hiên bị cô nhìn thì chẳng còn cốt khí, kéo cô ngồi xuống ghế sofa.

Hạ An An biết Hoắc Minh Hiên vì chuyện của mẹ anh, từ nhỏ đã không hợp với ba, cô cũng không trông cậy anh có thể nói lời hay, có điều làm con dâu, cô cũng không muốn ở trước mặt ba chồng mà gây xích mích.

Cho nên, cô hít một hơi, nói với ba Hoắc: “Bác, bác là người từ ái, cháu tin bác yêu con mình hơn người ngoài, tất nhiên cũng hy vọng con mình có thể hạnh phúc, cháu và Minh Hiên thật lòng muốn lấy nhau, cháu không cần bác có thể chúc phúc cho chúng cháu, nhưng cháu hy vọng bác có thể làm một người ba yêu thương con mình, đừng lạnh lùng huỷ diệt hạnh phúc của chúng cháu như vậy.”

Trong mắt Hoắc Gia Đình lóe lên một chút khác thường, nâng chén trà lên uống một ngụm, tâm trạng cũng dịu đi một chút, nhìn cô nhưng không nói chuyện.

Hạ An An bị ông nhìn cũng thấy bất an, mà Hoắc Minh Hiên gặp vợ mình chịu ảm ức, trong lòng rất bất mãn, từ nhỏ anh đã không quen thân với người ba này, chỉ xuất phát từ sự tôn trọng tối thiểu của văn bối dành cho trưởng bối, rất nhiều lúc anh nhường ông, nhưng bảo anh nhường ông thì được, để vợ anh chịu ảm ức, anh không làm được.

“Nếu đã nói hết, con và An An cũng không ở lâu, con hy vọng hai người có thể giữ gìn sức khoẻ, con đi trước, về phần bà nội, ngày mai con dắt cô ấy tới.”

Nói xong liền kéo tay cô rời đi, Hoắc Minh Hiên rất bướng bỉnh, anh mà nổi cáu thì mười con ngựa cũng không kéo được, cho nên, thấy anh lạnh lùng bỏ đi, Hoắc Gia Đình vừa mới mới thuận khí lại tức nghẹn họng, rống lên một câu: Nghịch tử! Thằng nghịch tử!”

Hoắc Minh San thấy thế, lại chạy qua giúp cô thuận khí, dù sao trước kia cô cũng thường xuyên giúp anh thu dọn cục diện rối rắm, lo thêm một lần cũng chẳng sao, vì hạnh phúc của anh và An An, cô quyết định xuất hết tất cả công lực làm nũng thuyết phục ba, dù sao cho tới bây giờ đều không chịu được cô như thế.

Hoắc Minh San cảm thấy, cô vì hạnh phúc của anh trai mà lao tâm khổ tứ, cô chỉ hy vọng hai người đó nhất định phải bạch đầu giai lão, nếu không thì hai người họ phải quỳ xuống mà xin lỗi lòng tốt của cô đi.

Ngồi trên xe, Hạ An An thở dài thườn thượt, cô còn muốn dựa vào cơ hội này giúp anh làm dịu đi quan hệ với ba, xem ra hai cha con này oán hận chất chứa rất sâu, muốn hoà giải đúng là không dễ dàng.

Hoắc Boss liếc mắt nhìn cô, thấy cô vẩn vơ góc áo không yên, cả người đều bất an, anh cau mày, xem ra con thỏ nhà anh bị bố anh dọa sợ rồi, sợ vợ chịu ả ỉm, anh kéo cô vào trong lòng, dịu dàng an ủi: “Đừng lo nhé, chuyện của anh ông ấy không quyết định được đâu, ngày mai mình đi gặp bà nội, chỉ cần bà nội đồng ý, ông ấy sẽ không nói gì đâu.”

Bởi vì thái độ của ông, Hạ An An cảm thấy lo lắng không yên, “Bà nội... sẽ đồng ý chứ?”

Hoắc Boss nghiêm túc nói, “Sẽ.”

Hạ An An vẫn không thấy yên tâm hơn chút nào.

Ngày hôm sau, Hạ An An dậy rất đúng giờ, xuống lầu, Hoắc Minh Hiên đã chờ từ lâu.

Lấy thân phận là vợ của Hoắc Minh Hiên đi gặp bà nội anh, quả thực cô còn căng thẳng hơn là đi gặp ba anh, Hoắc Minh Hiên từ nhỏ đến lớn gần như là được bà nội nuôi, cho nên địa vị của bà nội ở trong lòng Hoắc Minh Hiên vượt qua tất cả mọi người trong Hoắc gia.

Ai nói có lẽ anh sẽ không nghe, nhưng nếu là bà nội nói, anh vẫn sẽ nghe theo một phần.

Cho nên, nếu bà nội phản đối cô và Hoắc Minh Hiên kết hôn, Hoắc Minh Hiên nhất định sẽ rất khó xử.

Vì để lấy lòng bà nội, lúc Hạ An An rời khỏi thành Lô còn cố ý dẫn Hoắc Minh Hiên chạy đến một ngôi miếu ở vùng ngoại thành cầu một chuỗi phật châu, bà nội tin Phật, chuỗi phật châu hẳn là có thể khiến bà vui.

Đi tới trước nhà cũ, Hạ An An căng thẳng không dám vào, Hoắc Minh Hiên trấn an cô, “Em đừng sợ, mọi việc đều có anh lo, từ trước đến nay bà nội vẫn luôn tôn trọng quyết định của anh, anh muốn cưới em, tất nhiên bà nội cũng sẽ chấp nhận em.”

Hoắc Minh Hiên là người có năng lực như vậy, anh nói gì cũng lộ ra sức mạnh khiến người ta tin phục, cho nên vừa nghe thế, Hạ An An gạt đầu, ngoan ngoãn đi theo anh.

Dọc đường đi cô đã nghĩ sẵn vô số lời sẽ nói, mặc kệ như thế nào, cô cũng phải nhu thuận một chút, hơn nữa có Hoắc Minh Hiên ở cạnh giúp đỡ, muốn làm bà nội vui cũng không khó. Nhưng lúc cô vào phòng,

nhìn thấy người ngồi bên cạnh bà nội khóc sụt sùi, Hạ An An chỉ cảm thấy vô số lời thoại mình nghĩ ra trong nháy mắt nghẹn ở cổ họng.

Cảm giác như có thiên binh vạn mã âm ầm trong đầu chắc hẳn là thế này?

Liên Cẩm! Tại sao cô có thể quên một nhân vật như vậy chứ!

Phải biết rằng, ở thế giới thật, Liên Cẩm là con dâu mà Hoắc gia ngầm chấp nhận!

Hạ An An nhìn Liên Cẩm khóc lóc thảm thương, giống như chịu ảm ức rất lớn, chắc chắn Liên Cẩm biết bọn họ đã kết hôn [cô không nghĩ ngờ gì cái mỏ nhọn của Hoắc Minh San sẽ đi cười trên nỗi đại khổ của Liên Cẩm đâu] hơn nữa, trước khi họ tới, Liên Cẩm chắc chắn đã tiên hạ thủ vi cường, nói không ít lời khó nghe về cô trước mặt bà nội.

48. Chương 48: Mau Chóng Sinh Con

Nhìn thấy Liên Cẩm xuất hiện ở đây, Hoắc Minh Hiên cũng nhăn mày khó chịu, anh ôm bả vai căng cứng của Hạ An An, bình tĩnh bước vào, thản nhiên chào hỏi bà nội và dì hai.

Hạ An An miễn cưỡng nở nụ cười, chào hỏi hai vị trưởng bối rồi đưa tặng chuối vòng cho bà nội: “Bà ơi, đây là quà cháu mua tặng bà ạ.”

Bà nội nhìn món quà cô mua, vẻ mặt phức tạp, cũng không nhận ngay.

Lòng Hạ An An trầm xuống, thầm nghĩ, nguy rồi, chỉ sợ Liên Cẩm ăn bậy nói bạ, lần này gặp mặt sẽ chẳng vui vẻ gì.

Mà Liên Cẩm bên cạnh đang khóc lóc thảm thiết vẫn len lén nhìn bà nội Hoắc, cô nàng vừa nói bóng nói gió với bà rằng Hạ An An là đứa không biết chừng mực thế nào, không tiếc dùng mọi thủ đoạn dụ dỗ anh Hiên, lại là đứa chẳng có giáo dục, thậm chí ngay cả trưởng bối nhà trai cũng không chào hỏi đã kết hôn với anh Hiên, nhà họ Hoắc luôn coi trọng cấp bậc lễ nghĩa, đối với loại phụ nữ tâm tư quỷ quyết thế này chắc chắn sẽ không cho bước qua cửa.

Bà nội càng lớn tuổi thì càng nóng tính, Hạ An An vô liêm sỉ như vậy, nhất định sẽ làm mất mặt cô ta!

Bà nội hết nhìn Hạ An An rồi lại quay sang Hoắc Minh Hiên, vẫn còn kinh ngạc chưa kịp tỉnh táo lại, “Hai đứa đăng ký kết hôn rồi à?”

Hoắc Minh Hiên gật đầu, nhìn thấy tay cô đưa quà chơi với chấp chới, giọng nói cũng có vài phần lo lắng,

“Bà, đây là tâm ý của An An, bà nhận đi.”

Bà nội tỉnh lại, nhận được lời khẳng định của cháu trai, khoe mắt đuôi mày không tự chủ mà mang theo vui mừng, nhận quà trong tay Hạ An An, còn kéo cô ngồi xuống bên cạnh, bà kích động nắm tay cô, giọng nghẹn ngào nói: “Đứa nhỏ ngoan, bà nội cảm ơn cháu, bà còn tưởng đời này không thể nhìn thấy cháu trai bà lấy vợ chứ, may mà cháu xuất hiện, bà nội cảm ơn cháu.” Lấy tay lau đi nước mắt, bà lại tiếp: “Bà biết rõ tính thẳng này mà, con người nó trước giờ độc đoán ngang ngược quen rồi, bà biết vội vàng đi đăng ký đều là chủ ý của nó, nhưng cháu đừng lo, Hoắc gia cũng biết lễ nghi, sinh lễ không thể thiếu, nhà chúng ta chắc chắn sẽ để cháu nở mày nở mặt cười vào cửa, sẽ không để cháu chịu ầm ức gì đâu.”

“...” Hạ An An hoảng sợ.

Không lạnh lùng, không trách cứ, lại còn cảm kích đến rơi nước mắt, cái này...bất ngờ nhỉ?

Liên Cẩm ngồi bên cạnh thấy thái độ của bà với Hạ An An cũng kinh ngạc, không phải bà nên tỏ thái độ châm chọc cô ta sao?! Không những chấp nhận vị trí cháu dâu của cô ta lại còn cảm kích?

Thấy bà ấy vừa lòng với Hạ An An, Liên Cẩm chỉ cảm thấy như có người tát lên mặt mình, bà Hoắc nhiệt tình với Hạ An An như vậy, chẳng để ý gì tới cảm nhận của cô sao? Tốt xấu gì mấy năm nay cô vẫn luôn kính trọng bà, coi bà như bà nội mình cơ mà?

Giờ phút này bà Hoắc đã hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của Liên Cẩm, bà chỉ biết cháu trai mình đã kết hôn, rốt cục cháu trai bà cũng không còn ế nữa!

Chỉ cần cháu trai có chốn về, ai cũng không quan trọng.

“Đúng rồi, hai đứa kết hôn vội vã như thế, có phải đã có con rồi hay không?”

Hạ An An xấu hổ, mặt đỏ bừng, cúi đầu nói, “Chưa có ạ!”

Trên mặt bà xẹt qua chút mất mát, nhưng lập tức an ủi: “Không sao, con rồi sẽ có, đúng rồi, hai đứa đã chọn được ngày tổ chức lễ cưới chưa?” Không đợi ai trả lời, bà lại nói: “Bà cảm thấy ngày lành tháng này không ít, nếu không làm hôn lễ luôn tháng này đi.”

Hoắc Minh Hiên đối diện uống trà, nhìn thấy bà nội vừa lòng cháu dâu như vậy, lòng anh cũng rất thoải mái, khi tâm trạng của Hoắc Boss tốt thì luôn dễ nói chuyện, nghe bà nội nói như vậy, anh cười nói: “Giao cho bà nội quyết định cả đó!”

Đối với bà, hôn sự của đứa cháu trai ế bao nhiêu năm bây giờ quan trọng hơn bất cứ điều gì, lập tức gọi người cầm hoành lịch đến xem ngày.

Liên Cẩm đã bị bỏ lơ thì không chịu nổi nữa, trong lòng khó chịu đau khổ, càng không có tâm trạng đi nghe bà nội bàn kế hoạch tổ chức hôn lễ cho Hoắc Minh Hiền.

“Thời gian không còn sớm nữa, bà ơi, cháu đi trước.” Liên Cẩm đứng lên, vẻ mặt âm u trầm trọng, trong mắt còn có ánh nước, bộ dáng đáng thương khổ sở quả thực khiến người khác thương tiếc, kỳ thật cô nàng cũng hy vọng bà nội nhìn thấy mình như thế thì sẽ cảm thấy áy náy thương tiếc.

Lúc này bà nội mới nhớ ra Liên Cẩm vẫn còn ở trong này, thật ra bà rất áy náy với Liên Cẩm, vốn dĩ ban đầu bà rất hài lòng về Liên Cẩm, cảm thấy Hoắc Minh Hiền lấy cô cũng được, nhưng mà nhiều năm rồi, hai người cũng chẳng có động tĩnh, bà hiểu tính tình cháu trai bà, người nó không thích thì nó chẳng thèm để mắt, có lẽ là không có cảm giác gì với Liên Cẩm, chuyện tình cảm miễn cưỡng không được, Hoắc Minh Hiền không thích Liên Cẩm, điều này bà cũng biết nhưng vẫn luôn cố chấp, cũng không trách được bà, bà cũng thích Liên Cẩm, nhưng Hoắc Minh Hiền là cháu bà, Liên Cẩm không thể lấy cháu bà, tuy có hơi đáng tiếc nhưng cũng không có nghĩa là bà sẽ trách cứ người vợ mà cháu mình đã chọn, dù sao Liên Cẩm cũng chỉ là người ngoài, sao bà có thể vì một người ngoài mà trở mặt với cháu trai mình chứ?

Cho nên dù thấy áy náy với Liên Cẩm nhưng chuyện cũng đã rồi, bà chẳng thể làm gì được nữa. Nhìn con bé như vậy, thật ra bà cũng thấy đau lòng: “Cháu có chuyện sao? Bà bảo lái xe đưa cháu về nhé.” Bảo nó ở lại cũng khó chịu, không bằng để nó rời đi trước.

Nhưng Liên Cẩm nghe bà nói như vậy, trái tim hoàn toàn chìm xuống, đột nhiên cô nàng cảm thấy người nhà họ Hoắc này rất ti bỉ vô sỉ, lúc thích cô thì ngày ngày lôi kéo mời cô tới ăn cơm, bây giờ thấy cô không còn giá trị thì chẳng thèm đoái hoài gì đến nữa.

Liên Cẩm cắn răng, cố tỏ vẻ bình tĩnh: “Cám ơn bà, cháu có lái xe rồi.”

Nói xong, cô ả trừng mắt nhìn Hạ An An rồi bỏ đi.

Bà Hoắc cảm thấy xấu hổ, sợ cháu dâu nghĩ nhiều, Liên Cẩm vừa đi, bà lại vội vàng chuyển sà kê tài chọn ngày để phân tán lực chú ý của Hạ An An.

Cuối cùng lễ cưới được tổ chức vào ngày mười lăm tháng này, còn hơn mười ngày, cũng đủ để mọi người chuẩn bị.

Mọi người còn nói chuyện hồi lâu, sau đó ăn trưa rồi mới đi.

Ở nhà họ Hoắc còn phải cố kỵ mặt mũi trưởng bối, Hạ An An không thể biểu hiện cảm xúc ra ngoài, nhưng bây giờ, lên xe rồi chỉ có hai người họ, trong lòng Hạ An An bắt đầu nổi lên một trận ghen tuông, có trái bom nổ chậm là Liên Cẩm luôn kề bên cạnh Hoắc Minh Hiền, cô cảm thấy không an toàn.

Hạ An An càng nghĩ càng cảm thấy phải trừ khử nó đi thì cô mới sống tốt được.

Hạ An An đảo mắt, ngoan ngoãn đến bên cạnh Hoắc Minh Hiên, thân thiết ôm cánh tay anh, tựa cằm vào vai anh, mắt sáng lấp lánh lấp lánh, giọng nói ngọt ngào làm nũng, “Chồng ơi.”

Cơ thể cô dựa vào, laj nghe giọng nói mềm mại của cô, Hoắc Minh Hiên chỉ cảm thấy cả người lâng lâng bay bổng.

Tai anh đỏ lên, quay đầu nhìn cô, giọng cứng chiều, “Làm sao vậy?”

Hạ An An cọ cằm trên vai anh, nhả mày, “Anh nói xem liệu Liên Cẩm có chạy tới nhà anh khóc lóc kể lể nữa không?”

Hóa ra là vì chuyện này? Xem ra chuyện của Liên Cẩm hôm nay đã làm cho cô cảm thấy bị uy hiếp.

Thật ra cô không cần lo lắng về Liên Cẩm, anh cũng chẳng để ý gì đến cô ta.

Có điều hành động hôm nay của Liên Cẩm đúng là rất quá đáng, phải biết rằng ngay từ đầu anh đã nói rõ suy nghĩ của mình với Liên Cẩm, anh nghĩ tuy mấy năm nay người lớn trong nhà lấy họ ra nói giỡn, nhưng trong lòng Liên Cẩm vẫn tự biết rõ, không ngờ rằng cô ta lại ảo tưởng đến mức này, còn chạy đến trước mặt bà nội khóc lóc!! Làm như anh bỏ cô ta không bằng, khó trách vợ anh nghĩ nhiều.

Nhưng cô vợ bảo bối của anh có thể hỏi như vậy chứng tỏ cô rất để ý đến anh? Hoắc Boss sượng rơn, cộng thêm một tiếng “Chồng ơi” của cô làm cho mọi lỗ chân lông trên người anh như nở ra.

Con thỏ của anh làm anh thoải mái như vậy, tất nhiên anh cũng sẽ không làm cô lo lắng: “Anh đã quyết định xếp cho Liên Cẩm sang chi nhánh nước ngoài rồi, em đừng lo.”

Ra nước ngoài? Xa quá ha ha.

“À.” Hạ An An cúi đầu lên tiếng, vui mặt trong ngực anh, khoe miệng cong lên.

Hoắc Minh Hiên vươn tay ôm cô, ngửi hương vị trên người cô, cảm thấy rất viên mãn, anh giục lái xe: “Đi nhanh một chút.”

Hạ An An ngẩng đầu nhìn thế, “Sao vậy? Anh có việc gấp à?”

“È.” Hoắc Boss nhẹ giọng trả lời một câu, “Rất gấp.”

Hạ An An nhả mày, “Hửm? Công ty xảy ra chuyện sao?”

Hoắc Boss không trả lời, xoa đầu cô vài cái, ghé vào tai cô nhẹ giọng nói: “Vội trở về sinh con.”

“ ... ”

Ôi trời đồ khốn! Sao anh lại nghĩ đến việc này?!

49. Chương 49

Hôn lễ phải chuẩn bị rất nhiều thứ, Hoắc Minh Hiên không muốn làm cô phiền nên gần như ôm đồm hết mọi việc. Nhà họ Hoắc muốn tổ chức hôn lễ kiểu gì thì bọn họ quyết định là được, dù sao cô cũng không để ý, chỉ cần có thể lấy Hoắc Minh Hiên, họ muốn thế nào cô không ý kiến. Vậy nên trong khoảng thời gian này, nhà họ Hoắc bận tới bận lui, Hạ An An lại rảnh rỗi.

Không có việc gì làm, Hạ An An ngày ngày đến vũ đoàn báo cáo.

Buổi trưa, Hạ An An như thường lệ đi ăn cơm với Minh San, vừa ra tới cửa thì đụng phải một người phụ nữ cao gầy, cô ta mặc bộ váy ánh kim bó sát người, đeo kính chuồn chuồn che hơn phân nửa khuôn mặt, thấy hai người, cô ta bước lên, gỡ kính xuống.

Lúc thấy rõ khuôn mặt người này, Hạ An An chau mày.

Lạc Mỹ Châu!

Hạ An An đã từng gặp cô ta trong giấc mơ của Hoắc Minh Hiên, anh có thể mơ như vậy, quả nhiên, trong cuộc sống thật, Lạc Mỹ Châu cũng có dây dưa với anh.

Đám người này đúng là chẳng ai làm cô bớt lo, thấy cô sắp kết hôn với Hoắc Minh Hiên, từng người vội vàng chạy tới tìm cô gây khó dễ.

Lạc Mỹ Châu chào hỏi, “Cô Hạ, Minh San, hai người muốn ra ngoài ăn cơm à?”

Nhìn thấy Lạc Mỹ Châu, Hoắc Minh San không thể nào làm mặt hoà nhã, lạnh lùng liếc cô ta một cái, chẳng thèm lịch sự, “Sao cô lại tới đây?”

Đối với sự lãnh đạm của Hoắc Minh San, Lạc Mỹ Châu cũng không tức giận, ánh mắt dừng trên người Hạ An An, “Cô Hạ, có lẽ cô không biết tôi, xin tự giới thiệu, tôi là Lạc Mỹ Châu, là bạn học đại học của Minh Hiên, nghe nói cô Hạ sắp kết hôn với Minh Hiên, tôi đến đây muốn nói với cô mấy câu, không biết cô Hạ có rảnh nghe không?”

Lạc Mỹ Châu là người không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua, trong cuộc sống thực cô ta cũng như thế, nếu cô không đáp ứng, cô dám chắc Lạc Mỹ Châu nhất định sẽ cá chết lười rách, ngay tại đây nói ra cái gì khiến cô khó chịu.

Để ngừa cô ta vứt bỏ thể diện, Hạ An An gật đầu: “Cô Lạc cứ nói!”

Nghe thấy cô nói như vậy, Hoắc Minh San cũng trừng mắt nhìn cô, nhỏ giọng thì thầm bên tai: “Cậu điên rồi à? Cậu có biết cô ta yêu anh tới điên cuồng thế nào không? Cô ta tới tìm cậu có thể có chuyện gì chứ? Cậu đây là dẽ vào miệng cọp đấy biết không?”

Hạ An An an ủi: “Đừng lo.”

Lạc Mỹ Châu làm tư thế mời, Hạ An An vỗ vai Hoắc Minh San như trấn an, hai người một trước một sau đi vào quán cà phê đối diện vũ đoàn Phi Thiên.

Hai người đi rồi, Hoắc Minh San cũng không an tâm, nhân phẩm của Lạc Mỹ Châu cô quá hiểu, cho nên đợi hai người đi khuất, cô lập tức gọi điện thoại cho Hoắc Minh Hiên.

Nhấc điện thoại rất nhanh.

“Alo, anh?”

Hoắc Minh Hiên nghe thấy giọng nói lo lắng căng thẳng của Hoắc Minh San, anh sợ Hạ An An xảy ra chuyện, sắc mặt trầm xuống: “Sao đấy?”

“Lạc Mỹ Châu đến tìm An An, nói là có chuyện cần nói, hai người đang ở quán cà phê đối diện vũ đoàn, em cảm thấy Lạc Mỹ Châu không có ý gì tốt, anh, phải làm sao bây giờ?”

Hoắc Minh Hiên nhíu mày, sắc mặt lại trầm xuống vài phần, “Em để ý giúp anh, anh tới ngay đây, nhớ nhé, dù thế nào cũng không được để An An bị thương.”

“Ok.”

Hoắc Minh San cúp điện thoại, cơm cũng chẳng buồn ăn, đứng canh giữ ở cửa vũ đoàn, nhìn chằm chằm quán cà phê đối diện.

Sau khi hai người vào quán, Hạ An An đi thẳng vào vấn đề, “Cô Lạc có gì muốn nói thì nói đi.”

Lạc Mỹ Châu lấy ra một tấm ảnh, đẩy tới trước mặt cô: “Cô xem cái này trước đã.”

Hạ An An nhìn tấm ảnh, trong hình là hai người chụp chung, lúc thấy rõ, mày cô nhú lại.

Trong hình là một nam một nữ, đứng dưới cây đại thụ cành lá xum xuê, tấm lưng người con trai thẳng tắp, vẻ mặt trầm lắng nhìn ống kính, cô gái cười tươi rạng rỡ, đầu tựa trên vai người con trai, bức ảnh hơi cũ, hẳn là đã chụp hơn mười năm trước, quần áo hai người mặc cũng là kiểu dáng thịnh hành lúc bấy giờ.

Mặc dù người trong hình giờ đã thành thực hơn nhưng Hạ An An vẫn có thể nhận ra được chàng trai là Hoắc Minh Hiên, mà cô gái kia đúng là Lạc Mỹ Châu.

Lạc Mỹ Châu vừa lòng nhìn sắc mặt của cô, trong mắt tràn đầy ý cười, từ tốn nói: “Cô Hạ, chắc cô không biết, tôi và Minh Hiên từng yêu nhau, cũng là mối tình đầu của nhau. Lúc ấy bọn tôi đã hẹn tốt nghiệp xong sẽ cùng ở trong nước, chẳng qua về sau tôi lại ra nước ngoài, làm trái với lời hứa, anh ấy chia tay tôi, sau đó yêu người khác.”

Cô hít sâu một hơi, áp chế cảm giác đang dâng lên cuộn cuộn, đẩy tấm ảnh trở lại, thản nhiên nói: “Cô Lạc, chuyện cô muốn nói với tôi chính là chuyện này hả?” Hạ An An dựa lưng vào ghế, khoe miệng cong lên trào phúng, “Anh ấy từng yêu ai, từng có bao nhiêu bạn gái, đó là chuyện của quá khứ, tôi chỉ biết, bây giờ vợ anh ấy là tôi, người anh ấy yêu là tôi, thế thôi!” Cô nhún vai, “Cho nên, cô Lạc, cô nói những chuyện này với tôi cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, tôi không phải người quá để tâm đến quá khứ.”

Lạc Mỹ Châu cố ý gây khó với cô, làm sao cô có thể để cô ta được như ý chứ?

Lạc Mỹ Châu nhìn cô không chớp mắt, mặt cứng ngắt, cô nàng nheo mắt, không hổ là người có thể kết hôn với Minh Hiên, rất có đầu óc.

Hạ An An hiểu rõ, hôm nay Lạc Mỹ Châu đến để khiến cô bực tức, chẳng qua cô chỉ muốn nói với cô ta, cho dù cô ta có khoa trương cỡ nào để làm cô khó chịu thì cũng sẽ thất bại thôi, cô sẽ phản lại tất cả những thứ mà cô ta đưa ra.

“Cô Lạc, xin hỏi cô còn chuyện gì nữa không?”

Khoe miệng Lạc Mỹ Châu giật giật, không thể tin nhìn người phụ nữ đối diện, không thể tưởng được Hạ An An còn có thể bình tĩnh như vậy, nếu là người khác, nghe xong những chuyện như vậy chỉ sợ đã sớm phát điên, nhưng Hạ An An lại không hề hấn gì? Xem ra, cô ta vốn không yêu Minh Hiên, cô ta chỉ yêu tiền tài và địa vị của anh ấy, nếu không thì làm sao cô ta có thể thờ ơ như vậy.

Hạ An An thấy Lạc Mỹ Châu không nói lời nào, đứng dậy, “Nếu không còn gì nữa, vậy tôi đi trước, có điều, trước khi đi, tôi cũng muốn nhắc nhở cô Lạc một câu, quá khứ đã qua, cô và Minh Hiên dù sao cũng bỏ lỡ nhau rồi, đừng mãi quần lầy chuyện quá khứ không buông như thế, còn nữa, cô nói là do cô phá hủy ước định của hai người nên anh ấy mới chia tay, kết cục bây giờ của cô cũng là do cô chọn cả thôi. Nếu tự do mình làm thì đau khổ cũng tự mình chịu đi, hôm nay cô muốn lấy chuyện cũ của hai người ra làm tôi khó chịu, nhưng tôi lại thấy rất thông cảm với cô, dù thế nào thì cô cũng không bỏ xuống được, cô không cam lòng, cô hối hận, sự đau khổ của cô đều bày ra trước mặt tôi, ngoại trừ thấy cô đáng thương ra thì tôi chẳng còn cảm xúc gì khác.”

Hạ An An lạnh lùng xoay người rời đi, Lạc Mỹ Châu bị cô nói trúng, mặt lúc xanh lúc trắng, cô ta tức giận đến run cả người, thấy cô đi, rốt cục cô ta không nhịn được nữa, gầm lên: “Hạ An An, sẽ có một ngày tôi cướp lại Minh Hiên, cô đừng đắc ý quá sớm.”

Hạ An An không cho là đúng, cũng chẳng thèm nhìn, “Vây chờ đến ngày đó cô hãy tới thị uy với tôi.”

“Cô...” Lạc Mỹ Châu tức đến đen mặt, Hạ An An chẳng buông để ý tới cô ta, đi thẳng ra khỏi quán cà phê.

Hoắc Minh San vừa thấy Hạ An An đi ra, vội vàng chạy tới hỏi: “Làm sao đấy? Cô ta nói gì với cậu?”

Hạ An An lắc đầu, “Không có gì, đi ăn cơm thôi.”

Ngồi trong nhà hàng ngày trước hay tới, Hoắc Minh San thấy rõ sắc mặt Hạ An An sa sầm, cô cắn dũa, cuối cùng vẫn không nhịn được: “An An, Lạc Mỹ Châu nói gì với cậu?”

Hạ An An thở dài một tiếng, tuy rằng vừa rồi ở trước mặt Lạc Mỹ Châu, cô luôn miệng nói mình không để ý tới quá khứ của Hoắc Minh Hiên, nhưng trong lòng cô vốn không thể không để ý được.

Cô biết anh thích cô thật, nhưng lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, anh đã 26 tuổi, những năm tháng thanh xuân của anh không có sự hiện diện của cô, những năm tháng đẹp nhất của anh, người anh yêu cũng không phải cô.

“Minh San, Lạc Mỹ Châu có phải từng là bạn gái của anh cậu hay không?”

Hoắc Minh San cả kinh, mắt trợn lên như sắp rớt ra ngoài, “Không thể nào? Cô ta nói thế với cậu à

Hạ An An dùng thìa cắm vào miếng thịt kho trong bát cơm, rầu rĩ gật đầu.

“Ồi chao, chuyện này tớ không rõ lắm đâu, anh tớ lớn hơn tớ tám tuổi, lúc anh ấy đi học tớ vẫn còn nhỏ, hơn nữa anh tớ cũng rất ít khi về nhà, cho nên tớ không biết.”

Hạ An An gật đầu đắm chiêu, cô cảm thấy hai người họ có lẽ thật sự từng có quá khứ. Nếu hai người không có quan hệ, Hoắc Minh Hiên làm sao có thể cho phép cô ta dựa đầu vào vai anh thân mật như vậy?

Đúng lúc này, đột nhiên điện thoại của Hoắc Minh San vang lên, cô vừa thấy, chỉ vào màn hình, “Anh tớ gọi tới đây, chuyện gì thì cậu tự hỏi đi!”

Trong lòng Hạ An An rất loạn, thật ra bây giờ cô cũng không muốn gặp Hoắc Minh Hiên, vừa nhìn thấy anh cô sẽ nghĩ tới những lời mà Lạc Mỹ Châu vừa nói.

Cả bức ảnh thân mật của hai người.

Anh đã từng dối xử dịu dàng với người khác như thế, cô không phải duy nhất.

Hoắc Minh San bắt máy, nói xong mấy câu rồi cúp, vừa ném điện thoại vào trong túi xách vừa nói: “Anh tớ đang tới, hai người từ từ nói chuyện đi, tớ đi trước.” Nói xong, cũng không chờ cô trả lời, vội vàng xách túi đi luôn.

Hạ An An muốn gọi cô lại, người đã chạy mất tiêu.

Không bao lâu sau, Hoắc Minh Hiên tới.

Hạ An An và Hoắc Minh San mỗi lần đến đều ngồi trong ghế lô, không gian không lớn, rất yên tĩnh, hiệu quả cách âm cũng tốt, cho nên Hoắc Minh Hiên vừa vào, Hạ An An nhất thời cảm thấy không gian nhỏ đi rất nhiều, không khí như có áp lực, trong lòng Hạ An An càng thêm phiền muộn.

Hoắc Minh Hiên ngồi đối diện cô, anh vừa đến liền phát hiện sắc mặt cô không tốt, trong lòng càng thêm chắc chắn Lạc Mỹ Châu tìm cô chẳng nói được chuyện gì tốt.

Hoắc Minh Hiên rót một ly trà, “Lạc Mỹ Châu nói gì với em?”

Giọng điệu bình thản như vậy, lơ đãng như vậy, giống như cho dù Lạc Mỹ Châu nói gì với cô cũng không phải là chuyện thật.

Từ khi anh vào, Hạ An An cũng không nhìn anh một cái, cô bắt an nuốt một miếng cơm vào trong miệng, giọng điệu xa cách, “Cô ấy nói chuyện cũ của hai người.”

“Chuyện cũ?”

Hoắc Minh Hiên nhăn mày, sắc mặt trước sau như một, cũng không biết anh chột dạ hay tức giận.

“Ừ, cô ấy còn mang ảnh hai người chụp trước kia cho em xem, lúc chụp có lẽ là lúc anh học đại học, hai người đứng dưới cây đại thụ, cô... cô ấy dựa đầu vào vai anh, cười rất hạnh phúc.”

Nói tới đây, Hạ An An thật sự không nhịn được, cầm thìa ra sức đâm đâm vào bát cơm.

Hoắc Minh Hiên bị cô nói mà thấy hồ đồ, ánh mắt anh trầm trầm, nghĩ một chút đã hiểu ra, đang muốn giải thích, nhưng nhìn cô gái đối diện cúi đầu xuống, vẻ mặt oán hận, miệng anh tự nhiên lại cong lên.

Thật ra, được cô ghen cũng sướng.

Kết quả, anh Hoắc bưng cốc trà lên uống, thản nhiên hỏi, “Sau đó thì sao, còn gì nữa không?”

Bình tĩnh quá? Là do anh quên nên không thêm đề ý, hay căn bản không coi suy nghĩ của cô ra gì?!

Hạ An An nghiêng răng nghiêng lợi, “Cô ta còn nói hai người là mối tình đầu của nhau, lúc trước yêu đến chết đi sống lại, sau cô ta phá vỡ lời hứa hẹn một mình đi ra nước ngoài, hai người mới chia tay.”

“Thế là em tin?” Người nào đó không kim lòng được mà thấy sung sướng.

Hạ An An đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, người đàn ông đối diện khoan khoái tự nhiên, động tác uống trà vẫn rất tao nhã.

Hôm nay anh mặc đồ thoải mái, áo thun trắng cổ chữ V, quần kaki cùng màu, màu sắc tôn lên nước da anh. Anh ngồi im ở đó, cầm chén trà, mỗi động tác nhỏ đều có phẩm vị lan tràn, giờ tay nhắc chân cũng tao nhã hơn người. Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ dừng lại trên người anh, tia nắng ấm như cùng anh hòa hợp, nhìn lâu như cảm thấy ánh sáng đó từ người anh phát ra.

Người đàn ông quyến rũ như vậy là chồng cô.

Người anh nghĩ tới cũng là cô, người anh yêu cũng chỉ có thể là cô.

Cô là vợ anh, là vợ hợp pháp, hai người còn có thời gian nửa đời người có thể cầm tay nhau trải qua, hơn nữa bọn họ sắp tổ chức hôn lễ, nếu cô giận dỗi, không phải Lạc Mỹ Châu càng thêm đắc ý sao?

Đúng, cô không thể, chuyện đã qua, người bên cạnh cô là anh của bây giờ và tương lai, họ sẽ có nhiều kỷ niệm tốt đẹp, vì sao cô phải nghĩ đến những chuyện trong quá khứ để làm mất vui?

Không chỉ vậy, cô còn muốn nhớ tận gốc mối tình đầu của anh, cô muốn anh đời này chỉ có thể nghĩ tới cô.

Hạ An An hít sâu một hơi, ném thìa lên bàn, đứng dậy đi đến trước mặt anh, lẳng lặng nhìn anh không nói lời nào.

Hoắc Minh Hiên bị hành động của cô làm cho mơ hồ, anh tưởng cô tức giận, định mắng anh, không ngờ cô chỉ đứng ngơ ngác nhìn anh, chẳng nói chẳng rằng.

Anh đặt chén trà lên bàn, dịu dàng hỏi: “Sao thế?”

Hạ An An cắn môi, rốt cục thuyết phục chính mình, ngồi lên trên đùi anh, toàn thân anh cứng ngắc, vẻ mặt ngờ nghệch, cô giữ đầu anh, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Tuy kĩ thuật hôn của cô không tốt, động tác vụng về khiến cô muốn tự cho mình vài cái tát, tuy giờ phút này cô căng thẳng đến nỗi không biết mình đang làm gì, nhưng niềm tin mãnh liệt trong lòng đang chống đỡ cho cô.

Cô muốn rút hết tất cả quá khứ của anh! Cô muốn anh chỉ có thể nghĩ tới mình cô.

Hoắc Minh Hiên kinh ngạc, hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Cô gái này... dám to gan như vậy! Trắng trợn dụ dỗ anh.

Nhưng mà, kỹ xảo dụ dỗ của cô thật sự không được tốt cho lắm, cô như con thỏ đói khát, bắt được bờ môi anh thì cắn loạn.

Cứ bị cô quấy rối như vậy, bờ môi anh chắc chắn sẽ bị rách da, anh hóa bị động thành chủ động, ôm siết lấy thắt lưng cô, đảo khách thành chủ, hút lấy cái miệng nhỏ quấy rối của cô mà triền miên.

Anh cảm thấy cô gái này quả thực như muốn mạng của anh, cô mà cứ như vậy anh sợ sẽ không kìm được mà muốn cô ngay lúc này.

Cô xinh đẹp như vậy, hấp dẫn như vậy, giống như trái cấm, thời thời khắc khắc rù quên anh phạm tội.

Hạ An An! Anh mang theo ý định dạy dỗ mà hôn cô một cách thô bạo, em nói anh nên làm thế nào với em mới phải?!

Hai người hôn nhau không còn biết trời trên đất dưới thế nào, đợi đến lúc buông nhau ra, Hạ An An dán vào ngực anh thở dốc, Hoắc Minh Hiên cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, một lúc lâu mới lại sức.

Tay ôm lưng cô vẫn không buông ra, anh ôm cô như ôm một đứa trẻ, tựa cằm lên đầu cô.

“Minh Hiên...” Hạ An An nhẹ giọng gọi.

“Ừ.” Ra sức kìm chế giọng nói khàn khàn, anh trả lời.

“Anh là chồng em, anh là của em, anh chỉ có thể nghĩ về em, quên Lạc Mỹ Châu đi, nhé?”

Hoắc Minh Hiên bị cô nói mà hồ đồ, đợi đến lúc hiểu được thì không biết nên khóc hay nên cười: “Em đang

nói linh tinh gì đấy?”

Cô ngẩng đầu, tay nựng mặt anh, “Em không nói linh tinh, em nói thật, anh nhìn em!”

Hoắc Minh Hiên nghe lời nhìn vào mắt cô, Hạ An An cố nén sự căng thẳng: “Cho dù anh từng yêu Lạc Mỹ Châu thế nào thì bây giờ anh cũng không được nhớ tới cô ta, từ nay về sau anh chỉ có thể nhớ về em, anh là người đàn ông của em, đời này anh chỉ có thể là chồng của mình em thôi.”

Tuy lời của cô khiến anh muốn cười, nhưng nhìn cô ngang ngược tuyên bố như vậy, ngang ngược nói anh là chồng cô, trong lòng anh cảm thấy vô cùng âm ập.

Anh hôn chụt lên trán cô, nhẹ giọng nói, “An An, về sau đừng nghĩ những chuyện linh tinh nữa nhé? Anh không thích Lạc Mỹ Châu, anh và cô ta chưa từng yêu nhau, những lời Lạc Mỹ Châu nói đều là lừa em thôi.” Trước khi gặp em, anh chưa từng có mối tình đầu, mà em, mới là mối tình đầu của anh, cả đời này anh cũng chỉ yêu mình em.

Hạ An An kinh ngạc nhìn anh, hoàn toàn bị anh làm cho hồ đồ, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Hoắc Minh Hiên lấy điện thoại từ trong túi ra, đăng nhập vào tài khoản weibo, sau đó lướt lướt một lúc, cuối cùng đưa điện thoại đến trước mặt cô, nhẹ giọng nói: “Ảnh Lạc Mỹ Châu cho em xem là cái này đúng không?”

Hạ An An vừa thấy bức ảnh này thì cũng giật mình, khung cảnh trong hình vẫn là dưới tàng cây đó, vẫn là một nam một nữ, nhưng lại là một chàng trai khác.

Hạ An An kinh ngạc nhìn bức ảnh, lại nhìn mặt Hoắc Minh Hiên, “Đây...”

Hoắc Minh Hiên ôm cô vào ngực, kiên nhẫn giải thích, “Đây mới là ảnh thật, anh nghĩ bức ảnh Lạc Mỹ Châu đưa cho em chắc đã photoshop rồi, chắc chỉnh nét quá, cho nên nhìn qua trông như thật, anh chưa từng chụp ảnh với cô ta, cũng chưa từng đồng ý quan hệ gì, hiểu chưa?”

Hạ An An hết nhìn bức ảnh lại nhìn anh, rất lâu sau mới ngờ gật đầu.

“Tức là, anh chưa từng có yêu đương với Lạc Mỹ Châu à?”

“Ừ.” Anh cất điện thoại, nhẹ nhàng dựa cằm vào vai cô, tham lam hít lấy mùi hương trên người cô.

“Vậy... lúc còn đi học, anh có..... từng thích người nào khác không?” Hạ An An thấp giọng hỏi.

“Không mà.”

“Ồ... thế, anh thích em từ khi nào?”

“...”

Hoắc Minh Hiên im lặng.

Hạ An An lắc tay anh, giục, “Mau nói cho em biết đi, anh thích em từ khi nào?”

“Không biết, không nhớ nữa.” Anh nói.

Hạ An An nhìn vẻ mặt bí hiểm của anh, thầm thở dài trong lòng, cho nên mới nói, với người đàn ông khó tính như Hoắc Minh Hiên, chỉ sợ cả đời này cô cũng không có cơ hội được nghe anh thổ lộ.

Không nghe được anh nói yêu cô, Hạ An An cảm thấy rất không cam lòng!

Nhưng không phải cô không biết cách trị tính cách của anh, thời gian còn dài, cô còn có cơ hội nghe được ba chữ kia từ anh.

“Thời gian này dù có chuyện gì em cũng đừng để ý, yên tâm làm cô dâu của anh là được, rõ chưa?” giọng Hoắc Minh Hiên trầm trầm.

Hạ An An ngoan ngoãn gật đầu, “Em biết rồi.”

Hai người lại ôm nhau một hồi, sau đó lưu luyến không rời đi về.

Hoắc Minh Hiên theo lẽ thường đi làm, Hạ An An tất nhiên cũng quay về vũ đoàn làm việc.

Trước khi đến Lam Diệu, Hoắc Minh Hiên gọi điện thoại cho Lạc Mỹ Châu, làm vợ anh khó chịu, anh sẽ không bỏ qua đâu!

Lạc Mỹ Châu không ngờ Hoắc Minh Hiên sẽ gọi điện thoại cho mình, lúc nhận điện, trong giọng nói còn có nổi hưng phấn không che giấu được.

“Minh Hiên?”

“Tôi muốn nói với cô, về sau đừng tới tìm An An gây phiền toái nữa.”

Lòng Lạc Mỹ Châu trầm xuống, “Chỉ nhiều đó thôi à?”

“Ừ.” Anh trả lời, “Nếu để tôi biết cô còn tìm tới An An, tôi sẽ không khách khí đâu.”

“Anh muốn làm gì?” Lạc Mỹ Châu tức giận nói.

“Cô cảm thấy chỉ có mình cô biết hạ thuốc thôi sao?”

“...”

“Nếu cô tự biết thì cũng nên biết vì sao lúc trước cô hạ thuốc tôi mà bây giờ vẫn bình yên vô sự. Anh ta chỉ bảo vệ cô được nhất thời nhưng không bảo vệ cô được cả đời, nếu tôi thật sự trả thù, thân bại danh liệt cũng mới chỉ là cảnh cáo thôi, rõ chưa?”

Giọng điệu của anh rất bình thản, lại không có tình người, lạnh lẽo ngấm vào xương tủy.

Lạc Mỹ Châu giống như bị dính thuật định thân, hồi lâu không thể cử động.

Có lẽ là không cam lòng Hoắc Minh Hiên đối xử tệ bạc với mình, có lẽ là bị Hoắc Minh Hiên làm tổn thương quá sâu, rốt cục Lạc Mỹ Châu không nhịn được nữa, hét lên: “Hoắc Minh Hiên, anh cảm thấy như vậy là đáng sao? Hạ An An không yêu anh, cô ta chỉ yêu quyền thế và địa vị của anh thôi!”

Ánh mắt Hoắc Minh Hiên trầm xuống, ngữ khí chẳng hề thay đổi, “Nếu cô ấy yêu quyền thế và địa vị của tôi, vậy tôi sẽ trở thành người có quyền thế, có địa vị nhất.”

Lạc Mỹ Châu không ngờ Hoắc Minh Hiên sẽ nói như vậy, hoàn toàn bị câu trả lời của anh làm cho ngây ngẩn.

“Những lời tôi nói hôm nay, hy vọng cô nhớ kỹ.”

Lúc Lạc Mỹ Châu giật mình tỉnh lại, Hoắc Minh Hiên đã cúp điện thoại từ bao giờ.

Sau khi dập máy, anh mới bớt lo hơn phần nào, Lạc Mỹ Châu tạm thời sẽ không dám tìm Hạ An An gây sự nữa.

Về phần Lạc Mỹ Châu nói Hạ An An chỉ thích quyền thế và địa vị của anh, anh không để ý, chỉ cần anh yêu cô là đủ, anh không bắt cô cũng phải yêu anh, nếu chỉ có tiền tài và địa vị của anh mới có thể giữ cô ở lại bên cạnh, vậy thì như anh đã nói với Lạc Mỹ Châu, anh nhất định sẽ trở thành người có quyền thế, có địa vị nhất.

Khi ấy, cô sẽ không bao giờ rời bỏ anh.

50. Chương 50

Ngày hôm sau, anh Hoắc tự mình đưa Hạ An An đi thử áo cưới, nghe nói anh đã chuẩn bị vài bộ, đều do những nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng trong nước tự tay làm.

Hạ An An và Hoắc Minh Hiên đi vào cửa hàng, vừa liếc mắt đã nhìn trúng một bộ, lúc mặc thử quả nhiên không khiến cô thất vọng.

Áo cưới trễ vai, vừa vặn để lộ xương quai xanh và đầu vai trắng muốt, kích thước lưng áo rất vừa, tôn lên đường cong vô cùng tinh tế, làn váy như một đóa tulip nở bung, dịu dàng uyển chuyển.

Chủ cửa hàng đích thân ra phục vụ cô, tán thưởng từ đáy lòng, “Hoắc phu nhân, chiếc váy này thật sự rất hợp với cô, đúng là làm ra để dành riêng cho cô luôn ấy.”

Người buôn bán luôn nói lời hay, Hạ An An không mấy để tâm, nhưng bộ váy này thật sự rất hợp ý cô.

Cô nghĩ, chắc chắn Hoắc Minh Hiên sẽ thích.

Anh Hoắc đang ngồi trên ghế chờ bên ngoài phòng thử đồ lật xem tạp chí, đây là phòng thử VIP, nhân viên cửa hàng pha loại cà phê tốt nhất, anh vừa cầm tách cà phê lên uống thì đã thấy tấm rèm được kéo ra.

Anh ngẩng lên nhìn, một cái liếc mắt, người như bị trúng tà, từ đầu đến chân không thể cử động.

Mái tóc đen mượt như thác nước quăn sau đầu, bên tai thả xuống vài sợi mỏng, cần cổ trắng mịn, xương quai xanh gợi cảm, bả vai trắng mượt như sứ, thậm chí anh còn có thể thấy rãnh ngực như có như không vô cùng quyến rũ.

Dịu dàng mà gợi cảm, thu hút người khác tới gần.

Nhẹ nhàng cười với anh, anh chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân vọt tới đỉnh đầu, cô đẹp đến mức khiến anh không chống đỡ được.

Hạ An An hỏi vài câu anh cũng chẳng phản ứng, chỉ thấy mắt anh cứ dính mãi trên người mình, Hạ An An bị anh nhìn thì ngượng ngùng xấu hổ, hơi hờn dỗi nói: “Minh Hiên, em đang hỏi anh đó!”

Anh Hoắc vẫn không phản ứng, giống như bị hút mất hồn, một khắc nhìn thấy cô, tất cả ý thức đều tan biến.

Hạ An An thấy xung quanh có vài nhân viên cửa hàng đang cười trộm, mặt cô đỏ lên, đang muốn gọi anh, chợt thấy anh chảy máu mũi.

Hạ An An: “!!!!”

Cô vội rút mấy tờ khăn giấy trên bàn ấn vào lỗ mũi anh.

“Đã bảo anh đừng có ăn đồ nóng, xem đi, chảy máu mũi rồi đây này!” Vì giúp anh giảm bớt xấu hổ, Hạ An An vội vàng nói, ra vẻ oán trách.

Trải qua một trận giầy vò, anh Hoắc giờ mới tỉnh lại, hơi cúi đầu nhìn miếng giấy nhét trong lỗ mũi, trong đầu như có quả bom nổ bùng.

Tốt xấu gì anh cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, lúc này cũng không kích động, ra vẻ trấn định tự nhiên ấn chặt miếng khăn giấy mà Hạ An An nhét vào, nói: “Anh vào nhà vệ sinh.”

Nhân viên cửa hàng phản ứng rất nhanh, lập tức ngưng cười chỉ chỗ cho anh.

Anh Hoắc bước nhanh đến buồng vệ sinh, kéo khăn giấy trong lỗ mũi ra, hai dòng máu lại ào ào chảy xuống.

Hoắc Minh Hiên: “...”

Dữ quá man!!!!

Giống như tám đời anh chưa từng thấy gái vậy! Máu chốt người kia lại là vợ mình, ôi ôi, ngày nào chẳng gặp, có lẽ là cách ăn mặc hơi chút... nên chảy máu mũi?! Hết thuốc chữa rồi!

Vẫn chảy nữa à? Mà còn không ngừng cho ông?!!!!

Anh Hoắc vất vả vật lộn cùng máu mũi hơn mười phút, cuối cùng cũng ngừng.

Khi bước ra khỏi phòng vệ sinh, Hoắc Minh Hiên đã khôi phục lại khí thế ngày xưa, vẫn phong độ như cũ, đạo mạo hiên ngang, tổng giám đốc không giận mà uy của tập đoàn Lam Diệu.

Về mặt nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Anh Hoắc là người rất biết giả bộ hồ đồ, những người khác lại không biết, anh vừa vào, một vài nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh che miệng cười trộm.

Anh Hoắc chợt đưa ra quyết định, anh phải mua đứt tiệm áo cưới này, sau đó sa thải toàn bộ những kẻ đã cười nhạo anh! Đuổi tất!!

Ha ha! Anh! Cứ! Thích! Thế! Đây!

Chủ cửa hàng đương nhiên là người biết quan sát sắc mặt, tuy thấy toàn bộ cảnh Hoắc Minh Hiên nhìn vợ mình chảy máu mũi nhưng bà cũng phải giả bộ hồ đồ, thấy Hoắc Minh Hiên đi ra, lập tức cười chào, “Ngài Hoắc, ngài cảm thấy bộ váy cưới này thế nào? Hoắc phu nhân hình như rất hài lòng.”

Từ lúc bước vào, Boss Hoắc vẫn không dám nhìn vợ, anh sợ lại chảy máu mũi, đã mất mặt một lần, không thể để mất mặt lần thứ hai.

Cảm thấy bộ váy này như thế nào? Vậy mà cũng phải hỏi?!

Nhưng mà làm sao anh có thể để vợ anh mặc cái váy cưới đó ở lễ cưới được?!

Cho dù không lo lắng cho lượng máu của mình nhưng tốt xấu gì cũng phải lo cho máu của người khác chứ?

Lộ nhiều quá! Anh có thể tưởng tượng được ánh mắt của tất cả đám đàn ông dự hôn lễ hôm đó sẽ dán cả vào người cô!

Làm sao anh chịu được?!!!

Boss Hoắc ung dung ngồi xuống ghế, bình thản nói: “Tôi muốn xem kiểu khác.”

Bà chủ nghe anh nói vậy cũng thấy mất tự nhiên, những lời này ý ở ngoài lời, rất có thể là vị khách lớn này muốn chụp mông chạy lấy người.

Bà trừng mắt nhìn mấy nhân viên vừa rồi không biết quy củ, vội vàng cười: “Ngài Hoắc còn đặt nhiều bộ, tôi sai người lấy ra cho ngài xem nhé?”

Hoắc Minh Hiên gật đầu, lại bổ sung thêm: “Bảo thủ một chút.”

Bà chủ nghe anh nói, cũng hiểu ra ý của anh, thật không ngờ ông chủ tập đoàn Lam Diệu lạnh lùng vô tình lại có máu ghen tuông.

“Có có có, xin ngài chờ một chút.” Vừa nói, bà vừa nháy mắt với nhân viên bên cạnh, nhân viên vội vàng đi lấy.

Hạ An An thấy thế, trong lòng hựt hẫng, kỳ thật cô rất thích bộ váy này.

Hạ An An ngồi xuống cạnh Hoắc Minh Hiên, lắc tay anh, mở to mắt, đáng thương nhìn anh, “Minh Hiên, em thấy bộ này rất đẹp mà, sao anh không thích?!”

Đương nhiên anh thích! Nhưng kiểu dáng này chỉ có thể mặc cho anh xem, người khác muốn nhìn? Biển!

Ánh mắt Boss Hoắc vẫn không dám dừng trên người cô, anh ho nhẹ một tiếng: “Chúng ta xem thử mấy bộ khác, lúc em mặc vào có lẽ sẽ đẹp hơn.”

“À...” Hạ An An cúi đầu, cũng không nhiều lời thêm nữa.

Cô hiểu rất rõ tính anh, anh đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể lay chuyển được.

Hạ An An không vui, cô rất thích bộ này, sao cứ đòi đổi?

Nhân viên nhanh chóng mang váy khác vào, Boss Hoắc vội vàng đứng dậy, tích cực chọn lựa cho vợ, rốt cục chọn được một bộ tay áo lửng, vừa lòng nói: “Bộ này, mang vào để vợ tôi thử xem.”

Hạ An An tuy thấy bất mãn nhưng trước mặt người ngoài cũng không muốn làm anh mất mặt, ngoan ngoãn đi theo bà chủ vào phòng thử.

Bộ váy này rất bảo thủ, từ cổ đến chân, tất cả đều được ren hoa che kín.

Hiệu ứng kém xa so với bộ vừa rồi, Hạ An An càng nhìn càng thấy chán.

Lúc cô từ phòng thử đi ra, Boss Hoắc vừa thấy đã gật đầu lia lịa: “Đẹp lắm, chọn bộ này đi, giữ lại cho tôi, vài ngày nữa tôi sẽ tới lấy.” Ừ, che đủ những chỗ cần che, rất hợp ý anh.

Hạ An An vừa nghe anh nói như vậy, mặt xụ xuống, cô nhìn anh ầm ỨC, nhỏ giọng khẩn cầu, “Em thấy bộ vừa rồi đẹp hơn mà, mình lấy bộ kia nhé?”

Từ nãy tới giờ, rốt cục boss Hoắc cũng dám nhìn vợ, “Anh thấy bộ này đẹp hơn bộ kia nhiều, tin anh đi.”

Hạ An An cũng biết anh có tính chiếm hữu, sợ cô mặc hở hang sẽ bị người ta nhìn.

Hạ An An biết mình không thể lay chuyển được anh, cúi đầu nói: “Em biết rồi.”

Boss Hoắc thừa dịp vợ mình vào trong thay quần áo, sán lại gần nói với bà chủ: “Này, bộ đầu tiên tôi cũng lấy, mấy hôm nữa tôi bảo người qua lấy cùng bộ kia luôn.”

Thật ra anh vẫn ưng bộ kia hơn, tuy lúc cô mặc vào có thể làm anh rớt máu, nhưng Boss Hoắc cảm thấy sức khỏe mình rất tốt, thì thoảng chảy máu mũi cũng chẳng vấn đề gì.

Một lúc mà bán được hai bộ, bà chủ vui mừng cười toe toét, nói: “Ngài Hoắc yên tâm, tôi nhất định sẽ dặn người giữ hai bộ này cẩn thận, không để xảy ra bất cứ sai sót nào, cam đoan làm ngài vừa lòng.”

“Ừm.” Hoắc Minh Hiên nói.

Hạ An An thay xong quần áo, bởi vì tâm trạng không tốt nên không để ý tới hai người kia.

Hai người đi về, Boss Hoắc lòng vui phơi phới vô tình nhìn vợ, thấy hàng lông mày của cô chau lại, miệng dẩu ra như treo được cái cả bình.

Khụ... hình như anh chọc giận thỏ con rồi.

Đối mặt với bà xã, Boss Hoắc vẫn luôn tích cực nhận lỗi, đang định an ủi lại nghe thấy có người kêu lên một tiếng: “An An!”

Hoắc Minh Hiên muốn nói liền nuốt trở lại, nhăn mày nhìn người tới.

Anh chẳng bao giờ để tâm đến những chuyện không liên quan đến mình, hơn nữa lại không nhớ được mặt người, lâu không tiếp xúc thì anh lại càng không nhớ, nhưng mà hai người này, tuy anh chưa từng gặp nhưng vẫn nhận ra.

Anh quay đầu nhìn Hạ An An, quả nhiên thấy mặt cô sa sầm.

Tâm trạng Boss Hoắc trong nháy mắt cũng trở nên u ám.

Bạch Dập Thần và Khương Hiểu Kỳ vốn chỉ đi ngang qua, nhưng Khương Hiểu Kỳ thấy trong tủ kính có một bộ áo cưới rất hợp ý, nâng nặc đòi thử, Bạch Dập Thần không còn cách nào khác, đành phải đi theo.

Hoắc Minh Hiên vốn là nhân vật phong vân, người sống ở thành phố này làm gì có ai không biết, đương nhiên Khương Hiểu Kỳ và Bạch Tập Thần cũng nhận ra anh.

Nhưng họ không hiểu tại sao Hạ An An lại ở cạnh giám đốc của tập đoàn Lam Diệu, hơn nữa trông bọn họ còn rất thân mật.

Khương Hiểu Kỳ nhìn Hoắc Minh Hiên và Hạ An An, giọng điệu không giấu nổi kinh ngạc, “An An, sao cô lại ở đây?” Thật ra cô ta muốn hỏi vì sao Hạ An An lại đi cùng với giám đốc Hoắc.

Nhìn thấy Khương Hiểu Kỳ, Hạ An An lại nhớ tới ngày đó bị cô ta dạy dỗ ở dưới nhà, cô ta nói: “Hạ An An, cô đừng trách năm đó Bạch Dập Thần không cần cô, cô soi gương nhìn xem bây giờ trông mình thế nào đi, cô cảm thấy đàn ông sẽ cần một người như cô à?”

Khi đó cô còn béo, hai bàn tay trắng, cô không thể phản bác lại lời nói của cô ta, nhưng bây giờ, cô chẳng thiếu thứ gì, tất cả những gì bây giờ cô có đều là sự phản kích tốt nhất đối với lời nói của Khương Hiểu Kỳ.

Cô coi cô ta là bạn, lúc cô khó khăn nhất, cô ta lại dụ dỗ bạn trai cô, như vậy còn chưa đủ, cô ta chẳng thêm nể nang gì tìn bạn năm đó, khiêu khích cô, vui sướng khi người gặp họa, dùng vẻ đẹp và hạnh phúc của cô ta để vui dập cô.

Nhưng không sao, đoạn thời gian khó khăn nhất đã qua rồi, con người không thể chôn mình trong thung lũng cả đời, cho nên, cho dù đứng trên cao cũng không thể vui mừng quá sớm, ai biết cái người bị thóa mạ, bị ghét bỏ, bị khinh bỉ lúc trước có thể có một ngày đứng ở nơi mà ngay cả nhìn lên cũng không nhìn thấy hay không?

Khương Hiểu Kỳ tự cho là có được thứ tốt nhất, bây giờ nhìn lại, thật sự chẳng đáng là gì.

Đối với Khương Hiểu Kỳ và Bạch Dập Thần, Hạ An An đã chẳng muốn lãng phí thời gian để hận, cô chỉ hy vọng từ nay về sau cô và họ như người xa lạ, đừng bao giờ gặp lại nhau.

Cô cười thản nhiên, kéo tay người đàn ông bên cạnh, “Tôi và chồng đến chọn áo cưới, hai người thì sao? Cũng đến chọn áo cưới à?”

Chồng?!!!

Nghे thấy thế, vẻ mặt Bạch Dập Thần và Khương Hiểu Kỳ đều thay đổi, nhất là Khương Hiểu Kỳ, dùng câu nói của Hoắc Minh San mà hình dung thì chính là “giống như ăn shit.”

Nụ cười trên mặt Khương Hiểu Kỳ trở nên méo mó, giọng nói lộ rõ vẻ nghi ngờ, “An An, cậu đùa à, giám đốc Hoắc là chồng cậu sao?”

Hạ An An đang muốn trả lời, Hoắc Minh Hiên đã nói trước: “Làm sao? Cô cảm thấy chúng tôi không xứng đôi à?”

Hoắc Minh Hiên vốn có khí thế, hơn nữa lúc này ánh mắt anh thâm trầm đáng sợ, trên mặt có mấy phần mất hơn, giống như ngọn núi lớn ép xuống, nhất thời làm cho Khương Hiểu Kỳ thấy khó thở, trả lời theo bản năng: “Không không, không, tôi không có ý này.”

Hoắc Minh Hiên trầm giọng hỏi: “Hai người là bạn của An An à? Bạn của An An tôi đều biết, sao chưa gặp qua hai người?”

Nghe anh hỏi vậy, Khương Hiểu Kỳ và Bạch Dập Thần đều cảm thấy quần bách xấu hổ.

Dưới khí thế cường đại của Hoắc Minh Hiên, Bạch Dập Thần bất an, đang muốn giải thích hai câu để giảm bớt xấu hổ, lại nghe Hạ An An nói: “Họ là bạn thời trung học của em, cũng không tính là bạn bè.”

“Ồ...” Hoắc Minh Hiên gật đầu đắm chiêu, “Thế mà tôi còn định mời hai người tới tham dự hôn lễ của chúng tôi, nhưng nếu hai người đã không phải bạn của An An, vậy thì thôi đi.” Tay anh xoa đầu Hạ An An, dịu dàng nói: “Đi thôi, còn rất nhiều chuyện phải làm đây.”

Hạ An An cười, “Ừ.” Lại gật đầu xem như chào hai người, chẳng nhiều lời nữa, bỏ theo Hoắc Minh Hiên.

Cho đến khi hai người lên xe rời đi, Khương Hiểu Kỳ và Bạch Dập Thần vẫn chưa tỉnh táo lại.

Gia cảnh Bạch Dập Thần cũng không tồi, lúc trước Hạ An An yêu anh, Khương Hiểu Kỳ không biết ham mộ bao nhiêu, mà lúc cô ta cướp được Bạch Dập Thần thì chỉ nghĩ rằng từ nay về sau mình có thể vứt Hạ An An cách xa tám con phố, nhưng không ngờ cô ta lại câu được giám đốc tập đoàn Lam Diệu? Hơn nữa hai người còn sắp kết hôn?! Nói cách khác, từ nay về sau cô ta chính là Hoắc phu nhân!?

Khương Hiểu Kỳ thấy tim mình như đang chảy máu.

Bạch Dập Thần nhìn chiếc Limousine kia rời đi, chẳng rõ đang cảm thấy gì, nếu lúc trước anh giữ mình, như vậy bây giờ người đi cùng với An An sẽ là anh, người phụ nữ mà ngay cả giám đốc tập đoàn Lam Diệu cũng phải yêu thương, vậy mà lúc trước anh lại không biết quý trọng.

Mất mát, khổ sở, không cam lòng, trong lòng trào ra ngàn vạn cảm xúc tra tấn, Bạch Dập Thần đột nhiên cảm thấy làm cái gì cũng không có hứng.

“Đi thôi.” Anh ta nói, sau đó đi về phía chiếc xe đang đỗ gần đó.

Khương Hiểu Kỳ thấy anh đi, vội vàng gọi: “Không phải muốn đi xem áo cưới sao? Anh đi đâu đấy?”

Bạch Dập Thần chẳng buồn quay đầu, “Cô tự đi xem đi, tôi còn có việc, không theo cô được.” Sau đó anh lên xe, chẳng cần chờ cô trả lời, lái xe đi luôn.

Khương Hiểu Kỳ bị bỏ mặc thì tức nổ phổi! Hạ An An làm cô ta ám ức còn chưa đủ, Bạch Dập Thần lại còn thái độ như vậy?!

Bạch Dập Thần cho rằng anh ta giỏi lắm sao? Cùng lắm thì chia tay! Hạ An An có thể tìm được viên kim cương là Hoắc Minh Hiên, cô không tin cô không tìm được!

Chờ đấy!

Sau khi lên xe, Hạ An An cố ý kéo xa khoảng cách với Hoắc Minh Hiên, im lặng nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, cô còn đang câu chuyện vầy cười đấy!

Boss Hoắc buồn bực, vừa rồi còn nhiệt tình kéo tay anh, vừa lên xe là lại trưng ra cái mặt này, đây là làm sao?

Nhưng nhìn cô tức giận như vậy, trong lòng anh cũng không chịu nổi, cho nên vì để trấn an cô, Boss Hoắc cao quý sấp sấp vô, nhỏ giọng hỏi: “Thích bộ đó thế cơ à?”

Hạ An An vẫn không thêm để mắt tới anh: “Thích thì sao? Cũng có mặc được đâu! Cả đời chỉ có một lần, em muốn mình phai thật xinh đẹp trong hôn lễ, em thích bộ đấy!”

Hoắc Minh Hiên thở dài thườn thượt, “Được rồi, lúc đó sẽ mặc bộ đó.”

Phải biết rằng Boss Hoắc rất ngang ngạnh nói một không hai, có thể dễ dàng thương lượng như vậy quả thật là làm cô kinh ngạc, Hạ An An quay đầu nhìn anh, Boss Hoắc quấy đuôi lia lịa, “Chỉ cần em thích, em muốn thế nào cũng được.”

Không biết vì sao, nhìn anh thỏa hiệp như thế, trong lòng Hạ An An lại cảm thấy khó chịu, cô biết tính anh quái gở, anh có thể thoái nhượng đến mức này chứng tỏ anh quan tâm cô bao nhiêu.

Hạ An An thấy mũi tê tê, cô ôm lấy mặt anh, cọ mũi lên mũi anh, nức nở nói: “Em xin lỗi, em ích kỷ quá, ngay cả chuyện bé như này cũng tức giận với anh.” Bọn họ phải trải qua bao nhiêu khó khăn mới có thể đến được với nhau, hẳn nên quý trọng, vậy mà còn lãng phí thời gian câu giận làm gì?

Boss Hoắc bị cô cọ vài cái, cảm thấy trái tim như tan chảy.

Tại anh đồ ửng, duỗi tay ôm cô vào lòng, thân thể cô mềm mềm dán trên người anh, trong lòng anh kích động, chỉ hận không thể nhét cô vào trong người mình.

Cô muốn mặc bộ đó thì để cô mặc đi, chỉ cần cô vui là được, về phần đám cưới bộ muốn nhìn vợ anh, anh xếp chỗ phía sau hết.

Chỉ cần vợ anh vui thôi.

Hạ An An hôn lên cằm anh, dịu dàng nói: “Tha thứ cho em nhé? Em không bao giờ giận đối với anh nữa đâu, em biết anh lo gì mà, anh thích em mặc bộ nào em sẽ mặc bộ đó, em nghe anh hết.”

Lúc trước cô đã nói cô sẽ yêu anh thật nhiều, hơn nữa chồng cô lại ngoan như vậy, có bị ngốc mới cáu giận với anh!

Boss Hoắc quả thực sắp bị vợ nịnh nọt chết, bây giờ anh chẳng nghe cũng chẳng nhìn thấy cái gì cả, anh chỉ biết anh muốn ôm cô, muốn hít thở hương thơm thuộc về cô, còn cô nói gì, anh đều “Ừ” cho có, chỉ cần cô cho anh ôm, cho anh hôn, cho anh ngủ cùng, cô muốn cái gì cũng được.

Thì ra yêu cầu của Boss Hoắc chỉ đơn giản như vậy thôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hanh-phuc>